PAOLO BACIGALUPI

fata modificată

NAUTILUS

www.virtual-project.eu

PAOLO BACIGALUPI, născut în 1972, este un autor american de literatură fantasy și SF. Scrierile sale au apărut în publicații de prestigiu, printre care *Asimov's Science Fiction* și *The Magazine of Fantasy and Science Fiction.* Povestirile lui au fost tipărite în volumul *Pump Six and Other Stories* (2008), iar romanul de debut, *Fata modificată* (2009), a câștigat Premiul Hugo, Premiul Nebula și alte distincții importante.

Două dintre povestirile sale, „Omul-calorie" și „Oameni de nisip și zgură", au fost traduse și în România și incluse în volumele *The Year's Best Science Fiction*, vol. 2 (Nemira, 2008) și, respectiv, *The Year's Best Science Fiction*, vol. 3 (Nemira, 2009).

PAOLO BACIGALUPI

fata modificată

Traducere din limba engleză
ALEXANDRU MANIU

NEMIRA

Coperta: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BACIGALUPI, PAOLO
Fata modificată / Paolo Bacigalupi; trad.: Alexandru Maniu. – București: Nemira Publishing House, 2013
ISBN 978-606-579-473-3

I. Maniu, Alexandru (trad.)

821.111(73)-31=135 1

Paolo Bacigalupi
WINDUP GIRL
© 2009 by Paolo Bacigalupi

© Nemira, 2013

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Irina CONSTANTINESCU

Tiparul executat de Graficprint Industries

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-579-473-3

CAPITOLUL 1

– Nu! Nu vreau mangustan, zice Anderson Lake, întinzându-se spre tarabă. Îl vreau pe acela de acolo. *Kaw pollamai nee khap.* Cel cu coaja roşie şi perii verzi.

Ţăranca zâmbeşte, arătându-şi dinţii negri de la mestecat nuci betel, întinzând mâna înspre o piramidă de fructe de lângă ea.

– *Un nee chai mai kha?*

– Da. Acelea. *Khap.* Anderson încuviinţează şi zâmbeşte. Cum se numesc?

– *Ngaw,* pronunţă ea cuvântul cu grijă, pentru urechile lui străine, şi îi dă unul.

Anderson ia fructul, încruntat.

– E proaspăt?

– *Kha,* aprobă ea.

Bărbatul întoarce fructul pe toate părţile, studiindu-l. Arată mai degrabă ca o anemonă-de-mare obişnuită sau ca un peşte-balon decât un fruct. Are peri verzi pe toate părţile care îl gâdilă în palmă. Pielita are o nuanţă de roşu proprie ruginii verzicante, dar

când o miroase nu simte niciun iz de putrefacție. Pare perfect sănătos, în ciuda aparenței.

– *Ngaw*, spune din nou țăranca, de parcă i-a citit gândurile. Proaspăt. Fără rugină.

Anderson încuviințează absent. În jurul lui, piața *soi* e în plină agitație a cumpărătorilor matinali din Bangkok. Mormane de durieni umplu aleile cu bălți împuțite și în acvarii pleoscăie cu pești cu cap de șarpe și cu *plaa* cu aripioare roșii. Deasupra, copertinele de polimer din ulei de palmier se lasă din cauza soarelui tropical, umbrind piața cu numeroasele firme ale companiilor de comerț naval scrise de mână și portretul îndrăgitei regine-copil. Un om se înghesuie în el, ținând găini roșii deasupra capului, care dau din aripi și cotcodăcesc furioase în drum spre tăiere, și femei în *pha sin* colorate aprins se tocmesc și le zâmbesc vânzătorilor, obținând un preț mai mic pentru orezul U-Tex piratat și noile specii de roșii.

Nimic din toate acestea nu îl interesează.

– *Ngaw*, spune iarăși femeia, încercând să-i atragă din nou atenția.

Perii lungi ai fructului îl gâdilă în palmă, determinându-l să-i afle originea. Încă un rezultat al modificării genetice thailandeze, la fel ca roșiile, vinetele și ardeii iuți care abundă la tarabele învecinate. E ca și cum profețiile din biblia grahamiților se adeveriseră. De parcă Sfântul Francisc însuși se întorsese în mormânt, negăsindu-și pacea, pregătindu-se să cutreiere pământul, purtând cu el darul caloriilor pierdute ale istoriei.

Și el se va întoarce în sunet de trompete, iar Edenul va fi din nou...

Anderson întoarce fructul păros în mână. Nu miroase a cibiscoză. Nu are rugină verzicantă. Pielița nu prezintă urme lăsate de gărgărița mutantă. Florile, legumele și copacii lumii alcătuiesc geografia minții lui Anderson Lake, dar niciunde nu găsește o referință care l-ar putea îndruma către identificare.

Ngaw. Un mister.

Mimează că ar vrea să guste și țăranca ia fructul înapoi. Degetele ei maro înlătură cu ușurință pielița, scoțând la iveală miezul palid. Plin de vinișoare și translucid, îi amintește de ceapa murată servită în martini în cluburile de cercetare din Des Moines.

Îi dă fructul înapoi. Anderson probează mirosindu-l. Inhalează sirop floral. *Ngaw.* Nu ar trebui să existe. Ieri nu exista. Ieri nicio tarabă din Bangkok nu vindea asemenea fructe, iar acum le găsești așezate în piramide, îngrămădite peste tot în jurul acestei femei, care stă ghemuită sub umbra parțială a copertinei. Poartă la gât un talisman strălucitor de aur al martirului Phra Seub care îi face cu ochiul, o amuletă care oferă protecție contra urgiilor companiilor calorice care lovesc recoltele.

Anderson își dorește să observe fructul în natură, atârnând dintr-un pom sau stând ascuns sub frunzele unei tufe. Cu mai multe informații ar putea ghici genul și familia, poate să divineze o șoaptă a trecutului genetic pe care regatul thailandez încearcă să îl scoată la suprafață,

dar nu mai are indicii. Bagă bila translucidă și fină de *ngaw* în gură.

Un buchet de arome, completat cu zahăr și fertilitate. Bomba florală lipicioasă îi îmbracă limba. Parcă se află din nou în câmpiile HiGro din Iowa, unde i s-a oferit pentru prima dată o bucată de zahăr candel tare de la un agronom Midwest Compact, pe când era numai un băiat de fermier, desculț prin porumb. Năuceala aromei – aromă adevărată – după o viață întreagă în care i-a dus lipsa.

Soarele arde. Clienții se înghesuie și se târguiesc, dar pe el nu îl interesează. El savurează *ngaw*-ul, cu ochii închiși, gustând trecutul, savurând timpul când asemenea fruct se găsea peste tot, înainte de cibiscoză, de gărgărița mutantă niponă, de rugina verzicantă și de mucegaiul *scabies* care acum devastează pământurile.

Sub căldura puternică a soarelui tropical, înconjurat de geamătul bivolilor indieni și al găinilor muribunde, el e una cu paradisul. Dacă ar fi fost un grahamit, ar fi căzut în genunchi și ar fi mulțumit extaziat pentru aroma întoarcerii Edenului.

Anderson scuipă resturile înnegrite în palmă. A citit jurnalele de călătorie ale exploratorilor și botaniștilor din istorie, bărbații și femeile care au pătruns în cele mai adânci jungle ale pământului în căutarea noilor specii – dar ale căror descoperiri nu se pot compara cu un astfel de fruct.

Toți acei oameni încercau să descopere ceva. El a găsit o renaștere.

Țăranca radiază, fiind sigură de vânzare.

– *Ao gee kilo kha?* Cât dai?

– Sunt periculoase? întreabă el.

Ea arată înspre certificatele Ministerului Mediului răsfirate pe pietrele de lângă ea, indicându-i datele inspecțiilor cu degetul.

– Ultima variație, spuse. Cea mai bună calitate.

Anderson studiază siglele strălucitoare. Cel mai probabil a mituit cămășile albe pentru ștampile decât să treacă prin tot procesul de inspecție care ar fi garantat imunitate la băsicile ruginii de generația a opta concomitent cu rezistență la cibiscoză 111.mt7 și mt8. Partea cinică din el presupune că nu contează. Ștampilele complicate care strălucesc în soare sunt mai mult pe post de talismane decât funcționale, ceva care îi face pe oameni să se simtă în siguranță într-o lume periculoasă. Adevărul este că dacă cibiscoza ar izbucni din nou, toate certificatele alea nu ar mai avea nicio valoare. Va fi o variație nouă, iar toate testele vechi vor deveni inutile, și atunci oamenii se vor ruga la talismanele lui Phra Seub și la portretele regelui Rama al XII-lea și vor aduce ofrande la Altarul Coloanei din oraș. Și toți își vor da afară plămânii indiferent de câte ștampile ale Ministerului Mediului le-ar fi împodobit produsele.

Anderson bagă resturile fructului în buzunar.

– Am să cumpăr un kilogram. Nu. Două. *Song.*

Întinde un săculeț de cânepă fără să se târguiască. Oricât ar cere, e prea puțin. Miracolele nu au valoare. O genă unicat care rezistă la pacostea caloriilor sau

utilizează azotul mai eficient ridică profitul instantaneu. Dacă se uită acum prin piață, acel adevăr este expus peste tot. Aleea este plină de agitația thailandezilor care cumpără totul, de la versiunile modificate genetic ale orezului U-Tex la variantele purpurii ale orătăniilor. Dar lucrurile acelea sunt avansuri vechi, bazate pe lucrările de inginerie genetică făcute până atunci de ArgiGen, PurCal și Total Nutrient Holdings. Roadele științei vechi, crescute în adâncurile laboratoarelor de cercetare ale Midwest Compact.

Ngaw este diferit. *Ngaw*-ul nu este făcut de Midwest. Regatul Thailandez este inteligent acolo unde alții nu sunt. El se dezvoltă acolo unde țări ca India, Myanmar sau Vietnam se prăbușesc precum piesele de domino, murind de foame și cerșind pentru a obține rezultatul dezvoltării tehnologice a monopolurilor caloriilor.

Câțiva oameni se opresc să vadă ce a cumpărat Anderson, dar, chiar dacă el consideră că prețul este mic, ei îl găsesc prea mare și pleacă mai departe.

Femeia îi dă *ngaw*, și Anderson aproape că râde de plăcere. Nici unul dintre aceste fructe păroase nu ar trebui să existe; la fel de bine ar putea să ridice un sac de trilobiți. Dacă ce crede el despre originea *ngaw*-ului este corect, atunci reprezintă o întoarcere la viață la fel de șocantă ca și cum un Tyrannosaurus ar merge pe Thanon Sukhumvit. Dar, același lucru este adevărat și despre cartofii, roșiile sau ardeii iuți care umplu piața, toate îngrămădite într-o abundență splendidă, un aranjament fecund de umbre ale nopții

pe care nimeni nu le-a mai văzut de generații. În acest oraș înecat, orice pare posibil. Legume și fructe se întorc din mormânt, flori dispărute înfloresc pe bulevarde și, din umbră, Ministerul Mediului lucrează, ca prin farmec, cu materialul genetic al generațiilor pierdute.

Cu fructele în pungă, Anderson se strecoară din *soi* pe bulevard. Îl întâmpină traficul agitat, navetiștii matinali înfundând Thanon Rama IX ca și Mekongul pe timp de inundație. Biciclete și ricșe trase de cicliști, bizoni indieni de apă negri cu albastru și, clătinându-se, marii megodonți.

Când a ajuns Anderson, Lao Gu apare din umbra clădirii dărăpănate de birouri, scrumând cu grijă dintr-o țigară. Flori umbra-nopții din nou. Sunt peste tot. Nicăieri altundeva în lume, dar aici se găsesc din abundență. Lao Gu bagă ce a mai rămas din tutun în buzunarul cămășii jerpelite, în timp ce merge înaintea lui Anderson către ricșa lor trasă de bicicletă.

Bătrânul chinez arată ca o sperietoare de ciori, îmbrăcat în zdrențe, dar este norocos. Este viu când majoritatea chinezilor sunt morți. Cu loc de muncă, în timp ce restul refugiaților malaysieni sunt înghesuiți precum găinile la abator în turnurile Expansiunii înăbușite. Lao Gu are fibră musculară pe oase și destui bani ca să își permită țigări Singha. Pentru restul cartelelor galbene el este la fel de norocos ca un rege.

Lao Gu se urcă pe bicicleta ricșei și așteaptă răbdător până când Anderson ocupă scaunul pasagerului.

– La birou, spune Anderson. *Bai khap*. Apoi în chineză, *Zou ba*.

Bătrânul stă în picioare pe pedale în timp ce se înscrie în trafic. În jurul lor, claxoanele de biciclete sună precum clopotele cibiscozei, iritate de obstrucția lor. Lao Gu le ignoră și intră mai adânc în trafic.

Anderson vrea să mai ia o *ngaw*, dar se abține. Ar trebui să le păstreze cât mai mult. Sunt prea valoroase ca să le înfulece ca un copil lacom. Thailandezii au găsit o nouă metodă de a dezgropa trecutul, și tot ce vrea el este să se delecteze cu dovezile. Bate cu degetele în punga cu fructe, luptându-se cu controlul de sine.

Ca să își ia gândul de la ele, scoate pachetul de țigări și aprinde una. Trage din tutun, savurând aroma, își aduce aminte cât de surprins a fost când a descoperit cât de prosper a devenit regatul thailandez, cât de răspândite sunt umbra-nopții. Fumează și se gândește la Yates. Își aduce aminte de dezamăgirea omului în timp ce se confruntau cu o istorie renăscută care ardea între ei.

– Umbra-nopții.

Chibritul lui Yates scăpără în întunericul din birourile SpringLife, iluminând motive florale când și-a aprins țigara și a tras puternic. Hârtia de orez a foșnit. Vârful țigării strălucește și Yates suflă un jet de fum către tavan, unde ventilatoarele mecanice gâfâie ca să facă față căldurii saunei.

– Vinete. Roșii. Ardei iuți. Cartofi. Iasomie. Regina-nopții. Îți ridică țigara și o sprânceană. Tutun.

Trage din nou și țigara strălucește. Împrejur, birourile întunecate și computerele cu pedală nu scoteau

niciun sunet. Seara, fabrica fiind închisă, este posibil să confunzi mesele goale cu altceva decât cu topografia eșecului. Muncitorii abia au plecat acasă, odihnindu-se înaintea unei noi zile grele la lucru. Scaunele acoperite cu praf și computerele cu pedală dădeau viață minciunii – dar în obscuritate, cu umbrele care se întindeau peste mobilă și cu lumina lunii care intra prin obloanele de mahon, era posibil să îți imaginezi ce ar fi putut să fie.

Deasupra, ventilatoarele mecanice continuă să se învârtă lent. Curelele de cauciuc fabricate în Laos scârțâie ritmic în rețeaua din tavan, trăgând o cantitate mică, dar constantă, de energie de la principalele arcuri cinetice ale fabricii.

– Thailandezii au avut noroc în laboratoare, spune Yates, iar acum ești aici. Dacă aș fi superstițios, aș crede că te-am fermecat împreună cu roșiile lor. Înțeleg că orice organism are nevoie de un prădător.

– Ar fi trebuit să raportezi cât de mult au progresat, zice Anderson. Această fabrică nu era singura ta responsabilitate.

Yates se strâmbă. Fața lui este un studiu al colapsului tropical. Vase sparte de sânge sunt răsfirate ca niște afluenți la el pe obraji și se opresc în vârful nasului. Ochii albaștri și apoși îl privesc pe Anderson, asemenea aerului cețos și îmbâcsit din oraș.

– Trebuia să îmi dau seama că îmi vei închide nișa.

– Nu e nimic personal.

– Doar munca vieții mele, râde bărbatul, un zgomot care amintește de prima cibiscoză. Un sunet care ar fi

putut să-l determine pe Anderson să plece din cameră dacă nu ar fi știut că Yates, ca și restul personalului de la AgriGen, fuseseră inoculați împotriva noilor specii.

– Am petrecut mulți ani construind asta, spune Yates, iar tu îmi spui că nu e nimic personal.

Face cu mâna spre fereastra de observație a biroului, care dă spre etajul cu fabrica.

– Am arcuri cinetice de mărimea pumnului care stochează un gigajoule de energie. O capacitate de patru ori mai mare decât a oricăror altor arcuri de pe piață. Eu stau pe o revoluție în materie de stocare de energie și tu arunci totul la gunoi. Se apleacă în față. Nu am mai avut energie la fel de portabilă de la benzină încoace.

– Doar dacă poți să o produci.

– Suntem aproape, insistă Yates. Băile de alge sunt singurul punct în care ne blocăm.

Anderson rămâne tăcut. Celălalt consideră asta o încurajare.

– Conceptul fundamental este sunetul. Odată ce băile îl vor produce în cantități suficiente...

– Trebuia să ne informezi de cum ai văzut prima oară umbra nopții în piață. Thailandezii cultivă cu succes cartofi de cel puțin cinci sezoane. Este clar că au o bancă de semințe, dar noi încă nu am aflat nimic de la tine.

– Nu e departamentul meu. Eu mă ocup de stocarea energiei. Nu de producție.

Anderson fornăie.

– De unde ai să faci rost de calorii ca să acționeze arcurile tale fantastice dacă nu ai o recoltă? Acum rugina verzicantă suferă o mutație la fiecare trei sezoane. Hoții ocazionali de gene ne strică planurile pentru TotalNutrient Wheat și SoyPRO. Din ultima noastră specie de porumb HiGro doar șaizeci la sută a scăpat de infestarea cu gărgărițe, și acum deodată auzim că tu stai pe o mină de aur genetică. Oamenii mor de foame...

Yates râde.

– Nu-mi vorbi mie despre salvarea de vieți. Am văzut ce s-a întâmplat cu banca de semințe din Finlanda.

– Nu noi am spart seifurile. Nimeni nu și-a închipuit că finlandezi sunt atât de fanatici.

– Orice prost de pe stradă ar fi putut să anticipeze asta. Companiile de calorii au o anumită reputație.

– Nu a fost operațiunea mea.

Yates râde din nou.

– Asta e întotdeauna scuza noastră, nu? Compania se bagă în ceva, iar noi stăm pe margine și ne spălăm pe mâini. Pretindem că nu noi am fi cei responsabili. Compania scoate SoyPRO de pe piața din Myanmar, iar noi toți stăm deoparte, spunând că disputele referitoare la proprietatea intelectuală nu sunt de resortul nostru. Dar oamenii continuă să moară de foame. Trage din țigară, scoate fumul. Sincer nu știu cum cineva ca tine doarme noaptea.

– Simplu. Îi adresez o scurtă rugăciune lui Noe și Sfântului Francisc și îi mulțumesc lui Dumnezeu că încă suntem cu un pas înaintea ruginii verzicante.

– Așa deci? O să închizi fabrica?

– Nu. Bineînțeles că nu. Producția de arcuri cinetice va continua.

– Da?

Yates se apleacă înainte, optimist.

Anderson ridică din umeri.

– Este o acoperire utilă.

Capătul aprins al țigării ajunge la degetele lui Anderson. O lasă să cadă în trafic. Își freacă degetul mare și arătătorul în timp ce Lao Gu pedalează pe străzile aglomerate. Bangkokul, Orașul Ființelor Divine, defilează pe lângă ei.

Pe trotuare, călugări în robe de culoarea șofranului se plimbă la adăpostul umbrelelor negre. Copiii fug adunându-se, înghesuindu-se, râzând și chemându-se unul pe celălalt în drum spre școlile mănăstirilor. Vânzătorii stradali depărtează mâinile de care atârnă ghirlande de gălbenele, ofrande oferite templelor, și amulete strălucitoare reprezentând călugări celebri, care te protejează de toate bolile, de la infertilitate până la râie. Cărucioarele cu mâncare scot fum și șuieră, emanând mirosuri de ulei prăjit și pește fiert, în timp ce pisicile se freacă de picioarele cumpărătorilor, așteptând să le pice ceva.

Deasupra, se înalță turnurile vechii Expansiuni a Bangkokului, îmbrăcate în liane și mucegai, ferestrele sparte de mult, uriașe oase curățate complet. Fără aer condiționat sau lifturi care să le facă locuibile, stau și se coc în soare. Fumul negru de la focurile ilegale de bălegar se unduiește din porii lor, marcând astfel

locurile în care refugiații malaysieni curățau grăbit de solzi *chapatis* și fierbeau *kopi* înainte ca peste ei să vină cămășile albe și să îi pedepsească pentru infracțiunile lor.

Pe mijlocul străzilor, refugiații din nord din războiul cărbunilor se întind pe jos cu mâinile ridicate, extrem de politicoși, cerșind. Biciclete, ricșe și căruțe trase de megodonți trec pe lângă ei ca un râu pe lângă bolovani. Excrescențele în formă de conopidă provocate de *fa' gan* atârnă pe nasurile și buzele cerșetorilor. Nucile de betel le înnegresc dinții. Anderson bagă mâna în buzunar și le aruncă câțiva bănuți la picioare, înclinând capul la *wai*-urile, închinăciunile lor de mulțumire, în timp ce trece pe lângă ei.

Puțin mai târziu, apar pereții albi și aleile cartierului industrial *farang*. Depozite și fabrici înghesuite și miros de sare și pești stricați. Vânzători își târăsc picioarele pe strada deasupra căreia sunt puse pături și prelate ca să protejeze trecătorii de arșița soarelui. Dedesubt se află șanțul și sistemul de închidere al digului Regele Rama al XII-lea, care ține la distanță oceanul albastru.

Este dificil să ignori pereții înalți și presiunea exercitată de apă asupra lor. Greu de crezut că Orașul Ființelor Divine ar fi altceva decât un dezastru care așteaptă să se producă. Dar thailandezii sunt încăpățânați și s-au luptat ca orașul sfânt al Krung Thep să nu fie inundat. Cu pompe pe cărbune, baraje și credință în capacitatea vizionară de conducere a dinastiei Chakri, au putut face față lucrurilor care au

înghiţit oraşele New York, Rangoon, Mumbai şi New Orleans.

Lao Gu se grăbeşte pe o alee, claxonând enervat la hamalii care blochează traficul. Lăzi ale WeatherAll se clatină pe spatele maroniu al lucrătorilor. Logourile arcurilor cinetice chinezeşti Chaozhou, mânerelor antibacteriene Matsushita şi filtrelor ceramice de apă Bo Lok se leagănă înainte şi înapoi, hipnotic, într-un ritm intermitent. Înscrisuri cu învăţăturile lui Buddha şi portrete ale mult-iubitei regine-copil se văd ici şi colo pe pereţii fabricii, împreună cu desene din meciurile de *muay thai*.

Fabrica SpringLife se ridică peste aglomeraţia din trafic, o fortăreaţă cu ziduri înalte, presărată din loc în loc cu ventilatoare imense care se rotesc încet. Vizavi de *soi* se află fabrica de biciclete Chaozhou, iar între ele grămada de cărucioare care se înghesuie tot timpul la intrările fabricilor, oferindu-le muncitorilor diverse tipuri de mâncare.

Lao Gu opreşte în curtea SpringLife şi îl lasă pe Anderson în faţa uşilor principale. Anderson coboară din ricşă, ia punga cu *ngaw*, se opreşte puţin şi se uită la porţile late de opt metri pentru a permite accesul megodonţilor. Fabricii ar fi trebuit să i se schimbe numele în Prostia lui Yates. Omul acela este de un optimism îngrozitor. Anderson încă îl mai poate auzi cum îi prezintă minunile algelor modificate genetic, căutând pe birou grafice şi notiţe în timp ce protesta.

– Nu îmi poți critica anticipat rezultatele doar pentru că proiectul Prada Oceanului a eșuat. Dacă sunt tratate cum trebuie, pot aduce îmbunătățiri exponențiale în absorbția cuplului de torsiune. Fă abstracție de potențialul caloric. Concentrează-te pe aplicațiile industriale. Pot să îți prezint o întreagă piață de stocare de energie, dacă mai îmi lași puțin timp. Măcar încearcă unul din arcurile demonstrative înainte să iei o decizie...

Zgomotul îl învăluie pe Anderson când intră în fabrică, alungând ultimele țipete disperate ale optimismului lui Yates.

Megodonții gem lângă manivelele rotative, capetele lor enorme atârnând, colții li se agață de podea în timp ce merg încet în jurul axelor. Animalele modificate genetic formează inima vie a sistemului energetic al fabricii, alimentând benzile rulante, ventilatoarele de aerisire și mașinile constructoare. Hamurile lor țăcăne ritmic. Dresorii sindicatului, îmbrăcați în roșu și auriu, merg pe lângă ei, strigând și înlocuindu-i ocazional, împingând la muncă grea animalele provenite din elefanți.

În partea opusă a fabricii, linia de producție scoate arcuri cinetice proaspăt împachetate, le trimite la Controlul de Calitate și apoi la ambalare, de unde sunt puse pe paleți așteaptând, teoretic, să fie exportate. La intrarea lui Anderson, muncitorii s-au oprit din lucru și s-au înclinat în fața lui, împreunându-și palmele, apoi ridicându-le la frunte în semn de respect.

Banyat, şeful de la Controlul de Calitate, se grăbeşte înspre el, zâmbind. Face o plecăciune. Anderson îi răspunde în acelaşi fel.

– Cum e calitatea?

– *Dee khap*, răspunde Banyat zâmbind. Bună. Foarte bună. Haideţi să vă uitaţi.

Face un semn către linie şi Num, supraveghetorul zilei, trage clopotul de avertizare care anunţă oprirea totală a producţiei. Banyat îl îndeamnă pe Anderson să îl urmeze.

– Ceva interesant. O să fiţi mulţumit.

Anderson zâmbeşte în sinea lui, bănuind că, orice ar spune Banyat, va fi cu adevărat mulţumitor. Scoate un *ngaw* din pungă şi îl dă omului.

– Progres? Chiar aşa?

Banyat încuviinţează în timp ce ia fructul. Se uită curios la el şi îl descojeşte. Bagă miezul aproape translucid în gură. Nu pare surprins. Nu are nicio reacţie deosebită. Mănâncă nenorocitul de fruct fără să se gândească. Anderson se strâmbă. *Farangii* sunt ultimii care află despre schimbările din ţară, un lucru pe care Hock Seng pune accent atunci când, în paranoia lui, crede că Anderson vrea să îl concedieze. Hock Seng probabil ştie deja de fruct, sau va minţi când va fi întrebat.

Banyat aruncă coaja fructului la coşul cu mâncare pentru megodonţi şi îl conduce pe Anderson de-a lungul liniei de producţie.

– Am rezolvat problema cu presa de tăiat.

Num trage din nou clopotul de avertizare și lucrătorii își părăsesc locurile de muncă. Când se trage clopotul a treia oară, dresorii sindicatului opresc animalele mutante, împungându-le cu bețe de bambus. Linia de producție încetinește. În capătul fabricii, arcurile cinetice industriale ticăie și scârțâie în timp ce volanții le încarcă cu energie, care va fi folosită la repornirea producției odată ce Anderson își va termina inspecția.

Banyat îl conduce pe Anderson de-a lungul liniei de producție acum oprită, pe lângă lucrătorii cu capetele plecate, îmbrăcați în uniforme verde cu alb, dă la o parte perdelele din polimer de ulei de palmier de la intrarea în rafinărie. Aici, descoperirea industrială a lui Yates este stropită în neștire, acoperind arcurile cinetice cu o peliculă genetică de serendipitate. Femeile și copiii care poartă măști cu trei filtre le dau jos ca să facă o plecăciune adâncă în fața omului care îi hrănește. Fețele lor sunt pline de transpirație și de pudră albă. Numai pielea din jurul gurii și al nasului, care a fost protejată de filtre, rămâne întunecată.

El și Banyat se îndreaptă către arșița camerelor de tăiat. Lămpile de călit emană energie, iar duhoarea bazinului pentru creșterea algelor îngreunează aerul. Deasupra sunt rafturi de site pentru uscat, până în tavan, pline de alge modificate genetic, care picură, se usucă și sunt transformate într-o pastă neagră de căldură. Tehnicienii, transpirați, sunt aproape goi – doar pantaloni scurți, tricouri și măști de protecție. Este la fel de cald ca într-un furnal, în ciuda

ventilatoarelor mecanice și a sistemului generos de aerisire. Transpirația se scurge pe gâtul lui Anderson. Tricoul îi este ud leoarcă.

– Aici. Uite, arată Banyat.

Își trece degetul peste lama dezmembrată de lângă linia principală. Anderson îngenunchează ca să inspecteze suprafața.

– Rugină, murmură Banyat.

– Credeam că am verificat asta.

– Apă sărată, zâmbește Banyat, simțindu-se inconfortabil. Oceanul este aproape.

Anderson se strâmbă la sitele cu alge de deasupra.

– Nici bazinele de alge și rafturile pentru uscat nu ajută. Cine a crezut că putem folosi căldură reziduală ca să tratăm chestiile alea a fost un prost. Eficiență energetică pe naiba.

Banyat zâmbește jenat, dar nu spune nimic.

– Deci ați înlocuit utilajele de tăiere?

– Acum sunt cu douăzeci și cinci la sută mai rezistente.

– Chiar atât de bine?

Anderson aprobă superficial. Îi face un semn omului responsabil cu utilajul, iar acesta îl cheamă pe Num. Clopotul de avertizare bate din nou și presele pe căldură și lămpile de călit încep să strălucească iarăși, odată ce curentul inundă sistemul. Lui Anderson nu îi place creșterea bruscă de căldură. Lămpile și presele înseamnă o taxă pe carbon în valoare de cincisprezece mii de bahți de fiecare dată când încep să strălucească, o parte a bugetului pentru carbon al regatului, pe care

SpringLife o plătește cu generozitate ca să le închidă un ochi. Yates manipulează ingenios sistemul, permițând fabricii să folosească fondul țării alocat pentru carbon, dar mita este exorbitantă.

Volanții principali se rotesc și fabrica tremură când repornesc roțile dințate din subsol. Podelele vibrează. Energia cinetică trece prin sistem precum adrenalina, anticipând energia care avea să curgă în linia de lucru. Un megodont protestează urlând, dar e biciuit până se calmează. Scâncetul volanților se transformă într-un urlet care apoi se stinge imediat ce jouli-i pornesc sistemul.

Clopotul supraveghetorului de linie bate din nou. Muncitorii încep să asambleze utilajul de tăiere. Fabrică arcuri cinetice de doi gigajouli, iar mărimea redusă necesită grijă sporită cu mașinăriile. În capătul liniei începe procesul de bobinare, iar presa de tăiere cu lamele de precizie proaspăt reparate este ridicată de pistoane hidraulice care șuieră.

– *Khun*, vă rog.

Banyat îl conduce pe Anderson în spatele unei cuști protectoare. Clopotul lui Num bate pentru ultima dată. Linia intră în viteză. Anderson tresare când sistemul pornește. Muncitorii se așază în spatele scuturilor lor. Filamente de arcuri cinetice ies șuierând din flanșele aliniate și trec printr-o serie de role încinse. Urmează un duș reactant urât mirositor care stropește filamentul de culoarea ruginii, acoperindu-l cu un film fin care acceptă pudra de alge a lui Yates într-un strat uniform.

Presa loveşte. Anderson simte o durere de dinţi odată cu căderea greutăţii. Sârma arcului cinetic este tăiată curat, apoi filamentul trece de perdele şi ajunge în rafinărie. Peste treizeci de secunde apare din nou, având o culoare gri-deschis, îmbrăcat în pudră de alge. Apoi trece prin alte role încinse după care este adus la forma lui finală, fiind răsucit într-o buclă din ce în ce mai strâmtă, distrugându-i structura moleculară. Se aude un ţipăt asurzitor de metal torturat. Lubrifianţi şi reziduuri de alge stropesc arcul în timp ce este presat, împroşcând muncitori şi echipament de lucru, apoi acul cinetic comprimat este ambalat şi după aceea trimis la Controlul Calităţii.

Un led galben pâlpâie, anunţând că totul este în regulă. Muncitorii ies din spatele grilajelor de protecţie ca să reseteze presa în timp ce un nou val de metal ruginiu iese din măruntaiele camerelor de călire. Rolele, care nu transportă nimic acum, clănţăne. Duzele cu lubrifianţi creează o ceaţă albă, stropind în gol, de parcă s-ar autocurăţa pentru următoarea aplicare. Muncitorii centrează presa şi se adăpostesc din nou în spatele grilajelor. Dacă angrenajul se rupe, filamentul arcului cinetic va deveni o lamă de energie, biciuind necontrolată prin hala de producţie. Anderson a văzut capete retezate asemenea unui mango moale, părţi de trup tăiate şi pete de sânge ca în tablourile lui Pollok, atunci când sistemul industrial se defectase.

Presa loveşte, tăind încă un arc cinetic, unul dintre cele patruzeci pe oră acum, care se pare că are o şansă de şaptezeci şi cinci la sută să ajungă într-un depozit

păzit al Ministerului Mediului. Ei cheltuiau milioane ca să producă un gunoi care va avea nevoie de alte milioane să fie distrus – o lamă cu două tăișuri care continuă să acționeze. Yates a greșit ceva, fără să-și dea seama sau în urma unui sabotaj, și le-a luat mai mult de un an ca să înțeleagă gravitatea problemei, să se examineze băile de alge din care se fabricau straturile revoluționare ale arcurilor cinetice, să regândească rășinile de porumb care îmbrăcau interfețele dințate ale arcului, să schimbe practicile Controlului de Calitate, să înțeleagă ce efect are o umiditate de aproximativ sută la sută aproape continuă asupra unui proces de producție conceput pentru o climă mai uscată.

O erupție de praf alb inundă încăperea în timp ce muncitorii se împiedică de perdelele rafinăriei. Pe fața lui întunecată este o combinație de transpirație, pietriș fin și ulei de palmier. Când perdelele sunt date la o parte își poate vedea parțial colegii, prinși în nori albi de praf, umbre într-un viscol, în timp ce filamentul arcurilor cinetice este încastrat în pudra care le împiedică blocarea sub compresia puternică. Toată transpirația, toate caloriile, toată alocarea de carbon – toate ca să-i prezinte lui Anderson o iluzie credibilă în timp ce el încearcă să dezlege misterul florilor de umbra-nopții și al fructului *ngaw*.

O companie rațională ar închide fabrica. Chiar și Anderson, cu înțelegerea lui limitată asupra procesului implicat în fabricarea acestor arcuri cinetice de nouă generație, ar face la fel. Dar dacă muncitorii

lui, sindicatele, cămășile albe și urechile atotprezente ale regatului cred că el este un antreprenor ambițios, fabrica trebuie să funcționeze, și încă să funcționeze bine. Anderson îi strânge mâna lui Banyat și îl felicită pentru o muncă bine făcută. Sincer, e păcat. Potențialul pentru succes este acolo. Când Anderson vede că unul din arcurile lui Yates funcționează, își recapătă suflul. Yates este poate nebun, dar nu și prost. Anderson se uită cum curg joulii din cutiile mici ale arcurilor cinetice, ticăind continuu ore în șir, pe când alte arcuri, duble ca greutate, nu ar fi rezistat nici măcar un sfert din timp sau ar deveni doar o masă moleculară amorfă sub presiunea exercitată de energia pompată în ele. Uneori, Anderson este aproape sedus de visurile acelui om.

Anderson trage aer în piept, își ține respirația și trece prin rafinărie. Iese pe cealaltă parte într-un nor de pudră de alge și fum. Inspiră aer cu miros de balegă de megodont și urcă scările care duc la biroul lui. În urmă, un megodont țipă din nou, urletul unui animal maltratat. Anderson se întoarce, se uită prin fabrică și își notează ceva despre *mahout*, despre dresor. Axul numărul patru. Încă o problemă din lungul șir pe care le are SpringLife. Deschide ușa birourilor administrative.

Acolo, încăperile sunt în mare parte la fel cum au fost când a intrat pentru prima dată în ele. Tot întunecate, cavernos de goale, doar cu birouri și computere cu pedală care stau liniștite în umbră. Raze subțiri de soare se strecoară printre obloanele de tec de la ferestre, iluminând ofrandele fumegânde dăruite

acelui zeu care nu reușise să salveze clanul chinez Tan Hock Seng în Malaysia. Bețișoare parfumate cu iz de lemn de santal sufocă încăperea și mai multe valuri mătăsoase se ridică din altarul din colț unde figurine zâmbitoare din aur se apleacă peste vase de orez U-Tex și mango lipicioase acoperite de muște.

Hock Seng este deja la computerul său. Piciorul lui osos acționează pedala, alimentând microprocesorul și licăritul monitorului de doisprezece centimetri. În lumina gri, Anderson observă ochii care clipesc des ai lui Hock Seng, ticul nervos al unui om care se teme de un măcel sângeros de fiecare dată când se deschide ușa. Tresărirea bătrânului este la fel de halucinantă ca și dispariția pisicii de Cheshire – o clipă este acolo, în următoarea a dispărut –, dar Anderson este obișnuit cu refugiații cu carnete galbene ca să recunoască teroarea reprimată. Închide ușa, amuțind răgetul fabricii, iar bătrânul își revine.

Anderson tușește și împrăștie cu mâna fumul aromat.

– Parcă ți-am zis să nu mai arzi chestiile alea.

Hock Seng ridică din umeri, dar nu se oprește din acționatul pedalei sau din scris.

– Să deschid geamurile?

Șoapta lui sună ca un băț de bambus care zgârie nisipul.

– Dumnezeule, nu.

Anderson se strâmbă, gândindu-se la arșița tropicală de dincolo de obloane.

– Arde-le acasă. Nu mai vreau să le văd aici. Niciodată.

– Da. Desigur.

– Vorbesc serios.

Hock Seng ridică privirea, apoi se întoarce la monitor. Proeminența pometilor și adâncițurile ochilor sunt puternic evidențiate în lumina ecranului. Degetele lui de păianjen continuă să apese butoane.

– Aduc noroc, murmură el, cu un chicotit astmatic. Până și diavolii străini au nevoie de noroc. Cu toate problemele din fabrică, cred că ar trebui să apreciați ajutorul lui Buddha.

– Nu aici.

Anderson pune pe masă punga cu *ngaw* și se tolănește în scaun. Își șterge fruntea.

– Arde-le acasă.

Bătrânul încuviințează. Pe tavan, șirurile de ventilatoare mecanice se învârt leneș, elicele de bambus luptându-se cu toropeala din birou. Cei doi stau izolați, înconjurați de harta măreței idei a lui Yates. Rânduri de birouri goale și stații de lucru stau în tăcere, un întreg etaj ce ar fi trebuit să fie ocupat de cei responsabili de vânzări, logistică, resurse umane și secretare.

Anderson caută prin punga cu *ngaw*. Îi arată lui Hock Seng una dintre descoperirile lui cu perișori verzi.

– Ai mai văzut așa ceva?

Bătrânul ridică privirea.

– Thailandezii le spun *ngaw*.

Se întoarce la munca lui care înseamnă foi de lucru care nu vor fi niciodată adunate și cerneală roșie care nu va fi niciodată raportată.

– Știu cum le numesc thailandezii.

Anderson se ridică și trece pe lângă biroul bătrânului. Hock Seng tresare când Anderson îi pune un *ngaw* lângă computer, uitându-se la fruct de parcă ar fi fost un scorpion.

– Fermierii din piață mi-au spus numele lor thailandez. Voi le-ați avut în Malaysia?

– Nu... începe Hock Seng să vorbească, dar se oprește.

Se luptă să-și păstreze controlul, cu fața o frescă de ticuri nervoase și emoții.

– Nu...

Se oprește din nou.

Anderson privește cum frica îi modelează și îi remodelează trăsăturile. Mai puțin de un procent din chinezii din Malaysia au scăpat de Incident. Oricum ar lua-o, Hock Seng e norocos, dar Anderson îl compătimește. O simplă întrebare, un fruct și bătrânul arată de parcă ar vrea să părăsească în fugă fabrica. Hock Seng se holbează la *ngaw*, respiră sacadat.

– Nu în Malaysia. Numai thailandezii se pricep la astfel de lucruri, murmură el într-un final.

Se apucă imediat la lucru, cu ochii în monitor, cu amintirile tăinuite într-un ungher al minții.

Anderson așteaptă detalii, dar bătrânul nu își mai ridică ochii. Misterul fructului va trebui să aștepte. Anderson se întoarce la biroul lui și începe să

frunzărească prin corespondență. Un maldăr de bonuri și chitanțe adunate de Hock Seng cer atenție de pe marginea mesei. Se uită peste ele, semnează pentru salariile sindicaliștilor responsabili cu megodonții și pentru aprobările pe care SpringLife le cerea pentru depozitarea deșeurilor. Își face vânt cu tricoul, luptându-se cu toropeala și umiditatea din aer.

Într-un final, Hock Seng ridică privirea.

– Banyat v-a căutat mai devreme.

Anderson încuviințează, concentrat asupra formularelor.

– Au găsit rugină pe presa de tăiat. Cea nouă e cu cinci la sută mai fiabilă.

– Nu cu douăzeci și cinci la sută?

Anderson ridică din umeri, mai dă câteva pagini, pune ștampila pe taxa de carbon de la Ministerul Mediului.

– Așa au spus.

Pune documentul înapoi în plic.

– Tot nu e o cifră profitabilă. Halal arcuri mai aveți și voi. Țin joulii în ele așa cum Somdet Chaopraya o ține pe mica regină în palat.

Anderson se uită chiorâș la el, dar nu se obosește să-i răspundă.

– Banyat v-a informat și despre bazinele cu nutrienți? întreabă Hock Seng. Pentru alge.

– Nu. Doar despre rugină. Ce s-a întâmplat?

– Au fost contaminate. Unele dintre alge nu produc... Hock Seng ezită. Extractul. Nu e productiv.

– Mie nu mi-a zis nimic despre asta.

Bătrânul ezită, apoi îl înțeapă puțin:

– Sunt sigur că a încercat.

– A spus cât este de grav?

Hock Seng ridică din umeri.

– Doar că extractul nu e conform cu specificațiile.

Ochii lui Anderson scapără de furie.

– Îl concediez. Nu am nevoie de un om la Controlul Calității care nu e-n stare să-mi dea veștile proaste.

– Poate că nu ați fost suficient de atent.

Anderson vrea să spună ceva despre oamenii care încep un subiect și apoi îl lasă baltă, dar e întrerupt de urletul unui megodont. Zgomotul e destul de puternic ca să facă geamurile să vibreze. Se oprește, în așteptarea următorului urlet.

– Axul numărul patru. Dresorul e incompetent.

Hock Seng nu ridică privirea și continuă să scrie.

– Sunt thailandezi. Toți sunt incompetenți.

Anderson își înăbușă râsul la spusele carnetului galben.

– Ei bine, acela e rău chiar și pentru standardele de-aici. Vreau să fie înlocuit, zice el, cu ochii la corespondență. Axul numărul patru. Ține minte.

Pedala lui Hock Seng pierde din ritm.

– E destul de dificil. Cred. Până și Baronul Bălegarului trebuie să se încline în fața Sindicatului Megodonților. Fără bestiile astea, ar trebui să folosim energia oamenilor. Nu e un schimb tocmai profitabil.

– Nu-mi pasă. Vreau să scap de el. Nu ne putem permite ca megodonții să se sperie și să o ia razna. Găsește un mod politicos de a scăpa de el.

Anderson își mai trage în față un morman de acte care îi așteaptă semnătura.

Hock Seng încearcă din nou.

– *Khun*, negocierile cu sindicatul sunt anevoioase.

– De aceea te am pe tine. Se numește delegare.

Anderson continuă să se uite prin hârtii.

– Da, cu siguranță, îi dă dreptare Hock Seng, sec. Vă mulțumesc pentru instrucțiunile administrative.

– Tu ești ăla care tot susține că înțelege cultura locală. Așa că ocupă-te de situație. Scapă de el. Nu-mi pasă dacă ești politicos sau dacă îi rănești orgoliul. Îl vreau tăiat de pe listă. E periculos ca unul ca el să lucreze cu megodonții.

Hock Seng își ține buzele, dar nu mai protestează. Anderson presupune că va fi ascultat. Se uită peste paginile altui permis de la Ministerul Mediului, strâmbându-se. Numai thailandezii ar petrece atât timp ca să mascheze mita ca un acord de servicii. Sunt politicoși, până și când te scutură de bani. Sau când e o problemă cu bazinele de alge. Banyat...

Anderson răsfoiește formularele de pe birou.

– Hock Seng?

Bătrânul nu ridică privirea.

– Am să am eu grijă de *mahout*, spune el în timp ce continuă să scrie. Chiar dacă vei avea probleme la renegocierea primelor.

Anderson bate darabana în birou.

– Bine de știut, dar nu asta era problema. Mi-ai spus că Banyat se plângea în legătură cu extractul de alge. Are probleme cu noile bazine? Sau cu cele vechi?

– Păi... nu am înțeles prea clar.

– Nu mi-ai spus chiar săptămâna trecută că echipamentul nou trebuie să vină de pe platformele de ancorare? Bazinele și culturile de nutrienți?

Hock Seng se încurcă pentru o clipă în taste. Anderson se preface nedumerit în timp ce se uită din nou prin acte, deși știe foarte bine că formularele de carantină și chitanțele nu sunt acolo.

– Ar trebui să am o listă pe-aici. Sunt sigur că mi-ai spus că vor ajunge. Ridică privirea. Dacă stau să mă gândesc mai bine, nu cred c-ar trebui să aud despre probleme de contaminare. Nu dacă noul nostru echipament ar fi trecut de vamă și ar fi fost instalat.

Bătrânul nu răspunde. Continuă să tasteze de parcă nu l-ar fi auzit.

– Hock Seng, ai uitat să îmi spui ceva?

Ochii bătrânului chinez rămân fixați în strălucirea gri a monitorului. Anderson așteaptă. Scârțâitul ritmic al ventilatoarelor mecanice și zgomotul pedalei lui Hock Seng sunt singurele zgomote ce sparg tăcerea așternută.

– Acolo nu e nicio declarație vamală, spune bătrânul până la urmă. Echipamentul e încă în vamă.

– Trebuia să fi trecut de vamă săptămâna trecută.

– Întârzieri.

– Mi-ai spus că nu sunt probleme. Păreai convins de asta. Mi-ai zis că te ocupi personal. Ți-am dat și niște bani în plus ca să fiu sigur că problema va fi rezolvată.

– Thailandezii calculează timpul cu metodele lor. Poate veni azi după-amiază. Poate mâine, rostește

Hock Seng cu o urmă de rânjet. Nu sunt ca noi, chinezii. Sunt niște putori.

– I-ai mituit? Ministerul Comerțului trebuia să-și primească partea ca să-și convingă inspectorul de la cămășile albe să-nchidă ochii.

– I-am plătit.

– Suficient?

Hock Seng ridică privirea, cu ochii mijiți.

– I-am plătit.

– Nu le-ai dat doar jumătate din bani și restul ai păstrat pentru tine?

Bătrânul râde nervos.

– Bineînțeles că le-am dat toți banii.

Anderson iscodește o clipă cu privirea carnetul galben aflat în subordinea sa, încercând să-și dea seama cât e de sincer, apoi renunță și lasă hârtiile din mână. Nici măcar nu știe de ce îi pasă, dar îl sâcâie ca bătrânul să nu creadă că îl poate prosti atât de ușor. Se uită din nou la punga cu *ngaw*. Poate Hock Seng a mirosit că fabrica e de fapt un paravan... Alungă gândul și se întoarce la chinez.

– Atunci mâine?

Hock Seng înclină capul.

– Cred că e cel mai probabil.

– Abia aștept.

Hock Seng nu răspunde la sarcasm. Anderson se întreabă dacă măcar și l-a tradus. Omul vorbește fluent engleză, dar uneori ajunge la un impas lingvistic care pare pricinuit mai degrabă de cultură decât de vocabular.

Anderson se întoarce la hârtii. Formulare pentru taxe aici, state de plată acolo. Muncitorii îl costă de două ori mai mult decât ar trebui. Încă o problemă în afacerile cu regatul. Muncitori thailandezi pentru slujbe thailandeze. Refugiații cu carnete galbene din Malaysia mor de foame în stradă, iar el nu îi poate angaja. Conform legii, Hock Seng nu ar fi trebuit să lucreze la bandă, murind de foame împreună cu ceilalți supraviețuitori ai Incidentului. Dacă n-ar fi știut mai multe limbi și n-ar fi fost un bun contabil și fără indulgența lui Yates, ar fi murit de mult.

Anderson se oprește la un plic nou. Îi e adresat personal, dar, conform obiceiului, e deja deschis. Hock Seng nu înțelege ce înseamnă să respecți sfințenia corespondenței altora. Au discutat de multe ori problema asta, dar bătrânul tot mai „greșește".

În plic, Anderson găsește o invitație. Raleigh îi propune o întâlnire.

Bate gânditor cu invitația în birou. Raleigh. O rămășiță a vechii Expansiuni. O fosilă străveche, adusă pe acele țărmuri din perioada în care petrolul era ieftin și oamenii puteau traversa globul în câteva ore, nu în câteva săptămâni.

Când ultimele jumbojeturi au decolat de pe pistele inundate din Suvarnabhumi, Raleigh stătea în apă sărată până la genunchi și le privea cum își iau zborul. S-a stabilit aici cu prietenele lui, dar a ajuns să trăiască mai mult decât ele, așa că și-a făcut altele, croindu-și un nou destin prin citronela, bahți și opiu de calitate. De-ar fi să se dea crezare poveștilor lui, a supraviețuit

loviturilor și contraloviturilor de stat, plăgilor de calorii și foametei. Acum omul stă ca o broască râioasă în „clubul" lui, Ploenchit, zâmbind plin de sine în timp ce instruiește străinii proaspăt ajunși în artele pierdute ale depravării de dinainte de Contracție.

Anderson aruncă invitația pe birou. Oricare ar fi intențiile bătrânului, invitația nu explica prea multe. Raleigh nu a supraviețuit atât timp în regat fără să fi devenit puțin paranoic. Anderson zâmbește, uitându-se la Hock Seng. Ar face o pereche interesantă: două suflete dezrădăcinate, doi oameni departe de țara lor, fiecare din ei datorându-și supraviețuirea inteligenței și nebuniei...

– Dacă nu aveți nimic mai bun de făcut decât să vă uitați la mine cum lucrez, spune Hock Seng, Sindicatul Megodonților cere o renegociere a ratelor.

Anderson privește lista de cheltuieli de pe birou.

– Mă îndoiesc că sunt atât de politicoși.

Stiloul lui Hack Seng face o pauză.

– Thailandezii sunt tot timpul politicoși. Chiar și atunci când te amenință.

Urlete de megodont răzbat din nou de jos.

Anderson se uită cu hotărâre la Hock Seng.

– Se pare că asta o să-ți ofere un avantaj atunci când vei încerca să scapi de dresorul numărul patru. La dracu', poate nu le dau niciun ban până nu mă scapă de jigodia aia.

– Sindicatul are putere.

Încă un urlet zguduie fabrica, făcându-l pe Anderson să tresară.

– Și plin de proști. Se uită pe geamurile de observație. Ce naiba îi fac animalului? Du-te și verifică, îl îndeamnă pe Hock Seng.

Bătrânul parcă s-ar opune, dar Anderson îl fixează cu privirea și se ridică.

Un muget violent de revoltă întrerupe orice ar fi vrut Hock Seng să spună. Ferestrele vibrează puternic.

– Ce naiba...

Încă un muget zguduie clădirea, urmat de un scârțâit mecanic, și producția de energie se oprește. Anderson sare din scaun și fuge la fereastră, dar Hock Seng ajunge înaintea lui. Bătrânul se holbează pe geam cu gura căscată.

Ochi galbeni, de mărimea farfuriilor, se ridică la același nivel cu ei. Megodontul s-a ridicat pe picioarele din spate, legănându-se. Cei patru colți ai bestiei fuseseră tăiați ca măsură de siguranță, dar tot e o namilă de patru metri și jumătate până la umăr, zece tone de mușchi și furie care se balansează pe picioarele din spate. Trage de lanțurile care îl leagă de ax. Își ridică trompa, scoțând la iveală un hău negru. Anderson își astupă urechile cu mâinile.

Urletul megodontului răzbate prin sticlă. Anderson cade în genunchi, ametit.

– Dumnezeule!

Îi țiuie urechile.

– Unde e *mahoutul* ăla?

Hock Seng clatină din cap. Anderson nici nu e sigur dacă s-a făcut auzit. Până și sunetele din propriile urechi par înăbușite și distante. Se clatină până

la ușă și o deschide exact atunci când megodontul se prăvălește peste axul numărul patru. Aşchii de tec sar în toate direcțiile. Anderson tresare, își simte pielea ca înțepată de zeci de ace, fără îndoială desprinse din lemnul făcut țăndări.

Dedesubt, dresorii își dezleagă panicați animalele și le îndepărtează de fiara înnebunită. Le îndeamnă prin țipete, încearcă să le stăpânească. Megodonții mugesc în semn de protest și trag de frâie cu smucituri brutale, copleșiți de instinctul de a-și ajuta tovarășul. Ceilalți muncitori thailandezi se refugiază în stradă.

Megodontul înnebunit își atacă din nou axul. Spițele se rup. Din cel care ar fi trebuit să îl controleze nu a mai rămas decât o masă amorfă de oase și sânge.

Cu capul între umeri, Anderson se îndepărtează în grabă de la fereastră. Ocolește în fugă birourile goale și sare peste ultimul, aterizând în fața seifurilor companiei. Degetele îi alunecă pe rotiță. Sudoarea îi curge în ochi. 23 dreapta. 106 stânga... În timp ce trece la următoarea cifră din combinație se roagă să nu greșească și să trebuiască să o ia de la început. Lemnul de pe podeaua fabricii crapă, odată cu țipetele cuiva care s-a apropiat prea mult de pahiderm. Hock Seng apare în spatele lui.

Anderson îi face semn bătrânului.

– Spune-le oamenilor să iasă de-aici! Scoate-i afară! Îi vreau pe toți afară!

Hock Seng încuviințează, dar rămâne locului în timp ce Anderson se chinuiește cu combinația.

– Du-te!

Bătrânul chinez fuge aplecat către ușă, încercând să se facă auzit, dar vocea i se pierde printre urletele muncitorilor care fug și trosnetul lemnului crăpat. Anderson învârte ultima rotiță și deschide seiful: hârtii, teancuri colorate de bani, documente confidențiale, o pușcă cu aer comprimat... un pistol cu arc.

Yates.

Se schimonosește. Bătrâna jigodie pare să fie peste tot azi, de parcă *phii*-ul lui i s-a așezat pe umăr, iar acum își bate joc de el. Încarcă pistolul și și-l bagă în curea. Scoate pușca. Verifică dacă e funcțională, în timp ce încă un urlet se aude din spate. Măcar Yates s-a pregătit pentru așa ceva. Oricât de naiv ar fi fost nemernicul, măcar nu era prost. Anderson încarcă pușca și iese pe ușă.

La etajul de producție, utilajele și liniile Controlului de Calitate sunt pline de sânge. Greu de spus cine a murit. Oricum, mai mult de un singur *mahout*. Mirosul dulceag de leșuri umple încăperea. Bucăți de măruntaie decorează circuitul pe care megodontul îl face în jurul axului. Animalul se ridică din nou, un munte de mușchi modificat genetic, luptându-se cu ultimele lanțuri.

Anderson ridică arma. Zărește tangențial cum un alt megodont se saltă pe picioarele din spate, trâmbițându-și simpatia. Dresorii pierd controlul asupra fiarelor. Încearcă să ignore măcelul și duce pușca la ochi.

Cătarea armei trece peste un zid ruginiu de carne încreștită. Mărit de lunetă, animalul e atât de mare

încât nu poate rata. Setează pușca pe modul automat, expiră și lasă cilindrul de gaz să se golească.

O pâclă de săgeți iese din țeava armei. Puncte portocalii împânzesc pielea megodontului. Toxine concentrate, rezultatul cercetărilor AgriGen asupra veninului de viespe, intră în corpul animalului, țintind sistemul lui nervos.

Anderson coboară arma. Fără lunetă, abia poate să vadă săgețile împrăștiate pe pielea bestiei. Ar trebui să moară în câteva clipe.

Megodontul se rotește și se concentrează asupra lui Anderson, ochii lucindu-i cu furia Pleistocenului. Anderson e impresionat aproape fără voia lui de inteligența animalului. De parcă și-ar fi dat seama ce i-a făcut. Megodontul trage cu toată puterea de lanțuri. Zale de metal se rup și zboară prin aer, lovindu-se de banda rulantă. Un muncitor care fuge se împiedică. Anderson aruncă arma nefolositoare din mână și scoate pistolul cu arc. O jucărie în fața unui animal turbat de zece tone, dar e tot ce are. Megodontul șarjează, iar Anderson trage, apăsând cât de repede poate pe trăgaci. Discurile tăioase se sparg în fața avalanșei. Bestia îl doboară cu o lovitură de trompă, pe care apoi i-o înfășoară peste picioare, ca un piton. Anderson încearcă să se țină de ușă, se zbate căutând să se elibereze. Trompa îl strânge. Sângele i se urcă la cap. Se întreabă dacă fiara vrea să îl strivească de zid, ca pe un țânțar umflat cu sânge, dar se trezește tras de pe balcon. Se străduiește să se țină de balustradă, dar nu reușește. E azvârlit în aer. Zboară liber ca pasărea cerului.

Megodontul mugește triumfător în timp ce Anderson se învârte prin aer. Podeaua fabricii se apropie amenințător de repede. Se izbește de beton. Bezna îl înghite. *Zaci și mori.* Se luptă să nu își piardă cunoștința. *Mori.* Încearcă să se ridice, să se dea la o parte, să se urnească măcar un centimetru, dar nu izbutește.

Vede forme colorate care încep să se contopească. Megodontul e aproape. Îi simte răsuflarea.

Petele colorate converg. Bestia se arată, un munte de piele ruginie și furie primordială. Ridică un picior, gata să-l strivească. Anderson se întoarce într-o rână, dă să se ridice, dar piciorul nu îi dă ascultare. Nu poate nici măcar să se târască. Degetele îi alunecă pe beton, ca niște păianjeni pe gheață. Nu se poate mișca suficient de repede. *Dumnezeule, nu vreau să mor așa. Nu aici. Nu așa...* Parcă e o șopârlă prinsă de coadă. Nu se poate ridica, nu poate să scape, urmează să moară, ca un jeleu sub piciorul unui elefant supradimensionat.

Megodontul geme. Anderson se uită peste umăr. Bestia și-a coborât piciorul. Se clatină, ca beată. Adulmecă în jur cu trompa și, dintr-odată, membrele din spate îi cedează. Monstrul se așază în fund, semănând ridicol de mult cu un câine. Are o expresie confuză, ca o constatare somnolentă că trupul nu îl mai ascultă.

Încet, picioarele din față îi alunecă și se lungește gemând în paie și bălegar. Ochii megodontului sunt la același nivel cu cei ai lui Anderson. Se uită la el cu o privire aproape umană, clipind nedumerit. Își întinde din nou trompa către el, dar trompa șerpuiește acum cu stângăcie, ca un piton cu mușchi și cu instinct,

dar văduvit de simțuri. Deschide gura, gâfâind. Răsuflarea sa dulce și caldă, ca de furnal, adie peste Anderson. Trompa îl împinge. Îl leagănă. Nu îl poate prinde.

Încet, bărbatul se târăște îndepărtându-se de animal. Se saltă în genunchi și se forțează să se ridice. Se leagănă, ametit, dar până la urmă reușește să stea drept. Unul din ochii galbeni ai megodontului îi urmărește mișcările. Furia a dispărut. O pleoapă cu gene lungi clipește. Anderson se întreabă la ce se gândește animalul. Dacă poate simți prăpădul neural ce îi distruge sistemul. Dacă știe că i-a sunat ceasul. Sau dacă e doar obosit.

Stând deasupra lui, aproape că i se face milă. Unde ar fi trebuit să îi fie colții, care i-au fost tăiați cu brutalitate, sunt acum doar patru ovale aspre de fildeș, cu diametrul de o palmă. Pe picioare are vânătăi, iar la gură are spume. Văzut de aproape, animalul în agonie, cu mușchii paralizați și coastele ce se ridică și coboară, e doar o creatură prost folosită. Monstrul nu fusese creat ca să se lupte. Megodontul își dă ultima suflare. Corpul i se înmoaie.

Oamenii încep să forfotească de jur împrejurul lui Anderson, țipă și trag de el, încercând să ajute răniții și să-și găsească morții. Sunt oameni peste tot. Roșu și auriu, culorile sindicatului, uniformele verzi SpringLife, dresorii adunați în jurul giganticului cadavru al megodontului.

Pentru o clipă, Anderson și-l imaginează pe Yates lângă el, fumând o floare de umbra-nopții și jubilând la vederea nenorocirii.

Și tu ai spus că vei pleca într-o lună.

Apoi Hock Seng se apropie de el, cu voce șoptită și ochi ca niște migdale. Îi atinge gâtul cu mâna lui osoasă și, când o trage înapoi, e roșie toată.

– Sângerați, murmură el.

CAPITOLUL 2

– Ridicați! strigă Hock Seng.

Pom, Nu, Kukrit și Kanda împing toți deodată axul dărâmat, îl scot din suport, ca pe o așchie extrasă din carnea unui uriaș. Și asta ca să poată să o trimită pe Mai, o fată plăpândă, să vadă ce e sub el.

– Nu zăresc nimic! strigă ea.

Pom și Nu, cu mușchii gata să plesnească de încordare, încearcă să țină axul. Hock Seng îngenunchează și îi dă fetei o lanternă cu dinam. Degetele li se întâlnesc și dispozitivul LED dispare în întuneric. Bătrânul își dorește cu ardoare ca nu cumva să cadă axul cât timp fata e acolo. Nu de alta, dar lumina valorează mai mult decât viața ei.

– Ei bine? o întreabă el după un minut. E crăpat?

De jos nu vine niciun răspuns. Hock Seng speră să nu se fi înțepenit cumva. Se așază și așteaptă ca fata să își termine inspecția. În rest, fabrica e un mușuroi uman. Muncitorii încearcă să pună totul în ordine. Oameni roiesc peste cadavrul megodontului.

Sindicaliști cu macete și fierăstraie lungi de doi metri, cu mâinile roșii de sânge, încearcă să dovedească un munte de carne. Sângele curge din animalul jupuit, scoțându-i la iveală musculatura ca de marmură.

Bătrânul chinez se cutremură la vederea scenei, amintindu-și de poporul lui care a trecut printr-o dezmembrare similară, alte vărsări de sânge, alte fabrici în ruină. Depozite pline de mărfuri, distruse. Oameni de ispravă, pierduți. Ca atunci când Bentițele Verzi au venit cu macetele lor și depozitele lui au ars. Iută, tamarine, arcuri cinetice, toate cuprinse de flăcări și fum. Macete ce strălucesc în lumina intensă a focului. Își ferește ochii și își reprimă amintirile. Abia poate să respire.

Imediat ce sindicatul îngrijitorilor de megodonți a aflat că le-a murit un animal, și-au trimis măcelarii calificați. Hock Seng a încercat să îi convingă să scoată cadavrul din fabrică și să își vadă de treabă pe stradă, ca să poată remedia instalația, dar sindicaliștii au refuzat, iar acum, pe lângă zgomotul lucrărilor de reparație și de curățenie, fabrica e plină de muște și de duhoarea morții.

Oasele ies din cadavru precum coralii dintr-un ocean roșu de carne. Sângele curge din animal în râuri, până în canal și la pompele de control al inundațiilor. Hock Seng privește cum se prelinge pe lângă el. În corpul dihaniei erau galoane întregi. Atât de multe calorii pierdute. Măcelarii lucrează repede, dar o să aibă nevoie de aproape toată noaptea ca să dezmembreze complet cadavrul.

– A terminat? gâfâie Pom.

Hock Seng își reîndreaptă atenția la muncitori. Pom, Nu și ceilalți se opintesc sub greutatea axului.

– Ce vezi acolo, Mai? strigă bătrânul în direcția gropii.

Primește un răspuns înăbușit.

– Hai sus atunci.

Se așază la loc. Își șterge transpirația de pe față. Fabrica e mai caldă decât o oală cu orez. Cum toți megodonții au fost duși în grajduri, nu mai e nimic care să producă energie sau să pornească ventilatoarele care făceau aerul să circule prin clădire. Căldura umedă și moartea îi învelesc încet, ca o pătură. Parcă ar fi în abatorul Khlong Toey. Hock Seng se străduiește să nu vomite.

Strigătele măcelarilor sindicatului se înalță în cor. Au despicat burta megodontului. Intestinele explodează. Adunătorii de leșuri – cu toții oameni ai Baronului Bălegarului – se amestecă printre ei și încep să umple cărucioarele cu lopețile, bucuroși de norocul care dăduse peste ei. Pentru ei e o sursă neașteptată de calorii. E atât de curată încât mai mult ca sigur leșul va ajunge să fie mâncat de porcii de la fermele Baronului sau de refugiații malaysieni de origine chineză care trăiesc sub protecția lui, îngrămădiți în turnurile vechi din vremea Expansiunii. Ce nu mănâncă porcii sau carnetele galbene e aruncat în gropile de metan ale orașului, împreună cu resturi de fructe și bălegar, care urmează să fermenteze până când ajung îngrășământ

și, în final, să lumineze orașul cu flăcările verzui ale gazului.

Hock Seng își mângâie îngândurat alunița norocoasă. Un bun monopol. Influența Baronului se întinde asupra numeroaselor părți ale orașului, atât de mult încât e o minune cum de nu a ajuns prim-ministru. Fără îndoială că, dacă ridică un deget, nașul nașilor, cel mai mare *jao por* care a ajuns să influențeze vreodată regatul, poate avea orice își dorește.

Dar oare ar vrea ce am eu să-i ofer? se întreabă Hock Seng. *Oare ar aprecia o oportunitate de afaceri atât de bună?*

Vocea lui Mai se aude într-un final de dedesubt și îi întrerupe meditația.

– E crăpat! strigă ea.

Câteva secunde mai târziu se cațără afară din groapă, transpirată și plină de praf. Nu, Pom și ceilalți dau drumul frânghiilor de cânepă. Axul cade la loc și podeaua tremură.

Mai se uită în spate când aude zgomotul. Hock Seng crede că a văzut frică în privirea ei, conștientizarea faptului că axul ar fi putut să o zdrobească. Teama a plecat la fel cum a venit. Un copil cu nervi de oțel.

– Da? întreabă Hock Seng. Continuă. Miezul a crăpat?

– Da, *Khun*, pot să îmi bag mâna până aici în crăpătură.

Își atinge mâna până la încheietură ca să îi arate.

– Și mai e una într-o parte, la fel de adâncă.

– *Tamade*, înjură Hock Seng, care nu pare surprins. Și lanțurile?

Fata clatină din cap.

– Zalele pe care le-am văzut sunt îndoite.

Bătrânul încuviințează.

– Cheamă-i pe Lin, pe Lek și pe Chuan...

– Chuan a murit.

Arată înspre locul în care megodontul a strivit doi muncitori.

Hock Seng privește sumbru într-acolo.

– Da, desigur.

Împreună cu Noi, Kapiphon și nefericitul Banyat, omul de la Controlul de Calitate, care nu va mai avea ocazia să afle cât l-a enervat pe domnul Anderson fiindcă a permis ca bazinele cu alge să fie contaminate. O cheltuială suplimentară. O mie de bahți pentru familiile muncitorilor morți și două mii pentru a lui Banyat.

– Atunci găsește pe altcineva, cineva mic, ca tine, dintre cei responsabili cu curățenia. Trebuie să vă băgați sub pământ, unde era fixat axul. Pom, Nu și Kukrit, scoateți întregul ax afară. Va trebui să inspectăm lanțul principal, za cu za. Nici nu se pune problema să-l repunem în funcțiune până nu verificăm totul.

– Care-i graba? râde Pom. Are să treacă mult timp până vom reîncepe munca. Pentru că l-a împușcat pe Hapreet, *farangul* v-a trebui să dea sindicatului o grămadă de saci de opiu ca să se întoarcă la lucru cu megodonții.

– Și când se-ntorc, parcă văd că noi stăm și ne uităm ca proștii la axul numărul patru, se răţoieşte Hock Seng. Ia mult timp până obţinem aprobarea coroanei să tăiem un copac de diametrul ăsta, după care să îl transportăm din nord pe râu, presupunând că anul ăsta vor veni ploile musonice, interval în care am fi nevoiţi să funcţionăm cu energie limitată. Gândeşte-te la asta. Unii dintre voi n-au să mai lucreze, spune bătrânul și arată spre ax. Rămân numai cei care muncesc din greu.

Pom își înghite mânia, zâmbește spășit și face o plecăciune.

– *Khun*, m-a luat gura pe dinainte. Nu a fost cu intenţie.

– Bine atunci.

Hock Seng încuviinţează și se îndepărtează de muncitori. Chipul îi rămâne acru, dar, în sinea lui, e de acord. Va fi nevoie de opiu, de mită și de o renegociere a contractului de energie înainte ca megodonţii să se învârtă din nou în jurul axurilor. Încă o gaură în buget. Asta nici măcar nu include costul călugărilor care vor trebui să cânte sau al tuturor preoţilor brahmani, al experţilor *feng shui* și al clarvăzătorilor care trebuie să consulte *phiii* pentru ca muncitorii să fie mulţumiţi și să continue lucrul într-o astfel de fabrică blestemată.

– *Tan Xiansheng!*

Hock Seng ridică privirea, întrerupt din gânduri. La o oarecare depărtare de el, *yang guiziul* Anderson Lake primește îngrijiri de la un medic pe o bancă de

lângă dulapurile muncitorilor. La început, diavolul străin voia să fie cusut în birou, dar Hock Seng l-a convins să rămână jos, printre ceilalți, unde muncitorii îl pot vedea în costumul lui alb, colonial, plin de sânge, ca un *phii* ieșit din cimitir, dar în viață. Și neînfricat. Întâmplarea îi poate aduce mult câștig. Străinul nu cunoaște frica.

Omul bea dintr-o sticlă de whisky Mekong, după care l-a trimis pe Hock Seng, de parcă nu ar fi fost decât un simplu servitor. Bătrânul i-a delegat sarcina lui Mai, care s-a întors cu o sticlă de Mekong fals, dar cu etichetă originală și cu destul rest încât să-i dea bacșiș pentru istețime.

– Ține minte că am făcut asta pentru tine, i-a spus Hock Seng, în timp ce se uita în ochii ei.

Într-o existență anterioară, și-ar fi zis că i-a cumpărat într-o oarecare măsură loialitatea văzând încuviințarea ei solemnă. În viața aceasta, speră doar să nu încerce să-i facă felul fără să stea pe gânduri dacă thailandezii s-ar hotărî brusc că cei ca el nu mai au ce să caute în țara lor și ar trimite toate carnetele galbene de origine chineză în jungla infestată de rugina verzicantă. Probabil a mai câștigat puțin timp. Sau nu.

– Diavolul străin e foarte încăpățânat. Nu stă locului, îi spune doctorița Chan în mandarină, când el se apropie.

Și ea e un carnet galben, la fel ca el. Încă o refugiată care nu ar avea ce să mănânce dacă n-ar da dovadă de iscusință. Dacă ar afla cămășile albe că femeia îi fură orezul de pe masă doctorului thailandez...

Alungă gândul. Merită să-ți ajuți un conațional, chiar dacă numai pentru o zi. O ispășire pentru tot ce s-a întâmplat.

– Te rog, încearcă să-l ții în viață, zâmbește Hock Seng. Mai avem nevoie de el ca să ne plătească.

Femeia începe să râdă.

– *Ting mafan*. Mi-am cam pierdut din pricepere cu acul și ața, dar, pentru tine, aș aduce pocitania asta înapoi din morți.

– Dacă ești chiar atât de pricepută, am să te chem când o să iau cibiscoză.

Yang guiziul intervine în discuție, dar în engleză.

– De ce se plânge?

– Vă mișcați prea mult, răspunde Hock Seng.

– E neîndemânatică. Spune-i să se grăbească.

– Mai zice că ați fost foarte norocos. Încă un centimetru și așchia putea să vă taie artera. Atunci sângele dumitale ar fi fost pe podea, împreună cu al celorlalți.

Surprinzător, domnul Lake zâmbește la auzul vorbelor sale. Ochii i se opresc pe muntele de carne care începe să dispară.

– O așchie. Și eu care credeam că o să mă răpună megodontul.

– Da. Era să muriți, spune Hock Seng.

Ar fi fost un dezastru. Dacă investitorii domnului Lake și-ar fi pierdut cumpătul și ar fi renunțat la fabrică... Lui Hock Seng i se încleștează maxilarul. Îi e mult mai greu să-l manipuleze pe acest *yang guizi* decât pe domnul Yates, dar diavolul străin și încăpățânat trebuia ținut în viață, doar ca să nu se închidă uzina.

Îl supără gândul că la un moment dat era foarte apropiat de domnul Yates, iar acum atât de departe de domnul Lake. Ghinion și un *yang guizi* încăpățânat și acum trebuie să conceapă un alt plan pentru supraviețuirea pe termen lung și revenirea clanului său.

– Cred că ar trebui să sărbătoriți faptul că ați rămas în viață, sugerează Hock Seng. Aduceți ofrande lui Kuan Yin și lui Buddha pentru norocul dumneavoastră.

Domnul Lake rânjește, țintuindu-l cu ochii lui albaștri. Iazuri gemene diavolești.

– Al naibii să fiu dacă nu o s-o fac. Am să sărbătoresc toată noaptea, spune și ridică sticla de Mekong contrafăcut, deja pe jumătate goală.

– Poate vreți să vă fac rost de companie?

Chipul diavolului străin împietrește. Se uită la bătrânul chinez cu ceva similar cu dezgustul.

– Asta nu-i treaba ta.

Hock Seng se blestemă în sinea sa, dar reușește să-și păstreze chipul impasibil. Aparent, a mers prea departe, iar acum individul e din nou furios. Face o plecăciune rapidă în semn de scuză.

– Desigur. Nu am vrut să vă insult.

Yang guiziul se uită la podeaua fabricii. Plăcerea momentului pare să-l fi părăsit.

– Cât de mari sunt pagubele?

Asiaticul ridică din umeri.

– Aveți dreptate în privința miezului axului. E crăpat.

– Și lanțul principal?

– Vom inspecta fiecare legătură. Dacă avem noroc, e afectat doar angrenajul.

– Puțin probabil.

Diavolul străin îi oferă sticla de whisky. Hock Seng încearcă să-și mascheze repulsia și clatină din cap. Domnul Lake rânjește de parcă ar ști despre ce e vorba și mai ia o înghițitură. Își șterge buzele cu dosul palmei.

Măcelarii sindicatului strigă din nou, căci și mai mult sânge țâșnește din megodont. Capul său stă acum într-un unghi nefiresc, pe jumătate desprins de restul corpului. Din ce în ce mai mult, leșul capătă imaginea unor segmente separate. Nu mai arată a animal, ci mai degrabă ca un set de joc pentru copii. Cum să asamblezi un megodont de la zero.

Hock Seng se întreabă dacă nu cumva există vreo modalitate prin care să strângă cu ușa sindicatul ca să primească o parte din profitul pe care îl vor obține vânzând carnea proaspătă. Pare puțin probabil, având în vedere cât de repede și-au marcat micul lor teritoriu în jurul leșului, dar poate va avea o șansă când se va renegocia contractul pentru energie sau când vor cere despăgubiri pentru animalul pierdut.

– Îi veți lua capul? întrebă bătrânul. Puteți să-l păstrați ca trofeu.

– Nu.

Yang guizi pare ofensat. Hock Seng se străduiește să nu scape o grimasă. E îngrozitor de greu să lucreze cu individul. Toanele diavolului se schimbă repede, din niște nimicuri, și sunt întotdeauna agresive. Parcă e un copil. O clipă e voios, în cealaltă, bosumflat.

Bătrânul chinez își înghite iritarea; domnul Lake este ceea ce este. Karma lui l-a făcut un diavol străin, în timp ce karma lui Hock Seng i-a adus împreună. Nu are rost să te plângi cât de rău e orezul U-Tex atunci când mori de foame.

Domnul Lake pare să pătrundă prin expresia de obicei impenetrabilă a lui Hock Seng și se explică.

– Asta nu a fost o vânătoare. A fost doar o exterminare. Imediat ce l-au atins săgețile, a fost ca și mort. Nu e nimic demn de cinste în asta.

– Ah! Desigur. Foarte onorabil.

Asiaticul își alungă dezamăgirea. Dacă diavolul ar fi cerut capul, ar fi putut să înlocuiască cioturile rămase din colții tăiați ai megodontului cu compoziți din ulei de cocos și să vândă fildeșul doctorilor de lângă Wat Boworniwet. Acum, își poate lua adio chiar și de la banii aceia. Ce risipă. Hock Seng se întreba dacă ar trebui să-i explice situația domnului Lake, să-l lămurească în privința valorii cărnii, a caloriilor și a fildeșului ce zăceau înaintea lor, apoi decide că nu e o idee bună. Diavolul străin nu ar înțelege și oricum se înfurie mult prea ușor.

– Pisicile sunt aici, comentează domnul Lake.

Hock Seng se uită spre locul indicat de *yang guizi.* La marginea bălții de sânge pâlpâie contururi de felină; un amalgam de lumini și umbre care au urmat chemarea duhorii de hoit. Străinul se strâmbă cu dezgust, însă bătrânul are un oarecare respect pentru pisicile diavolești. Sunt istețe și prosperă acolo unde sunt disprețuite. Sunt de o tenacitate aproape supranaturală.

Uneori, par să miroasă sângele înainte ca el să fie vărsat. De parcă pot să deslușească viitorul și știu precis unde are să apară următoarea lor masă. Felinele pâlpâie în camuflajul lor și se apropie de bălțile cleioase de sânge închegat. Un măcelar îi dă un șut uneia, însă sunt prea multe și atacul său e sortit eșecului.

Domnul Lake trage încă o dușcă de whisky.

– Niciodată nu vom scăpa de ele.

– Sunt destui copii care le pot vâna. Recompensele sunt neînsemnate, rostește Hock Seng.

Cuvintele sale sunt întâmpinate cu dezaprobare de către *yang guizi*.

– Avem și noi recompense în Vest.

Copiii noștri sunt mai motivați decât ai voștri.

Dar Hock Seng nu-l contrazice pe străin. Oricum va pune recompensă pe ele. Dacă creaturilor li se permite să rămână, muncitorii au să înceapă să murmure că Phii Oun, spiritul viclean întrupat în pisică, și-a vârât coada în nenorocirea asta. Pisicile diavolești se apropie. Albe și roșcate, negre ca noaptea, toate intră și dispar din câmpul vizual, după cum trupurile lor împrumută culorile din jur. Capătă o nuanță roșiatică atunci când ajung la balta de sânge.

Hock Seng a auzit că cheshirele se presupune că au fost create de un director executiv de la o firmă de calorii – cel mai probabil, vreun ins de la PurCal sau AgriGen – pentru ziua de naștere a fiicei sale. Un cadou oferit atunci când mica prințesă a ajuns de vârsta eroinei lui Lewis Carroll.

Ceilalți copii invitați la petrecere au luat și ei noile animale de companie acasă, unde s-au împerecheat cu felinele naturale și în nici două decenii, pisicile demonice erau pe toate continentele, iar *Felis domesticus* dispăruse de pe fața pământului, fiind înlocuită de un genom care avea nouăzeci și opt la sută șanse de apariție în urma împerecherii. Bentițele Verzi din Malaysia urau chinezii și cheshirele în măsură egală, dar, din câte știe Hock Seng, cele din urmă încă prosperau acolo.

Yang guizi tresare când doctorița Chan îl împunge din nou și îi aruncă o privire aspră.

– Termină odată, îi spune el. Acum.

Femeia face o plecăciune atentă, ascunzându-și teama.

– S-a mișcat din nou, îi șoptește lui Hock Seng. Anestezicul nu e bun. Nu la fel de bun ca acela cu care sunt obișnuită.

– Nu-ți face griji. De asta i-am dat whisky-ul. Termină-ți treaba. Îl potolesc eu. Aproape că a terminat, îi spune el lui Lake *Xiansheng*.

Străinul se încruntă, dar nu o mai amenință și doctorița termină în sfârșit sutura. Hock Seng o ia deoparte și îi dă plicul cu banii care i se cuvin. Femeia se înclină în semn de mulțumire, dar bătrânul clatină din cap.

– Ai ceva bani în plus înăuntru. Vreau să livrezi și o scrisoare, spune el și îi dă un alt plic. Aș vrea să vorbesc cu șeful din turnul tău.

– Fute-câini? întreabă ea cu dezgust.

– Dacă te-aude că îi zici așa, o să-ți măcelărească și ce ți-a mai rămas din familie.

– E un nemernic.

– Doar dă-i plicul. E suficient.

Femeia ia plicul cam fără tragere de inimă.

– Întotdeauna ne-ai ajutat familia. Și vecinii vorbesc despre generozitatea ta. Aduc ofrande pentru... ce ai pierdut.

– Fac prea puțin, răspunde Hock Seng cu un zâmbet forțat. Oricum, noi, chinezii, trebuie să avem grijă unii de alții. Poate că în Malaysia eram încă hokkieni sau hakka sau din al cincilea val, dar aici cu toții suntem carnete galbene. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult.

– E mai mult decât face oricine altcineva.

Femeia se înclină, imitând stilul *wai* al noii lor culturi și se îndepărtează. Domnul Lake o urmărește cu privirea.

– E un carnet galben, nu?

Hock Seng încuviințează.

– Da. A fost doctor în Malacca. Înainte de Incident.

Celălalt bărbat rămâne pe gânduri, părând să proceseze informația primită.

– Te-a costat mai puțin decât un doctor thailandez?

Hock Seng îl privește cu coada ochiului pe *yang guizi*, încercând să-și dea seama ce ar vrea să audă de la el.

– Da. Mult mai ieftină, răspunde el până la urmă. Dar la fel de bună. Poate chiar mai bună. Dar mult mai ieftină. Aici, nu ne lasă să ocupăm nișele profesionale rezervate thailandezilor. Așa că are prea puțin

de lucru, cu excepția carnetelor galbene care îi mai cer ajutorul. Care oricum au prea puțini bani ca să-i plătească. Dar îi place ceea ce face.

Domnul Lake încuviințează dus pe gânduri și Hock Seng se întreabă la ce se gândește. Omul de lângă el e o enigmă. Uneori, bătrânul chinez crede că *yang guizi* sunt prea proști ca să fi putut să pună stăpânire pe lume chiar și o dată, darămite de două ori. Că au avut unele șanse în timpul Expansiunii – chiar și după ce colapsul energetic i-a alungat înapoi pe țărmurile lor –, că s-au întors din nou, cu companiile lor calorice, cu bolile lor și cu grânele lor brevetate... Par protejați de ființe supranaturale. În mod normal, domnul Lake ar trebui să fie mort, parte din pasta umană rămasă după prăpăd, amestecat cu leșurile lui Banyat, Noi și al idiotului fără nume din cauza căruia megodontul de la axul numărul patru se speriase. Și totuși, iată-l pe diavolul străin stând lângă el, plângându-se de o mică înțepătură de ac, dar fără să se sinchisească de faptul că a ucis un animal de zece tone într-o clipă. *Yang guizi* sunt într-adevăr niște creaturi foarte ciudate. Mai străine lui decât ar fi bănuit, deși făcea afaceri cu ei în mod regulat.

– *Mahoutul* va trebui să fie plătit din nou. Mituit să se întoarcă la lucru, punctează Hock Seng.

– Da.

– Și vom fi nevoiți să angajăm călugări să facă un ritual la fabrică. Să-i liniștească pe muncitori. *Phiii* trebuie să fie împăcați, zice chinezul, apoi continuă după o pauză: O să coste ceva. Oamenii vor spune că

fabrica este bântuită de spirite malefice. Că e amplasată într-un loc nepotrivit sau că lăcașul spiritelor nu e suficient de mare. Sau că ați tăiat un copac al unui *phii* când fabrica a fost construită. Va trebui să aducem o prezicătoare, poate și un maestru *feng shui* ca să-i convingem că locul e sigur. Și dresorul va cere o mărire de salariu pentru lucru în condiții de risc...

– Vreau ca *mahoutul* să fie înlocuit, îl întrerupe domnul Lake. De fapt, vreau ca toți să fie înlocuiți.

Hock Seng trage aer printre dinți.

– Imposibil. Sindicatul megodonților controlează toate contractele pentru energie ale orașului. Prin mandat guvernamental. Cămășile albe le sprijină monopolul pe energie. Nu avem ce să facem cu sindicatele.

– Sunt incompetenți. Nu-i mai vreau aici.

Hock Seng încearcă să-și dea seama dacă *farangul* glumește. Zâmbește ezitant.

– E un mandat regal. Așa am putea să schimbăm multe și la Ministerul Mediului.

– Îmi place ideea, râde domnul Lake. Aș putea să mă coalizez cu Carlyle & Sons și să începem să ne plângem zilnic despre taxe și legile creditului pe carbon. Să-l convingem pe ministrul comerțului Akkarat să ne sprijine cauza.

Îl privește cu atenție pe Hock Seng.

– Dar ăsta nu e modul tău de operare, nu? rostește el, cu privirea devenită dintr-odată glacială. Îți plac jocul în umbre și târguiala. Înțelegerile tacite.

Hock Seng înghite în sec. Pielea albă și ochii albaștri ai diavolului străin sunt de-a dreptul îngrozitori.

La fel de ciudați ca ai unei pisici drăcești și, cumva, la fel de liniștitori pe un tărâm dușmănos ca acesta.

– Nu ar fi indicat să supărăm cămășile albe, murmură bătrânul. Cuiul ce se ridică are să fie bătut de ciocan.

– Vorbești ca un carnet galben.

– După cum spuneți. Dar trăiesc în timp ce alții sunt morți și Ministerul Mediului e foarte puternic. Generalul Pracha și cămășile lui albe au supraviețuit fiecărei provocări. Până și atentatului de pe 12 decembrie. Dacă stârnești o cobră, fii gata să-i primești mușcătura.

Domnul Lake pare pregătit să-l contrazică, dar până la urmă ridică din umeri.

– Sunt sigur că știi mai bine.

– De aceea mă plătiți.

Yang guiziul se uită la megodontul mort.

– Animalul ăla n-ar fi trebui să poată să-și rupă hamul, spune și mai ia o dușcă de whisky. Lanțurile de siguranță erau ruginite; am verificat. Nu vom plăti nici măcar un cent pentru daune. Punct. Și nu intenționez să cedez. Dacă și-ar fi ținut animalul, nu aș fi fost nevoit să-l omor.

Hock Seng înclină capul într-un acord tacit, dar nu are de gând să-i dea dreptate cu voce tare.

– *Khun*, mai avem o opțiune.

Domnul Lake zâmbește rece.

– Bineînțeles. Avem de-a face cu un monopol. Yates a fost un imbecil să-și deschidă fabrica aici, rostește el cu o grimasă.

Hock Seng se înfioară. Acest *yang guizi* pare dintr-odată un copil răzgâiat. Copiii sunt nesăbuiți. Copiii fac lucruri care pot să înfurie cămășile albe sau sindicatele. Și uneori își iau jucăriile și se întorc în fugă acasă. Un gând într-adevăr foarte neliniștitor. Anderson Lake și investitorii săi nu trebuie să fugă. Nu încă.

– Ce pierderi avem până acum? întreabă patronul.

Hock Seng ezită, apoi își face curaj să aducă veștile rele.

– Cu pierderea megodontului și costul împăcării sindicatelor? Aproximativ nouăzeci de milioane de bahți.

Se aude un strigăt de la Mai, care îi face semn lui Hock Seng să se apropie. Nici nu trebuie să se uite ca să-și dea seama că sunt alte vești rele.

– Cred că există stricăciuni și jos. Costisitor de reparat. Face o pauză, apoi atinge subiectul delicat. Investitorii dumneavoastră, domnii Gregg și Yee, vor trebui anunțați. Probabil că nu avem lichiditățile necesare pentru reparații și încă să mai instalăm și să calibrăm noile bazine de alge când sosesc... Avem nevoie de noi fonduri.

Așteaptă îngrijorat, întrebându-se care va fi reacția de la *yang guizi*. Banii curg prin companie atât de repede încât uneori Hock Seng are impresia că sunt apă și totuși știe că asemenea vești nu sunt plăcute. Investitorii se supără uneori când vine vorba de cheltuieli suplimentare. Cu domnul Yates, certurile din cauza banilor erau ceva la ordinea zilei. Cu domnul

Lake, era mai ușor. Investitorii nu se mai plâng atât de mult acum că domnul Lake a sosit, dar tot e o sumă colosală de bani pe care să o cheltuiești pentru un vis. Dacă Hock Seng ar fi fost la conducerea companiei, ar fi închis-o cu mai bine de un an în urmă.

Dar patronul nici măcar nu clipește la auzul veștilor.

– Mai mulți bani? întreabă el și se întoarce spre asiatic. Și când vor trece de vamă bazinele cu alge și culturile de nutrienți? Fii sincer.

Hock Seng se face alb ca varul.

– E... greu de spus. Să dai la o parte cortina de bambus nu e un lucru pe care să-l faci de pe o zi pe alta. Ministerul Mediului își bagă nasul peste tot.

– Mi-ai spus că ai mituit cămășile albe ca să ne lase în pace.

– Da, confirmă Hock Seng și înclină capul. Toate plățile au fost făcute.

– Atunci, de ce se plângea Banyat de bazinele contaminate? Dacă avem organisme vii care se înmulțesc...

Bătrânul se grăbește să-l întrerupă.

– Toată încărcătura e la platformele de ancorare. Livrată de Carlyle & Sons săptămâna trecută...

Ia brusc o hotărâre. Trebuie să vină cu vești bune pentru *yang guizi.*

– Transportul va ieși din vamă mâine. Cortina de bambus se va da la o parte și marfa va ajunge aici în spinarea megodonților. Se forțează să zâmbească și adaugă: Asta dacă nu doriți să concediați sindicatul chiar acum.

Diavolul clatină din cap, chiar zâmbește puțin la gluma lui, iar Hock Seng se simte ușurat.

– Mâine, atunci. Sigur?

Chinezul își face curaj și încuviințează, încercând să se convingă că e adevărat. Însă străinul încă îl săgetează cu ochii săi albaștri.

– Cheltuim o grămadă de bani aici. Dar singurul lucru pe care investitorii nu pot să-l tolereze e incompetența. Și nici eu nu am s-o tolerez.

– Înțeleg.

Domnul Lake încuviințează satisfăcut.

– Bine atunci. Așteptăm să vorbim cu sediul central. Îi sunăm după ce primim noul echipament de linie de la vamă. Una caldă, una rece. Nu am de gând să cer bani fără să pot să le arăt c-am făcut ceva. Nu vrem asta, nu-i așa?

Hock Seng se forțează să încuviințeze.

– După cum spuneți.

Străinul trage încă o dușcă.

– Bine. Află cât de mari sunt pagubele. Vreau un raport pe birou mâine-dimineață la prima oră.

Odată scăpat de șeful său, Hock Seng traversează etajul de producție înspre muncitorii de la axurie, care îl așteptau. Speră că nu se înșală în privința transportului. Că va fi într-adevăr lăsat să iasă din vamă. Că circumstanțele îi vor da dreptate. E un pariu riscant, dar nu unul rău. Și oricum, diavolul nu ar fi vrut să audă prea multe vești rele.

Lângă ax, Mai tocmai se șterge de praf după încă o incursiune în gaură.

– Cum arată? întreabă el.

Axul e scos cu totul din angrenajul liniei. E întins pe jos, ca o gigantică țepușă de tec. Crăpăturile sunt mari și evidente. Hock Seng strigă în gaură:

– E avariat rău?

Un minut mai târziu, Pom se târăște afară, mânjit de unsoare.

– Tunelele alea sunt strâmte, rostește el printre gâfâieli. Nu pot să intru în toate. Se șterge cu brațul de sudoare și de murdărie, apoi continuă. Angrenajul interior are cele mai mari probleme și nu putem să aflăm mai multe despre restul până când nu trimitem niște copii să intre prin legături. Dacă sunt stricăciuni la lanțul principal, trebuie să scoatem podeaua.

Hock Seng aruncă o privire în gaura axului cu o grimasă, aducându-și aminte de tuneluri, de șobolani și de teama care îl ajutase să supraviețuiască în junglele din sud.

– O s-o punem pe Mai să-și aducă niște prieteni.

Inspectează din nou avaria. Cândva, deținea și el clădiri ca aceasta. Întregi depozite pline de bunuri. Și iată ce a ajuns acum, un factotum pentru *yang guizi.* Un bătrân cu un trup lovit de decrepitudine și un clan din care nu a mai rămas decât el. Oftează și își alungă frustrarea.

– Vreau să știu totul despre cât de mari sunt pagubele înainte să mai vorbesc cu *farangul*. Fără surprize.

Pom face o plecăciune.

– Da, *Khun*.

Bătrânul se întoarce și pornește spre biroul său, șchiopătând puțin primii câțiva pași, apoi străduindu-se să meargă drept. Cu toată vânzoleala, genunchiul a început să-l doară, o amintire a propriei sale întâlniri față în față cu unul din monștrii care pun fabrica în mișcare. Nu se poate abține să nu se oprească la capătul scărilor și să privească îndelung leșul megodontului, locurile în care muncitorii săi au murit. Amintirile îi zgârie și îi ciugulesc mintea, dându-i târcoale ca niște ciori înfometate, gata să pună stăpânire pe ea. Atâția prieteni dispăruți. Atâția membri ai familiei sale morți. Cu patru ani în urmă era un nume mare. Acum? Nimic.

Trece de ușă. Biroul e cufundat în tăcere. Mese goale, calculatoare scumpe cu pedală, banda de alergat și micile ei ecrane de comunicație, seifurile masive ale companiei. Pe măsură ce-și plimbă privirea prin încăpere, fanatici religioși cu bentițe verzi sar din umbre fluturând macete deasupra capului, dar sunt numai amintiri.

Închide ușa în urma sa, să nu mai audă zgomotele de la tranșare și de la reparații. Se abține cu greu să meargă la fereastră și să privească din nou bălțile roșietice și leșul. Se străduiește să nu se lase mistuit de imaginea sângelui curgând prin gurile de canal din Malacca, a capetelor de chinezi îngrămădite ca niște fructe pe tarabă.

Aici nu e Malaysia, își spune el. *Ești în siguranță.*

Dar imaginile încă îl bântuie. Vii ca niște fotografii și artificii de la festivalul de primăvară. Chiar

și la patru ani după Incident, are nevoie de un ritual de calmare. Când îl cuprinde angoasa, aproape orice obiect îi reamintește de primejdie. Închide ochii, caută să respire adânc, să vizualizeze oceanul albastru și flota sa de vase albe pe valuri... Mai inspiră o dată adânc și deschide ochii. Încăperea e din nou sigură. Nimic altceva decât birouri goale așezate în rânduri ordonate și calculatoare cu pedală pe care s-a depus un strat gros de praf. Obloanele care țin la distanță căldura soarelui tropical. Firicele de praf și miros de bețișoare parfumate.

În cealaltă parte a încăperii, ascunse în umbră, cele două seifuri ale companiei SpringLife lucesc opac, a fier și oțel. Stau acolo și îl întărâtă. Hock Seng are cheia de la unul din ele, de la cel cu banii pentru plățile zilnice. Dar celălalt, seiful cel mare, poate fi deschis doar de domnul Lake.

Atât de aproape, se gândește el.

Planurile sunt acolo. La câțiva centimetri depărtare. Le-a văzut întinse pe masă. Mostrele ADN ale algelor modificate, hărțile genomului lor pe seturi de date. Specificațiile pentru creșterea și procesarea extractului în lubrifiant și pudră. Cerințele de călire necesare pentru ca filamentul arcurilor cinetice să accepte noul înveliș. Următoarea generație de dispozitive pentru înmagazinarea energiei e acolo, la îndemână. Și cu ea, speranța unui nou început pentru el și pentru clanul său.

Yates a bombănit și a băut, iar Hock Seng i-a umplut paharul de *baijiu* și i-a ascultat trăncănelile și i-a

hrănit încrederea și dependența pentru mai bine de un an. Și în zadar. Acum totul se reduce la seiful acesta pe care nu poate să-l deschidă fiindcă Yates a fost destul de nesăbuit ca să-și atragă asupra sa mânia investitorilor și prea incompetent încât să-și împlinească visul.

Un nou imperiu așteaptă să fie fondat, și asta numai dacă Hock Seng ar ajunge la documente. Nu are decât niște copii incomplete din perioada în care stăteau mereu întinse pe biroul lui Yates, înainte ca idiotul acela bețivan să cumpere blestematul de seif.

Acum, între el și planuri stau o cheie, o combinație de cifre și un perete de fier. Un seif bun. Hock Seng cunoaște tipul foarte bine. A beneficiat de siguranța pe care i-o oferea când era cineva și avea documente pe care trebuia să le protejeze. E supărător – poate mai supărător decât orice altceva – că diavolii străini folosesc aceeași marcă de seif pe care o utiliza și el pentru imperiul său comercial din Malaysia: YingTie. Un produs chinezesc pentru scopuri străine. Zile întregi s-a holbat la seif. Gândindu-se la câtă cunoaștere ascunde...

Hock Seng își înclină capul într-o parte, animat dintr-odată de o idee.

L-ai închis, domnule Lake? În toată agitația, nu cumva ai uitat să-l închizi?

Inima începe să-i bată mai repede.

Ai făcut oare o greșeală?

Domnul Yates mai făcea și așa ceva uneori.

Bătrânul încearcă să-și țină sub control entuziasmul crescând. Șchioapătă până la seif. Se oprește în fața lui.

Un altar, un obiect de veneraţie. Un monolit din oţel forjat, imun la orice în afară de răbdare şi burghie cu vârf de diamant. În fiecare zi stă în faţa lui şi simte cum creatura de metal îşi bate joc de el.

Ar putea oare să fie chiar atât de simplu? E posibil ca în iureşul celor întâmplate domnul Lake să fi uitat pur şi simplu să-l închidă?

Întinde ezitant braţul şi pune mâna pe mâner. Îşi ţine răsuflarea. Se roagă strămoşilor săi, i se roagă lui Phra Kanet cel cu cap de elefant, care în tradiţia locală învinge toate obstacolele, şi fiecărui zeu pe care îl ştie. Apasă cu putere pe mâner.

O mie de *jin* de oţel i se împotrivesc, fiecare moleculă rezistă presiunii sale.

Hock Seng expiră cu putere şi face un pas înapoi, străduindu-se să nu se lase cuprins de dezamăgire. Răbdare. Fiecare seif are o cheie. Dacă domnul Yates nu ar fi fost atât de incompetent, dacă nu i-ar fi supărat atât de tare pe investitori, ar fi fost cheia perfectă. Acum, trebuia să fie înlocuit de domnul Lake.

Când domnul Yates a instalat seiful, a glumit că trebuie să-şi ţină bijuteriile familiei în siguranţă şi a râs cu poftă. Hock Seng a încuviinţat, a făcut un *wai* de toată frumuseţea şi i-a zâmbit înţelegător, dar se gândea numai la cât de valoroase erau planurile şi cât de prost fusese că nu le copiase mai repede, când avusese un acces la ele atât de facil.

Iar acum Yates s-a dus şi în locul lui e alt diavol. Un diavol în adevăratul sens al cuvântului. Cu ochi albaştri, păr auriu şi o duritate care a înlocuit bonomia

lui Yates. O creatură periculoasă care verifică tot ceea ce face Hock Seng, care complică totul atât de mult și care trebuie cumva convinsă să dezvăluie secretele companiei sale. Bătrânul își țuguie buzele.

Răbdare. Trebuie să fii răbdător. Până la urmă diavolul străin o să facă o greșeală.

– Hock Seng!

Chinezul se duce la ușă și îi face cu mâna domnului Lake, dându-i de înțeles că va veni imediat, dar în loc să coboare scările numaidecât, se duce la altarul lui.

Se închină înaintea imaginii lui Kuan Yin și o roagă să aibă milă de el și de strămoșii săi. Să îi dea șansa de a se mântui pe sine și familia sa. Sub ideograma aurie pentru noroc, suspendată cu susul în jos ca să se scurgă asupra lui, Hock Seng așază orez U-Tex și desface o portocală roșie. Sucul i se prelinge pe brațe; e coaptă, necontaminată și îngrozitor de scumpă. Nu-ți permiți să-ți tai prea mult din carne cu zeii; îi favorizează pe cei grași, nu pe schilozi. Aprinde un bețișor parfumat.

În timp ce fumul se ridică în aerul stătut, umplând din nou biroul, Hock Seng se roagă. Se roagă ca fabrica să nu se închidă și ca șpăgile lui să treacă noul echipament de linie prin cortina de bambus fără dificultăți. Ca diavolul străin, domnul Lake, să-și piardă capul și să aibă suficientă încredere în el. Se roagă ca blestematul de seif să se deschidă și să-i dezvăluie secretele sale.

Se roagă pentru noroc. Chiar și un chinez bătrân cu carnet galben are nevoie de noroc.

CAPITOLUL 3

Emiko soarbe din whisky, dorindu-și ca măcar să se fi îmbătat, și așteaptă de la Kannika semnalul că a sosit vremea pentru umilirea ei cotidiană. O parte din ea se împotrivește, însă restul – partea care poartă un taior atât de scurt că abia îi acoperă coastele și o fustă strâmtă *pha sin,* cu un pahar de whisky în mână – nu are energia să lupte.

Apoi se întreabă dacă nu cumva totul e pe dos, dacă partea care se străduiește să-i mențină iluziile de respect de sine nu e de fapt cea care vrea să o distrugă. Dacă nu cumva trupul ei, o colecție de celule și ADN modificat – cu nevoile sale practice, mai puternice – e de fapt supraviețuitorul: cel cu voință.

Nu tocmai din cauza asta e aici, ascultând răpăitul bețelor de tobă și vaietul de *pi klang*, în timp ce fete se zvârcolesc sub larve bioluminiscente în uralele bărbaților și ale curvelor? E pentru că îi lipsește voința să moară? Sau pentru că e prea încăpățânată să o permită?

Raleigh spune că toate lucrurile au ciclicitatea lor, ca mareea care crește și descrește pe plajele din Koh Samet, sau ca ridicarea și căderea cocoșelului unui bărbat atunci când are o fată frumoasă. Raleigh își plesnește fetele pe fesele goale, râde la glumele *gaijinilor* veniți cu noul val și îi spune lui Emiko că orice ar vrea aceștia să o pună să facă, banii sunt bani și nimic nu e nou sub soare. Și poate că are dreptate. Nu e ca și cum ceva din ceea ce Raleigh îi pretinde nu a mai fost cerut până atunci. Nici una dintre cruzimile pe care Kannika le urzește ca să o rănească și să o facă să plângă nu sunt fundamental diferite. Numai că obține țipete și gemete de la o fată modificată. Asta, cel puțin, e o noutate.

Uite! E aproape umană!

Gendo-sama i-a spus în repetate rânduri că e mai mult decât umană. Obișnuia să-i mângâie părul negru după ce făceau dragoste și să susțină că i se părea regretabil că Oamenii Noi nu erau mai respectați și că era păcat că mișcările ei nu vor fi niciodată mai line. Dar, nu avea un văz perfect și o piele fără cusur, ca să nu mai vorbească despre genele rezistente la boli, inclusiv la cancer? Cine era ea ca să se plângă? Măcar părul nu avea să îi încărunțească și nici nu va îmbătrâni la fel de repede ca el, cu toate operațiile, pastilele, alifiile și ierburile care îl menținеau tânăr.

O mângâia pe păr și îi spunea:

– Ești frumoasă, chiar dacă ești unul dintre Oamenii Noi. Nu trebuie să-ți fie rușine.

Iar Emiko se cuibărea în brațele lui.

– Nu. Nu mi-e rușine.

Dar asta se petrecea în Kyoto, unde Oamenii Noi erau des întâlniți, unde se achitau bine de sarcinile lor și unde erau uneori respectați. Nu ca niște oameni, cu siguranță, dar nici nu erau considerați o amenințare, așa cum era ea în ochii acestei culturi sălbatice. Nu erau considerați diavolii despre care grahamiții își avertizează enoriașii de la amvoanele lor sau ființele fără suflet venite din iad despre care vorbesc călugării budiști din păduri; nu creaturi incapabile să aibă suflet sau un loc în ciclul reîncarnărilor și să năzuiască spre Nirvana. Nu afrontul adus Q'ranului, așa cum cred Bentițele Verzi.

Japonezii erau practici. O populație îmbătrânită avea nevoie de muncitori tineri care să lucreze în toate domeniile și nu li se părea un păcat capital ca aceștia să fie concepuți în eprubetă și să crească în creșe. Japonezii erau practici.

Și nu tocmai din pricina asta ești aici? Pentru că japonezii sunt chiar atât de practici? Deși arăți ca ei, deși le vorbești limba, deși Kyoto e singurul cămin pe care l-ai cunoscut, nu ai fost niciodată una de-ai lor.

Emiko își ia capul în mâini. Se întreabă dacă va găsi un client sau dacă va rămâne singură la sfârșitul serii, apoi dacă măcar știe ce ar fi de preferat.

Raleigh spune că nu e nimic nou sub soare, dar în această seară, când Emiko a remarcat că este unul dintre Oamenii Noi și că ei nu au mai existat înainte, Raleigh a râs și i-a spus că are dreptate, că e deosebită și că, cine știe, poate asta înseamnă că orice este posibil.

Apoi i-a tras o palmă peste fund și i-a spus să urce pe scenă și să arate cât de deosebită are de gând să fie în seara asta.

Emiko își trece degetele prin inelele de umezeală de pe bar, lăsate de broboanele sticlelor calde de bere. Inele umede și netede, la fel de netede ca fetele și bărbații din club, la fel de netede ca pielea ei când o unge cu uleiuri ca să lucească, să fie moale ca untul la atingerea unui bărbat. Moale pe cât poate să fie pielea și poate chiar mai moale, căci, deși mișcările corpului îi sunt sacadate, de parcă ar fi văzută în lumina unui stroboscop, pielea ei e mai mult decât desăvârșită. Chiar și cu vederea ei augmentată artificial abia dacă își zărește porii. Sunt atât de mici. De delicați. De *optimi*. Dar creați pentru vremea niponă și pentru un bogătaș cu control climateric, nu pentru locul ăsta. Aici, îi este prea cald și transpiră prea puțin.

Se întreabă dacă i-ar fi mai răcoare în pielea unui altfel de animal, poate a unei pisici cheshire, blănoase și fără minte. Nu pentru că porii ar fi mai largi și mai eficienți, nici că epiderma nu i-ar fi dureros de impermeabilă, ci pentru simplul fapt că nu ar trebui să gândească. Nu ar fi nevoită să trăiască știindu-se captivă în pielea ei sufocant de perfectă din cauza unui ticălos de savant, cu eprubetele lui de teste și cocteilurile lui de ADN, care i-a făcut o piele atât de netedă și măruntaiele mult prea încinse.

Kannika o smucește de păr.

Emiko icnește, surprinsă de atacul venit din senin. Caută ajutor din priviri, dar nici unul dintre ceilalți

patroni nu pare interesat de ea. Cu toţii urmăresc fetele de pe scenă. Colegele ei servesc oaspeţii, dându-le să bea whisky khmer, frecându-şi fesele de coapsele lor şi plimbându-şi mâinile pe piepturile lor. Şi oricum, nu prea o au la inimă. Până şi cele de treabă – cele cu *jai dee,* cărora le pasă cumva de o modificată cum e ea – nu ar interveni.

Raleigh vorbeşte cu un alt *gaijin,* zâmbind şi râzând cu el, dar ochii lui străvechi sunt aţintiţi asupra lui Emiko, aşteptând să vadă ce va face ea. Kannika o trage din nou de păr.

– *Bai!*

Emiko se supune, se dă jos de pe taburetul de la bar şi se îndreaptă clătinându-se în felul ei specific către scena circulară. Bărbaţii râd în cor şi arată spre japoneza modificată şi mersul ei frânt, nefiresc. O ciudăţenie a naturii adusă din mediul ei natural, educată de la naştere să-şi lase în jos capul şi să facă plecăciuni.

Emiko încearcă să se distanţeze de ceea ce urmează să se petreacă. E antrenată să trateze asemenea lucruri cu o detaşare clinică. Creşa în care a fost creată şi educată a pregătit-o pentru multiplele utilizări cu care o Persoană Nouă, chiar şi hărăzită pentru rafinament, s-ar putea confrunta. Se îndreaptă spre scenă cu paşii atenţi ai unei curtezane, mişcări stilizate, atent studiate, cizelate de-a lungul deceniilor pentru a-i scoate în evidenţă moştenirea genetică, pentru a-i pune în valoare frumuseţea şi deosebirile. Însă toate acestea sunt o risipă cu un asemenea public. Tot ce văd ei

sunt mișcările sacadate, ridicole. O glumă. O jucărie străină. O modificată.

O pun să se dezbrace.

Kannika aruncă apă pe pielea ei unsă cu alifii. Emiko lucește cu nestemate de apă. Sfârcurile i se întăresc. Larvele bioluminiscente se învârt și se zvârcolesc deasupra, trimițându-și luminile fosforescente destinate împerecherii. Bărbații râd în hohote. Kannika o plesnește peste șolduri și o pune să facă o plecăciune. Îi dă palme peste fund atât de tare încât o ustură, îi cere să se aplece mai mult, să se prosterneze înaintea acestor bărbați piperniciți care-și închipuie că sunt cine știe ce avangardă a unei noi Expansiuni.

Bărbații râd, dau din mâini, arată spre ea și comandă mai mult whisky. Raleigh rânjește din locul său obișnuit din colț, ca un unchi bătrân și îngăduitor, bucuros să le arate acestor nou-veniți – acestor mici corporatiști cu fantezii de speculanți multinaționali – căile lumii vechi. Kannika îi face semn lui Emiko să îngenuncheze.

Un *gaijin* cu barbă neagră, tuciuriu ca un marinar, o privește de la câțiva centimetri distanță. Emiko îi întâlnește privirea. Se uită la ea cu atenție, de parcă ar cerceta o insectă cu lupa, cu un amestec de fascinație și repulsie. Emiko simte impulsul să sară la el, să-l oblige să o privească, să o vadă pe ea, nu să o evalueze ca pe o bucată de gunoi genetic. În loc de asta, se apleacă atât de mult încât își lipește fruntea de podeaua de tec cu un servilism absolut, în timp ce Kannika le spune povestea vieții ei în thailandeză. Că a fost odată o

jucărie japoneză bogată. Că acum e a lor: o jucărie cu care să se joace sau chiar și să o frângă.

Apoi o apucă de păr și o trage în sus. Emiko icnește în timp ce trupul i se arcuiește. Îl zărește în treacăt pe insul bărbos care urmărește surprins gestul violent, degradarea ei. Imaginea mulțimii îi fulgeră prin fața ochilor. Privirea i se oprește asupra cuștilor de larve de pe tavan. Kannika o trage tot mai mult, îndoind-o ca pe o trestie, obligând-o să-și îndrepte sânii spre mulțime, să se arcuiască și mai mult, să își desfacă încetul cu încetul coapsele, încercând să-și mențină echilibrul. Ajunge să atingă lemnul de tec al podelei cu moalele capului. Corpul ei formează un arc perfect. Kannika spune ceva și publicul râde. Durerea din spatele și gâtul lui Emiko e aproape insuportabilă. Simte de-a dreptul fizic ochii mulțimii pe ea, molestând-o. Este expusă întru totul.

Un lichid începe să curgă pe ea. Încearcă să se ridice, dar Kannika o țintuiește locului și îi toarnă mai multă bere pe față. Emiko tușește și scuipă, aproape înecându-se. Până la urmă, Kannika îi dă drumul și Emiko se ridică în picioare, pradă unei tuse convulsive. Lichidul spumos îi curge pe bărbie, cade pe gât și pe sâni, îi șiroiește între picioare.

Toată lumea hohotește. Saeng îi oferă deja bărbosului o altă bere, iar acesta rânjește și îi dă bacșiș și cu toții râd văzând cum trupul lui Emiko zvâcnește spasmodic pentru că e înspăimântată, încearcă să tușească, să-și scoată lichidul din plămâni. Nu e nimic altceva decât o jalnică marionetă, cu mișcări sacadate,

fără nicio urmă din grația pe care educatoarea ei, Mizumi-sensei, se străduise să o facă să o deprindă pe când era o fată în creșă. Eleganța și grija nu se mai văd acum în mișcările ei; lacunele ADN-ului ei ies violent la suprafață, în fața tuturor, spre amuzamentul publicului.

Emiko continuă să tușească, aproape vomitând din cauza berii din plămâni. Membrele îi zvâcnesc ca niște bice, dându-le tuturor șansa să-i vadă adevărata natură. Până la urmă reușește să respire normal. Își controlează mișcările haotice. Se întoarce la starea de nemișcare, îngenunchează și așteaptă următorul asalt.

În Japonia, era considerată o minune. Aici, e doar o jucărie neobișnuită. Oamenii râd la vederea mersului ei ciudat și îi tratează până și existența cu dezgust. E o creatură ce le este interzisă. Thailandezii ar transforma-o în compost cu cea mai mare plăcere, ar azvârli-o într-unul din bazinele de bălegar de unde obțineau metan. Dacă ar pune mâna pe ea sau pe un om al caloriilor de la AgriGen, e greu de zis cui i-ar face de petrecanie mai întâi. Mai sunt și *gaijinii*. Se întreabă câți din ei sunt membri ai Bisericii Grahamite, puși pe a distruge tot ce reprezintă ea: afrontul ei la adresa a ceea ce înseamnă nișă și natură. Și totuși, stau mulțumiți la locurile lor și îi savurează umilirea.

Kannika o apucă din nou. Tocmai s-a dezbrăcat, iar acum are un falus din jadeit în mână. O trântește pe Emiko la pământ, o împinge pe spate.

– Apucați-o de mâini, spune ea și bărbații se întind ca la comandă, ținându-o de încheieturi.

Kannika îi desface picioarele și Emiko țipă în timp ce aceasta o penetrează. Emiko își întoarce fața într-o parte, dar Kannika o observă. O apucă de falcă și o forțează să-și arate trăsăturile, pentru ca bărbații să vadă efectul pe care actul îl are asupra ei.

Bărbații o îndeamnă pe Kannika. Încep să scandeze. Numără în thailandeză. *Neung! Song! Sam! Si!*

Kannika le face pe plac și mărește ritmul. Bărbații transpiră, privesc și strigă că vor să vadă mai mult pentru biletul plătit la intrarea în club. Mai mulți bărbați o țintuiesc la podea, mâinile se înmulțesc pe gleznele și încheieturile ei, îi permit Kannikăi să-și continue abuzul nestingherită. Emiko se zvârcolește, trupul îi tremură și se contractă, zvâcnește în mod tipic pentru un modificat, lucru pe care Kannika se pricepe de minune să-l arate. Bărbații râd și vorbesc despre mișcările ei nefirești.

Degetele Kannikăi se alătură jadului dintre picioarele lui Emiko, se joacă în miezul ei. Rușinea lui Emiko crește. Încearcă să-și întoarcă din nou fața. Bărbații se adună în jur, tot mai aproape, holbându-se. Încă și mai multă gloată în spatele lor, care caută să prindă un crâmpei din ce se petrece. Emiko geme. Kannika râde, cu glas jos, știind prea bine ce se petrece cu ea. Le spune ceva bărbaților și accelerează ritmul. Degetele îi joacă pe faldurile lui Emiko. Fata geme din nou, trădată de propriu-i corp. Țipă. Se arcuiește. Trupul i se comportă întocmai după cum a fost proiectat –

după intențiile savanților care au creat-o. Nu-și poate controla reacțiile, oricât de silă i-ar fi de ele. Oamenii de știință nu i-au permis nici măcar o fărâmă de nesupunere. Și atunci totul se termină.

Publicul își ovaționează încuviințarea, râzând la convulsiile bizare pe care orgasmul le trezește în ADN-ul ei. Kannika arată spre mișcările ei de parcă ar vrea să spună „Vedeți? Uitați-vă la animalul ăsta!", apoi îngenunchează deasupra feței lui Emiko și îi șuieră că e un nimic și că va fi întotdeauna un nimic, că măcar o dată japonezii ăștia jegoși primesc ceea ce merită.

Emiko vrea să-i spună că niciun japonez cu respect de sine nu ar face așa ceva. Vrea să-i spună Kannikăi că nu face altceva decât să se joace cu o jucărie japoneză ce poate fi aruncată oricând – o trivialitate a ingeniozității nipone, la fel ca mânerele de celuloză de unică folosință produse de Matsushita pentru ricșele trase de biciclete –, dar o mai zisese și în alte rânduri, doar pentru a înrăutăți lucrurile. Dacă va rămâne tăcută, abuzul va înceta în curând.

Chiar dacă era unul dintre Oamenii Noi, nimic nu e nou sub soare.

Carnete galbene fâlfâie din evantaie mari, creând un curent de aer prin club. Sudoarea le picură pe fețe și șiroiește în pârâiașe lucioase pe spate.

Ard calorii la fel de repede pe cât le consumă și totuși clubul se prăjește în amintirea soarelui de după-amiază.

Emiko stă lângă un evantai, căutând să se răcorească pe cât posibil, renunțând momentan la corvoada de a aduce băuturi clienților și sperând că Kannika nu are să o observe prea curând.

De fiecare dată când îi cade în mâini lui Kannika, aceasta o trage înspre un loc de unde toți bărbații o pot examina. O face să meargă în felul tradițional al modificaților japonezi, bătând monedă pe mișcările stilizate ale celor ca ea. O face să se sucească într-o parte și-n alta, iar bărbații fac glume pe seama ei cu glas ridicat, chiar dacă în sinea lor se gândesc să o cumpere după ce prietenii lor vor fi plecat care încotro.

În centrul încăperii principale, bărbați invită tinere fete îmbrăcate în *pha sin* și taioare la dans și se învârt în cercuri lente pe parchet în timp ce trupa cântă compilații din vremea Contracției, cântece pe care Raleigh le-a scos din adâncul memoriei și le-a orchestrat pentru instrumente tradiționale thailandeze, stranii amalgamări melancolice ale trecutului, la fel de exotice ca și copiii săi, cu părul lor de culoarea șofranului și ochii mari și rotunzi.

– Emiko!

Fata tresare. E Raleigh, care îi face semn să vină în biroul său. Privirile bărbaților îi urmăresc mersul bâlbâit în vreme ce ocolește barul. Kannika ridică privirea de la bărbatul cu care se îmbrățișa și se giugiulea. Zâmbește ușor când Emiko trece pe lângă ei. Când Emiko a intrat prima oară în țară, i s-a spus că thailandezii au treisprezece feluri diferite de a zâmbi. Bănuiește că acela al lui Kannika nu ascunde nimic bun.

– Hai odată, rostește Raleigh, nerăbdător.

O conduce pe după o perdea și pe coridorul unde fetele se schimbă în hainele de lucru, apoi printr-o ușă.

Amintirile a trei vieți de om îi decorează pereții, orice de la fotografii îngălbenite ale Bangkokului luminat pe de-a-ntregul cu electricitate la o imagine cu Raleigh purtând straiele tradiționale ale vreunui trib sălbatic din nord. Raleigh o invită pe Emiko să se întindă pe o pernă de pe platforma ridicată unde se ocupă de afacerile private. Un alt bărbat e deja lungit acolo, o ființă palidă și înaltă, cu ochi albaștri, păr blond și o cicatrice imensă pe gât. Omul tresare când o vede intrând în cameră.

– Iisuse și Noe, nu mi-ai spus că e o modificată, rostește el.

Raleigh rânjește și se așază pe o altă pernă.

– Nu știam că ești un grahamit.

Bărbatul aproape că zâmbește la înțepătura lui.

– Să păstrezi ceva atât de riscant. Raleigh, te joci cu rugina verzicantă. Cămășile albe ar putea să năvălească din clipă-n clipă.

– Ministerul n-are nicio treabă atât timp cât le umplu buzunarele. Tipii care patrulează pe-aici nu sunt chiar Tigrul din Bangkok. Vor doar să facă un ban și să doarmă liniștiți. Să-i cumpăr ei gheață e mai scump decât să plătesc Ministerul Mediului să închidă ochii, râde Raleigh.

– Gheață?

– Are probleme cu structura porilor. Se supraîncălzește. Dacă știam asta de la bun început, nu aș fi cumpărat-o, spune Raleigh, cu o cută între sprâncene.

Începerea duhnește a opiu și Raleigh începe să-și umple pipa din nou. Pretinde că drogul l-a menținut tânăr și în putere de-a lungul anilor, dar Emiko bănuiește că face câte o călătorie la Tokyo pentru aceleași tratamente de întinerire pe care le făcea și Gendo-sama. Raleigh ține opiul deasupra lămpii. Se încălzește și sfârâie, iar el întoarce biluța pe acele lui, încălzind-o până devine vâscoasă, apoi îi dă din nou formă de minge și o împinge în pipă. Duce pipa peste lampă și inspiră adânc pe când opiul începe să fumege. Închide ochii. O oferă fără să vadă nimic bărbatului palid.

– Nu, mulțumesc.

Raleigh deschide ochii. Începe să râdă.

– Ar trebui să-l încerci. E unul din puținele lucruri care nu a fost afectat de molime. Norocul meu. Nu-mi imaginez cum ar fi să trec prin sevraj la vârsta mea.

Bărbatul nu îi răspunde. În schimb, ochii săi albaștri, spălăciți, o cercetează pe Emiko. Fata are senzația incomodă de a fi desfăcută, spintecată celulă cu celulă. Nu că ar fi dezbrăcat-o cu privirea – așa ceva experimenta în fiecare zi: senzația că ochii bărbaților i se plimbau pe piele, îmbrățișându-i trupul, tânjind după ea și disprețuind-o totodată – în loc de asta, cercetarea lui are o detașare cinică. Dacă există patimă în ea, atunci o ascunde bine.

– Ea e? întreabă bărbatul.

Raleigh încuviințează.

– Emiko, povestește-i domnului despre prietenul nostru din seara trecută.

Emiko îl privește pe Raleigh în treacăt, stânjenită. E destul de sigură că nu l-a mai văzut pe *gaijinul* blond pe la club până acum sau, cel puțin, că nu a participat la vreo reprezentație specială. Nu l-a servit niciodată cu whisky cu gheață. Își sondează adânc memoria. Nu, și-ar fi adus aminte. E ars de soare, lucru evident în ciuda licărului slab al lumânărilor și al lămpii pentru opiu. Și ochii săi sunt prea straniu de palizi, aproape în mod neplăcut. Și-ar fi adus aminte de el cu siguranță.

– Haide, o îndeamnă Raleigh. Spune-i ce mi-ai spus mie. Despre cămașa albă. Puștiul cu care ai avut de-a face.

De obicei, Raleigh respectă cu fanatism intimitatea clienților. S-a gândit să construiască până și o casă a scării separată pentru patroni, doar ca să nu fie văzuți când intră și ies din turnul Ploenchit, o cale de acces care să le permită pătrunderea de la un cvartal distanță, pe sub stradă. Și totuși, acum e dispus să spună atât de multe.

– Băiatul? întreabă ea, căutând să tragă de timp, tulburată de zelul cu care Raleigh e dispus să dezvăluie informații despre un client, cu atât mai mult cu cât era vorba despre o cămașă albă.

Aruncă din nou o privire spre străin, întrebându-se oare cine e și cu ce îl are la mână pe papa-san al ei.

– Hai odată, spune Raleigh cu un gest de nerăbdare, cu pipa de opiu strânsă între dinți.

Se apleacă spre lampă să fumeze din nou.

– Era o cămașă albă, începe Emiko. A venit cu un grup de alți ofițeri...

Un client nou. Adus de prietenii săi. Cu toții râzând și luându-l peste picior. Cu toții beau pe gratis fiindcă Raleigh știe că bunăvoința lor valorează mai mult decât băutura. Tânărul se îmbătase. Râdea și făcea glumea despre ea la bar. Apoi se întorsese pe furiș mai târziu, singur, ferit de ochii indiscreți ai colegilor săi.

Chipul bărbatului blond se strâmbă.

– Și-ar face de cap cu tine? Cu cineva ca tine?

Emiko încuviințează, fără să trădeze nimic din ceea ce crede despre disprețul lui.

– *Hai*. Cămăși albe și grahamiți.

Raleigh râde încet.

– Sexul și ipocrizia. Se potrivesc ca frișca și cafeaua.

Străinul îl săgetează pe Raleigh cu privirea, iar Emiko se întreabă dacă bătrânul remarcase dezgustul din ochii aceia de un albastru palid sau dacă e prea dus de opiu ca să-i mai pese. Străinul se întinde spre ea, scoțându-l pe Raleigh din conversație.

– Și ce ți-a spus cămașa albă?

Oare distinge un licăr de fascinație la el? Persoana ei îl intrigă cumva? Sau e interesat numai de poveste?

În ciuda eforturilor de a se abține, Emiko simte cum impulsul ei genetic de a se face plăcută se trezește în ea, o emoție pe care nu o mai simțise de când a fost abandonată. Ceva la bărbatul acesta îi amintește de Gendo-sama. Deși ochii lui albaștri de *gaijin* sunt

ca niște bazine de acid pentru băi chimice și fața palidă ca desprinsă dintr-o piesă kabuki, are charismă. Aerul de autoritate e palpabil și ciudat de mângâietor.

Ești cumva un grahamit? se întreabă ea. *M-ai folosi ca pe o jucărie și apoi m-ai arunca s-ajung compost?* Dar oare i-ar păsa de asta? Nu e frumos. Nu e japonez. Nu e nimic. Însă ochii lui îngrozitori o subjugau cu aceeași putere pe care Gendo-sama o avuse odinioară.

– Ce dorești să știi? întreabă ea aproape în șoaptă.

– Cămașa albă a spus ceva despre divizarea genetică, spune *gaijinul*. Îți aduci aminte ce?

– *Hai*. Da. Cred că era foarte mândru. A venit cu o pungă plină de fructe de-abia proiectate. Daruri pentru fete.

Gaijinul pare tot mai interesat, lucru care o încălzește cumva.

– Și cum arătau fructele?

– Erau roșii, cred. Cu... fibre. Fibre lungi.

– Peri verzi? Deși? Cam atât de lungi? întreabă și arată cam un centimetru cu degetele.

Fata încuviințează.

– Da. Așa e. Le spunea *ngaw*. Și mătușa lui e cea care le-a făcut. Spunea că va fi recompensată de Somdet Chaopraya, protectorul reginei-copil, pentru ce a făcut pentru bunăstarea regatului. Era foarte mândru de mătușa lui.

– Apoi s-a retras cu tine, o îndeamnă bărbatul ca să nu uite despre ce trebuia să vorbească.

– Da. Dar mai târziu. După ce prietenii lui au plecat.

Străinul palid clatină nerăbdător din cap. Nu-i pasă de detalii: ochii neliniștiți ai băiatului, felul în care a abordat-o pe mama-san și cum Emiko a fost trimisă la etaj să-i aștepte sosirea puțin mai târziu, ca să nu se facă vreo legătură între ei.

– Ce a mai spus despre mătușa lui?

– Doar că face modificări pentru minister.

– Nimic altceva? Nu și unde le face? Unde au câmpuri de testare? Nimic de genul ăsta?

– Nu.

– Atât?

Gaijinul îi aruncă o privire enervată lui Raleigh.

– Pentru asta m-ai chemat până-aici?

Raleigh revine la realitate.

– *Farangul*, o îndeamnă el. Spune-i despre *farang*.

Emiko nu își poate stăpâni nedumerirea.

– Poftim?

Își aduce aminte de băiatul în cămașă albă, care se lăuda cu mătușa lui. Cum mătușa lui va primi o recompensă și o promovare în funcție pentru munca ei cu *ngaw*-ul... Nimic despre *farang*.

– Nu înțeleg.

Raleigh își pune pipa pe măsuță, încruntat.

– Mi-ai spus că ți-a vorbit despre manipulatori de gene *farangi*.

– Nu, clatină ea din cap. N-a spus nimic despre străini. Îmi pare rău.

Gaijinul cu cicatrice pare iritat.

– Raleigh, anunță-mă când ai ceva care să merite cu adevărat.

Se întinde după pălărie și dă să se ridice. Raleigh îi aruncă o privire mânioasă lui Emiko.

– Ai spus că vorbea despre un manipulator de gene *farang!*

Fata clatină din cap.

– Nu... Așteaptă! Întinde mâna spre *gaijin*. Așteaptă. *Khun*, așteaptă, te rog.

Degetele îi ating mâna. Străinul se retrage la atingerea ei. Face un pas înapoi, arătându-și dezgustul.

– Te rog, îl imploră ea. Nu am înțeles. Băiatul nu a spus nimic despre *farang*. Dar a folosit un nume... putea să fie *farang*.

Se uită la Raleigh, așteptând un fel de confirmare din partea lui.

– Asta voiai să spui? Numele ciudat? Putea să fie străin, nu? În niciun caz thailandez. Nici chinez sau taiwanez...

Raleigh o întrerupe.

– Spune-i ce mi-ai zis și mie, Emiko. Asta e tot ce vreau. Spune-i tot. Până la cel mai mic detaliu. Ca atunci când vorbești cu mine după o întâlnire cu un client.

Zis și făcut. În timp ce *gaijinul* se așază din nou, ascultând plin de neîncredere, Emiko povestește totul, în amănunt. Despre nervozitatea băiatului, care inițial nici nu se putea uita la ea, pentru ca apoi să nu-și mai poată lua ochii de pe ea. Cum a vorbit fiindcă nu reușea să aibă erecție. Cum a privit-o dezbrăcându-se. Cum i-a povestit despre mătușa lui. Încercarea de a părea important în ochii unei curve

și încă a uneia ce era dintre Oamenii Noi. Despre cât de ciudat și stupid i se păruse ei asta și cum se străduise să nu o arate. Și în final partea care îl face pe Raleigh să zâmbească de satisfacție și pe bărbatul cu gâtul brăzdat de cicatrice să facă ochii mari.

– Băiatul a spus că un anume Gi Bu Sen le dă tot felul de planuri, dar că adeseori îi trădează. Dar mătușa lui a descoperit un șiretlic. Și că au divizat genele de *ngaw* cu succes. Gi Bu Sen abia dacă i-a ajutat cu *ngaw*-ul. La urma urmei, mătușa lui a făcut toată treaba, rostește Emiko și încuviințează. Asta a spus. Că Gi Bu Sen îi trage pe sfoară. Dar mătușa lui e prea strălucită ca să fie păcălită.

Bărbatul o cercetează cu luare-aminte. Cu ochi albaștri și reci. Cu pielea palidă, ca a unui cadavru.

– Gi Bu Sen, murmură el. Ești sigură că ăsta era numele?

– Gi Bu Sen. Sunt sigură.

Străinul încuviințează, îngândurat. Lampa pe care Raleigh o folosește pentru opiu sfârâie în tăcerea care se așternuse. Cu mult sub ei, pe stradă, se aude chemarea unui vânzător întârziat de apă, al cărui glas trece prin obloanele deschise și prin plasele de țânțari. Zgomotul pare să-l scoată pe *gaijin* din visare. Ochii lui palizi se ațintesc din nou asupra ei.

– M-ar interesa să știu dacă prietenul tău ți-a mai făcut vreo vizită.

– După aceea s-a rușinat, spune Emiko și își atinge obrazul, unde ascunde sub machiaj o vânătaie ce dă să pălească. Nu cred că are de...

– Uneori se întorc, o întrerupe Raleigh. Chiar dacă se simt vinovați.

O săgetează aspru cu privirea. Fata se străduiește să încuviințeze. Băiatul nu are să se mai întoarcă, dar *gaijinul* va fi fericit să creadă asta. Atunci Raleigh va fi și el fericit. Raleigh e patronul ei. Ar trebui să încuviințeze. Să aprobe cu convingere.

– Uneori, abia reușește ea să articuleze. Uneori se mai întorc, chiar dacă le e rușine.

Gaijinul îi cercetează pe amândoi cu privirea.

– Raleigh, de ce nu-i aduci niște gheață?

– Nu a venit încă timpul. Și are un spectacol în seara asta.

– Acopăr eu pierderea.

E evident că Raleigh vrea să rămână, însă e suficient de deștept să nu protesteze. Zâmbește forțat.

– Desigur. Vă las să vorbiți.

Îi aruncă lui Emiko o privire cu subînțeles în timp ce părăsește încăperea. Emiko știe că Raleigh vrea ca ea să-l seducă pe acest *gaijin*. Să îl ademenească cu sex și cu ispita încălcării unui tabu. Iar apoi să-l asculte și să-i raporteze patronului său, așa cum se aștepta el să facă toate fetele.

Se întinde spre el, lăsându-l pe *gaijin* să-i vadă pielea. Ochii lui i se plimbă peste carne, urmărind conturul coapsei ei până unde i se ascundea pe sub *pha sin*, felul în care materialul i se întinde pe șold. Se uită într-o

parte. Emiko își ascunde iritarea. E atras? Agitat? Dezgustat? Nu-și dă seama. Cu majoritatea bărbaților e floare la ureche. Evident. Înoată în șabloane atât de simple. Se întreabă dacă o Persoană Nouă e prea dezgustătoare sau dacă nu cumva preferă băieții.

– Cum supraviețuiești aici? întreabă *gaijinul*. Cămășile albe ar fi trebuit să te fi făcut compost până acum.

– Șpăgile. Atâta vreme cât Raleigh-san e dispus să plătească, îmi ignoră prezența.

– Și locuiești undeva? Raleigh plătește și pentru asta? Mult, nu-i așa? mai întreabă el după încuviințarea fetei.

Emiko ridică din umeri.

– Raleigh-san ține evidența datoriilor mele.

De parcă ar fi fost invocat, Raleigh se întoarce cu gheața. *Gaijinul* rămâne tăcut când îl vede pe Raleigh intrând pe ușă și așteaptă cu nerăbdare să pună paharele pe măsuța joasă. Raleigh ezită, dar când insul cu cicatrice îl ignoră, mormăie ceva despre cum cei doi ar trebui să se simtă bine împreună și pleacă din nou. Emiko urmărește gânditoare plecarea bătrânului, întrebându-se cu ce îl avea la mână bărbatul acesta. În fața ei, paharul cu apă rece ca gheața asudă, seducător. La un semn al bărbatului se întinde după el și bea. Convulsiv, de-a dreptul. Apa se termină înainte să-și dea seama. Își lipește paharul rece de obraz. Străinul o privește.

– Deci nu ai fost proiectată pentru tropice, remarcă el.

Se întinde spre ea, o studiază, ochii i se plimbă pe pielea ei.

– E interesant faptul că cei care te-au creat ți-au modificat structura porilor.

Emiko se luptă cu repulsia față de interesul lui. Strânge din dinți. Se apropie de el.

– Modificarea e menită să-mi facă pielea mai atrăgătoare. Mai netedă.

Își trage *pha sin*-ul peste genunchi, îl lasă să-i lunece de pe coapse.

– Ai vrea s-o atingi?

Bărbatul o privește, întrebător. Emiko încuviințează în semn că-i permite.

– Te rog.

Întinde mâna spre ea. Palma i se plimbă pe carnea ei netedă.

– Minunat, murmură bărbatul.

Emiko simte un fior de satisfacție la auzul vocii lui. Străinul face ochii mari, ca un copil pe o navă ce tocmai părăsește țărmul. Își drege glasul.

– Îți arde pielea.

– *Hai*. După cum ai spus, nu am fost proiectată pentru un asemenea climat.

Acum examinează fiecare bucățică din ea. Ochii îi rătăcesc flămânzi pe trupul ei, de parcă ar vrea să o mănânce cu privirea. Raleigh va fi mulțumit.

– Are sens. Modelul din care faci parte trebuie că se vinde numai membrilor elitei... celor care beneficiază de control climateric.

Încuviințează pentru sine, cercetând-o în continuare.

– Cred că le-ar conveni micul sacrificiu financiar, spune, apoi ridică privirea spre ea. Mishimoto? Ai fost făcută de Mishimoto? Nu poți să fii un model diplomatic. Guvernul n-ar aduce un modificat aici în țară, nu cu poziția religioasă a palatului...

Ochii săi îi întâlnesc pe ai fetei.

– Ai fost aruncată de Mishimoto, nu-i așa?

Emiko se luptă cu șuvoiul brusc de rușine. Parcă ar fi secționat-o și i-ar fi căutat prin măruntaie, impersonal și insultător, ca un tehnician medical care face autopsia unei victime a cibiscozei. Pune cu atenție paharul pe măsuță.

– Ești cumva un manipulator de gene? De asta știi atât de multe despre mine?

Expresia bărbatului se schimbă brusc, de la fascinația cu ochii holbați la viclenia rânjindă.

– Este un hobby de-al meu, mai degrabă. Un căutător de gene, dacă vrei.

– Chiar așa? întreabă ea, lăsând să transpară un crâmpei din disprețul pe care îl simte pentru el. Nu cumva... poate ești omul Midwest Compact? Nu lucrezi pentru o corporație? Nu e posibil să fii un *om al caloriilor?* continuă ea, aplecându-se spre el.

Rostește ultimele cuvinte în șoaptă, dar ele au efectul scontat. Bărbatul se dă înapoi. Zâmbetul îi rămâne pe buze, ca înghețat, dar acum ochii săi o evaluează așa cum o mangustă măsoară din priviri o cobră.

– Ce idee interesantă, spune el.

Privirea sa prevăzătoare o satisface după propriile ei sentimente de rușine. Dacă are noroc, poate că

gaijinul o va căsăpi și va scăpa de tot. Măcar atunci are să se poată odihni în tihnă.

Așteaptă, presupunând că o va lovi. Nimeni nu tolerează o jignire de la Oamenii Noi. Mizumi-sensei s-a asigurat că Emiko nu va arăta niciodată vreo urmă de răzvrătire. A învățat-o să se supună, să se ploconească, să se plece în fața dorințelor superiorilor săi și să fie mândră de locul ei. Chiar dacă Emiko se rușinează de intruziunea *gaijinului* în trecutul ei și de faptul că își pierduse calmul, Mizumi-sensei ar spune că asta nu e o scuză să își arate colții. Abia dacă mai contează. Nu-și poate retrage vorbele și Emiko se simte îndeajuns de moartă în sufletul ei încât să plătească bucuroasă orice preț ar alege bărbatul să ceară pentru ofensa adusă. În schimb, acesta zice:

– Mai povestește-mi o dată despre noaptea petrecută cu băiatul.

Mânia i-a părăsit privirea, fiind înlocuită de o expresie la fel de implacabilă precum cea a lui Gendo-sama de odinioară.

– Spune-mi totul. *Acum.*

Vocea lui o biciuiește poruncitor. Se străduiește să reziste, dar impulsul artificial de a se supune al unei Persoane Noi e prea puternic, senzația de rușine pentru revolta ei, prea copleșitoare. *Nu e patronul tău,* își reamintește ea, dar chiar și așa, la auzul glasului său autoritar, aproape că face pe ea din dorința de a-l mulțumi.

– A venit săptămâna trecută...

Reia detaliile nopții petrecute cu cămașa albă. Țese povestea, o spune pentru plăcerea *gaijinului* așa cum obișnuia să cânte la *samisen* pentru Gendo-sama, ca un câine care vrea cu disperare să intre în grațiile stăpânului. Ar vrea să-i spună să mănânce rugină și să moară, dar asta nu-i stă în fire, așa că vorbește, iar străinul ascultă.

O pune să repete unele lucruri, pune mai multe întrebări. O forțează să se întoarcă la fire ale poveștii pe care și ea crezuse că le-a uitat. E neobosit, îi întoarce povestea pe toate fețele, îi cere explicații. E foarte priceput la a pune întrebări. Și Gendo-sama obișnuia să-și interogheze subalternii în același fel atunci când o caravelă nu era gata la timp. Sfredelea în scuzele lor ca o gărgăriță modificată.

Într-un sfârșit, *gaijinul* încuviințează satisfăcut.

– Bine. Foarte bine.

Emiko simte un val de plăcere auzindu-i complimentul și se urăște pentru asta. *Gaijinul* își termină whisky-ul. Se ridică, se caută în buzunar, scoate un teanc de bani din care ia câteva bancnote.

– Ăștia sunt doar pentru tine. Nu-i arăta lui Raleigh. Mă socotesc eu cu el înainte să plec.

Ar trebui să fie recunoscătoare, dar se simte folosită. La fel de folosită de bărbatul acesta, cu întrebările și cuvintele lui, ca de toți ceilalți, de grahamiții ipocriți și de cămășile albe ale Ministerului Mediului, care vor să încalce tabuul diferenței ei biologice, care savurează plăcerea sexului cu o creatură pe care o consideră pângărită.

Ia bancnotele între degete. Educația strictă primită îi cere să fie politicoasă, dar generozitatea plină de sine a bărbatului o calcă pe nervi.

– Ce crede domnul că am să fac cu niște bahți în plus? Să-mi cumpăr niște bijuterii frumoase? Să mă duc să iau cina? Sunt proprietatea cuiva, nu? Îi aparțin lui Raleigh, spune ea și îi aruncă banii la picioare. Nu contează dacă sunt bogată sau săracă. Nu sunt liberă.

Omul se oprește cu mâna pe ușa glisantă.

– Atunci, de ce nu fugi?

– Unde? Permisul de import mi-a expirat, zâmbește ea amar. Fără patronajul și legăturile lui Raleigh-san, cămășile albe ar fi avut de mult grijă să ajung compost.

– Nu vrei să fugi în nord? La modificații de acolo?

– Ce modificați?

Bărbatul zâmbește cu un colț al gurii.

– Raleigh nu ți-a vorbit despre ei? Enclavele de modificați din munți? Cei scăpați din războiul cărbunilor? Cei eliberați?

Văzându-i expresia nedumerită, *gaijinul* continuă:

– Sunt sate întregi pe-acolo, care-și duc traiul de pe urma junglei. E un ținut sărac, pe jumătate distrus de modificările genetice, dincolo de Chiang Rai și peste râul Mekong, dar modificații de acolo nu au patroni și nu aparțin nimănui. Războiul cărbunilor nu s-a încheiat, dar dacă-ți urăști atât de mult meseria, e o alternativă la Raleigh.

– E adevărat? întreabă ea, întinzând gâtul. Satul acela, e real?

Străinul îi răspunde cu altă jumătate de zâmbet.

– Dacă nu mă crezi, întreabă-l pe patronul tău. I-a văzut cu ochii lui. Dar e clar că nu ar avea prea multe de câștigat dacă ți-ar spune. Poate te-ar încuraja să scapi din lesă.

– Nu mă minți?

Straniul bărbat cu chip palid o salută cu mâna la pălărie.

– Cel puțin la fel de mult adevăr pe cât mi-ai spus tu mie.

Deschide ușa și iese din încăpere, lăsând-o pe Emiko singură cu inima bubuindu-i în piept și cu o neașteptată dorință de a trăi.

CAPITOLUL 4

– 500, 1 000, 5 000, 7 500...

Protejarea regatului de toate infecțiile răspândite în natură e ca și cum ai încerca să prinzi oceanul cu un năvod. Cu siguranță poți să te alegi cu un anumit număr de pești, dar oceanul e tot timpul acolo, curgând printre ochiuri.

– 10 000, 12 500, 15 000... 25 000...

Căpitanul Jaidee Rojjanasukchai e mai mult decât conștient de acest fapt în timp ce se află lângă cala imensă a unui dirijabil *farang* într-o noapte înăbușitoare. Elicele turbinei aparatului încă se învârt și vâjâie deasupra. Încărcătura e aruncată pretutindeni, lăzi și cutii făcute țăndări cu conținutul împrăștiat pe platforma de ancorare de parcă un copil își aruncase nepăsător jucăriile. Bunuri de tot felul și produse interzise înțesau locul.

– 30 000, 35 000... 50 000...

În jurul său, aerodromul proaspăt renovat al Bangkokului se întindea în toate direcțiile, luminat de

lămpi de metan cu ardere intensă montate pe turnuri în oglindă: o suprafață vastă de platforme de ancorare înverzite, punctată de baloanele masive ale *farangilor* ce plutesc la înălțime și, la marginile sale, pereții deși de bambus HiGro și sârmă ghimpată care ar trebui să delimiteze granițele internaționale ale câmpului.

– 60 000, 70 000, 80 000...

Regatul Thailandei e înghițit încetul cu încetul. Jaidee supraveghează nepăsător rămășițele prin care oamenii săi scotocesc și totul pare evident. Sunt înghițiți de ocean. Aproape fiecare ladă conține ceva care ridica suspiciuni. În realitate, recipientele sunt un simbol. Problema e omniprezentă: băi chimice sunt vândute la negru în piața Chatachuk, iar oamenii își conduc schifurile pe râul Chao Praya la adăpostul nopții cu carenele pline din ananași de noua generație. Furtuni de polen mătură peninsula, împrăștiind cele mai noi revizii genetice de la AgriGen și PurCal, în timp ce pisicile cheshire caută prin gunoaie, iar șopârlele jingjok2 fură ouă de caprimulg și de fazan. Cărăbușii de fildeș sfredelesc prin pădurile din Khao Yai în timp ce trestia de cibiscoză, rugina verzicantă și ciucurii de *fa' gan* sfredelesc prin legumele și populația din Krung Thep. E oceanul în care înoată cu toții. Însuși mediul înconjurător.

– 90... 100 000... 110... 125...

Minți luminate precum Premwadee Srisati și Apichat Kunikorn pot polemiza cât vor în privința celor mai bune metode de protecție sau să dezbată meritele barierelor de sterilizare prin ultraviolete

la granițele regatului versus măsurile de prevenire a mutațiilor genetice, dar în opinia lui Jaidee sunt doar niște idealiști. Oceanul răzbate întotdeauna.

– 126... 127... 128... 129...

Căpitanul se apleacă peste umărul locotenentului Kanya Chivarat și o privește cum numără banii primiți ca mită. Doi inspectori vamali stau scorțoși la distanță și așteaptă să își recapete autoritatea.

– 130... 140... 150...

Vocea Kanyei e ca o incantație. Un imn de mulțumire adus bogăției, ungerii rotițelor angrenajului, noilor afaceri într-o țară străveche. Vocea ei e clară și meticuloasă. Cu ea, numărătoarea va fi întotdeauna corectă. Jaidee zâmbește. Nimic rău într-o mică atenție pentru bunăvoință.

La următoarea platformă de ancorare, la două sute de metri distanță, megodonții mugesc în vreme ce scot încărcătura dintr-un dirijabil și o adaugă la grămada care așteaptă sortarea și aprobarea vamală. Elicele turbinei vâjâie, stabilizând dirijabilul enorm care plutește ancorat. Balonul se înclină și se rotește. Vântul aspru al palelor și mirosul de balegă de megodont pe care îl poartă cu el înconjoară cămășile albe încolonate ale lui Jaidee. Kanya pune o mână peste bahții pe care îi numără. Ceilalți oameni ai căpitanului așteaptă impasibili, biciuiți de vânt, cu mâinile pe macete. Vuietul elicelor turbinelor amuțește. Kanya își continuă incantația.

– 160... 170... 180...

Oamenii de la vamă năduşesc din greu. Chiar şi în anotimpul cald nu se transpiră aşa. Jaidee nu transpiră deloc. Pe de altă parte, nu el e cel nevoit să plătească de două ori taxa de protecţie care trebuie să fi fost destul de consistentă şi prima dată.

Lui Jaidee aproape că îi e milă de ei. Sărmanii oameni nu ştiu ce s-a schimbat în ierarhia autorităţii: dacă plăţile au fost deturnate; dacă Jaidee e reprezentantul unei noi puteri sau a uneia rivale; nu ştiu unde se află în multiplele straturi de birocraţie şi influenţă care împânzesc Ministerul Mediului. Aşa că plătesc. Căpitanul e surprins că au reuşit să găsească bani peşin şi într-un timp atât de scurt. Aproape la fel de surprins pe cât trebuie să fi fost ei când cămăşile albe au spart uşile biroului vamal şi au pus stăpânire pe câmp.

– Două sute de mii, rosteşte Kanya şi ridică privirea spre el. Sunt toţi aici.

Jaidee rânjeşte.

– Ţi-am zis eu c-au să plătească.

Kanya nu-i întoarce zâmbetul, dar căpitanul nu lasă un asemenea detaliu să-i strice buna dispoziţie. E o noapte frumoasă şi caldă, au câştigat mulţi bani şi pe deasupra i-au şi făcut pe lucrătorii vamali să asude din greu. Lui Kanya îi vine întotdeauna greu să accepte norocul când dă nas în nas cu el din întâmplare. La un moment dat, în tânăra ei viaţă a uitat cum e să savureze micile plăceri ale existenţei. Foametea din nord-est. Pierderea părinţilor şi a fraţilor. Călătoriile grele în Krung Thep. Undeva pe drum, şi-a pierdut capacitatea de a se bucura. Nu e capabilă

să prețuiască *sanuk*-ul, distracția, nici măcar o distracție atât de intensă, un *sanuk mak*, cum a fost să ușureze de bani Ministerul Comerțului sau festivalul Songkranului. Așa că, atunci când Kanya ia două sute de mii de bahți de la Ministerul Comerțului, clipește doar ca să-și alunge din ochi praful ridicat de elicele dirijabilelor și în niciun caz nu zâmbește. Jaidee nu se lasă afectat de așa ceva. Kanya nu știe să se distreze, asta e *kamma* ei.

Dar căpitanul o compătimește. Până și cei mai nenorociți oameni mai zâmbesc câteodată. Kanya, aproape deloc. E nefiresc. Nu zâmbește când e stânjenită, când e nervoasă, când e furioasă sau bucuroasă. Lipsa ei completă de aptitudini sociale îi face pe ceilalți să se simtă inconfortabil și tocmai de aceea a ajuns până la urmă în unitatea lui Jaidee. Nimeni altcineva nu o suportă. Cei doi formează o pereche stranie. Jaidee, care găsește întotdeauna ceva care să-l facă să zâmbească și Kanya, a cărei față e atât de rece încât parcă e cioplită în jad. Căpitanul rânjește din nou, arătându-și bunăvoința față de locotenentul său.

– Atunci, hai să ne vedem de drum.

– Ți-ai depășit limitele autorității, mormăie unul din lucrătorii vamali.

Jaidee ridică binevoitor din umeri.

– Jurisdicția Ministerului Mediului se întinde în orice colțișor în care Regatul Thailandei e amenințat. Prin voința Maiestății Sale, regina.

Bărbatul se forțează să zâmbească, însă ochii îi sunt reci ca gheața.

– Știi ce vreau să spun.

Căpitanul rânjește, fără să fie afectat de dușmănia celuilalt.

– Nu trebuie să fii supărat. Aș fi putut să-ți cer de două ori pe atât și tot ai fi plătit.

Kanya începe să împacheteze banii în timp ce Jaidee caută prin resturile unei lăzi cu vârful macetei.

– Uită-te la toată încărcătura asta importantă care trebuie protejată!

Ridică un pachet de chimonouri. Trimise probabil pentru nevasta unui director japonez. Caută prin articole de lenjerie care costă mai mult decât salariul său pe o lună.

– N-am vrea ca vreun funcționar slinos să scotocească prin astea, nu-i așa?

Rânjește și o privește pe Kanya cu coada ochiului.

– Vrei ceva de-aici? Sunt din mătase adevărată. Japonezii încă mai au viermi de mătase.

Kanya continuă să împacheteze banii.

– Sunt prea mari pentru mine. Soțiile alea de directori japonezi sunt cât casa de la caloriile modificate pe care le înfulecă în urma înțelegerilor cu AgriGen.

– Mai și furați?

Chipul funcționarului vamal e o mască de furie controlată, ascunsă în spatele unui zâmbet politicos, dar cam împietrit.

– Se pare că nu, ridică Jaidee din umeri. Se pare că locotenentul meu are gusturi mai rafinate decât japonezele. Oricum, sunt sigur că o să vă recuperați pierderile. Acesta nu e decât un inconvenient minor.

– Și cum rămâne cu pagubele? Cum să le justificăm?

Celălalt vameș fâlfâie un paravan pliant în stil Sony, pe jumătate sfâșiat.

Jaidee studiază artefactul. Arată ceea ce presupune el că ar fi echivalentul unei familii de samurai pentru sfârșitul de secol douăzeci și doi. Un administrator de la Mishimoto Fluid Dynamics supraveghind niște muncitori modificați într-un câmp și... Vede bine sau fiecare lucrător are câte *zece* mâini? Jaidee se înfioară la vederea bizarei blasfemii genetice. Mica familie normală pictată la marginea câmpului nu pare câtuși de puțin tulburată, dar, la urma urmei, sunt japonezi: își lasă până și copiii să se joace cu maimuțe modificate.

Jaidee face o grimasă.

– Sigur găsiți voi o scuză. Poate că megodonții care cărau mărfurile s-au speriat și au luat-o razna. Nu mai fiți atât de posomorâți! spune el și îi bate pe spate pe funcționarii vamali. Folosiți-vă imaginația! Gândiți-vă la situația asta ca la o ocazie de promovare în carieră.

Kanya reușește să împacheteze banii. Leagă săculețul de pânză și îl aruncă pe umăr.

– Am terminat.

Mai încolo, pe câmp, un nou dirijabil coboară încet. Masivele sale elice acționate de arcuri cinetice erau stoarse până la ultimul joule ca să ducă bestia până la platforma de ancorare. Din pântecul său șerpuiesc cabluri cu greutăți de plumb la capete. Lucrătorii de la platformă așteaptă cu brațele ridicate,

parcă rugându-se unui zeu imens, să fixeze monstrul plutitor pentru echipele de megodonți. Jaidee urmărește scena cu interes.

– În orice caz, Asociația Binevoitoare a Ofițerilor Regali Pensionați din Ministerul Mediului vă e recunoscătoare. Orice-ar fi, le-ați câștigat respectul.

Își pune maceta pe umăr și se întoarce spre oamenii săi. Strigătul lui se ridică peste zumzetul elicelor dirijabilului și mugetul megodonților.

– *Khun* ofițeri! Am o provocare pentru voi! țipă el și arată cu arma spre dirijabilul ce tocmai coboară. Am două sute de mii de bahți pentru primul om care caută printr-o ladă în balonul de acolo! Haideți! Ăla! Acum!

Vameșii privesc muți de uimire. Încep să vorbească, însă vocile le sunt înecate de răcnetul elicelor. Pe buze li se citesc protestele:

– *Mai tum! Mai tum! Mai tawng tum!* Nu, nu, nuu!

Își agită brațele, dar Jaidee deja traversează aerodromul cu pași mari, ridicând maceta deasupra capului și urlând după noua sa pradă.

În spatele său, cămășile albe îl urmează într-un torent furios. Trec pe lângă lăzi și muncitori, sar peste cabluri de ancorare, se apleacă pe sub burțile megodonților. Oamenii lui. Copiii săi loiali. Fiii săi. Servitorii nechibzuiți ai idealurilor și ai reginei, care se alătură chemării sale, cei care nu pot fi mituiți, cei care apără onoarea Ministerului Mediului în inimile lor.

– Ăla! Ăla!

Se năpustesc ca niște tigri albi pe pista de aterizare, lăsând resturile containerelor japoneze împrăștiate în urma lor ca resturile după un taifun. Vocile vameșilor se aud tot mai încet. Căpitanul e deja la mare distanță de ei, cuprins de bucuria picioarelor ce-l duc în goană, de plăcerea unui țel curat și onorabil, alergând tot mai repede, cu oamenii săi după el, acoperind metru după metru cu adrenalina unor războinici, îndreptându-și macetele și topoarele înspre mașinăria gigantică în timp ce aceasta coboară din cer, zburând deasupra lor ca Tosacan, regele demonilor, la trei mii de metri înălțime, acoperindu-i pe toți cu umbra lui. Megodontul tuturor megodonților, pe care erau scrise, în litere de *farangi*, cuvintele: CARLYLE & SONS.

Jaidee nici nu conștientizează chiotul de bucurie care îi scapă printre buze. Carlyle & Sons. *Farangul* enervant care vorbește atât de nepăsător despre schimbarea sistemului creditelor de poluare, despre înlăturarea inspecțiilor de carantină, despre distrugerea tuturor lucrurilor care au ținut regatul în viață în vreme ce multe alte țări s-au prăbușit, străinul care se află în grațiile ministrului comerțului Akkarat și a lui Somdet Chaopraya, protectorul Coroanei. Iată un premiu adevărat. Jaidee se năpustește asupra prăzii. Se întinde după cablurile de ancorare în timp ce oamenii săi trec pe lângă el, mai tineri, mai rapizi, cuprinși de o râvnă fanatică, încercând cu toții să captureze încărcătura.

Dar dirijabilul acesta e mai isteț decât cel dinainte.

La vederea cămășilor albe care roiesc pe platforma de aterizare, pilotul reorientează elicele turbinelor. Curentul de aer îl izbește pe căpitan. Elicele urlă la turație maximă, căci pilotul stoarce până și ultimii gigajouli în încercarea de a ridica dirijabilul cât mai repede. Cablurile de aterizare sunt retrase, se înfășoară în jurul unor axuri cu manivelă și plesnesc ca niște bice, asemenea tentaculelor unei caracatițe ce stă să fugă de un prădător. Rafala palelor îl trântește pe Jaidee la pământ.

Dirijabilul se înalță la o distanță sigură.

Căpitanul se ridică în picioare și, cu ochii mijiți din pricina vântului cald, privește cum aparatul se face tot mai mic în îmbrățișarea neagră a nopții. Se întreabă dacă monstrul scăpat a fost avertizat de turnurile serviciului vamal sau dacă pilotul a fost suficient de deștept încât să-și dea seama că o inspecție a cămășilor albe n-ar fi fost deloc în interesul stăpânilor săi.

Jaidee scrâșnește din dinți. Richard Carlyle. Un ins prea viclean pentru binele lui. Tot timpul la întâlniri cu Akkarat, tot timpul prezent la strângeri de fonduri pentru victimele cibiscozei, aruncând cu bani în stânga și-n dreapta, tot timpul vorbind despre beneficiile comerțului liber. E doar unul din cei câteva zeci de *farangi* care s-au întors pe țărmurile regatului ca niște meduze după o epidemie acvatică, dar Carlyle e cel mai vocal. Cel a cărui față zâmbitoare îl scoate cel mai rău din sărite pe Jaidee.

Căpitanul își șterge uniforma din țesătură albă de cânepă. Nu contează; dirijabilul va ateriza din nou. E imposibil să ții *farangii* la distanță, sunt ca oceanul care se întoarce întotdeauna pe plajă. Pământul și marea trebuie să se întâlnească. Străinii ale căror inimi bat în ritmul profiturilor nu au de ales, trebuie să dea năvală indiferent de consecințe, iar el trebuie să li se pună întotdeauna în cale.

Kamma.

Jaidee se întoarce încet la conținutul risipit al lăzilor de transport deja inspectate, cu fața brobonită de sudoare și respirând precipitat după ce alergase atât. Le face semn oamenilor săi să-și continue treaba.

– Acolo! Spargeți-le pe cele de acolo! Nu vreau să rămână nici măcar o cutie neinspectată!

Vameșii îl așteaptă. Căpitanul scormonește prin resturile unei noi lăzi sparte cu vârful macetei în timp ce cei doi bărbați se apropie. Sunt ca niște câini. Nu scapi de ei până nu le dai de mâncare. Unul dintre ei încearcă să-l oprească pe Jaidee să distrugă o nouă cutie cu maceta.

– Am plătit! O să protestăm. Se vor face investigații. Suntem pe teritoriu internațional!

Jaidee se încruntă.

– Ce mai căutați aici?

– Am plătit destul pentru protecție!

– Mai mult decât destul, spune căpitanul și se împinge cu umărul printre ei. Dar nu mă aflu aici ca să discut asemenea chestii. *Damma* voastră e să protestați. A mea e să protejez granițele regatului și dacă

asta înseamnă că trebuie să vă invadez „teritoriul internațional" ca să apăr țara, asta voi face.

Ridică maceta deasupra capului și o coboară cu forță. Lada crapă în urma loviturii și lemnul WeatherAll se despică larg.

– Întreci orice limită!

– Probabil. Dar o să trebuiască să trimiteți pe cineva de la Ministerul Comerțului să mi-o spună personal. Cineva mai puternic decât voi, zice el și își învârte maceta cu un aer gânditor. Asta dacă nu cumva vreți să dezbateți problema cu oamenii mei.

Cei doi tresar ca arși. Lui Jaidee i se pare că a zărit un zâmbet pe buzele Kanyei. Se întoarce spre ea, însă locotenentul său a afișat din nou masca profesionalismului lipsit de emoție. E atât de plăcut să o vezi zâmbind. Căpitanul se întreabă dacă poate să facă în așa fel încât să încurajeze un al doilea licăr alb de dinți de la subordonata sa.

Din păcate, agenții vamali par să-și reconsidere poziția: ies încet din raza de acțiune a macetei sale.

– Să nu crezi că poți să ne insulți așa, fără să se întâmple nimic.

– Sigur că nu, spune Jaidee și mai lovește o dată lada, sfărâmând-o de tot. Dar apreciez donația voastră, chiar și așa. Și atunci când o să protestați, nu uitați să le spuneți că eu, Jaidee Rojjanasukchai, sunt cel răspunzător, rânjește el. Mai spuneți-le și că ați vrut să-l mituiți chiar pe Tigrul din Bangkok.

În jur, oamenii săi râd la auzul glumei. Vameșii fac un pas în spate, surprinși de noua revelație, înțelegând

acum cu cine au de-a face. Jaidee își plimbă privirea peste prăpădul din jurul lui. Aşchii din lemn de plută sunt întinse cât vedea cu ochii. Lăzile sunt făcute astfel încât să fie cât mai rezistente şi cât mai uşoare. Scândurile pot adăposti diverse bunuri... atât timp cât nimeni nu le aplică o lovitură de macetă.

Treaba merge repede. Materialele sunt scoase din cutii şi aşezate în şiruri. Funcţionarii vamali le dau târcoale, încercând să afle numele cămăşilor albe, până când oamenii săi ridică în sfârşit macetele şi îi gonesc. Ofiţerii se retrag, apoi se opresc să urmărească ce se întâmplă de la o distanţă mai sigură. Întreaga scenă îi aduce aminte de nişte animale care se luptă pentru un leş. Oamenii săi se hrănesc din măruntaiele venite de pe tărâmuri străine, în timp ce necrofagii le dau târcoale, toţi corbii, pisicile şi câinii ce-şi aşteaptă rândul să se înfrupte din cadavru. Gândul îl deprimă puţin.

Vameşii se ţin departe şi privesc.

Jaidee inspectează şirul de obiecte sortate. Kanya îl urmează îndeaproape.

– Ce am găsit, locotenente?

– Soluţii de agar. Culturi de nutrienţi. Un fel de bazine pentru reproducere. Scorţişoară marca PurCal. Un tip de seminţe de papaia pe care nu l-am întâlnit până acum. O nouă variantă de U-Tex care probabil sterilizează orice altă varietate de orez pe care o întâlneşte. Cam ce ne aşteptam.

Jaidee deschide capacul unui container şi se uită înăuntru. Verifică adresa. O companie din districtul

industrial *farang*. Încearcă să pronunțe literele străine, apoi se dă bătut. Caută să-și amintească dacă a mai văzut logo-ul undeva, dar se îndoiește. Caută prin materialele din interior, niște saci de pudră proteică.

– Nimic de mare interes. Nicio nouă versiune de rugină verzicantă sărind dintr-o cutie de la AgriGen sau PurCal.

– Nu.

– Păcat că nu am prins ultimul dirijabil. Au șters-o cât au putut de repede. Mi-ar fi plăcut să scotocesc prin marfa lui *Khun* Carlyle.

Kanya ridică din umeri.

– Au să se-ntoarcă.

– Întotdeauna o fac.

– Ca niște câini la un hoit, observă ea.

Jaidee îi urmărește privirea până la vameșii ce se uitau de la o distanță sigură. Îl întristează că amândoi văd lumea atât de asemănător. Oare el o influențează pe Kanya? Sau invers? Pe vremuri, se distra mai mult când avea asemenea treabă. Dar pe-atunci lucrurile erau mai clare. Nu e obișnuit să vâneze în zonele gri prin care umblă Kanya. Dar măcar se distrează mai mult.

Sosirea unuia din oamenii săi îl trezește din reverie. Somchai se îndreaptă spre ei, bălăngănindu-și nepăsător maceta. E un ins rapid, cam de vârsta lui, dar care poartă semnele ruginii, din perioada în care măturaseră nordul de trei ori într-un singur anotimp. Un om bun și loial. Dar mai ales deștept.

– Ne urmărește un individ, mormăie el când ajunge suficient de aproape.

– Unde?

Bărbatul înclină subtil capul în direcția intrusului. Privirea lui Jaidee rătăcește prin furnicarul câmpului de aterizare. Lângă el, Kanya încremenește.

Somchai încuviințează.

– Îl vezi?

– *Kha*, răspunde ea, aprobând.

Jaidee îl zărește până la urmă pe bărbatul cu pricina, care stătea la o distanță apreciabilă, urmărind atât cămășile albe, cât și pe oamenii de la vamă. Poartă un sarong simplu, portocaliu, și o cămașă purpurie din in, de parcă ar fi un muncitor. Însă nu cară nimic. Nu face nimic. Și pare bine hrănit. Nu i se văd coastele, nici obrajii supți, cum au majoritatea lucrătorilor. Privește sprijinit de un cârlig de ancoră.

– De la Comerț? întreabă Jaidee.

– Sau armată? spune Kanya, bănuitoare. Oricum, e destul de încrezător.

Bărbatul se întoarce spre ei, de parcă a simțit privirea lui Jaidee. Ochii celor doi se întâlnesc pentru o clipă.

– Rahat, face Somchai, încruntat. Ne-a văzut.

El și Kanya i se alătură lui Jaidee, uitându-se țintă la necunoscut. Individul nu pare tulburat câtuși de puțin. Scuipă niște semințe roșii de betel, apoi se răsucește și se îndepărtează agale, pierzându-se în furnicarul de muncitori.

– Să mă duc după el? întreabă Somchai. Să-l scutur puțin?

Jaidee întinde gâtul, încearcă să mai prindă o urmă a omului acolo unde fusese înghițit de mulțime.

– Kanya, ce părere ai?

Locotenentul ezită.

– Nu am stârnit destule cobre pentru o singură noapte?

Căpitanul schițează un zâmbet.

– Glasul înțelepciunii și al cumpătării a vorbit.

– Oricum, cei de la Comerț au să facă spume la gură, adaugă Somchai.

– Să sperăm.

Jaidee îi face semn să se întoarcă la inspectarea încărcăturii. În timp ce îl urmăresc cum se îndepărtează, Kanya murmură:

– Poate că am întrecut măsura de data asta.

Căpitanul rânjește.

– Vrei să spui că *eu* am întrecut măsura. Ți-ai pierdut curajul?

– Nu curajul.

Privirea ei se îndreaptă spre locul în care fusese cel care îi spiona.

– *Khun* Jaidee, există și pești mai mari decât noi. Platformele de ancorare...

Locotenentul se oprește brusc. După ce-și alege atent cuvintele, continuă:

– E o mișcare agresivă.

– Sigur nu ți-e teamă? o provoacă el.

– Nu!

Se oprește imediat, își înghite cuvintele și își recâștigă stăpânirea de sine.

În sufletul său, Jaidee îi admiră capacitatea de a vorbi cu reținere, fără emoție. El nu a fost niciodată atât de atent cu vorbele sau cu acțiunile sale. A fost întotdeauna genul care se năpustește ca un megodont și abia apoi încearcă să îndrepte lăstarii de orez pe care i-a călcat în picioare. E *jai rawn* și nu *jai yen.* O inimă caldă, mai degrabă decât una rece. Kanya, pe de altă parte...

– Poate că nu a fost cel mai bun loc în care să lovim, spune ea după câteva clipe.

– Nu trebuie să gândești așa. Platformele de ancorare sunt cele mai bune locuri posibile. Gândacii ăia doi au scuipat două sute de mii de bahți fără să crâcnească. Sunt prea mulți bani ca să fie implicați în ceva cinstit. Ar fi trebuit să vin aici acum mult timp și să le dau o lecție acestor *heeya*. Mai bine decât să cutreier râul pe un schif cu arcuri cinetice și să arestez copii pentru contrabandă cu fructe modificate. Măcar aici fac o muncă cinstită.

– Dar Comerțul are să intervină cu siguranță. Prin lege, e teritoriul lor.

– Dacă legile ar avea o fărâmă de sens în litera lor, asemenea gunoaie n-ar trebui deloc importate, dă el din mână, a lehamite. Legile sunt doar niște documente care provoacă numai confuzii. Stau în calea dreptății.

– Dreptatea dispare acolo unde se implică Ministerul Comerțului.

– Amândoi suntem mai mult decât conștienți de asta. În orice caz, în pericol e numai capul meu. Tu nu vei avea deloc de suferit. Nu ai fi putut să mă oprești, chiar dacă ai fi știut încotro ne îndreptăm în seara asta.

– Nu aș... începe Kanya.

– Nu-ți face griji. Era și timpul ca Ministerul Comerțului și *farangii* care îi ciugulesc din palmă să simtă o mică înțepătură. Erau prea plini de sine și trebuia să li se aducă aminte că mai trebuie să mai facă din când în când câte un *khrab* față de ideea de lege.

Jaidee se oprește, cuprinzând cu privirea prăpădul lăsat în urmă de oamenii săi.

– Chiar nu mai e nimic altceva de pe lista neagră?

Kanya ridică din umeri.

– Doar orezul. Restul e destul de inofensiv, cel puțin pe hârtie. N-am găsit specimene pentru înmulțire. Nici material genetic în stază.

– Dar?

– Multe din lucrurile găsite vor fi întrebuințate în alte scopuri. Nu văd ce bine pot să aducă niște culturi de nutrienți.

Kanya revine la obișnuita ei mină inexpresivă și sumbră.

– Să le punem pe toate la loc?

Jaidee se încruntă și clatină din cap.

– Nu. Le ardem.

– Poftim?

– Le ardem. Amândoi știm ce se întâmplă aici. Să le dăm *farangilor* de lucru cu companiile lor de

asigurări. Să le arătăm că nu pot să facă tot ce vor. Le ardem pe toate. Până la ultimul recipient.

Și, pentru a doua oară în acea noapte, în timp ce lăzile de transport pârâie în foc și uleiurile WeatherAll se scurg, se aprind și împrăștie scântei în aer ca niște rugăciuni înălțate către ceruri, Jaidee are satisfacția de a o vedea pe Kanya zâmbind din nou.

Aproape se crapă de ziuă când Jaidee ajunge acasă. Sunetul *ji ji ji* al șopârlelor jingjok se întrepătrunde cu țârâitul cicadelor și țiuitul strident al țânțarilor. Se descalță și urcă treptele. Tecul scârțâie sub picioarele lui când se furișează în casa susținută de piloni, simțind lemnul neted, moale și lustruit sub tălpi.

Deschide ușa de plasă și intră, închizând-o repede după el. Sunt aproape de *khlong*, doar la câțiva metri depărtare, iar apa e sălcie și vâscoasă. Țânțarii roiesc în apropiere.

Înăuntru arde o singură lumânare, luminând-o pe Chaya, care doarme pe o canapea. Zâmbește cu tandrețe și intră în baie, unde își toarnă apă pe umeri. Încearcă să se îmbăieze rapid și în liniște, dar apa cade cu zgomot pe podeaua de lemn. Bagă din nou palmele în apă și o aruncă pe spate. Chiar și noaptea aerul e suficient de cald încât să nu-l deranjeze răceala apei. În sezonul cald, totul e o ușurare.

Când iese din baie cu un sarong înfășurat în jurul brâului, Chaya îl așteaptă trează, privindu-l cu ochii ei căprui, gânditori.

– Ai venit foarte târziu. Am fost îngrijorată.

Jaidee rânjește.

– Știi că n-ar trebui să-ți faci griji. Sunt un tigru.

Se cuibărește lângă ea. O sărută blând.

Chaya se strâmbă și îl împinge de lângă ea.

– Nu crede tot ce scriu ziarele. Un tigru... Vezi să nu. Miroși a fum, spune ea, strâmbând din nas.

– Tocmai am făcut baie.

– Ți-a rămas în păr.

– A fost o noapte foarte profitabilă.

Femeia zâmbește în întuneric, cu dinții albi sclipind în contrast cu pielea ei de mahon.

– Ai dat o lovitură pentru regina noastră?

– Am dat o lovitură împotriva celor de la Comerț.

Chaya tresare.

– Hmm.

Jaidee îi atinge brațul.

– Pe vremuri, erai fericită când îi supăram pe potentați.

Femeia se îndepărtează de el și se ridică, apoi începe să netezească pernele. Mișcările ei sunt abrupte, pline de nervozitate.

– Asta era înainte. Acum îmi fac griji pentru tine.

– N-ar trebui.

Căpitanul se dă la o parte până ce ea termină de aranjat canapeaua.

– Sunt surprins că m-ai așteptat. Dacă eram în locul tău, m-aș fi dus să dorm și să am vise frumoase. Cu toții au renunțat să mai încerce să mă controleze. Acum, sunt doar o cheltuială suplimentară pentru ei. Sunt prea popular în rândul oamenilor de rând ca să

mai poată să facă ceva în privința mea. Pun spioni să mă urmărească, dar nu mai încearcă să mă oprească.

– Un erou al oamenilor și un ghimpe în coasta Ministerului Comerțului. Aș prefera să-l ai pe ministrul Akkarat drept prieten și pe oameni drept dușmani. Am fi cu toții mai în siguranță.

– Nu gândeai așa când te-ai măritat cu mine. Îți plăcea că sunt un luptător. Că am obținut atâtea victorii pe stadionul Lumphini. Îți mai amintești?

Nu îi răspunde. În loc de asta, începe din nou să aranjeze pernele canapelei, rămânând cu spatele la el. Jaidee oftează și o apucă de umăr, o întoarce spre el să o privească drept în ochi.

– Mă rog, de ce aduci subiectul ăsta în discuție acum? Nu sunt aici? Nu sunt bine sănătos?

– Nu erai atât de bine când te-au împușcat.

– Asta s-a întâmplat demult.

– Doar pentru că te-au trecut la muncă de birou și pentru că generalul Pracha a plătit oalele sparte.

Își ridică mâna, arătându-i degetele lipsă.

– Nu-mi spune că ești în siguranță. Am fost acolo. Știu prea bine de ce sunt în stare.

Jaidee se încruntă.

– Nu suntem în siguranță oricum ai lua-o. Dacă nu e Comerțul, este rugina verzicantă sau cibiscoza sau altceva, ceva mai rău. Nu mai trăim într-o lume perfectă. Era Expansiunii a apus.

Chaya deschide gura să-i răspundă, apoi se răzgândește și se întoarce cu spatele. Bărbatul așteaptă,

o lasă să își revină. Când se întoarce din nou, a reușit să-și stăpânească emoțiile.

– Nu. Ai dreptate. Nimeni nu e în siguranță. Deși îmi doresc asta.

– La fel de bine ai putea să dai o fugă în piața Ta Prachan și să iei o amuletă, ca să ți se împlinească dorințele.

– Am făcut-o. E cea cu Phra Seub. Dar tu nu o porți.

– Pentru că e doar o superstiție. Orice mi se întâmplă, aceea e *kamma* mea. O amuletă magică nu are să schimbe nimic.

– Totuși, nu strică... M-aș simți mai bine dacă ai purta-o.

Jaidee zâmbește și încearcă să facă o glumă, dar ceva din expresia ei îl face să se răzgândească.

– Fie. Dacă te face fericită, am să port Phra Seub-ul tău.

Ceva se aude din dormitor, o tuse spartă. Jaidee înlemnește. Chaya se uită peste umăr.

– E Surat.

– L-ai dus la Ratana?

– Nu e treaba ei să consulte copii bolnavi. Are muncă adevărată de făcut. Manipulări de gene reale pentru care să-și facă griji.

– L-ai dus sau nu?

Chaya oftează.

– A spus că nu e o dezvoltare. Nimic pentru care să ne facem griji.

Bărbatul încearcă să nu-și arate ușurarea.

– Bine.

Tusea se aude din nou. Îi aduce aminte de moartea lui Num. Se luptă să-și alunge tristețea.

Chaya îi ia bărbia în palmă, îi atrage atenția asupra ei. Îi zâmbește.

– Și cum de-ai ajuns să miroși a fum, nobile războinic, apărător al Krung Thepului? De ce ești atât de mândru de tine?

Jaidee zâmbește obosit.

– O să citești mâine în ziare.

Femeia își ţuguie buzele.

– Îmi fac griji pentru tine. Sincer.

– Asta pentru că ai o inimă de aur. Dar n-ar trebui. Au terminat-o cu represaliile dure împotriva mea. Ultima oară le-a mers prea rău. Ziarele și foile de șoapte au iubit povestea. Și venerata noastră regină și-a declarat sprijinul pentru ceea ce fac eu. Asta o să-i țină la distanță. Încă o respectă pe Maiestatea Sa, regina.

– Ai avut noroc că măcar i s-a permis să audă despre tine.

– Nici *heeya* ăla de protector al Coroanei nu poate să o fraierească într-atât.

Chaya tresare la cuvintele lui.

– Jaidee, te rog. Nu atât de tare. Somdet Chaopraya are prea multe urechi.

Bărbatul se încruntă.

– Vezi? Aici s-a ajuns. Un protector al Coroanei care își petrece timpul urzind planuri despre cum să pună stăpânire pe Palatul Regal. Un ministru al comerțului care conspiră cu *farangii* ca să obstrucționeze

legile comerțului și ale carantinei. Și, între timp, noi, ceilalți, încercăm să nu vorbim prea tare despre asta. Mă bucur că m-am dus la platformele de ancorare în seara asta. Ar fi trebuit să vezi câți bani băgau în buzunar vameșii ăia, închizând ochii și lăsând orice să intre în țară. Următoarea mutație de cibiscoză putea să li se fâlfâie prin fața nasului într-o fiolă și tot ar fi întins mâna după șpagă. Uneori, cred că retrăim ultimele zile ale vechiului Ayutthaya.

– Nu fi melodramatic.

– Istoria se repetă. Nici atunci nimeni nu a luptat să protejeze Ayutthaya.

– Și ce te face asta pe tine? Reîncarnarea vreunui țăran din Bang Rajan? Ții piept valului de *farangi?* Lupți până la ultimul om? Asta?

– Măcar au luptat! Cu cine-ai prefera să fii? Cu țăranii care au întârziat înaintarea armatei birmaneze cu o lună sau cu miniștrii regatului care au fugit și și-au lăsat capitala să fie jefuită? Dacă aș fi mai deștept, m-aș duce la platformele de ancorare în fiecare seară și le-aș da o lecție adevărată lui Akkarat și *farangilor.* Le-aș arăta că mai sunt oameni dispuși să lupte pentru Krung Thep.

Se așteaptă ca Chaya să-i închidă gura, să-i tempereze vorbele mânioase, dar ea îl ascultă tăcută. După câteva clipe, îl întreabă:

– Crezi că viețile noastre renasc mereu aici, în locul ăsta? Trebuie să revenim și să ne confruntăm cu toate astea, indiferent ce-am face?

– Nu știu. E genul de întrebare pe care ar pune-o Kanya.

– E atât de mohorâtă. Ar trebui să-i iau și ei o amuletă. Ceva care să o facă să mai și zâmbească.

– E doar puțin ciudată.

– Credeam că Ratana are de gând să o ceară.

Jaidee se gândește, la Kanya și la frumoasa Ratana, cu masca ei de respirat și viața în subteranul laboratoarelor de sterilizare biologică ale ministerului.

– Nu mă interesează viața ei intimă.

– Ar zâmbi mai mult dacă ar avea un bărbat.

– Dacă o persoană atât de bună ca Ratana nu a putut s-o facă fericită, atunci niciun bărbat n-o poate face. Oricum, dacă ar avea un bărbat, ar fi toată ziua gelos pe bărbații din unitatea mea pe care ea îi comandă. Toți chipeși...

Se apleacă și încearcă să o sărute pe Chaya, dar ea se trage repede înapoi.

– Câh. Duhnești și a whisky.

– Whisky și fum. Miros ca un bărbat adevărat.

– Du-te în pat. Ai să-i trezești pe Niwat și pe Surat. Și pe mama.

Jaidee o trage la pieptul lui și îi șoptește cu buzele lipite de ureche:

– Nu s-ar supăra să aibă încă un nepoțel.

Chaya îl împinge râzând.

– S-ar supăra dacă o trezești.

Mâinile lui îi lunecă pe șolduri.

– O să fiu foarte tăcut.

Femeia îi dă peste mâini, dar nu cu prea mare convingere. O prinde de mână. Simte cioturile degetelor ei lipsă, le mângâie marginile. Dintr-odată, amândoi redevin serioși. Chaya suspină cu tristețe.

– Cu toții am pierdut prea multe lucruri. N-aș îndura să te pierd și pe tine.

– N-ai să mă pierzi. Sunt un tigru. Și nu-s prost.

Femeia îl trage spre ea.

– Sper asta. Din toată inima.

Trupul ei cald se lipește de al lui. Îi simte răsuflarea, calmă, plină de grijă pentru el. Se dă înapoi și se uită serios la el, cu ochii întunecați plini de dragoste.

– Voi fi bine, îi spune din nou.

Ea încuviințează, dar nu pare să-l asculte. În schimb, îl cercetează cu privirea, îi urmărește cutele de lângă sprâncene și de lângă gură, cicatricile și urmele de vărsat. Momentul pare să se prelungească o eternitate, cu ochii ei ațintiți asupra lui, ca pentru a-l ține minte, solemni. Până la urmă încuviințează, ca și cum și-ar fi ascultat glasul lăuntric și îngrijorarea îi părăsește chipul. Zâmbește și îl trage spre ea, își apasă buzele pe urechea lui.

– Ești un tigru, șoptește ea, ca și cum i-ar fi ghicit viitorul și trupul i se relaxează, apăsându-se de al lui fără rezerve.

Jaidee simte cum îl străbate un val de ușurare. Sunt în sfârșit împreună. O strânge mai tare în brațe.

– Mi-a fost dor de tine, șoptește el.

– Vino cu mine.

Se eliberează de strânsoarea lui şi îl ia de mână. În conduce spre patul lor. Dă la o parte plasa de ţânţari care acoperă patul ca un cort din fire de păianjen. Hainele foşnesc, cad jos. O umbră de femeie îl cheamă dinăuntru.

– Încă miroşi a fum.

Jaidee trage plasa înapoi.

– Şi a whisky. Nu uita de whisky.

CAPITOLUL 5

Soarele se ridică în zare, luminând Bangkokul. Arşiţa sa dogoreşte peste oasele turnurilor vechii Expansiuni şi peste *chedi*-ile aurite ale templelor oraşului, scăldându-le în lumină şi căldură. Parcă aprinde acoperişurile înalte şi ascuţite ale palatului regal, unde, retrasă, locuieşte regina-copil, împreună cu însoţitorii săi. Luminează flăcările ornamentelor filigranate ale Templului Coloanei din oraş, unde călugării cântă întreaga zi imnuri pentru bunăstarea digurilor şi canalelor de scurgere. Pe oceanul cald ca sângele valuri albastre pâlpâie sub limbile de foc.

Razele soarelui lovesc balconul lui Anderson Lake de la etajul şase, revărsându-se în apartament. Crengile de iasomie de pe verandă se leagănă în briza caldă. Anderson se uită în sus, cu ochii mijiţi din cauza luminii puternice. Mărgele de transpiraţie îi strălucesc pe pielea deschisă la culoare. Dincolo de balustradă, oraşul pare o mare arzândă, turnurile şi sticla captând întreaga strălucire a soarelui.

E dezbrăcat pe căldura asta, stă pe podea, înconjurat de cărți deschise: cataloage de floră și faună, jurnale de călătorie, întreaga istorie a peninsulei asiatice de sud-est împrăștiată prin cameră. Volume ferfenițite și mucegăite. Pagini rupte. Jurnale incomplete. Amintiri trezite ale vremurilor în care zeci de mii de plante își eliberau în aer polenul, sporii și semințele. A petrecut toată noaptea muncind, și de abia dacă își amintește de multe din varietățile pe care le-a studiat. Mintea i se întoarce mereu și mereu la carnea dezvelită – un *pha sin* ridicându-se peste picioarele unei fete, amintirea păunilor pe o țesătură purpurie, lucioasă, dezvelind coapsele netede și puțin desfăcute.

Undeva în depărtare, se întrezărește conturul luminat al turnurilor Ploenchit. Trei degete de umbră se ridică spre cer într-o ceață galbenă și umedă. În lumina zilei, arată ca oricare alte turnuri din era Expansiunii, fără izul pulsând de dependență pe care îl păstrează în interior.

O fată modificată.

Degetele lui pe pielea ei. Ochii ei negri și serioși în timp ce spunea:

– Poți să atingi.

Anderson trage aer în piept, cutremurându-se, încearcă să alunge amintirile. Emiko e opusul plăgilor cotropitoare cu care el se luptă în fiecare zi. O floare de bordel, care a ajuns într-o lume prea aspră pentru natura ei delicată. Probabil nu va supraviețui mult timp. Nu în climatul acesta. Nu cu oamenii aceștia. Poate tocmai vulnerabilitatea ei l-a impresionat, tăria

ei prefăcută, lipsită de orice putere reală. Imaginea ei luptându-se să-și mențină măcar o aparență a demnității în timp îl lăsa, la ordinele lui Raleigh, să-și bage mâna pe sub fusta ei.

De aia i-ai spus despre sate? Pentru că ți-a fost milă de ea? Nu pentru că pielea ei era netedă ca un mango? Nu pentru că abia puteai să respiri când o atingeai.

Se încruntă și se întoarce din nou la cărți, încearcă să se concentreze asupra adevăratei probleme, întrebarea care l-a făcut să traverseze jumătate de glob pe un vas cu pânze și cu dirijabile: Gi Bu Sen. Fata modificată și Gi Bu Sen.

Anderson caută printre cărți și găsește o fotografie. Un om gras care stă alături de ceilalți cercetători de la Midwest la o conferință organizată de AgriGen, despre o mutație a ruginii verzicante. Plictisit, nu se uita înspre obiectiv și i se vedea gușa.

Încă mai ești gras? se întreabă Anderson. *Thailandezii te hrănesc la fel de bine cum te-am hrănit noi?*

Erau doar trei posibilități: Bowman, Gibbons și Chaudhuri. Bowman, care a dispărut înainte de prăbușirea monopolului SoyPRO. Chaudhuri, care a coborât dintr-un dirijabil și și-a pierdut urma într-un cartier indian, răpit de PurCal, ascuns undeva sau mort. Și Gibbons. Gi Bu Sen. Cel mai inteligent dintre ei, dar și cel mai puțin probabil să fie cel din poză. Și, oricum, mort. Corpul lui carbonizat a fost scos din cenușa casei de propriii săi copii... și apoi incinerat înainte să apuce compania să facă o autopsie. Dar mort. Iar când copiii au fost interogați cu detectoare

de minciuni și diverse seruri menite să scoată orice fel de informație, tot ce au spus a fost că tatăl lor a insistat să nu i se facă necropsia. Fiindcă nu suporta ideea ca trupul să îi fie ciopârțit, apoi să fie umplut cu conservanți. Dar ADN-ul era al lui. Era el. Toată lumea era sigură de asta.

Dar e ușor să-ți pui întrebări când tot ce ai sunt câteva probe genetice de la presupusul cadavru al celui mai mare manipulator de gene din lume.

Anderson frunzărește alte hârtii, căutând transcrierile ultimelor zile din viața omului caloriilor, extrase din dispozitivele de înregistrare aflate în laboratoare. Nimic. Nici măcar o urmă a planurilor sale. Apoi a murit, iar ei au fost nevoiți să se mulțumească cu asta.

Dacă mai trăiește, existența *ngaw*-ului și a florilor de umbra-nopții capătă sens. Lui Gibbons îi plăcea să se împăuneze cu reușitele sale. Un egoist. Toți colegii săi au spus-o. Ar fi fost încântat să poată jongla cu tot stocul unei bănci de semințe. Un gen întreg adus la viață și, în plus, niște legende locale. *Ngaw*. Cel puțin, Anderson presupune că fructul e local. Dar cine poate să știe? E posibil să fi fost o creație nouă. Ceva ieșit în totalitate din mintea lui Gibbons, ca Eva din coasta lui Adam.

Anderson se uită absent la cărțile din fața lui. Niciuna nu menționează *ngaw*-ul. Tot ce are este cuvântul thailandez și apariția lui singulară. Nici măcar nu știe dacă *ngaw* e numele tradițional pentru fructul roșu și verde sau o denumire recentă. Sperase că Raleigh

își va aminti ceva, dar omul e bătrân, burdușit de opiu. Dacă a știut cândva un cuvânt *angrit* pentru fructul istoric, sigur l-a uitat. Oricum, nu există traducere. Va trece cel puțin o lună până când Des Moines va examina mostrele. Dar nu e cert că e înregistrat în cataloagele lor. Dacă a fost destul de alterat genetic, nu au nicio șansă să compare ADN-ul.

Un lucru e sigur: *ngaw*-ul există. Acum un an, nimeni nu a descris ceva asemănător în rezultatele venite de la inspectarea ecosistemului. În această perioadă a apărut *ngaw*-ul, de parcă pământul regatului s-a hotărât să recreeze un fruct al trecutului și să îl îngrămădească pe tarabele din piețele Bangkokului.

Anderson caută în altă carte. De când a ajuns, a adunat o mică bibliotecă, o fereastră istorică spre Orașul Ființelor Divine. Volume scrise înainte de războaiele caloriilor și a bolilor, înainte de Contracție. A căutat peste tot, de la anticariate la ruinele turnurilor din vremea Expansiunii. Aproape toată hârtia din acele timpuri fie a ars, fie a putrezit din cauza umidității, însă chiar și așa a găsit mici enclave de cunoaștere, familii care atribuiau cărților o valoare mai mare decât cea de iască pentru foc. Cunoașterea pe care o conțin e acum înșiruită pe peretele său, volum după volum, informații mucegăite. Îl deprimă. Îi aduce aminte de Yates, cu nevoia lui disperată de a aduce la suprafață cadavrul trecutului și de a îi da viață.

– Gândește-te! se lăuda Yates. O nouă Expansiune. Dirijabile, arcuri cinetice de generație nouă, vânturi favorabile...

Și Yates avea cărți. Volume prăfuite pe care le-a furat din librării și școli de economie din America de Nord, cunoștințele ignorate ale trecutului; o jefuire meticuloasă a Alexandriei care nu a fost remarcată pentru că toată lumea miza pe moartea comerțului global.

Când a ajuns aici, s-a lovit de cărțile care umpleau încăperile SpringLife și înconjurau biroul lui Yates, teancuri întregi: *Practica economiei globale, Afaceri interculturale, Gândirea asiatică, Micii tigri ai Asiei, Logistică și lanțuri de alimentare, Pop Thai, Noua economie globală, Regulamentul competiției internaționale.* Orice avea legătură cu vechea Expansiune.

În ultimele lui momente de disperare, a arătat spre ele și a spus:

– Dar putem avea totul din nou! Totul!

Apoi a început să plângă și, în sfârșit, lui Anderson i s-a făcut milă de el. Yates își investise viața în ceva ce nu avea să fie.

Anderson răsfoiește altă carte, se uită la fotografii vechi în timp ce întoarce paginile. Ardei iuți. Grămezi, puși în fața unui fotograf care a murit de mult. Ardei iuți. Vinete. Roșii. Minunatele flori de umbra-nopții. Dacă nu ar fi fost ele, sediul central nu l-ar fi trimis pe Anderson în regat, iar Yates ar fi avut o șansă. Anderson se întinde după pachetul de țigări rulate manual marca Singha, își aprinde una și se întinde la loc, contemplativ, admirând fumul venit din vechime. Îl amuză faptul că thailandezii, chiar dacă se confruntă cu o foamete cumplită, au găsit timpul și energia să reînvie dependența de nicotină.

Se întreabă dacă natura umană poate fi într-adevăr schimbată.

Soarele se uită la el, scăldându-l în lumină. Prin umiditatea și ceața provenite de la arderea bălegarului, zărește cartierul industrial, cu ale sale clădiri construite la aceeași distanță, atât de diferite de amestecul de țigle și rugină al orașului vechi. Dincolo de fabrici, se înalță digul, cu ecluzele sale enorme, care permit transportarea bunurilor pe mare. Se simte o schimbare în aer. Resuscitarea comerțului global. Lanțurile de aprovizionare înconjoară pământul. Totul revine, chiar dacă oamenilor le va lua ceva timp să reînvețe totul. Yates a iubit arcurile cinetice, dar a iubit mai mult ideea de a învia trecutul.

– Să știi că nu ești AgriGen aici. Ești doar alt antreprenor *farang* care încearcă să câștige un ban împreună cu prospectorii de jad și cu marinarii de pe caravele. Aici nu e India, unde poți să arăți insigna grâului AgriGen și să rechiziționezi ce vrei. Thailandezii nu renunță atât de ușor. Te fac bucățele și te trimit înapoi în pachețele dacă află cine ești.

– Tu pleci cu următorul dirijabil, i-a spus atunci Anderson. Fii bucuros că sediul central a aprobat până și asta.

Dar Yates a scos pistolul cu arc.

Anderson trage iritat din țigară. Își dă seama cât e de cald. Ventilatorul mecanic din cameră s-a oprit. Omul care se ocupă de climatizare ar trebui să ajungă în fiecare după masă la ora patru, dar se pare că nu a luat cu el destui jouli. Cu ochii mijiți, se ridică să

tragă draperiile, mascând strălucirea soarelui. Clădirea e nouă, construită pe o schemă termică grație căreia aerul răcoros de la sol circulă cu ușurință prin imobil, dar tot nu e ușor să stai în bătaia directă a soarelui tropical.

Acum în umbră, Anderson se întoarce la cărți. Răsfoiește volume îngălbenite, cu cotorul crăpat. Hârtie sfărâmicioasă, distrusă de umezeală și de timp. Deschide altă carte. Își pune țigara între buze, se uită chiorâș prin fum și se oprește.

Ngaw.

Grămezi. Fructul mic și roșu cu perișorii lui verzi se află în fața lui, bătându-și joc de el dintr-o fotografie a unui *farang* care negociază cu un fermier thailandez de demult. Taxiuri pe petrol, viu colorate, trec pe lângă ei, iar alături, o piramidă imensă de *ngaw* se holbează la el din poză, ocărându-l.

Anderson și-a petrecut suficient timp uitându-se la fotografii străvechi că rar îl mai impresionează. Poate să ignore ușor încrederea prostească a trecutului – deșeurile, aroganța, bogăția absurdă – dar poza asta îl scoate din sărite: grăsimea care atârnă pe *farang*, abundența uimitoare a caloriilor, care pare să fie secundară aspectului și culorilor unei piețe care vinde treizeci de feluri de fructe: mangustan, ananas, nuci de cocos, cu siguranță... dar acum lipsesc portocalele. Nici unul dintre acele... acele... fructe dragon; nici un grepfrut, nici o chestie galbenă... *lămâie*. Nici unul dintre ele. Atât de multe dintre ele pur și simplu au dispărut.

Dar persoanele din fotografie nu au de unde să știe. Acei oameni morți de mult nu au nicio idee că stau în fața unei comori a veacurilor, că trăiesc în Grădina Edenului din biblia grahamiților unde sufletele pure ajung să trăiască de-a dreapta lui Dumnezeu. Unde poți găsi toate gusturile din lume păzite cu grijă de Noe și de Sfântul Francisc, unde nimeni nu moare de foame.

Anderson examinează cu grijă paragraful. Proștii ăia grași și mulțumiți de sine nu au idee lângă ce mină de aur genetică stau. Cartea nici măcar nu se deranjează să spună cum se numește *ngaw*-ul. E doar un alt exemplu al fertilității naturii, luat ca atare pentru că au parte de atât de multă.

Pentru o clipă, lui Anderson îi vine să-i scoată din poză pe *farang*-ul gras și pe fermierul thailandez, să îi aducă în prezentul lui, să-și descarce furia direct asupra lor, după care să-i arunce de pe balcon la fel cum ei probabil că dădeau la o parte fructele care erau doar puțin lovite. Răsfoiește în continuare, dar nu mai găsește imagini, nici referiri la alte feluri de fructe. Se îndreaptă de spate, agitat, și se întoarce pe balcon. Iese în toropeala soarelui și cuprinde orașul cu privirea. De jos se aud strigătele vânzătorilor de apă și mugetele megodonților. Claxoane de bicicletă peste tot. Pe la amiază, Bangkokul va fi aproape pustiu, așteptând ca soarele să coboare pe boltă.

Undeva în acest oraș, un manipulator de gene se distrează cu cărămizile vieții. Reface un lanț ADN care s-a pierdut de mult astfel încât să se adapteze la

condițiile de după Constrângere, să reziste atacurilor ruginii verzicante, gărgăriței mutante nipone și ale cibiscozei.

Gi Bu Sen. Fata modificată era sigură în privința numelui. Trebuie să fie Gibbons. Anderson se apleacă peste balustrada balconului, privind în căldură, inspectând orașul întortochiat. Gibbons se ascunde undeva acolo, în așteptarea următorului triumf. Oriunde se ascunde, trebuie să fie și o bancă de semințe în apropiere.

CAPITOLUL 6

Problema cu banii ținuți în bancă e că totul se poate întoarce împotriva ta într-o clipă: ce e al tău devine al lor, ce a fost munca, sudoarea și perioade întregi sacrificate dintr-o viață de om ajung să aparțină unui străin. Problema aceasta – a băncilor – îl macină pe Hock Seng, o gărgăriță modificată genetic pe care nu o poate scoate, nu o poate strivi până rămâne doar puroi și fragmente de exoschelet.

Se gândește în termenii timpului petrecut câștigând un salariu pe care apoi o bancă îl reține, căci o bancă poate să dețină peste jumătate dintr-un om. Bine, cel puțin o treime în cazul unui thailandez leneș. Iar despre o persoană fără o treime din viață nu se poate spune că ar avea de fapt o viață.

Ce treime poate să piardă un om? Pe cea de la piept până în vârful țestei chelioase? De la talie la unghiile îngălbenite? Două picioare și o mână? Două mâini și un cap? Fără un sfert din el, un om mai are șanse de supraviețuire, dar nu fără o treime.

Asta era problema cu băncile. Cum le bagi bani în gură, se transformă într-un tigru care te mușcă de cap. Dacă rămâi cu o treime, o jumătate sau doar un craniu pătat, e tot aia. Dar dacă nici în bănci nu poți avea încredere, atunci în ce? În lacătul șubred al unei uși? Într-o pânză de saltea umplută astfel încât să lase puțin spațiu? În țiglele sparte ale unui acoperiș, sub care bagi banii, înveliți în frunze de bananier? În crăpăturile unei grinzi de bambus dintr-o colibă din mahala, despicată și golită ca să încapă sulurile de bani?

Bătrânul chinez scobește în bambus.

Proprietarul de la care a închiriat camera susține că e un apartament și, într-un fel, are dreptate. Are patru pereți, nu e doar un cort din prelate din polimeri din nucă de cocos. În spate are o curticică în care se află latrina pe care o împarte – împreună cu pereții – cu alte șase colibe. Pentru un refugiat carnet galbenă, acesta nu e un apartament, ci un palat. Și totuși, împrejur aude mereu văicărelile gloatei.

Pereții de lemn WeatherAll sunt de-a dreptul o extravaganță, chiar dacă nu ating podeaua și în cameră mai intră vârfurile sandalelor vecinilor, chiar dacă duhnesc din pricina uleiului folosit ca să nu putrezească în căldura tropicală. Dar sunt necesari, chiar și numai ca loc în care să-și ascundă banii, altundeva decât pe fundul butoiului pentru apă de ploaie, înveliți în trei straturi de piele de câine, despre care se roagă să fie încă impermeabilă după ce a stat acolo vreme de șase luni.

Hock Seng se oprește din lucru și ascultă.

Zgomotul vine din camera alăturată, deși părea improbabil ca activitatea lui clandestină să fi atras atenția cuiva. Se întoarce la treabă. Încearcă să desprindă un panou de bambus, păstrând rumegușul pentru mai târziu. Nimic nu e sigur: asta este prima lecție. Diavolii străini *yang guizi* au simțit-o pe propria piele când i-a lovit Contracția și pierderea petrolului i-a trimis înapoi de unde veniseră. El a învățat-o în Malacca. Nimic nu e sigur. Un om bogat ajunge sărac. Un clan chinez zgomotos, gras și fericit în timpul festivalului de primăvară, hrănit bine cu bucăți de carne de porc, *nasi goreng* și pui hainan, redus la existența emaciată a unui singur carnet galben. Nimic nu e etern. Măcar atât înțeleg și budiștii.

Hock Seng rânjește amar și continuă să scobească, urmărind o linie de deasupra panoului, scoțând mai mult rumeguș. Acum trăiește într-un lux desăvârșit, are o plasă de țânțari cârpită și un mic arzător, cu care poate să aprindă metan verde de două ori pe zi, dacă e dispus să plătească fratelui cel mare, *pi lien*-ul local, să-i tragă ilegal gaz din conductele pentru alimentarea lămpilor stradale ale orașului. Are propriul lui set de oale de lut pentru colectarea apei de ploaie în curte; un lux în sine, protejat de onoarea și de corectitudinea vecinilor săi disperat de săraci, care știu că orice are limite, că la un moment dat mizeria și depravarea se vor termina, așa că oalele sunt pline de mâzga verde a ouălor de țânțari, lucru care îl asigură ca nu vor fi furate chiar de-ar fi omorât în fața ușii sau dacă nevasta

vecinului ar fi violată de orice *nak leng* care se uită după fusta ei.

Bătrânul trage de micul panou de bambus, ținându-și respirația. Încearcă să nu scoată niciun sunet. A ales locul datorită îmbinărilor expuse și a țiglelor de pe acoperișul întunecat și jos. Pentru cotloane, crăpături și oportunități. Peste tot în jurul lui locuitorii mahalalei se plâng, gem, își aprind țigările, iar el transpiră de încordare în timp ce își deschide ascunzătoarea. E o prostie să ții atâția bani aici. Ce se întâmplă cu mahalaua în cazul unui incendiu? Dacă pereții WeatherAll se aprind de la lumânarea răsturnată a unui neatent? Dacă vin gloatele și încearcă să-l încolțească înăuntru?

Hock Seng se oprește și își șterge transpirația de pe frunte.

Sunt nebun. Nu vine nimeni după mine. Bentițele Verzi sunt peste graniță, în Malaysia și armatele regatului se asigură că rămân acolo.

Și chiar dacă vin, ne desparte un arhipelag, așa că o să am suficient timp să mă pregătesc. Au nevoie de zile întregi de mers cu trenul pus în mișcare de arcuri cinetice, asta dacă liniile nu sunt aruncate în aer de generalii din armata reginei. Cel puțin douăzeci și patru de ore dacă folosesc cărbune. Altfel? Săptămâni de marșuri. Destul timp. Sunt în siguranță.

Panoul iese cu totul în mâinile sale tremurătoare, scoțând la iveală interiorul gol al bambusului. Tubul e impermeabil, perfecționat de natură. Își bagă brațul descărnat în deschizătură, pipăind suprafața interioară.

Pentru un moment crede că cineva i-a luat, că l-a jefuit cât timp a fost plecat, dar degetele ating hârtia. Pescuiește sulurile unul câte unul.

În camera alăturată, Sunan și Mali vorbesc despre unchiul ei, care le-a propus să se apuce de contrabandă cu ananas cibi.11.s.1, să îi transporte într-un schif, pe ascuns, din Koh Angrit, insula deținută de *farangi* și aflată în carantină. Bani ușori, dacă sunt dispuși să riște să aducă alimente interzise de la monopolurile de calorii.

Hock Seng îi ascultă în timp ce îndeasă banii într-un plic, pe care apoi și-l bagă în cămașă. Pereții sunt ticsiți de diamante, bahți și jad, dar e dureros totuși să ia banii acum. E împotriva instinctului său de a avea cât mai multe posesiuni materiale.

Pune panoul de bambus la loc. Amestecă rumegușul rămas cu salivă și astupă găurile. Se dă înapoi și cercetează stâlpul de bambus. E aproape invizibil. Dacă n-ar ști că trebuie să numere în sus până la a patra îmbinare a lemnului de bambus, nu și-ar da seama unde sau ce să caute.

Problema cu băncile e că nu sunt de încredere. Problema cu ascunzătorilor e că sunt greu de protejat. Problema cu o cameră în mahala e că oricine îți poate lua banii când pleacă de-acolo. Are nevoie de alte ascunzători, locuri sigure unde poată să dosească opiul, bijuteriile și banii de care face rost. Are nevoie de un loc sigur pentru orice. În special pentru propria sa persoană, iar pentru asta nicio sumă de bani nu e prea mică.

Toate lucrurile sunt efemere. Așa spune Buddha, iar Hock Seng, care în tinerețe nu crezuse și nu-i păsase de karma sau de adevărurile dharmei, ajunsese, acum, la bătrânețe, să înțeleagă religia bunicii sale și adevărurile ei dureroase. Destinul său era să sufere. Atașamentul de lucrurile materiale era sursa suferinței sale. Cu toate acestea, nu se poate opri din goana lui după agonisit, din pregătirile și dorința de a-i fi mai bine într-o viață care se dovedise atât de haină.

Oare cum am păcătuit ca să am o soartă atât de amară? Să-mi văd clanul nimicit de macete înroșite? Să-mi văd depozitele arzând și vasele scufundate?

Închide ochii și își reprimă amintirile. Regretul înseamnă suferință.

Respiră adânc și se ridică, își plimbă privirea prin cameră ca să se asigure că toate sunt la locul lor, apoi se întoarce și împinge ușa, care abia se deschide pe solul reavăn unde ar trebui să fie podeaua, și iese pe aleea îngustă care e artera principală a mahalalei. Încuie ușa cu o bucată de piele. Un nod, nimic mai mult. Musafiri nepoftiți i-au mai cotrobăit prin cameră. Știe și că se va mai întâmpla. Ba chiar se așteaptă la asta. Un ditamai lacătul ar atrage atenția cui nu trebuie, în timp ce o biată fâșie de piele nu e nici pe departe atât de îmbietoare.

Drumul de ieșire din mahalaua Yaowarat e plin de umbre și de trupuri încovoiate. Căldura anotimpului secetos îl năpădește. E atât de aprigă încât pare că nimeni nu poate să respire, nici măcar la umbra cuprinzătoare a barajului Chao Phraya. De căldură

nu există scăpare. Dacă digul s-ar sparge, întreaga mahala s-ar îneca în apa rece, dar, până atunci, el năduşeşte şi bâjbâie prin labirintul de uliţe atât de înguste încât îşi zdreleşte umerii şi coatele de pereţii de tablă. Sare peste canalele deschise ce colcăie de rahat. Face o adevărată echilibristică pe scândurile puse pe post de podeţe şi trece pe lângă femei care asudă deasupra oalelor aburinde cu tăiţei U-Tex şi peşti uscaţi la soare, care put de-ţi mută nasul. Lângă cele câteva cărucioare cu mâncare gătită, proprietarii, care au mituit fie cămăşile albe, fie *pi lien*-ul din zonă, stau la mici focuri întreţinute cu bălegar, sufocând aleile cu fumul gros şi mirosul de ulei de ardei iuţi prăjiţi.

Cu paşi atenţi, îşi face loc pe lângă bicicletele legate de te miri ce cu trei rânduri de lanţuri. Pe sub prelate se revarsă haine, oale şi gunoi, care parcă invadează spaţiul public. Pereţii din pânză freamătă la cea mai mică mişcare a celor dinăuntru: un bărbat tuşeşte aspru, cu horcăitul specific apei la plămâni; o femeie se plânge de patima fiului ei pentru vinul de orez *lao-lao;* o fetiţă îşi ameninţă fratele mai mic cu bătaia. Intimitatea nu e una din caracteristicile unei mahalale cu pereţi de pânză, care nu pot decât să creeze o asemenea iluzie. Oricum, e mai bine decât în turnurile din vremea Expansiunii unde sunt îngropate atâtea carnete galbene. Pentru el, mahalaua de pânză e un cartier de lux. Şi cu băştinaşii thailandezi peste tot, se simte oarecum în siguranţă. E mai bine protejat decât în Malaysia. Aici, dacă nu deschide gura să-şi trădeze accentul străin, poate fi luat drept un localnic.

Totuși, duce dorul locului în care el și familia sa erau niște străini, locul în care totuși au reușit să-și croiască o viață. Îi lipsesc sălile cu podea de marmură și stâlpii roșii lăcuiți ai casei sale strămoșești, care răsuna de glasurile copiilor, nepoților și servitorilor săi. Îi e dor de puiul hainan, de *laksa asam*, de *kopi* dulce și de *roti canai*.

Îi lipsește flota sa de vase cu vele și de echipajele lor (Și nu e așa că i-a angajat până și pe tuciurii? Nu i-a făcut pe unii din ei căpitani?), care navigau în cele mai îndepărtate colțuri ale lumii, unele chiar până în Europa, ducând soiuri de ceai rezistente la gărgărițele mutante și întorcându-se cu coniacuri scumpe, care nu se mai văzuseră prin acele părți din timpul Expansiunii. Și seara se întorcea la nevestele lui, mânca bine și singurele griji îi erau că un fiu nu era destul de silitor sau că o fiică nu avea să-și găsească un soț bun.

Cât de prost și de ignorant fusese. Se credea un mare negustor pe mare și abia dacă a întrezărit norii de furtună.

O fată iese de sub o copertină de pânză. Îi zâmbește, prea tânără ca să știe că e străin de locurile acelea și încă prea nevinovată ca să-i pese. E vie, arde cu o vitalitate mlădioasă pe care un bătrân poate doar să o invidieze din fiecare oscior anchilozat. Îi zâmbește.

Ar putea să-i fie fiică.

Noaptea din Malaysia era neagră și lipicioasă, o junglă înțesată de vaierele păsărilor nocturne și de

freamătul insectelor. Apele întunecate ale portului se întindeau înaintea lor. El și cea de-a patra fiică, oropsita aceea fără căpătâi, singura pe care a putut să o salveze, se ascundeau printre chei și ambarcațiuni, iar când s-a făcut de tot întuneric, a condus-o spre apă, acolo unde valurile se năpusteau pe plajă iar stelele de deasupra erau vârfuri de ace aurii pe bolta cernită.

– Uite, Ba. Aur, a șoptit ea.

Nu cu mult timp în urmă i-ar fi spus că fiecare stea era un bulgăre de aur care i se cuvenea, pentru că se trăgea din neam de chinezi și, dacă muncea din greu și își respecta tradițiile și strămoșii, soarta avea să-i zâmbească. Și iată-i, sub puzderia de praf auriu, Calea Lactee care se întindea deasupra lor ca o pătură imensă, cu stele atât de mari încât i se părea că, dacă ar fi fost îndeajuns de înalt, ar fi putut să se întindă și să le strângă în pumn, ca pe niște fructe coapte, și aurul i-ar fi șiroit pe brațe. Aur cât vedeai cu ochii, dar de neatins.

Printre bărcile de pescuit și micile ambarcațiuni cu arcuri cinetice a găsit o bărcuță cu vâsle și a tras-o unde apa era mai adâncă. O pată neagră pe oglinda mișcătoare a oceanului, care urma curenții, îndreptându-se spre golf.

Ar fi preferat o noapte înnorată, dar măcar nu era lună, așa că a tras și a tot tras la vâsle, în timp ce în jurul lor crapii ieșeau la suprafață și se răsuceau, arătându-și pântecele grase pe care oamenii din clanul său le proiectaseră ca să hrănească o națiune înfometată.

A tras de rame și peștii i-au înconjurat, cu stomacurile umflate, pline de sângele și resturile celor care îi creaseră.

Apoi bărcuța a ajuns lângă obiectul căutat, un trimaran ancorat, departe de țărm. Locul în care dormeau oamenii lui Hafiz. A urcat la bord și s-a furișat cu băgare de seamă printre ei. Îi privea în timp ce dormeau duși, la adăpostul religiei lor. Teferi și sănătoși, în timp ce el nu mai avea nimic. Brațele și umerii îl dureau din cauza vâslitului. Durerile unui bătrân. Ale unui om care trăise în puf.

S-a furișat printre ei, prea bătrân să-i mai pese dacă rămâne în viață sau nu și totuși incapabil să renunțe. Poate va reuși să supraviețuiască. Singura fiică pe care o salvase putea să supraviețuiască. Chiar dacă e fată. Chiar dacă nu îi păsa de strămoșii ei, măcar făcea parte din clan. O fărâmă de ADN ce putea fi salvată. Până la urmă, a găsit trupul pe care îl căuta. S-a aplecat și l-a atins blând, i-a acoperit gura.

– Vechiul meu prieten, a șoptit.

Bărbatul a făcut ochii mari.

– *Encik* Tan?

Aproape că l-a salutat milităreste, chiar pe jumătate despuiat și întins pe spate cum era. Apoi, de parcă tocmai își dăduse seama de schimbarea ce se petrecuse în viețile lor, mâna i-a căzut și i-a vorbit bătrânului așa cum nu îndrăznise s-o facă până atunci.

– Hock Seng? Ești încă în viață?

– Inutila asta de fiică și cu mine trebuie să ajungem în nord. Am nevoie de ajutorul tău.

Hafiz s-a ridicat, frecându-se la ochi. A aruncat o privire la restul clanului său adormit. A șoptit:

– Dacă te predau, a șoptit el, aș primi o avere. Capul celor Trei Prosperități. M-aș îmbogăți.

– Nu ai fost sărac nici când lucrai cu mine.

– Capul tău valorează mai mult decât toate țestele de chinezi îngrămădite pe străzile din Penang. Și aș fi în siguranță.

Hock Seng a dat să-i răspundă furios, dar Hafiz a ridicat mâna, determinându-l să-și înghită cuvintele. L-a condus pe bătrân la marginea punții, lângă balustradă. S-a aplecat atât de mult spre el încât aproape i-a atins urechea cu buzele.

– Nu știi în ce primejdie mă bagi? Acum, unii din membrii familiei mele poartă bentițe verzi. Propriii mei fii! Nu ești în siguranță aici.

– Crezi că abia acum mi-am dat seama de asta?

Hafiz a avut decența să-și ferească privirea, jenat.

– Nu te pot ajuta.

– Așa îmi este răsplătită bunătatea? Nu am fost la nunta ta? Nu ți-am dat daruri ție și Ranei? Nu v-am sărbătorit la zece zile? Nu am plătit pentru admiterea lui Mohammed la facultate în K.L.?

– Ba da, și chiar mai mult. Datoriile mele față de tine sunt mari, a rostit Hafiz cu capul plecat. Dar nu mai suntem cei de odinioară. Bentițele verzi sunt pretutindeni și aceia dintre noi care ajută ciuma galbenă nu au decât de suferit. Capul tău ar cumpăra siguranța familiei mele. Îmi pare rău. Acesta e adevărul. Nu știu de ce nu te omor chiar acum.

– Am diamante, jad.

Hafiz a oftat și s-a întors, arătându-i spatele lat, musculos.

– Dacă ți-aș lua bijuteriile, aș fi poate și mai tentat să-ți iau și viața. Dacă vorbim de bani, atunci capul tău e premiul cel mai valoros. Mai bine să nu discutăm despre ispita avuției.

– Deci așa se termină totul între noi?

Hafiz s-a întors din nou spre Hock Seng, rugător.

– Mâine, am să le dau vasul ăsta, *Steaua Zorilor*, și am să mă dezic de tine. Dacă aș avea o fărâmă de minte, te-aș preda odată cu el. Toți cei care au ajutat ciuma galbenă sunt suspectați acum. Noi, cei care ne-am îngrășat de pe urma industriei chineze și care ne-am bucurat de generozitatea voastră, suntem cei mai urâți în noua noastră Malaysia. Țara nu mai e cum era odinioară. Oamenii sunt înfometați. Furioși. Ne numesc pirați ai caloriilor, speculanți, câini galbeni. Nimic nu-i poate potoli. Sângele vostru a fost deja vărsat, dar încă nu s-au hotărât ce să ne facă nouă. Nu pot să-mi pun familia în pericol de dragul tău.

– Poți să vii cu noi în nord. Navigăm împreună.

Hafiz a suspinat.

– Bentițele Verzi deja cutreieră coasta în căutare de refugiați. Năvodul lor e mare și adânc. Și-i măcelăresc pe toți cei pe care-i prind.

– Dar noi suntem deștepți. Mai deștepți decât ei. Am putea să ne furișăm pe sub nasul lor.

– Nu, e imposibil.

– De unde știi?

Hafiz şi-a ferit privirea, stânjenit.

– Fiii mei se fălesc cu asta.

Hock Seng s-a încruntat, plin de amărăciune, strângându-şi fata de mână.

– Îmi pare rău, a continuat Hafiz. Ruşinea asta are să mă bântuie până la moarte.

S-a întors brusc şi s-a îndreptat spre bucătăria navei. A revenit cu fructe nealterate de mango şi papaia, o pungă de U-Tex şi un pepene de la PurCal.

– Uite, ia-le. Îmi pare rău că nu pot să fac mai mult. Îmi pare sincer rău. Trebuie să mă gândesc şi la propria mea supravieţuire.

Apoi l-a dat jos pe Hock Seng din ambarcaţiune în apă.

O lună mai târziu, bătrânul chinez a traversat graniţa de unul singur, târându-se prin jungla infestată de lipitori, după ce fusese abandonat de călăuzele care îl trădaseră.

A auzit ulterior că toţi cei care i-au ajutat pe gălbejiţi au murit pe capete după aceea, aruncându-se de pe faleze să înoate cât puteau spre un liman stâncos sau au fost împuşcaţi în apă. Se întreabă adeseori dacă Hafiz s-a numărat printre victime sau dacă darul său, ultima navă rămasă din flota celor Trei Prosperităţi, reuşise să-i salveze familia. Dacă fiii săi din Bentiţele Verzi au pus o vorbă bună pentru el ori dacă au privit nepăsători cum tatăl lor plăteşte pentru numeroasele sale păcate.

– Bunicule? Te simți bine?

Fetița atinge cu blândețe încheietura lui Hock Seng, privindu-l cu ochi mari, negri.

– Mama poate să-ți aducă apă fiartă, dacă ți-e sete.

Bătrânul dă să răspundă, apoi clatină din cap și îi întoarce spatele. Dacă îi vorbește, și-ar da seama că e refugiat. Mai bine să se piardă în mulțime. Mai bine să nu dezvăluie că trăiește printre ei, la cheremul cămășilor albe, al Baronului Bălegarului și al câtorva timbre falsificate de pe carnetul său galben. Mai bine să nu se încreadă în nimeni, nici măcar dacă par prietenoși. O fată zâmbitoare astăzi e o fată care crapă țeasta unui bebeluș mâine. Acesta e unicul adevăr. Unii cred în lucruri precum loialitate, încredere și bunăvoință, dar sunt numai pisici diavolești. La urma urmei, sunt doar fum ce se destramă.

După încă zece minute de pasaje întortocheate, se apropie de digul orașului, unde colibele se agață ca niște lipitori de fortificațiile ridicate de veneratul rege Rama al XII-lea în speranța de a-și salva orașul. Hock Seng îl găsește pe Chan Zâmbărețul lângă o gheretă *jok*, mâncând dintr-un bol aburind terci de orez U-Tex cu bucățele de carne de origine neidentificabilă.

În cealaltă viață a sa, Chan fusese supraveghetor de plantație, cu o echipă de o sută cincizeci de oameni în subordine, care crestau arborii de cauciuc pentru a colecta picăturile de latex. Acum, talentul său organizatoric își găsise altă întrebuințare: să conducă muncitorii care descarcă megodonți și ambarcațiuni la docuri și pe platformele de ancorare atunci

când thailandezii sunt prea leneși, proști, înceți sau când poate să mituiască vreun șef ca să îi lase echipajul de carnete galbene să-și primească orezul cel de toate zilele. Și, uneori, mai face și alt fel de treburi. Transportă opiu și *yaba* de amfetamină de pe râu până în turnurile Baronului Bălegarului. Strecoară produse AgriGen și SoyPRO din Koh Angrit, în ciuda embargoului instituit de Ministerul Mediului.

Îi lipsesc o ureche și patru dinți, însă asta nu-l împiedică să zâmbească. Stă și rânjește ca un netot, arătându-și crevasele dintre dinți, în timp ce-și plimbă privirea peste forfota mulțimii. Hock Seng se așază și primește și el un bol cu terci U-Tex și cafea, care e aproape la fel de bună ca aceea pe care obișnuiau să o bea în sud. Între timp, amândoi privesc furnicarul de oameni din jurul lor, cu ochii când la femeia care le aduce mâncare din oală, când la bărbații care stau la măsuțele de pe alee ori la navetiștii care abia reușesc să se strecoare pe bicicletele lor. La urma urmei, amândoi sunt carnete galbene. Pentru ei, e o ocupație la fel de firească precum a pisicilor cheshire să vâneze păsări.

– Ești gata? întreabă Chan Zâmbărețul.

– Încă puțin. Nu vreau ca oamenii tăi să fie văzuți.

– Nu-ți face griji. Acum, aproape că umblăm ca thailandezii, rostește el, arătându-și găurile dintre dinți. Ne dăm drept băștinași.

– Îl știi pe Fute-Câini?

Chan încuviințează tăios și zâmbetul îi dispare.

– Şi Sukrit mă ştie pe mine. O să fiu sub dig, pe partea cu satul. Ferit de priviri indiscrete. I-am pus pe Ah Ping şi pe Peter Siew să stea cu ochii-n patru.

– Bine atunci.

Bătrânul îşi termină *jok*-ul şi plăteşte şi pentru mâncarea celuilalt. Cu Chan şi oamenii săi pe aproape, Hock Seng se simte puţin mai în siguranţă. Deşi îşi asumă un risc mare. Dacă nu-i iese, Zâmbăreţul va fi prea departe să facă altceva decât să-l răzbune. Şi, dacă se gândeşte mai bine, nu e sigur că a plătit suficient pentru asta.

Chan se îndepărtează agale, printre gheretele construite din prelate. Prin zăpuşeala care nu se dă dusă, Hock Seng îşi continuă drumul anevoios spre peretele digului. Urcă prin mahalale, cu genunchii zvâcnind de durere la fiecare pas. Până la urmă, ajunge la zidul masiv care apără oraşul de furia mării.

După duhoarea stătută a mahalalelor, briza ce se revarsă peste el şi îi umflă hainele e o binecuvântare. Oceanul de un albastru-deschis pare o oglindă. Pe promenada digului mai sunt şi alţii care se bucură de aerul proaspăt. În depărtare, una din pompele pentru cărbuni ale regelui Rama al XII-lea se ghemuieşte ca o broască gigantică la marginea digului. Un crab, simbolul lui Korakot, se zăreşte pe partea ei metalică. Nori de fum şi abur pufăie constant din furnalele ei.

Undeva, în măruntaiele pământului, organizate de genialitatea suveranului, pompele îşi trimit tentaculele şi sug apa de dedesubt, împiedicând-o să înece oraşul. Chiar şi în anotimpul secetos, şapte pompe

funcționează continuu, ținând Bangkokul pe linia de plutire. În cel ploios, toate cele douăsprezece semne ale zodiacului sunt pornite în timp ce ploaia cade fără încetare și oamenii navighează pe magistralele orașului în schifuri, uzi până la piele, recunoscători că musonul nu a spart digurile.

Coboară pe cealaltă parte și se îndreaptă spre un doc. Un țăran cu schiful plin de nuci de cocos îi oferă una, găurindu-i coajă ca să o poată bea. Peste apă, clădirile înecate din Thonburi își ițesc capetele prin valuri. Schifuri, năvoade și ambarcațiuni cu pânze traversează apa într-o parte și-n alta. Hock Seng trage aer adânc în piept, adulmecând mirosul de sare, pești și alge. Viața oceanului.

O navă japoneză, cu carenă din polimer de ulei de palmier și vele albe, ca penele de pescăruș, plutește în apropiere. Aripile sale portante sunt încă ascunse, dar, odată ajunsă în ape adânci, are să se folosească de arcurile cinetice să le ridice, iar nava va sălta pe valuri ca un pește.

Își aduce aminte cum stătea pe puntea primei sale ambarcațiuni, cu velele ridicate, tăind oceanul ca o piatră aruncată de mâna unui copil, râzând în vreme ce săltau peste valuri, împroșcat din când în când de apă. S-a întors la prima sa nevastă și i-a spus că orice e posibil, că viitorul le stătea în palmă.

Se așază pe țărm și bea ce mai rămăsese din laptele de cocos, privit cu jind un mic cerșetor. Hock Seng îi face semn să se apropie. Presupune că băiatul e suficient de deștept. Îi place să-i răsplătească pe cei

isteți, cei îndeajuns de răbdători să aștepte să vadă ce intenționează să facă cu coaja de cocos. I-o dă băiatului. Acesta o ia cu o plecăciune și se duce să o zdrobească de pietrele de pe dig. Apoi se apleacă și se folosește de o cochilie ca să răzuiască interiorul moale al nucii.

Până la urmă, Fute-Câini sosește. De fapt, îl cheamă Sukrit Kamsing, dar Hock Seng arareori i-a auzit numele adevărat ieșind de pe buzele carnetelor galbene. Prea mult sânge rău s-a adunat de-a lungul vremii. În schimb, e întotdeauna Fute-Câini, cuvinte care țâșnesc cu un amestec de ură și teamă. E un ins mic de statură, plin de calorii și de mușchi.

La fel de potrivit pentru ocupația sa ca un megodont pentru convertirea caloriilor în jouli. Cicatricile de pe mâini și brațe lucesc palid. Crestăturile unde odinioară i se afla nasul parcă îl privesc pe Hock Seng, două despicături întunecate de nări care îi dau o alură porcină.

Carnetele galbene încă se contrazic dacă Fute-Câini a fost atins de *fa' gan* și excrescențele în formă de conopidă i-au intrat atât de adânc în carne, încât doctorii au fost nevoiți să-i taie nasul ca să-i salveze viața sau dacă Baronul Bălegarului i l-a retezat ca să-i dea o lecție.

Bărbatul se ghemuiește lângă Hock Seng. Ochi negri, duri ca piatra.

– Doctorița Chan a venit la mine cu o scrisoare.

Bătrânul încuviințează.

– Vreau să mă întâlnesc cu patronul tău.

Fute-Câini râde batjocoritor.

– I-am rupt degetele și i-am tras-o pân' ce-a mierlit-o fiindcă m-a trezit din somn.

Hock Seng rămâne impasibil. Poate că Fute-Câini minte. Poate că spune adevărul. Nu are de unde să știe. Indiferent care ar fi situația, cuvintele lui sunt o provocare. Să vadă dacă poate să-l sperie. Să vadă dacă se târguiește. Poate că doctorul Chan nu mai e printre cei vii. Încă un nume de pus în talger la următoarea reîncarnare.

– Cred că patronului tău îi va conveni oferta mea.

Gânditor, Fute-Câini își scarpină crestătura unde odinioară avea o nară.

– Nu crezi că ar fi mai bine dacă ne-am întâlni în biroul meu?

– Îmi plac spațiile deschise.

– Ți-ai postat oameni pe-aici? Mai multe carnete galbene? Crezi că așa ești în siguranță?

Hock Seng ridică din umeri. Se uită la nave și la velele lor. La chemarea lumii largi.

– Am o ofertă pentru tine și șeful tău. Un munte de profit.

– Spune-mi despre ce e vorba.

– Nu. Trebuie să vorbesc cu el. Doar cu el.

– Nu discută cu carnete galbene. Poate ar fi mai bine să te dau de mâncare peștilor *plaa* cu aripioare roșii. Cum au făcut în sud Bentițele Verzi cu cei din neamul tău.

– Știi cine sunt.

– Știu cine pretinde scrisoarea ta că ai fost.

Fute-Câini își freacă marginile crestăturilor, studiindu-l pe Hock Seng.

– Aici, ești doar un alt carnet galben.

Chinezul nu spune nimic. Îi întinde săculețul din pânză de cânepă, plin cu bani. Celălalt se uită suspicios, dar nu îl ia.

– Ce e?

– Un dar. Uită-te.

Fute-Câini e curios. Dar și precaut. E bine de știut. Nu e genul care să bage mâna într-un sac și să se lase mușcat de un scorpion. În loc de asta, desface săculețul și îi deșartă conținutul. Suluri de bani se revarsă din el, se rostogolesc pe cochilii și pe nisip. Bărbatul face ochii cât cepele. Hock Seng abia se abține să zâmbească.

– Spune-i Baronului Bălegarului că Tan Hock Seng, capul companiei comerciale Trei Prosperități, are o propunere de afaceri. Dă-i scrisoarea mea și ai să te scalzi în bani.

Fute-Câini zâmbește.

– Și dacă iau banii ăștia și oamenii mei au să te bată până-mi spui unde ții restul?

Bătrânul nu răspunde, ci doar îl privește impasibil. Celălalt continuă:

– Știu că oamenii lui Chan Zâmbărețul sunt pe-aproape. O să plătească pentru o asemenea lipsă de respect.

Hock Seng e surprins că nu simte teamă. Îl înspăimântă aproape orice, dar nu *pi lien*-ii, brute ca Fute-Câini, îi tulbură nopțile. Până la urmă, individul din fața lui e un om de afaceri. Nu e o cămașă albă,

plin de mândrie națională sau dornic să obțină mai mult respect. Lucrează pentru bani. Face orice pentru bani. El și Hock Seng sunt părți diferite ale organismului economic, dar, în esență, sunt frați. Bătrânul chinez prinde încredere și schițează un zâmbet.

– E doar o atenție, pentru deranj. Ceea ce propun va aduce mult mai mulți bani. Pentru noi toți.

Scoate alte două obiecte. Primul, o scrisoare.

– Dă-o șefului tău, sigilată.

Pe al doilea i-l întinde bărbatului: o cutiuță din polimer de ulei de palmier, de un galben închis, pe care este incrustat simbolul universal al axului cu brațe.

Fute-Câini ia obiectul, îl întoarce pe toate părțile. Se încruntă.

– Un arc cinetic? Ce înseamnă?

– Are să știe când citește scrisoarea, răspunde Hock Seng cu un zâmbet.

Se ridică și își vede de drum, fără măcar să aștepte un răspuns de la Fute-Câini, simțindu-se mai puternic și mai sigur pe sine decât fusese vreodată de când Bentițele Verzi i-au ars depozitele și i-au scufundat flota în adâncul oceanului. În această clipă, Hock Seng se simte ca un bărbat. Umblă mai drept de spate, nici măcar nu mai șchioapătă.

Nu are de unde să știe dacă gașca lui Fute-Câine are să-l urmărească, așa că merge încet, știind că atât oamenii lui Fute-Câini, cât și ai lui Chan Zâmbărețul îl înconjoară, ca un cerc plutitor care veghează asupra lui în timp ce-și croiește drum prin alei și dă în mahalale,

până când, în sfârșit, îl zărește pe Chan, care îl așteaptă zâmbind.

– Te-au lăsat să pleci.

Hock Seng scoate alți bani.

– V-ați descurcat bine. Totuși, știe că au fost oamenii tăi. Plătește-l cu asta, spune și îi întinde încă un sul de bahți.

Chan zâmbește la vederea grămezii de bani.

– E de două ori mai mult decât am nevoie pentru o asemenea treabă. Până și Fute-Câini ne cheamă când contrabanda cu SoyPRO din Koh Angrit e prea riscantă pentru el.

– Ia-i oricum.

Zâmbărețul ridică din umeri și îi bagă în buzunar.

– Ești foarte generos. Cu platformele de ancorare închise, nu ne strică un baht în plus.

Hock Seng dă să își continue drumul, dar la auzul cuvintelor se întoarce imediat.

– Ce-ai spus despre platformele de ancorare?

– Au fost închise. Cămășile albe au năvălit acolo noaptea trecută. Totul e sub sechestru.

– Ce s-a întâmplat?

– Am auzit că au ars tot ce-au găsit. Au lăsat un munte de cenușă în urmă.

Bătrânul nu mai așteaptă să afle mai multe. Se întoarce și o ia la fugă, cât de repede pot să-l ducă oasele sale roase de trecerea anilor. Se blestemă tot drumul. Își spune că a fost un prost să nu se plece cum bate vântul, că s-a lăsat deturnat de la simpla supraviețuire de dorința de a face mai mult, de a-și schimba

viața. De fiecare dată când își face planuri de viitor, par să fie sortite eșecului. De fiecare dată când face un pas înainte, lumea i se pune de-a curmezișul și îl trântește la pământ.

Pe strada Thanon Sukhumvit, în dogoarea soarelui, găsește un vânzător de ziare. Răsfoiește febril gazetele și foile cu zvonuri, paginile cu numere norocoase pentru pariuri și numele presupușilor învingători din meciurile de *muay thay*.

Desface foi, una după alta, tot mai frenetic cu fiecare exemplar. Toate arată chipul zâmbitor al lui Jaidee Rojjanasukchai, incoruptibilul Tigru din Bangkok.

CAPITOLUL 7

– Uite! Sunt faimos!

Jaidee își apropie de față foaia de ziar cu poza lui și îi rânjește Kanyei. Cum ea nu zâmbește, o pune înapoi pe raft, alături de celelalte poze ale sale.

– Da, ai dreptate. Nu e cine știe ce asemănare. Trebuie să-i fi mituit pe cei de la departamentul nostru de arhive. Dar pe-atunci eram tânăr, oftează nostalgic căpitanul.

Kanya tot nu îi răspunde, doar se uită morocănoasă la apa din *khlong*. Și-au petrecut ziua vânând schifuri care făceau contrabandă cu recolte PurCal și AgriGen în amonte, navigând înainte și-napoi până la gura râului, iar Jaidee încă este plin de euforie.

Captura zilei a fost un cliper ancorat la mică distanță de docuri. Sub aparența unui vas indian ce venea din Bali, s-a dovedit a fi plin-ochi de ananași rezistenți la cibiscoză. A fost distractiv să vadă cum șeful portului și căpitanul navei bălmăjeau scuze în timp ce cămășile albe ale lui Jaidee turnau leșie peste întreaga

încărcătură, ladă după ladă cu conținut devenit steril, necomestibil. Nu aveau să mai obțină niciun profit din contrabandă.

Frunzărește celelalte hârtii de pe display și găsește altă imagine a sa. Aceasta, din *Bangkok Morning Post*, de pe vremea în care era luptător de *muay thay*, râzând după o victorie pe stadionul *Lumphini*.

– Asta o las băieților mei.

Deschide un ziar și citește rapid articolul. Ministrul Akkarat e foc și pară. Cei de la Ministerul Comerțului îl numesc vandal. Jaidee e surprins că nu-l consideră trădător sau terorist. Faptul că își nuanțează declarațiile arată cât sunt de neputincioși de fapt.

Cu ziarul în mână, Jaidee îi zâmbește larg Kanyei.

– I-am rănit rău.

Ea nu îi răspunde nici acum.

Știe un mic truc prin care să-i ignore posomoreala. Prima oară când a întâlnit-o, aproape a crezut că e proastă. Fața ei rămânea atât de impasibilă, fără niciun pic de voie bună, de parcă îi lipsea un organ, nasul pentru miros, ochii pentru vedere sau acela ce face o persoană să simtă *sanuk*-ul atunci când e chiar în fața lor.

– Ar trebui să revenim la minister, spune ea și se întoarce să supravegheze traficul naval de pe lângă *khlong*, căutând o navă care să-i ia.

Jaidee îi plătește vânzătorului pentru ziar în timp ce pe canal tocmai cotea o ambarcațiune de transport pentru pasageri, un taxi acvatic.

Kanya îi face semn și barja oprește lângă ei, cu volantul gemând de energie cinetică și valuri tulburând

apa canalului în urma sa. Arcuri cinetice enorme ocupă jumătate din ea. Afacerişti chinezi înstăriţi din Chaozhou împânzesc puntea acoperită ca nişte raţe duse la tăiere.

Kanya şi Jaidee sar la bord şi rămân pe treptele care duc la compartimentul de scaune. Fata care vinde bilete le ignoră uniformele albe tot aşa cum ei o ignoră pe ea. Vinde un bilet de treizeci de bahţi bărbatului care urcase odată cu ei. Jaidee se sprijină de balustradă în timp ce barja accelerează şi se desprinde de doc. Vântul îi mângâie faţa pe măsură ce înaintează pe canal, înspre inima oraşului. Ambarcaţiunea se deplasează cu viteză, trecând pe lângă mici schifuri cu vâsle şi bărci cu coadă lungă. Pereţi de case dărăpănate şi faţade de prăvălii lunecă pe lângă ei, bluze, *pha sin*-uri şi saronguri de toate culorile atârnă în lumina soarelui. Femeile îşi spală părul lung în apa pământie a canalului. Barja încetineşte brusc. Kanya priveşte cu atenţie în toate părţile.

– Ce e?

În faţă, un copac căzut aproape blocase canalul. Bărci se înghesuie în jurul său, încercând să se strecoare cumva.

– Un arbore *bo*, spune Jaidee şi se uită în jur după un reper. Trebuie să le dăm de ştire călugărilor.

Nimeni altcineva nu l-ar fi luat de acolo. Şi, în ciuda lipsei de lemn, nimeni nu l-ar fi tăiat. Ar fi adus ghinion. Barja lor se leagănă pe valurile făcute de puzderia de bărci mici care încearcă să se strecoare

printr-o mică deschizătură lăsată în canal, unde copacul sacru nu a blocat traficul.

Jaidee bombăne nerăbdător şi apoi strigă la cei din faţă şi îşi flutură insigna:

– Faceţi loc, prieteni! Suntem cu treabă de la minister. La o parte!

Vederea insignei şi a uniformei albe sunt de ajuns să croiască drum printre bărci şi schifuri. Pilotul ambarcaţiunii lor îi aruncă o privire recunoscătoare. Arcurile cinetice intră în turaţie şi barja se îndreaptă spre spaţiul îngust.

În timp ce ocolesc cu atenţie ramurile dezgolite ale copacului, pasagerii taxiului acvatic fac plecăciuni adânci în semn de respect pentru trunchiul căzut, împreunându-şi palmele şi ducându-le la frunte.

Jaidee li se alătură, apoi se întinde să atingă lemnul, lăsându-şi degetele să lunece pe suprafaţa sa brăzdată în timp ce trec pe lângă el. E plin de mici găuri, ca de sfredel. Sub scoarţă, ar găsi o reţea complexă de canale care explică moartea arborelui. Un copac *bo*. Copacul sub care Buddha a atins iluminarea. Şi totuşi ei nu au putut să facă nimic ca să-l salveze. Nici măcar o singură varietate de smochin nu a supravieţuit, în ciuda tuturor eforturilor. Cărăbuşii de fildeş i-au distrus. Când oamenii de ştiinţă s-au recunoscut învinşi, s-au rugat lui Phra Seub Nakhasathien, într-un ultim efort deznădăjduit, însă nici măcar martirul nu a reuşit să-i salveze.

– N-am reuşit să salvăm totul, murmură Kanya, de parcă i-ar fi citit gândurile.

– N-am putut să salvăm aproape nimic, rostește Jaidee și își lasă degetele să alunece peste găurile făcute de cărăbușii de fildeș. *Farangii* sunt răspunzători pentru atâtea rele și totuși Akkarat încă încearcă să trateze cu ei.

– Nu și cu AgriGen.

Jaidee zâmbește cu amărăciune și își îndepărtează mâna de arborele căzut.

– Nu, nu cu ei. Dar cu cei din tagma lor, până la urmă. Manipulatorii de gene. Oameni ai caloriilor. Până și cu PurCal, când lumea e înfometată. Din ce alt motiv îi lăsăm să se adune în Koh Angrit? În caz că avem nevoie de ei. În caz că dăm greș și trebuie să le cerșim orezul, grâul și soia.

– Acum, avem propriii noștri manipulatori de gene.

– Grație prevederii Maiestății Sale regele, Rama al XII-lea.

– Și ai lui Chaopraya Gi Bu Sen.

– Chaopraya, rostește Jaidee printre dinți. Nicio persoană atât de mârșavă nu ar trebui onorată cu un asemenea titlu.

Kanya ridică din umeri, dar nu îl tachinează. Curând, copacul *bo* rămâne în urma lor. Coboară la Srinakharin Bridge. Mirosul de mâncare îi umple nările lui Jaidee. Îi face semn Kanyei să-l urmeze și se îndreaptă spre o mică stradă lăturalnică.

– Somchai spune că pe-aici se găsește o gheretă cu *som tam* foarte bun. Mi-a spus că au și fructe de papaia nealterate.

– Nu mi-e foame.

– De-aia ești tot timpul atât de morocănoasă.

– Jaidee... începe Kanya, apoi se oprește brusc.

Jaidee se întoarce spre ea și îi surprinde grija de pe chip.

– Ce e? Spune ce te roade.

– Sunt îngrijorată din cauza platformelor de ancorare.

– N-ai de ce.

Înaintea lor se deschide aleea, cu pereții ticsiți de gherete cu mâncare și mese, toate înghesuite unele în altele. Mici castroane de *nam plaa prik* așteaptă ordonate în mijlocul meselor curățate de mâncare.

– Vezi? Somchai avea dreptate.

Căpitanul găsește căruciorul cu salate pe care îl căuta și cercetează mirodeniile și fructele, apoi începe să comande pentru amândoi. Kanya i se alătură, cuprinsă de un nor negru de posomoreală.

– Două sute de mii de bahți e o sumă foarte mare atunci când o pierzi, chiar și pentru Akkarat, mormăie ea în vreme ce Jaidee îi cere vânzătoarei de *som tam* să pună mai mulți ardei iuți.

Bărbatul încuviințează gânditor, privind cum bătrâna de la tarabă amestecă bucăți de papaia verde în mirodenii.

– Așa este. Habar n-aveam că acolo se fac atâția bani.

Suficienți pentru a finanța un nou laborator pentru cercetare genetică sau pentru a aduna cinci sute de cămăși albe pentru o inspecție la fermele de pești tilapia din Thonburi... Clatină din cap. Și a fost doar un raid. I se pare uluitor.

Uneori, crede că înțelege mersul lumii și apoi, din când în când, dă jos capacul de pe un alt cartier al orașului divin și găsește gândaci mișunând acolo unde nu s-ar fi așteptat. Era ceva nou, într-adevăr.

Se duce la următoarea tarabă cu mâncare, ticsită cu tăvi de carne de porc presărată cu ardei iuți și bucăți de bambus RedStar. Peștii *plaa* prăjiți, cu capete ca de șarpe, frăgeziți și crocanți, scoși din râul Chao Phraya chiar astăzi. Mai comandă mâncare. Suficientă pentru amândoi și, pe deasupra, *sato* de băut. Se așază la o masă liberă în timp ce mâncarea e servită.

Tolănit pe un scaun de bambus, la sfârșitul zilei de lucru și cu bere de orez încălzindu-i burta, Jaidee nu poate să nu zâmbească gândindu-se la subordonata sa.

Ca de obicei, chiar și cu o porție de mâncare bună în fața ei, Kanya rămâne neschimbată.

– *Khun* Bhirombhakdi se plângea de tine la sediu, spune ea. Amenința că se duce direct la generalul Pracha și că o să aibă grijă să-ți șteargă zâmbetul de pe față.

– Nu mi-e teamă de el, răspunde Jaidee, cu gura plină de ardei.

– Se știe că platformele de ancorare sunt fieful lui. Locul de unde își ia șpăgile și taxele de protecție.

– Inițial ți-ai făcut griji din cauza celor de la Comerț, acum din pricina lui Bhirombhakdi. Bătrânul ăla se teme și de umbra lui. O pune pe nevastă-sa să guste fiecare fel de mâncare, ca nu cumva să facă rugină verzicantă, clatină el din cap. Nu mai fi atât de morocănoasă. Ar trebui să zâmbești mai mult. Să mai râzi

din când în când. Hai, mai bea, spune și îi mai toarnă *sato* locotenentului său. Pe vremuri, țării noastre i se spunea Pământul Zâmbetelor. Și uită-te la tine, ai o față de parcă ai mânca lămâi cât e ziua de lungă.

– Poate că pe-atunci aveam mai multe motive să zâmbim.

– Ei bine, poate că ai dreptate.

Jaidee își pune paharul pe masa crestată și se uită la el gânditor.

– Trebuie să fi făcut ceva groaznic în viețile noastre anterioare încât să ne alegem cu cele de acum. E singurul lucru care cred că le explică pe toate.

Kanya oftează.

– Uneori văd spiritul bunicii mele rătăcind în jurul *chedi*-ului din apropiere de casa mea. O dată, mi-a spus că nu se poate reîncarna până când nu facem un loc mai bun în care să vină.

– Încă un *phii* din vremea Contracției? Cum te-a găsit? Nu era originară din regiunea Isaan?

– M-a găsit oricum. E foarte nemulțumită de mine.

– Da, dar, probabil că și noi vom fi nemulțumiți când ne va bate ceasul.

Și Jaidee a întâlnit asemenea fantome. Acum, găsești *phii* pretutindeni. Prea mulți ca să le mai ții socoteala. I-a văzut în cimitire și sprijiniți de scheletele ciuruite ale copacilor *bo*, toate privindu-l cu mânie.

Toți cei care se pretind că ar fi mediumuri vorbesc despre cât de frustrați sunt *phii*, despre cum nu se pot reîncarna și astfel rătăcesc pe ici, pe colo, asemenea mulțimii de oameni din gara Hualamphong care speră

să prindă un tren până la plajă. Cu toții așteaptă o reîncarnare pe care nu o pot obține fiindcă nici unul dintre ei nu merită suferința acestei lumi.

Călugări precum Ajahn Suthep spun că asemenea idei sunt niște bazaconii. Vinde amulete care să-i alunge pe *phii* și spune că nu sunt decât fantome înfometate, create de moartea nefirească pricinuită de mâncatul legumelor afectate de rugina verzicantă. Oricine se poate duce la altarul său să facă o donație sau să meargă la templul Erawan să-i aducă ofrande lui Brahma – poate să tocmească dansatoarele de la sanctuar – și să cumpere speranța că spiritele vor fi îmbunate și vor călători spre următoarea încarnare. E posibil să speri așa ceva.

Totuși, fantomele sunt peste tot în jur. Cu toții sunt de acord în această privință. Victimele lăsate în urmă de AgriGen, PurCal și de toți cei asemenea lor.

– În locul tău, nu aș pune la suflet ce s-a întâmplat cu bunica ta, o consolează Jaidee. Odată, într-o noapte cu lună plină, am văzut *phiii* împânzind drumurile din jurul Ministerului Mediului. Erau câteva zeci, îi spune și zâmbește trist. Până la urmă, cred că nu există soluție. Când mă gândesc că Surat și Niwat au să crească într-o astfel de lume...

Inspiră adânc, stăvilindu-și emoțiile în fața Kanyei. Mai ia o gură din pahar.

– Oricum, e bine că măcar luptăm. Nu aș vrea decât să punem mâna pe vreun director executiv de la AgriGen sau PurCal și să îi sucim gâtul. Sau să-l lăsăm

să vadă pe pielea lui ce înseamnă băşica verzicantă AG134.s. Atunci, m-aş simţi împlinită. Aş muri fericit.

– Probabil că nici tu nu te vei reîncarna. Eşti un om prea bun ca să ajungi din nou în iadul ăsta, remarcă locotenentul.

– Dacă am noroc, am să renasc în Des Moines, ca să le arunc laboratoarele în aer.

– Măcar de...

Jaidee ridică privirea la auzul tonului Kanyei.

– Ce te roade? De ce eşti atât de tristă? Amândoi vom renaşte într-un loc frumos, de asta sunt sigur. Amândoi. Gândeşte-te la toate meritele pe care le-am câştigat doar noaptea trecută. Credeam că acei *heeya* de la vamă au să facă pe ei când le-am ars încărcătura.

Kanya îl priveşte posacă.

– Probabil că n-au mai întâlnit o cămaşă albă pe care să nu poată să o mituiască.

Şi, într-o clipă, i-a retezat scurt încercarea de a destinde atmosfera. Nu e de mirare că nimeni nu o place la minister.

– Aşa este. Ai dreptate. Acum, toată lumea ia şpagă. Nu mai e ca înainte. Oamenii nu-şi mai amintesc vremurile cele mai rele. Nu mai le e teamă aşa cum le era odinioară.

– Iar acum tu te arunci în gura cobrei de la Ministerul Comerţului. După lovitura de la 12 decembrie, se pare că generalul Pracha şi ministrul Akkarat îşi dau târcoale, căutând un nou pretext ca să se lupte. Nu şi-au încheiat disputa, iar acum tu faci ceva care să-l înfurie şi mai mult pe Akkarat. Agiţi lucrurile.

– Ce să spun, întotdeauna am fost prea *jai rawn* pentru propriul meu bine. Și Chaya se plânge din cauza asta. De aia te țin pe lângă mine. Deși nu mi-aș face griji din cauza lui Akkarat. O să împroaște cu venin o vreme, apoi o să se calmeze el. Fie că-i place sau nu, generalul Pracha are prea mulți susținători în armată ca să mai încerce o lovitură. După moartea premierului Surawong, Akkarat nu mai are nimic. E izolat. O fi el bogat, dar, fără megodonți și tancuri care să-i sprijine amenințările, nu e decât un tigru de hârtie. Și cred că și-a învățat lecția.

– E periculos.

Jaidee o privește serios.

– La fel și cobrele. Sau megodonții. Sau cibiscoza. Suntem înconjurați de pericole. Akkarat... Mă rog, e un fapt consumat. N-ai cum să mai schimbi ceva. De ce să-ți mai faci griji? *Mai pen rai.* Fii fără grijă.

– Totuși, ar trebui să fii atent.

– Te gândești la tipul de la platformele de ancorare? Cel pe care l-a observat Somchai? Te-a speriat?

– Nu, răspunde Kanya nepăsătoare.

– Mă mir. Pe mine m-a făcut să mă treacă fiorii.

O privește atent, întrebându-se cât de multe ar trebui să-i spună, cât ar trebui să-i dezvăluie din ceea ce știe despre lumea din jurul său.

– Am o presimțire rea în privința lui.

– Chiar așa? îl întreabă Kanya, neliniștită. Ești înspăimântat? De un singur om?

Jaidee clatină din cap.

– Nu atât de îngrozit încât să fug și să m-ascund sub *pha sin*-ul Chayei, dar, l-am mai văzut și înainte.

– Nu mi-ai spus.

– La început, nu eram sigur. Acum sunt. Cred că e unul din oamenii celor de la Comerț... Cred că-mi dau târcoale din nou. Poate se gândesc să încerce încă un asasinat. Ce crezi despre asta?

– Nu ar îndrăzni să se atingă de tine. Maiestatea sa, regina, a vorbit în favoarea ta.

Căpitanul își atinge gâtul în locul în care vechea cicatrice lăsată de o armă cu arc încă se zărește pe pielea sa.

– Nici măcar după ce le-am făcut la platformele de ancorare?

– Îți trimit o gardă de corp, rostește Kanya, înversunată.

Jaidee râde de ferocitatea ei, dar se simte încălzit, încurajat de ea.

– Ești o fată bună, dar aș fi prost să mă las păzit de cineva. Atunci toată lumea ar ști că pot fi intimidat. Asta nu e calea tigrului. Uite, mănâncă asta.

Îi pune încă o bucată de *plaa* în farfurie.

– M-am săturat.

– Nu trebuie să fii politicoasă. Mănâncă.

– Ar trebui să-ți iei o gardă de corp. Te rog.

– Am încredere că tu-mi ții spatele. Mi-e suficient să știu asta.

Locotenentul tresare. Jaidee zâmbește la vederea reacției ei.

Of, Kanya, se gândește el. *Cu toții trebuie să ne gândim la unele alegeri pe care să le facem în viață. Eu le-am făcut pe ale mele. Dar tu ai propria ta* kamma.

Apoi îi vorbește cu blândețe:

– Mănâncă, ești atât de slabă. Cum să-ți găsești un iubit dacă n-ai pic de carne pe tine?

Kanya își dă farfuria la o parte.

– Se pare că nu prea am poftă de mâncare zilele astea.

– Lumea moare de foame pretutindeni și ție nu-ți vine să mănânci.

Kanya se strâmbă și ia o bucată de pește cu lingura. Căpitanul clatină din cap. Își pune furculița și lingura în farfurie.

– Ce se întâmplă? Ești chiar mai ursuză decât de obicei. Mă simt de parcă tocmai ți-am pus unul din frați într-o urnă funerară. Ce te frământă?

– Nimic. Sincer. Doar că nu mi-e foame.

– Spune-mi ce ai pe inimă, locotenente. Vreau să-mi vorbești sincer. E un ordin. Ești un ofițer model. Nu suport să te văd tristă. Nu-mi place să văd că vreunul din oamenii mei e trist, nici măcar cei din Isaan.

Kanya se încruntă. Jaidee privește cum locotenentul său cântărește ceea ce e pe cale să spună. Se întreabă dacă a fost vreodată atât de precaut ca această tânără. Se îndoiește. Întotdeauna a fost prea pripit, prea iute la mânie. Nu precum Kanya, trista Kanya, care știe să fie numai *jai yen*. *Sanuk* nici cât negru sub unghie, dar cu siguranță *jai yen*.

Așteaptă, sperând că în sfârșit are să-i audă povestea, întreaga ei poveste, în toată umanitatea ei dureroasă, dar când Kanya deschide gura îl ia prin surprindere. Vocea nu i se ridică deasupra unei șoapte. E prea stânjenită ca să închege o propoziție.

– O parte din oameni se plâng că nu accepți destule daruri de bunăvoință.

– Ce? face Jaidee și se dă în spate, făcând ochii mari. Nu ne vom implica în așa ceva. Noi nu suntem ca toți ceilalți. Și ne mândrim cu asta.

Kanya încuviințează cu însuflețire.

– Și ziarele, și foile de zvonuri te iubesc pentru asta. Oamenii te iubesc pentru asta.

– Dar?

Expresia tristă îi umbrește din nou chipul.

– Dar nu mai ești promovat, iar cei care-ți sunt loiali nu mai primesc ajutor de la superiorii tăi și se simt descumpăniți.

– Dar uită-te la ce am realizat împreună!

Jaidee bate în sacul cu bani dintre picioarele sale, cel pe care l-au confiscat de pe cliper.

– Cu toții știu că, dacă le trebuie ceva, vor fi ajutați. Avem mai mult decât suficienți bahți pentru oricine are nevoie.

Locotenentul murmură cu privirea în pământ:

– Unii spun că-ți place să păstrezi banii.

Jaidee se uită uluit la ea.

– Ce? Și tu crezi asta?

Kanya ridică din umeri, deznădăjduită.

– Evident că nu.

Jaidee clatină din cap, căutând să se scuze.

– Nu, sigur că nu ai face-o. Ești o fată bună. Ai făcut lucruri grozave aici.

Îi zâmbește, aproape copleșit de compasiune pentru tânăra care a venit la el înfometată, idolatrizându-l pe el și anii săi de campion *muay thay*, dorindu-și atât de mult să-i calce pe urme.

– Fac tot ce pot ca să infirm zvonurile, dar... Cadeții spun că a servi sub căpitanul Jaidee e ca și cum ai muri de foame cu viermi *akah*. Lucrezi și lucrezi și slăbești tot mai mult. Avem băieți de nădejde, dar nu pot să nu se simtă rușinați când au uniforme ponosite, iar camarazii lor unele nou-nouțe. Când au o bicicletă la doi oameni, iar colegii lor au scutere cu arcuri cinetice.

Jaidee oftează.

– Îmi aduc aminte de vremea în care cămășile albe erau iubite.

– Toată lumea trebuie să mănânce.

Încă un oftat. Căpitanul ia sacul dintre picioare și i-l întinde Kanyei.

– Ia banii. Împarte-i în mod egal între oamenii mei. Pentru curajul și ceea ce au făcut ieri.

Tânăra îl privește surprinsă.

– Ești sigur?

Jaidee ridică din umeri și zâmbește, ascunzându-și dezamăgirea, știind că așa era cel mai bine să procedeze și totuși cumplit de întristat de asta.

– De ce nu? Cum ai spus și tu, sunt băieți buni. Și *farangii*, și Ministerul Comerțului stau ca pe ace zilele astea. Au făcut treabă bună.

Kanya face o respectuoasă *wai*, cu capul plecat și cu palmele lipite deasupra frunții.

– Of, las-o mai moale cu prostiile astea, spune căpitanul în timp ce îi toarnă ce mai rămăsese din sticla de sato în pahar. *Mai pen rai.* N-are importanță. Sunt doar fleacuri. Mâine vom avea alte bătălii de dat. Și avem nevoie de băieți loiali care să ne urmeze. Cum altfel să-i înfrângem pe AgriGen-ii și PurCal-ii lumii dacă nu ne hrănim prietenii?

CAPITOLUL 8

– Am pierdut 30 000.

– Cincizeci, mormăie Otto.

Lucy Nguyen stă cu ochii ațintiți în tavan.

– O sută optzeci și cinci? Șase?

– Patru sute.

Quoile Napier își pune paharul cald cu sato pe măsuța joasă.

– Am pierdut patru sute de mii de bancnote albastre pe nenorocitul ăla de dirijabil al lui Carlyle.

Toți cei de la masă rămân tăcuți, înmărmuriți. Lucy se ridică, amețită de atâta băutură în cursul după-amiezii.

– Hristoase! Ce strecurai aici, semințe rezistente la cibiscoză?

Cei cinci indivizi de pe veranda Sir Francis Drake, „Falanga *Farang*", așa cum îi botezase Lucy, beau de necaz în căldura de furnal a anotimpului secetos.

Anderson e la aceeași masă, ascultându-le absent smiorcăielile și cu mintea la problema originii

ngaw-ului. Are o altă pungă de fructe pe podea, între picioare, și simte că răspunsul la enigma sa e undeva în apropiere, dar asta numai dacă ar avea suficientă ingeniozitate ca să-l găsească. Bea whisky khmer și își rumegă gândurile.

Ngaw: aparent imun la rugina verzicantă și cibiscoză, chiar și atunci când e expus în mod direct; evident că rezistă la gărgărița modificată niponă și la toate celelalte bacterioze la care sunt expuse plantele, altfel nu ar fi crescut. Un produs perfect. Rodul accesului la un material genetic diferit de cele pe care AgriGen și celelalte corporații ale caloriilor le folosesc pentru modificările genetice.

Undeva în țara aceasta e ascunsă o bancă de semințe. Mii, poate zeci de mii de semințe atent conservate, un adevărat tezaur de diversitate biologică. Lanțuri infinite de ADN, fiecare cu potențialele sale utilizări. Și thailandezii obțin răspunsuri la cele mai spinoase probleme de supraviețuire din această mină de aur. Cu acces la banca de semințe a thailandezilor, cei din Des Moines ar putea să exploateze coduri genetice pentru câteva generații, chiar să controleze mutațiile molimelor. Să supraviețuiască puțin mai mult.

Anderson se foiește agasat în scaun, ștergându-și transpirația. E atât de aproape. Florile de umbra-nopții au renăscut, iar acum și *ngaw*-ul. Și Gibbons își face de cap prin Asia de Sud-Est. Dacă nu ar fi fost fata aceea modificată, nici n-ar fi știut de Gibbons. Regatul e singura țară ce mai poate să-și mențină securitatea operațională. Dacă ar reuși să afle unde este banca

de semințe, ar fi posibilă o incursiune... Asta învățaseră de când cu cele întâmplate în Finlanda.

Nicio formă de viață inteligentă nu mișcă dincolo de verandă. Broboane ispititoare de sudoare curg pe gâtul lui Lucy și îi umezesc cămașa în vreme ce ea se plânge de mersul războiului cărbunilor cu vietnamezii. Nu poate să extragă jad dacă armata trage în tot ce mișcă. Favoriții lui Quoile sunt uzi leoarcă. Nu bate nici urmă de vânt.

În stradă, trăgătorii de ricșe se îngrămădesc în bălțile subțiri de umbră. Oasele și încheieturile le ies prin pielea netedă, dezvelită, niște schelete cu carnea întinsă la maximum pe osatură. În perioada aceasta a zilei, ies posaci în dogoarea soarelui numai când sunt chemați de un client și nu se urnesc decât pentru dublul sumei obișnuite.

Întreaga structură dărăpănată a bodegii e lipită de peretele exterior al unui turn dărâmat din vremea Expansiunii. O pancardă pictată de mână e proptită de scările ce urcă spre verandă, pe care scrie cu scrijelituri: SIR FRANCIS DRAKE. Firma apăruse de curând, inspirată de ruina și degradarea din jur, pictată de câțiva *farangi* care ținuseră morțiș să dea un nume împrejurimilor. Neghiobii ăia au dispărut de mult în nord, fie înghițiți de jungla năpădită de mutațiile ruginii verzicante, fie victime ale războiului pentru cărbune și jad. Dar, firma a rămas, poate fiindcă l-a amuzat pe proprietar, care și-a luat numele drept poreclă, sau pentru că nimeni nu are atâta vlagă încât să o schimbe. Până una-alta, vopseaua e ștearsă de zăpușeală.

Indiferent de originile sale, cârciuma este ideal plasată între depozitele din zona digului și fabrici. Bodega dărăpănată e chiar peste drum de hotelul Victory, astfel încât Falanga *Farang* se poate chercheli în voie în timp ce membrii ei caută din priviri noi străini demni de luat în seamă care au ajuns pe aceste țărmuri neprimitoare.

Mai există și alte bodegi pentru marinarii ce reușesc să treacă de vamă, de carantină și igienizarea cu furtunul cu apă, dar e aici, cu fețele de masă de un alb imaculat ale hotelului Victory pe o parte a străzii pietruite și cu văgăuna de bambus a lui Sir Francis pe cealaltă, unde străinii care locuiesc în Bangkok pentru o vreme ajung în cele din urmă aici.

– Ce transportai? întreabă Lucy din nou, îndemnându-l pe Quoile să le vorbească despre pierderile sale.

Individul cu favoriți proeminenți se apleacă și coboară galsul, ca să le atragă atenția.

– Șofran. Din India.

După o pauză, Cobb izbucnește în râs.

– Bun produs de cărat în aer. Trebuia să mă fi gândit la asta.

– E ideal pentru un dirijabil. Greutate mică. Și chiar mai profitabil decât opiul, îl lămurește Quoile. Regatul încă nu a reușit să germineze semințele și politicienii și generalii țin morțiș să-l aibă în bucătărie. Dacă pun mâna pe așa ceva, le crește reputația în cercurile lor. Am avut comenzi mari. Aș fi fost bogat. Putred de bogat.

– Asta înseamnă că acum ești ruinat?

– Poate că nu. Negociez cu firma de asigurări Sri Ganesha, care poate să acopere o parte din pierderi. Ei bine, chiar optzeci la sută. Dar cum rămâne cu toate șpăgile ca să-l aduc în țară? Toate plățile făcute diverșilor agenți vamali? E o pierdere totală, rostește sumbru Quoile. Totuși, poate reușesc să scap cu pielea de pe mine. Într-un fel, am avut noroc. Încărcătura intră sub incidența legilor de asigurare a bunurilor doar pentru că era pe dirijabilul lui Carlyle. Ar trebui să închin în cinstea pilotului pentru că s-a prăbușit în ocean. Dac-ar fi descărcat dirijabilul la sol și cămășile albe mi-ar fi dat foc la marfă, aș fi fost găsit vinovat de contrabandă. Atunci aș fi ajuns pe străzi, cu cerșetorii *fa'gan* și cu carnetele galbene.

Otto se încruntă.

– Cam atât se poate spune în apărarea lui Carlyle. Dacă nu și-ar fi băgat nasul în jocurile politice, nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea.

– N-avem de unde să știm asta, ridică Quoile din umeri.

– E al dracului de sigur, intervine Lucy. Carlyle își petrece jumătate din timp plângându-se despre cămășile albe și cealaltă gudurându-se pe lângă Akkarat. E un mesaj de la generalul Pracha pentru Carlyle și Ministerul Comerțului. Noi suntem doar porumbeii mesageri.

– Porumbeii mesageri au dispărut demult.

– Și crezi că noi nu vom dispărea? Generalul Pracha n-ar ezita să ne azvârle pe toți în închisoarea Khlong Prem dacă ar crede că asta l-ar afecta pe Akkarat, spune

Lucy și privirea i se îndreaptă spre Anderson. Ești cam tăcut, Lake. N-ai pierdut nimic?

Bărbatul tresare.

– Materiale de producție. Piese de schimb pentru linia de producție. Probabil o sută cincizeci de mii de albăstrei. Secretarul meu încă evaluează pagubele. Marfa noastră era deja la sol, spune el, privindu-l pe Quoile. Ioc asigurare.

Amintirea discuției sale cu Hock Seng e încă proaspătă. Mai întâi, bătrânul chinez a încercat să nege totul, plângându-se de incompetența celor de la platformele de aterizare, dar până la urmă a mărturisit că totul era pierdut și că din capul locului nu a reușit să plătească toate șpăgile necesare. O mărturisire neplăcută, aproape isterică, de bătrân îngrozit că-și va pierde locul de muncă. Anderson i-a alimentat spaima, umilindu-l și țipând la el până când s-a făcut mic cât un purice, făcându-l să înțeleagă cât era de nemulțumit. Totuși, încă se întreabă dacă Hock Seng și-a învățat lecția sau dacă va mai încerca și alte învârteli. Anderson își încleștează fălcile. Dacă ajutorul asiaticului nu i-ar îngădui atât timp liber pentru adevărata sa muncă, l-ar arunca pe bătrânul nemernic înapoi în turnurile carnetelor galbene.

– Ți-am spus eu că ăsta nu e un loc bun în care să deschizi o fabrică, îl împunge Lucy.

– Japonezii o fac.

– Doar pentru că au angajamente speciale cu palatul.

– Și chinezii din Chaozhou o fac bine-mersi.

Lucy îl privește cu răceală.

– Fac asta de generații. Practic, sunt deja asimilați cu thailandezii din punctul ăsta de vedere. Noi suntem mai degrabă carnete galbene decât Chaozhou, dacă e să comparăm. Un *farang* cu ceva minte în cap știe că nu trebuie să investească prea mult în locul ăsta. Aici sunt nisipuri mișcătoare. E mult prea ușor să pierzi totul într-o razie. Sau în urma altei lovituri de stat.

– Cu toții trebuie să jucăm cu cărțile pe care le-am primit, ridică Anderson din umeri. Și oricum, Yates a ales locul.

– Și lui Yates i-am spus că e o idee proastă.

Își aduce aminte de Yates, visând cu ochii deschiși la posibilitățile deschise de o nouă economie globală.

– Nu cred că era prost. Dar sigur era un idealist.

Își termină băutura. Patronul bodegii nu se vede nicăieri. Le face cu mâna chelnerilor, care îl ignoră cu toții. Cel puțin unul din ei doarme în picioare.

– Nu ți-e teamă că ai să împărtășești soarta lui Yates? îl întreabă Lucy.

Anderson o privește amuzat.

– N-ar fi cel mai rău lucru care se poate întâmpla. Nu pot să suport căldura, spune și își atinge nasul ars de soare. Prefer mai degrabă pustiurile din nord.

Nguyen și Quoile, amândoi cu pielea oacheșă, încep să râdă la remarca lui, însă Otto doar încuviințează mohorât, cu nasul ars ca mărturie a propriei sale neputințe de a se adapta la dogoarea soarelui ecuatorial.

Lucy scoate o pipă și alungă câteva muște înainte să-și aranjeze uneltele de fumat și o biluță de opiu. Muștele zboară ceva mai departe, dar nu pleacă. Până

și insectele par năucite de căldură. Jos pe alee, lângă grohotișul rămas din străvechiul turn din timpul Expansiunii, copiii se joacă lângă o pompă cu apă proaspătă. Lucy îi privește în timp ce-și umple pipa.

– Hristoase, ce n-aș da să fiu din nou copil.

Conversația pare să-i fi secătuit pe toți de energie. Anderson ia punga de *ngaw* dintre picioare. Scoate un fruct și îl descojește. Desface pulpa translucidă și aruncă coaja păroasă pe masă. Începe să mănânce.

Otto îl privește curios, cu capul într-o parte.

– Ce ai acolo?

Anderson scoate mai multe fructe din pungă și le împarte.

– Nu sunt sigur. Thailandezii le spun *ngaw*.

Lucy se oprește din umplutul pipei.

– Le-am văzut și eu. Sunt peste tot prin piață. Nu au rugină verzicantă?

Anderson clatină din cap.

– Până acum, nu. Femeia de la care le-am cumpărat mi-a spus că sunt curate. Avea certificate pentru ele.

Ceilalți încep să râdă, dar Anderson le ignoră cinismul.

– Le-am lăsat să stea o săptămână. Nimic. Sunt mai curate decât produsele de la U-Tex.

Convivii îi urmează exemplul și își mănâncă fructele. Ochii se măresc. Zâmbete apar pe buze. Anderson deschide punga larg și o pune pe masă.

– Luați câte vreți. Oricum am mâncat deja prea multe.

Cu toții se reped la fructe. Grămada de coji de pe masă crește văzând cu ochii. Quoile mestecă gânditor.

– Cumva, îmi amintește de fructele lici.

– Da? întreabă Anderson, căutând să-și ascundă interesul. N-am mai auzit de ele.

– Păi, sigur că nu. Doar am băut ceva care avea același gust. Ultima oară când am fost în India. În Kolkata. Un reprezentant de vânzări de la PurCal m-a dus la unul din restaurantele sale, când am fost prima oară să mă interesez de șofran.

– Deci crezi că asta e... lici?

– Posibil. Lici i se spunea băuturii. Poate că nu avea nimic de-a face cu fructul.

– Dacă e un produs PurCal, nu văd cum ar fi putut să ajungă aici, intervine Lucy. Toate fructele astea ar trebui să fie în Koh Angrit, sub carantină, până când Ministerul Mediului va găsi zece mii de feluri prin care să le taxeze.

Scuipă semințele în palmă și le aruncă de pe balcon în stradă.

– Le-am văzut peste tot. Trebuie să fie autohtone, remarcă ea, și mai ia un *ngaw* din pungă. Totuși, știm cu toții cine ar putea să știe despre ele... Se apleacă și strigă înspre întunecimea din spatele barului. Hagg! Mai ești acolo? Ești treaz?

Cum aud numele, ceilalți tresar și caută să se îndrepte de spate, ca niște copii surprinși de un părinte sever. Anderson încearcă să-și rețină fiorul care îl străbate instinctiv.

– Nu pricep de ce-ai făcut asta, mormăie el.

– Credeam c-a murit, rostește Otto, cu o grimasă pe chip.

– Rugina verzicantă nu-i atinge niciodată pe cei aleși, nu știați?

Cu toții își suprimă râsul când o siluetă se apropie agale din penumbră. Fața lui Hagg e roșie-foc, îmbrobonată de sudoare. Îi privește solemn pe toți membrii Falangei. O salută pe Lucy din cap.

– Salutare, băieți. Încă mai faci trafic cu asemenea indivizi?

– Mă descurc cum pot, răspunde Lucy și îi face semn să ia loc. Nu sta în picioare. Bea cu noi. Spune-ne una din poveștile tale.

Își aprinde pipa cu opiu și trage un fum în timp ce individul trage scaunul liber de lângă ea și se așază.

Hagg e un bărbat solid, bine hrănit. Nu pentru prima oară, Anderson se gândește cât e de interesant că tocmai preoții grahamiți, din toată turma lor, sunt întotdeauna cei cărora li se scurge burta peste curea. Face semn să i se aducă un pahar cu whisky și, spre uimirea celorlalți, chelnerul apare aproape imediat lângă el.

– Fără gheață, îl avertizează imediat omul.

– Da, fără gheață. Desigur, clatină el din cap cu emfază. Oricum nu vreau să irosesc caloriile alea nenorocite.

Când chelnerul se întoarce, Hagg ia paharul și îl dă imediat peste cap, apoi îl trimite să-i mai aducă unul.

– Mă bucur că m-am întors din provincie, spune el. Începi să duci dorul plăcerilor civilizației.

Ciocnește cel de-al doilea pahar cu ceilalți, după care îl golește din nou dintr-o răsuflare.

– Cât de departe ai ajuns? întreabă Lucy, cu pipa între dinți.

Ochii încep să-i sticlească de la aburii opiului.

– În apropiere de vechea graniță cu Myanmar, la trecătoarea Trei Pagode, răspunde preotul cu o privire dojenitoare, de parcă toți cei aflați de la masă erau vinovați pentru obstacolele pe care le întâlnise în drumul său. Am cercetat răspândirea cărăbușului de fildeș.

– Nu e deloc sigur pe-acolo, din câte am auzit, remarcă Otto. Cine e *jao por*?

– Un tip numit Chanarong. Și nu mi-a dat bătaie de cap. E mult mai ușor să te înțelegi cu el decât cu Baronul Bălegarului sau cu oricare din *jao por*-ii mai mici din oraș. Nu toți nașii sunt atât de ahtiați după profit și putere. Hagg își dă capul pe spate și adaugă apăsat: Pentru cei care nu intenționează să jefuiască regatul de cărbuni, jad sau opiu, provincia e destul de sigură. Oricum, am fost invitat de Phra Kritipong să-i vizitez mănăstirea. Să observ schimbările din comportamentul cărăbușului de fildeș. Prăpădul e de neînchipuit. Păduri întregi fără măcar o frunză. Doar plante kudzu și nimic altceva. Întregul etaj superior a dispărut și peste tot sunt numai trunchiuri căzute.

– Se poate salva ceva? întreabă Otto, cu sclipirea profitului în ochi.

Lucy îi aruncă o privire dezgustată.

– Vorbim despre cărăbușul de fildeș, idiotule. Nici unul dintre noi nu vrea să aibă de-a face cu așa ceva.

– Spui că ai fost invitat să vizitezi mănăstirea? Cu toate că ești preot grahamit? întreabă Anderson.

– Phra Kritipong e îndejuns de luminat încât să știe că nici Iisus Hhristos, nici Învățăturile Nișei nu dăunează credinței lui. Valorile budiste și cele grahamite sunt aceleași din multe puncte de vedere. Noe și martirul Phra Seub sunt figuri complementare.

Anderson abia își stăpânește râsul.

– Dacă venerabilul călugăr ar vedea cum rezolvă lucrurile grahamiții la noi în țară, poate că și-ar schimba părerea.

Hagg pare jignit.

– Nu sunt un adept al arderii holdelor. Sunt om de știință.

– N-am vrut să te jignesc.

Anderson scoate un *ngaw* și i-l oferă.

– S-ar putea să te intereseze. Tocmai ce le-am găsit la piață.

Hagg privește surprins fructul.

– Piață? Care din ele?

– Toate, îl lămurește Lucy.

– Au apărut cât timp ai fost plecat, spune Anderson. Încearcă-l, nu sunt rele.

Hagg ia fructul și îl examinează cu atenție.

– Extraordinar.

– Știi cumva ce sunt? îl întreabă Otto.

Anderson mai descojește un fruct cu aparentă nepăsare, dar stă cu urechile ciulite. Nu ar întreba niciodată

un grahamit așa ceva, dar e cât se poate de dispus să-i lase pe alții să o facă.

– Quoile credea că e lici, rostește Lucy. Are dreptate?

Hagg întoarce fructul pe toate părțile.

– Nu, nu e lici. Asta e sigur. Arată ca fructul pe care vechile texte îl numesc rambutan, spune el gânditor. Deși, dacă-mi aduc bine aminte, cele două sunt înrudite întru câtva.

– Rambutan? întreabă Anderson cu o mină cât mai prietenoasă și neștiutoare. Ce nume nostim. Acum, thailandezii le spun *ngaw*.

Hagg mănâncă fructul și scuipă sâmburele în palmă. Îl examinează, așa ud de salivă cum era.

– Mă întreb dacă se poate înmulți.

– Poți să-l pui într-un ghiveci și ai să afli.

Hagg îl privește iritat.

– Dacă nu provine de la o companie de calorii, se va înmulți. Thailandezii nu creează plante sterile.

Anderson începe să râdă.

– Nu credeam că vreo companie de calorii produce fructe tropicale.

– Fac ananași.

– A, da. Am uitat... Cum de știi atâtea lucruri despre fructe? întreabă el după o scurtă pauză.

– Am studiat sistemele biologice și ecologia la Universitatea Nouă din Alabama.

– Ăla e colegiul vostru grahamit, nu-i așa? Credeam că tot ce învățați e cum să ardeți semănăturile.

Ceilalți își țin răsuflarea la auzul provocării, dar Hagg se mulțumește să-l privească cu răceală.

– Nu căuta să mă enervezi. Nu sunt genul. Dacă e să recreem Edenul, o putem face doar cu ajutorul cunoștințelor acumulate de-a lungul istoriei. Înainte să vin aici, am petrecut ani buni studiind ecosistemeledin Asia de Sud-Est dinaintea Contracției. Se întinde și mai ia un fruct. Companiile de calorii trebuie că mor de ciudă din cauza acestor fructe.

La rândul ei, Lucy orbecăiește după un alt fruct.

– Crezi că am putea să umplem un cliper cu ele și să le trimitem pe calea apei înapoi acasă? Știi tu, să o facem pe corporațiile de calorii, dar invers? Pun pariu că lumea ar plăti o avere pe ele. O nouă aromă și toate cele? Le-am vinde ca bunuri de lux.

Otto clatină din cap.

– Ar trebui să-i convingi că nu sunt afectate de rugina verzicantă; coaja roșie i-ar putea îngrijora pe oameni.

– E o cale pe care e mai bine să nu o urmezi, încuviințează Hagg.

– Dar corporațiile caloriilor o fac, argumentează Lucy. Trimit semințe și mâncare oriunde vor. S-au extins la scară globală. De ce nu am încerca și noi același lucru?

– Pentru că e împotriva Învățăturilor Nișei, rostește Hagg cu blândețe. Companiile caloriilor și-au rezervat deja un loc în iad. Nu ai de ce să fii atât de dornică să li te alături.

Anderson râde auzindu-i remarca.

– Haide, Hagg. Nu poți să fii atât de pornit împotriva spiritului întreprinzător. Ideea lui Lucy e bună.

Poate chiar să-ți punem fața pe cutiile în care le transportăm, rânjește el și schițează o binecuvântare grahamită. Știi tu, aprobate de Sfânta Biserică și toate cele. La fel de sigure ca produsele de la SoyPRO. Ce crezi despre asta?

– Nu aș participa niciodată la asemenea blasfemie, răspunde Hagg, încruntat. Mâncarea ar trebui să vină din locul ei de origine și să rămână acolo. N-ar trebui să traverseze globul de dragul profitului. Am mai mers o dată pe calea asta și aproape ne-a dus la pieire.

– Alte Învățături ale Nișei, remarcă Anderson, descojind alt fruct. Trebuie să existe și o nișă pentru bani undeva în ortodoxia grahamită. Cardinalii voștri sunt destul de grași.

– Învățăturile sunt adevărate, chiar dacă turma rătăcește de la ele. Hagg se ridică brusc. Mulțumesc pentru companie.

Se încruntă spre Anderson, dar se întinde spre masă și mai ia un fruct înainte să plece. Imediat ce se face nevăzut, toți ceilalți se relaxează.

– Hristoase, Lucy, de ce-ai făcut asta? întreabă Otto. Omul ăsta îmi dă fiori. Am plecat din Compact ca să scap de preoții grahamiți care își vârau nasul în treburile mele. Și tu te-ai gândit să chemi unul la masa noastră?

Quoile încuviințează morocănos.

– Am auzit că a mai venit un preot la ambasadă.

– Sunt peste tot. Ca viermii. Aruncați-mi încă un fruct, le face semn Lucy.

Încep din nou să mănânce. Anderson îi urmărește, curios să vadă dacă acești oameni care au călătorit mult prin lume vor avea vreo idee despre proveniența *ngaw*-ului. Rambutanul e o posibilitate interesantă. Deja, în ciuda veștilor rele despre bazinele cu alge și culturile de nutrienți distruse, ziua ia o turnură mai bună decât se aștepta. Rambutan. Un cuvânt pe care să-l trimită cercetătorilor din Des Moines. Un indiciu despre originile acestui misterios obiect botanic. Undeva trebuie să existe o consemnare istorică despre el. Va trebui să se întoarcă la cărțile lui și să vadă dacă poate să găsească...

– Uite cine-i aici, mormăie Quoile.

Toți se întorc. Richard Carlyle, într-un costum din in perfect apretat, urcă scările. Când ajunge la umbră, își dă jos pălăria și o folosește pe post de evantai.

– Îl urăsc pe nemernicul ăsta, bombăne Lucy cu glas scăzut, apoi își reaprinde pipa și inhalează adânc.

– De ce rânjește așa? întreabă Otto.

– Să fiu a dracului dacă știu. Doar a pierdut un dirijabil, nu-i așa?

Carlyle se oprește, îi cercetează cu privirea pe mușteriii din încăpere și îi salută din cap.

– Călduroasă zi mai avem, rostește el cu voce tare.

Otto se uită chiorâș la el și mormăie roșu la față.

– Dacă n-ar fi fost jocurile lui politice, azi aș fi fost un om bogat.

– Nu fi atât de melodramatic, îl calmează Anderson, care tocmai își bagă încă un *ngaw* în gură. Lucy,

dă-i să tragă din pipa ta. Nu am chef să fim daţi afară de Sir Francis pe căldura asta din cauza unei încăierări stupide.

Cu ochii sticloşi de la atât opiu, femeia îndreaptă pipa în presupusa direcţie a lui Otto. Anderson se întinde şi i-o culege dintre degete, apoi i-o dă lui Otto şi se ridică în picioare.

– Mai vrea cineva ceva de băut? întreabă el cu paharul în mână.

Ceilalţi clatină posaci din cap.

Carlyle rânjeşte când Anderson ajunge la bar.

– L-ai liniştit pe sărmanul Otto?

Anderson îl măsoară cu coada ochiului.

– Lucy fumează prea mult opiu. Mă îndoiesc că o să fie în stare să meargă pe picioarele ei, darămite să se ia la bătaie cu cineva.

– E drogul dracului.

Anderson îşi închină paharul gol spre el.

– Opiul şi băutura. Unde naiba e Sir Francis? întreabă, uitându-se peste tejghea.

– Mă gândeam că eşti aici să răspunzi la întrebarea aceea.

– Se pare că nu. Ai pierdut mult?

– Oarecum.

– Chiar aşa? Nu pari foarte afectat, spune Anderson şi arată spre restul membrilor Falangei. Toţi cei de-aici cârcotesc şi se vaită că tot îţi bagi nasul în politică, că te dai bine pe lângă Akkarat şi Ministerul Comerţului. Dar iată-te zâmbind cu gura până la urechi. Parcă ai fi thailandez.

Carlyle ridică din umeri. Sir Francis, îmbrăcat elegant și atent coafat, apare dintr-o încăpere lăturalnică. Carlyle cere whisky și Anderson își întinde paharul gol.

– N-avem gheață, îi avertizează patronul. Cărăușii vor mai mulți bani ca să se ducă la pompa de apă.

– Atunci plătește-i.

Sir Francis clatină din cap în timp ce ia paharul lui Anderson.

– Dacă te târguiești cu ei când te strâng de boașe, au să continue să te strângă. Și eu nu pot să mituiesc Ministerul Mediului să-mi dea acces la rețeaua de cărbuni, așa cum faceți voi, *farangii*.

Se întoarce și ia de pe raft o sticlă de whisky khmer, din care toarnă un lichid imaculat. Anderson se întreabă dacă zvonurile despre individ sunt adevărate.

Otto, care acum bodogănește incoerent ceva despre „drijebile nenorocite", pretinde că Sir Francis e un vechi *Chaopraya*, un înalt demnitar al Coroanei, care a fost alungat de la palat în urma unei lupte pentru putere. O teorie la fel de întemeiată ca aceea că ar fi un fost locotenent al Baronului Bălegarului, acum pensionat, sau că e un prinț khmer care trăiește incognito printre străini de când Regatul Thailandei și-a lărgit frontierele, înghițind toată zona de est. Cu toții sunt de acord că trebuie să fi fost un om de rang înalt, pentru că altfel disprețul pe care îl are pentru clienții săi nu putea fi explicat.

– Plătiți acum, spune pe când pune paharele pe tejghea.

Carlyle începe să râdă.

– Știi prea bine că ne plătim datoriile.

Sir Francis clatină din cap.

– Amândoi ați pierdut o grămadă la platformele de ancorare. Toată lumea o știe. Plătiți acum.

Carlyle și Anderson se scotocesc după monede.

– Credeam că ne înțelegem mai bine de atât, se plânge Anderson.

– Așa e politica, zâmbește Sir Francis. Poate mâine mai veniți pe-aici. Sau poate că valurile o să vă ducă oasele pe cine știe ce plajă, ca plasticul de pe vreme Expansiunii. La toate colțurile se distribuie foi de zvonuri care cer ca popularul căpitan Jaidee să fie făcut consilier *chaopraya* la palat. Dacă steaua lui se înalță, atunci voi, *farangii*... flutură de câteva ori din mână ...vă duceți. Stațiile radio ale generalului Pracha îl numesc obsesiv pe Jaidee tigru și erou, iar asociațiile studențești cer cu insistență ca Ministerul Comerțului să fie desființat și pus sub autoritatea cămășilor albe. Reputația ministerului e puternic știrbită. Și știm cu toții că *farangii* și comerțul sunt la fel de legați ca *farangii* și puricii.

– Drăguț.

– Păi, chiar puțiți îngrozitor, ridică Sir Francis din umeri.

Carlyle îl privește fioros.

– Toată lumea pute. E nenorocitul de anotimp secetos.

– Bănuiesc că oamenii de la Ministerul Comerțului fac spume la gură, la cât de mult au pierdut la capitolul imagine, intervine Anderson.

Ia o gură din whisky-ul cald și se strâmbă. Înainte să vină aici, îi plăcea alcoolul servit la temperatura camerei.

Sir Francis numără atent monedele primite și le vâră în cutiuța de încasări.

– Ministrul Akkarat încă zâmbește de ochii lumii, dar japonezii vor despăgubiri pentru pierderile suferite și cămășile albe nu le-ar achita nici în ruptul capului. Așa că, fie Akkarat îi convinge să plătească pentru ce-a făcut Tigrul din Bangkok, fie își va mai pierde din reputație, asemenea japonezilor.

– Crezi că japonezii au de gând să plece?

Pe chipul proprietarului barului se citește dezgustul.

– Japonezii sunt ca oamenii caloriilor, tot timpul caută modalități ca să se bage aici. N-au să plece niciodată.

Se duce în celălalt capăt al tejghelei, lăsându-i pe cei doi din nou singuri. Anderson scoate un *ngaw* și i-l oferă lui Carlyle.

– Vrei?

Carlyle ia fructul și îl cercetează cu atenție.

– Ce naiba e?

– *Ngaw*.

– Îmi aduce aminte de un gândac, remarcă el fără să-și ascundă scârba. Văd că-ți place al naibii de mult să experimentezi. Măcar atât pot să spun despre tine.

Îi întinde *ngaw*-ul înapoi și se șterge cu grijă de pantaloni.

– Ți-e teamă? îl împunge Anderson.

– Și soției mele îi plăcea să mănânce lucruri noi. Nu putea să se oprească. Era înnebunită după arome. Pur și simplu, îi era imposibil să se abțină să încerce noi mâncăruri. Aștept până săptămâna viitoare, să văd dacă începi să scuipi sânge.

Se așază pe taburetele lor și se uită la hotelul Victory, care lucește alb prin pelicula de praf și căldură. Jos, pe alee, o femeie își așază coșurile cu rufe lângă ruinele unui bloc-turn. O alta se spală, curățându-se cu grijă pe sub sarongul care i s-a lipit de piele. Copiii aleargă goi prin noroi, sărind peste bucățile de beton crăpat care fuseseră puse acolo cu mai bine de o sută de ani înainte, în plină glorie a Expansiunii. În josul străzii se ridică digul care zăgăzuiește oceanul.

– Cât ai pierdut? întreabă Carlyle în cele din urmă.

– Destul. Mulțumită ție.

Carlyle nu răspunde. Își golește paharul și face semn să i se mai aducă unul.

– Chiar nu mai e gheață? îl întreabă pe Sir Francis. Sau e doar fiindcă crezi că mâine n-o să mai fim aici?

– Întreabă-mă mâine.

– Dacă mâine mai sunt aici, atunci o să ai gheață?

Patronul rânjește.

– Depinde de cât de mult pățești cărăușii și pentru megodonți ca să-ți descarce marfa. Toată lumea vorbește despre cum speră să se îmbogățească arzându-și caloriile pentru *farangi*... așa că Sir Francis n-are cum să facă rost de gheață.

– Dar dacă noi plecăm, n-o să mai ai clienți. Chiar dacă Sir Francis are toată gheața din lume.

– Cum zici tu, zâmbește proprietarul barului.

Carlyle se uită chiorâș după thailandezul care le întoarce spatele.

– Sindicatele de megodonți, cămășile albe, Sir Francis. Oriunde te-ai duce, dai de o palmă deschisă care așteaptă niște bani.

– E prețul pe care-l plătim ca să putem face afaceri, îi amintește Anderson. Totuși, la cum zâmbeai când ai intrat, aș fi spus că n-ai pierdut prea mult.

Carlyle își ia noul pahar de whisky.

– Pur și simplu, îmi place să vă văd pe toți cei de pe verandă arătând de parcă v-au murit câinii de cibiscoză. Oricum, chiar dacă am avut pierderi, măcar n-am ajuns în carcerele din Khlong Prem. N-am cum să nu zâmbesc la asemenea gând, spune el și adaugă, apropiindu-se: Ăsta nu-i sfârșitul poveștii. Nici pe departe. Akkarat încă mai are niște ași în mânecă.

– Dacă zgândărești prea mult cămășile albe, întotdeauna au să te muște de mână, îl avertizează Anderson. Tu și cu Akkarat ați făcut mult tărăboi vorbind despre schimbările de tarife și credite pentru poluare. Chiar și despre modificați. Și acum secretarul meu îmi spune exact ce-ai auzit de la Sir Francis: toate ziarele thailandeze îl numesc pe amicul nostru Jaidee tigrul reginei. Îi cântă faptele eroice.

– Secretarul tău? Adică păianjenul ăla paranoic cu carnet galben pe care-l ții în biroul tău? întreabă Carlyle și râde. Asta e problema cu voi. Vă lăfăiți comod în scaun și nu faceți decât să vă plângeți și să

vreți ca lucrurile să stea altfel în timp ce eu schimb regulile jocului. Sunteți niște gânditori ai Contracției.

– Nu eu sunt cel care-a pierdut un dirijabil.

– E prețul pe care îl plătești când faci afaceri.

– Mă gândeam că a-ți pierde o cincime din flotă e destul de costisitor.

Carlyle se uită fioros la el. Se apropie și coboară glasul:

– Hai să fim serioși, Anderson. Ciondăneala asta cu cămășile albe nu e ceea ce pare. Sunt destui cei care abia așteptau să întreacă măsura, rostește el și face o pauză ca să se asigure că s-a făcut înțeles. Chiar, unii dintre noi au lucrat pentru asta. Vin de la o întrevedere cu Akkarat și te asigur că știrile din ziare sunt pe cale să se întoarcă în favoarea noastră.

Anderson e cât pe ce să izbucnească în râs, însă Carlyle flutură dojenitor cu degetul către el.

– Hai, clatină din cap cât vrei, dar până o să termin o să-mi pupi picioarele și o să-mi mulțumești pentru noile structuri tarifare, ca să nu mai spun că toți ne vom trezi cu bani de despăgubiri în conturi.

– Cămășile albe nu plătesc despăgubiri niciodată. Nu atunci când ard o fermă, nici când confiscă toată marfa. Niciodată.

Carlyle ridică din umeri. Se uită la lumina caldă de dincolo de verandă și rostește gânditor:

– Musonul se apropie.

– Puțin probabil, pufnește Anderson, privind cătrănit înspre ziua toridă. A întârziat deja cu două luni.

– O, te asigur eu că vine. Poate nu luna asta. Poate că nici următoarea, dar o să vină.

– Și?

– Ministerul Mediului așteaptă piese de schimb pentru pompele digurilor care înconjoară orașul. Piese de importanță majoră. Pentru șapte pompe. Unde crezi tu că zac piesele alea? întreabă el după o pauză de efect.

– Luminează-mă.

– Tocmai pe celălalt țărm al Oceanului Indian, spune Carlyle cu un zâmbet brusc, de rechin. Într-un depozit din Kolkata care din întâmplare se află în proprietatea mea.

Parcă tot aerul a dispărut din bar. Anderson se uită împrejur, ca să se asigure că nimeni nu-i poate auzi.

– Pe toți dracii, nemernic nebun ce ești. Vorbești serios?

Acum totul se explică. Lăudăroșenia lui Carlyle, siguranța sa. Omul acesta a avut întotdeauna disponibilitatea unui pirat de a risca. Dar cu el e greu să deosebești sinceritatea de fanfaronadă. Dacă spune că a discutat cu Akkarat, poate că nu s-a întâlnit decât cu secretarii ministrului. E vorbărie goală. Dar asta...

Anderson dă să vorbească, dar îl vede pe Sir Francis apropiindu-se și se întoarce într-o parte, cu fața schimonosită de ciudă. Ochii lui Carlyle lucesc diavolește. Proprietarul barului îi mai pune un pahar cu whisky lângă mână, dar lui Anderson nu îi mai stă gândul la băutură. Imediat ce Sir Francis se îndepărtează, se apleacă spre interlocutorul său.

– Ai de gând să ții întregul oraș ostatic?

– Cămășile albe par să fi uitat că au nevoie de străini. Suntem în toiul unei noi Expansiuni, când fiecare iță e legată de toate celelalte, iar ei încă gândesc ca un minister din perioada Contracției. Nu înțeleg cât de mult au ajuns deja să depindă de *farangi*. În momentul de față, sunt doar pioni pe o tablă de șah. Nu au idee cine îi mișcă și nu ne-ar putea opri nici dacă încearcă.

Dă peste cap încă un păhărel de whisky, se strâmbă și îl trântește pe tejghea.

– Ar trebui să-i trimitem flori ticălosului ăluia în cămașă albă, Jaidee și mai-nu-știu-cum. Și-a făcut treaba cu prisosință. Cu jumătate din pompele de cărbune ale orașului oprite... Un lucru care-mi place la thailandezi e că sunt oameni cu capul pe umeri. N-o să trebuiască să-i amenințe. Au să-și dea seama singuri cum stau lucrurile și au să facă tot ce trebuie ca să rezolve problema.

– E un risc imens.

– Nu e totul așa? întreabă Carlyle cu un zâmbet cinic. Poate că mâine vom fi morți din cauza unei mutații a ruginii verzicante. Sau poate devenim cei mai bogați oameni din regat. Totul e un risc. Thailandezii joacă serios. Și așa ar trebui să facem și noi.

– Poate c-ar trebui să-ți pun un pistol cu arc la tâmplă și să-ți dau creierii la schimb cu pompele.

– Așa da! râde Carlyle. Acum gândești ca un thailandez. Dar cineva îmi ține spatele și acolo.

– Ce? Cu Ministerul Comerțului? întreabă Anderson neîncrezător. Akkarat n-are destulă putere ca să te protejeze.

– Are mai mult decât atât. Are generali.

– Cred că te-ai îmbătat. Amicii generalului Pracha sunt la comanda fiecărui segment al armatei. Singurul motiv pentru care cămășile albe nu conduc întreaga țară e pentru că ultima oară bătrânul rege a intervenit înainte ca Pracha să-l strivească pe Akkarat.

– Vremurile se schimbă. Cămășile albe ale lui Pracha și șpăgile lui i-au supărat pe mulți. Oamenii vor o schimbare.

– Vorbești cumva despre revoluție?

– Se mai poate numi revoluție dacă palatul e cel care o cere?

Carlyle se întinde nonșalant peste tejghea la sticla de whisky și își toarnă în pahar. Abia dacă îl umple pe jumătate. Ridică o sprânceană spre Anderson.

– Aha. Acum ești numai ochi și urechi. Ai de gând să-ți termini băutura? arată el spre paharul lui Anderson.

– Cât de sus ajunge totul?

– Vrei să te bagi?

– Ce te face să-mi oferi un loc în afacerea asta?

– Mai trebuie să-ntrebi? Când Yates a deschis fabrica, a triplat prețurile celor de la uniunea megodonților pentru fiecare joule produs. A aruncat cu bani în stânga și-n dreapta. E greu să nu remarci pe cineva care dispune de asemenea fonduri.

Arată cu capul spre ceilalți expatriați, care acum joacă cam fără chef o partidă de poker și așteaptă ca arșița să se domolească îndeajuns încât să se ducă să-și vadă de afaceri sau pe la curve sau doar să aștepte începutul următoarei zile.

– Toți ceilalți sunt doar niște copii. Mucoși care poartă haine de adulți. Tu ești altfel.

– Crezi că suntem bogați?

– Nu mai face pe prostul. Doar marfa vă e transportată pe dirijabilele mele. Am văzut care e sursa încărcăturilor voastre înainte să ajungă în Kolkata, rostește el, privindu-l pe Anderson cu înțeles.

Celălalt încearcă să pară indiferent.

– Și ce-i cu asta?

– Cam multe materiale care vin din Des Moines.

– Crezi că merită să vorbești cu mine pentru că am investitori din Midwest? Nu oricine își găsește investitori din zone cu bani? Și ce dacă o văduvă bogată vrea să experimenteze arcurile cinetice? Te cramponezi prea mult de asemenea detalii.

– Oare? face Carlyle, apoi se uită în jurul său și se apropie de interlocutorul său. Oamenii vorbesc despre tine.

– Cum așa?

– Se aude că ești foarte interesat de semințe, spune el și aruncă o privire cu tâlc la punga cu *ngaw* dintre ei. În zilele noastre, cu toții avem un interes mai mare sau mai mic pentru ele. Dar tu ești singurul care și plătește pentru informații. Singurul care pune întrebări despre cămășile albe și manipulatorii de gene.

Anderson îi zâmbește cu răceală.

– Iar tu ai vorbit cu Raleigh.

Carlyle încuviințează din cap.

– Dacă te consolează cu ceva, n-a fost ușor. N-a fost dispus să vorbească despre tine. Chiar deloc.

– Ar fi trebuit să se străduiască puțin mai mult.

– Nu are acces la tratamentele de întinerire fără mine. Avem reprezentanți de transport în Japonia. Tu nu i-ai oferit încă un deceniu de trai ușor.

Anderson se forțează să râdă.

– Desigur.

Zâmbește, dar în sinea lui clocotește. Va trebui să aibă grijă de Raleigh. Și acum, poate și de Carlyle. A fost neglijent. Se uită la *ngaw* cu dezgust. Și-a făcut interesele cunoscute tuturor cu prea mare ușurință. Chiar și grahamiților, iar acum asta. E facil să devii comod. Să uiți ce înseamnă discreția. Și apoi, într-o bună zi, într-o bodegă uitată de lume, cineva îți aruncă în față asta.

Între timp, Carlyle continuă discuția:

– Dacă ai putea să vorbești cu anumiți oameni. Să rostești anumite propoziții... se oprește, urmărind cu ochii săi căprui o urmă de acord din partea lui Anderson. Nu-mi pasă pentru ce companie lucrezi. Dacă îți înțeleg bine interesele, atunci s-ar putea să descoperim că scopurile noastre se îndreaptă în direcții similare.

Anderson bate darabana pe tejghea, gânditor. Oare ar exista vreo reacție dacă ar fi ca omul de lângă el

să dispară? Poate chiar ar reuși să arunce vina pentru asta asupra unor cămăși albe prea zeloase...

– Crezi că ai vreo șansă? întreabă el.

– Nu ar fi prima oară când thailandezii și-au „reformat" guvernarea cu forța. Hotelul Victory nici măcar n-ar exista dacă prim-ministrul Surawong nu și-ar fi pierdut capul și conacul în urma loviturii de stat de la 12 decembrie. Istoria thailandeză e plină de asemenea schimbări în administrație.

– Mă îngrijorează oarecum că ai vorbit cu mine, ai vorbit și cu alții. Poate cu prea mulți alții.

– Cu cine altcineva să discut? întreabă Carlyle, făcând semn înspre restul Falangei *Farang*. Ei nu înseamnă nimic. Nu m-aș gândi la ei nici măcar preț de o clipă. Oamenii tăi, pe de altă parte...

Bărbatul se oprește, măsurându-și cuvintele, apoi se apropie de Anderson.

– Uite cum stă treaba: Akkarat are o experiență destul de mare în asemenea probleme. Cămășile albe și-au făcut destui dușmani. Și nu doar printre *farangi*. Întregul nostru proiect are nevoie de puțin ajutor ca să prindă viață.

Ia o gură de whisky și încearcă să-i simtă gustul înainte să lase paharul.

– Consecințele ar fi cât se poate de fericite pentru noi dacă avem succes, rostește el, fixându-l pe Anderson cu privirea. Foarte fericite pentru tine. Și pentru prietenii tăi din Midwest.

– Tu cu ce te alegi din asta?

– Comerț, desigur, rânjește Carlyle. Dacă thailandezii se deschid spre exterior în loc să trăiască în defensiva asta încrâncenată a lor, compania mea se va extinde. O fac doar pentru afaceri. Nu cred că oamenii tăi se simt prea bine în Koh Angrit, cu capul în țărână, implorând să li se permită să vândă regatului câteva tone de U-Tex sau SoyPRO când recoltele nu sunt prea bune. Ați avea parte de comerț liber, în loc să putreziți pe o insulă aflată în carantină. Cred că asemenea perspective sunt foarte atrăgătoare pentru voi. Cu siguranță m-ar avantaja pe mine.

Anderson îl cântărește din priviri, încercând să se decidă câtă încredere să-i acorde. Vreme de doi ani au băut cot la cot, uneori au fost la curve împreună, au încheiat contracte doar bătând palma, dar de fapt îl cunoaște foarte puțin. Biroul central are un dosar despre el, însă e cam subțire. Anderson trece în revistă toate posibilitățile. O bancă de semințe așteaptă undeva, acolo. Și cu un guvern flexibil...

– Care dintre generali vă susțin?

Carlyle izbucnește în râs.

– Dacă ți-aș spune asta, m-ai crede prost și incapabil să țin un secret.

Se hotărăște că omul de lângă el e un fanfaron. Trebuie să se asigure că domnul Carlyle va dispărea cât mai curând, fără mare zarvă, înainte să apuce să-l demaște.

– Sună interesant. Poate ar trebui să ne întâlnim să vorbim mai pe larg despre scopurile noastre comune.

Carlyle deschide gura să răspundă, apoi se oprește, cercetându-l atent pe Anderson. Zâmbește și clatină din cap.

– Am priceput. Nu mă crezi. Nu pot să-ți reproșez asta. Atunci, așteaptă puțin. În două zile, cred că am să reușesc să te impresionez. Vorbim atunci. Și o s-o facem într-un loc ales de mine, încheie el, țintuindu-l pe Anderson cu privirea.

Își termină băutura și dă să plece.

– De ce să aștept? Ce poate să se schimbe într-un timp atât de scurt?

Carlyle își pune pălăria pe cap și zâmbește.

– Totul, dragul meu *farang*. Totul.

CAPITOLUL 9

Emiko se trezește în dogoarea după-amiezii. Se întinde, abia respirând în camera caldă ca un cuptor.

Există un loc pentru modificați. Conștientizarea acestui fapt îi trimite furnicături pe piele. Un motiv pentru care să trăiască.

Își întinde palma pe scândura WeatherAll care desparte locul în care doarme de cel de deasupra. Atinge nodurile. Îl întreabă când se mai simțise atât de mulțumită. Își aduce aminte de Japonia și de viața luxoasă oferită de Gendo-sama: propriul ei apartament; control climateric care îi furniza aer răcoros în zilele umede de vară; pești *dangan* care străluceau și își modificau culoarea ca niște cameleoni, iridiscența și schimbarea depinzând de viteză: peștii înceți erau albaștri, cei rapizi, roșii. Obișnuia să bată în acvariu și să urmărească dungile roșii prin apa întunecată, natura lor modificată în deplină înflorire.

Și ea obișnuia să strălucească puternic. Era bine construită. Bine antrenată. Putea să fie la fel de bine

parteneră de pat, secretară, translator și observator, servicii pentru stăpânul ei pe care le achita atât de admirabil încât acesta o onora ca pe o porumbiță și o lăsa să-și ia zborul spre bolta albastră, senină. Fusese atât de onorată.

Nodurile de WeatherAll îi întorc privirea. Sunt singurele decorațiuni de pe obiectul care desparte locul în care doarme de cel de sus și care opresc gunoiul vecinilor să se reverse asupra ei. Prin lemn se infiltrează mirosul semințelor de in, umplând coșciugele de nici măcar doi pe doi de o duhoare care îi întoarce stomacul pe dos. În Japonia existau reguli pentru folosirea unui asemenea tip de lemn pentru locuințe. Aici, în mahalalele din turnuri, nimănui nu îi pasă. Plămânii îi ard. Respiră precipitat, ascultând mormăielile și sforăitul celorlalte trupuri. Niciun sunet nu răzbate din sicriul de deasupra. Probabil că Puenthai nu s-a întors încă. Altfel, ar fi suferit deja, până acum ar fi fost cu siguranță bătută ori regulată. Nu i se prea întâmplă să aibă o întreagă zi fără să fie abuzată într-un fel sau altul. Puenthai nu s-a întors acasă. Poate că a murit. Excrescența de *fa'gan* de pe gâtul lui era destul de mare ultima oară când l-a văzut.

Își părăsește locul ei și se întinde în spațiul îngust dintre grupul de culcușuri și ușă. Se scoală și începe să-și caute sticla ei de plastic, îngălbenită și uzată. Bea apă caldă ca sângele. Înghite convulsiv, dorindu-și să fi avut gheață.

La două etaje mai sus, deschide o ușă dărăpănată și aproape că se prăbușește ieșind pe acoperiș. Lumina

soarelui și căldura o îmbrățișează. Chiar și cu soarele care o bate ca un ciocan, e mai răcoare decât acolo unde doarme.

Peste tot în jurul ei, sârme de rufe garnisite cu *pha sinuri*-uri și pantaloni freamătă în briza mării. Soarele se cufundă, lucind deasupra câtorva turle *wat* și *chedi* din depărtare. Apa din *khlong*-uri și râul Chao Phraya scânteiază. Schifuri cu arcuri cinetice și o grămadă de alte ambarcațiuni alunecă pe oglinzile roșietice.

Spre apus, orice noțiune de distanță se pierde în ceața portocalie de bălegar ars și umiditate, dar undeva acolo, dacă e să-i dea crezare *farangului* cu piele deschisă la culoare, viețuiesc modificații. Undeva dincolo de armatele care se războiesc pentru cărbune, jad și opiu, propriul ei trib pierdut o așteaptă. Nu a fost niciodată japoneză; a fost doar o modificată. Iar acum aude chemarea adevăratului ei clan, și nu trebuie decât să-și găsească calea spre ei.

Privește spre nord încă o clipă, simțindu-și sufletul flămând, apoi se îndreaptă spre găleata pe care a lăsat-o acolo noaptea trecută. La nivelurile superioare nu există apă, presiunea nu o împinge atât de sus și nu poate să riște să se îmbăieze la pompele publice. Așa că, în fiecare noapte, se împleticește pe scări cu găleata ei cu apă și o lasă acolo pentru ziua următoare.

Se îmbăiază în intimitatea paradoxală a spațiului deschis, a soarelui la asfințit. E un proces ritualic, o curățare amănunțită. Găleata de apă, o bucată de săpun puțin mai mare decât un deget. Se ghemuiește

lângă găleată și își toarnă apă pe trup cu polonicul. Este un act precis, cu o succesiune de mișcări la fel de atent cumpănite ca într-un dans *Jo No Mai,* cu fiecare gest aproape coregrafiat, o prosternare în fața puținătății.

Deșartă polonicul pe cap. Apa îi curge pe față, coboară peste sâni, coaste și coapse, picură pe cimentul încins. Încă un polonic și lichidul i se îmbibă în părul negru, șiroindu-i pe coloana vertebrală și încrețindu-se în jurul feselor.

Încă un polonic de apă, ce îi îmbrățișează pielea ca argintul viu. Apoi săpunul, pe care îl trece peste păr și piele, îndepărtându-și de pe trup insultele de noaptea trecută până când lucește de clăbuc. Și din nou găleata și polonicul, clătindu-se la fel de atent ca la prima spălare.

Apa dă năvală peste săpun și murdărie. Spală chiar și parte din batjocura ce-i fusese adusă. Nu s-ar simți curată nici de-ar fi să se frece încă o mie de ani de acum încolo, dar e prea istovită ca să-i mai pese și s-a obișnuit cu cicatricile care nu pot fi spălate. Sudoarea, alcoolul, salinitatea umedă a spermei și a degradării, pe acestea le poate curăța. Îi este suficient. E prea obosită să se curețe mai mult. Prea încălzită și prea ostenită, ca întotdeauna.

La finele clătirii, se bucură să găsească puțină apă rămasă în găleată. Bagă polonicul și bea cu înghițituri hulpave. Apoi, într-un gest dezlănțuit, de abandon, deșartă găleata peste cap cu o vigoare cathartică. În acel moment, între atingerea apei și plescăitul în balta din jurul ei, se simte curată.

Ajunsă pe străzi, încearcă să se piardă în forfota sfârșitului de zi. Mizumi-sensei a învățat-o să meargă într-un anume fel, să-și accentueze și să confere frumusețe mișcărilor segmentate ale corpului său. Dar dacă e foarte atentă și se împotrivește firii și educației primite – dacă poartă *pha sin* și nu își leagănă brațele – aproape că trece drept o localnică.

De-a lungul trotuarelor, croitoresele stau lângă mașinile de cusut cu pedală, așteptând clienții de seară, la fel ca și vânzătorii de aperitive, care își adună ce le mai rămăsese din marfă în grămăjoare atent ordonate. Proprietarii cărucioarelor cu mâncare pentru piața de noapte așază scăunele și mesele de bambus în stradă, în uzurparea ritualică a arterelor care semnalizează sfârșitul zilei și începutul vieții într-un oraș de la tropice.

Emiko încearcă să nu se uite insistent; a trecut mult timp de când a riscat să iasă din casă pe lumină. Când Raleigh i-a făcut rost de locul în care dormea acum, i-a dat indicații stricte. Nu putea să o țină chiar în Ploenchit – chiar și curvele, peștii și dependenții de droguri au limitele lor –, astfel încât a instalat-o într-o mahala unde mitele erau mai mici și vecinii nu se plângeau de deșeurile din apropiere. Dar instrucțiunile lui erau precise: să umble numai noaptea și atunci în umbră, să vină direct la club și apoi să se întoarcă imediat acasă. În caz contrar avea puține șanse de supraviețuire.

Părul de pe ceafă i se ridică pe când își croiește drum prin mulțimea încă luminată de soare. Celor mai mulți dintre indivizii aceștia nu le-ar păsa de ea.

Avantajul zilei este că oamenii sunt mult prea ocupați cu propriile lor vieți ca să dea atenție unei creaturi ca ea, chiar dacă i-ar observa mișcările stranii. În noaptea adâncă, înverzită de pâlpâitul metanului, ochii sunt mai puțini, dar leneși, încețoșați de consumul de *yaba* sau *laolao*, ochi cu timpul și ocazia să o urmărească.

O femeie care vinde felii de papaia certificate de Ministerul Mediului o privește suspicios. Emiko încearcă să nu cadă în ghearele panicii. Își continuă drumul cu pași mărunți, căutând să se convingă că arată mai degrabă ca o excentrică decât ca o ciudățenie a geneticii. Inima îi bate în coaste.

Prea repede. Mai încet. Ai timp. Nu atât cât ți-ai dori, dar suficient cât să pui întrebări. Încet. Cu răbdare. Nu te trăda. Nu te supraîncălzi.

Palmele, singura parte a corpului ei ce simte vreodată răcoare, îi șiroiesc de transpirație. Le ține larg deschise, ca pe niște evantaie, încercând să absoarbă alinarea vântului. Se oprește la o pompă publică să se stropească cu apă și să bea cu nesaț, bucuroasă că Oamenii Noi nu prea aveau de ce să se teamă de bacterii sau de infecții virale. Nu era o gazdă prea primitoare. Acesta era, probabil, singurul beneficiu de pe urma modificărilor genetice.

Dacă nu ar fi fost o Persoană Nouă, nimic nu ar fi mai ușor decât să se ducă în gara Hualamphong și să-și cumpere un bilet pe un tren cu arcuri cinetice, care să o ducă până în pustietatea din Chiang Miai, de unde ar pătrunde direct în sălbăticie. Ar fi ușor.

În loc de asta, trebuie să fie abilă. Drumurile vor fi păzite. Orice arteră care duce spre nord-est și Mekong va fi împânzită de trupe transferate între frontul de est și capitală. O Persoană Nouă ar atrage atenția, mai ales fiindcă sunt modele militare dintre Oamenii Noi care uneori luptă de partea vietnamezilor.

Dar mai există o modalitate. Din timpul petrecut cu Gendo-sama, își aduce aminte că mare parte din transportul din regat se face pe râu.

Emiko se întoarce pe Thanon Monkgut, înspre zona de docuri și baraje, dar încremenește. Cămăși albe. Se lipește de un zid și așteaptă ca patrula să treacă pe lângă ea. Nici măcar nu se uită la ea – trece neobservată dacă nu se mișcă –, dar, imediat ce nu îi mai zărește, impulsul de a se întoarce în turn pune stăpânire pe ea. Majoritatea cămășilor albe de acolo au primit mită. Aceștia... Se cutremură.

În sfârșit, depozitele *gaijinilor* și centrele comerciale din nou-clăditul district de afaceri se înalță în fața ei. Începe să urce pe dig. Odată ajunsă în vârf, oceanul se întinde cât vede cu ochii, iar țărmul roiește de clipere ce își descarcă marfa, de docheri și hamali care ridică lăzi, dresorii care își îmboldesc megodonții în timp ce de pe nave ies șiruri de paleți care sunt încărcați în furgoane enorme din cauciuc de Laos, care se îndreaptă spre depozite. Priveliștea îi aduce aminte de viața sa trecută.

Fumul de la orizont marchează zona de carantină din Koh Angrit, unde *gaijinii*, comercianți sau reprezentanți pe probleme de agricultură, stau înconjurați

de munți de calorii, cu toții așteptând răbdători ca o foamete sau o molimă să năruiască barierele comerciale ale regatului. Gendo-sama a luat-o odată cu el pe insula plutitoare de pontoane de bambus și depozite. A stat pe punțile ce se legănau blând și l-a ajutat cu traducerea în timp ce el le vindea străinilor inovații tehnologice care ar fi înlesnit transportul de produse SoyPRO în întreaga lume.

Emiko suspină și se ascunde în spatele șirului de ghemuri *saisin* din capătul cheiului. Panglicile sacre se întind în ambele direcții de-a lungul construcției, pierzându-se în depărtare. În fiecare dimineață, călugării din câte un templu diferit le binecuvântează, adăugându-și sprijinul spiritual liniilor de apărare care stăvilesc marea înfometată.

În viața ei anterioară, când Gendo-sama îi făcuse rost de permise și favoruri ca să se poată deplasa în oraș fără să fie pedepsită, Emiko a avut ocazia să asiste la ceremonia anuală de binecuvântare a barajelor, pompelor și *saisin*-ului care asigura legătura între ele. În vreme ce prima ploaie a anotimpului musonic cădea asupra adunării, Emiko a privit cum Venerata Sa Maiestate, regina-copil, a tras levierul care a trezit la viață pompele divine. Silueta ei delicată părea minusculă în comparație cu gigantica mașinărie creată de strămoșii ei. Călugării psalmodiau și întindeau noi panglici de saisin de la coloana orașului, inima spirituală a vechiului Krung Thep, spre toate cele douăsprezece pompe pe bază de cărbune care înconjurau

capitala, apoi au început să se roage pentru dăinuirea fragilului lor oraș.

Acum, în anotimpul secetos, *saisin*-ul e zdrențuit și majoritatea pompelor sunt cufundate în tăcere. Docurile plutitoare, cu barjele și schifurile lor, văluresc leneș în lumina sângerie a soarelui. Emiko se îndreaptă spre mulțimea de lucrători, cercetându-le chipurile, sperând să dea peste un om bun la suflet. Se uită la cei care trec pe lângă ea, încordându-și trupul ca să nu-și trădeze natura. Până la urmă, prinde curaj. Strigă la un zilier din apropiere:

– *Kathorh kha*. Te rog, *Khun*. Poți să-mi spui de unde se cumpără bilete pentru un feribot spre nord?

Bărbatul e murdar și transpirat, însă îi zâmbește prietenos.

– Cât de departe în nord?

Rostește un nume de oraș la nimereală, fără să știe dacă e destul de apropiat de locul descris de *gaijin*.

– Phitsanulok?

Omul o privește descumpănit.

– Niciun feribot nu merge atât de departe, abia dacă trec de Ayutthaya. Râurile au scăzut prea mult. Unii folosesc vite de povară, dar cam atât. Unii merg pe schifuri. Și mai e și războiul... Dacă vrei să te îndrepți spre nord, drumurile au să mai fie uscate o vreme.

Fata își maschează dezamăgirea și face o plecăciune elaborată. S-a zis cu varianta râului. E drumul pe uscat sau nimic. Dacă ar fi fost să călătorească pe calea apei, ar fi putut să se și răcorească după pofta inimii. Pe drum... își închipuie distanța enormă prin

arșița anotimpului secetos. Poate că ar trebui să aștepte sosirea sezonului ploios. Odată cu musonul, temperaturile au să scadă și râurile se vor umfla...

Emiko face cale întoarsă, peste dig și prin mahalalele care găzduiesc familiile docherilor și marinarii în permisie care au trecut de carantină. Pe uscat, atunci, își spune ea. A fost o prostie din partea ei chiar și să vină până acolo. Dacă ar putea să ia un tren cu arcuri cinetice... dar pentru așa ceva ar avea nevoie de permise. Multe, multe permise, și asta doar ca să se urce. Dar dacă ar putea să mituiască pe cineva, să călătorească clandestin... Chipul ei se schimonosește. Toate drumurile duc la Raleigh. Va trebui să vorbească cu el. Să-l implore pe bătrânul vulpoi pentru un ajutor pe care nu are de ce să i-l dea.

Un bărbat cu tatuaje cu dragoni pe abdomen și o minge de *takraw* pe umăr se uită insistent după ea când trece pe lângă el.

– Scârța-scârța, murmură el.

Emiko nu încetinește, nu se întoarce la auzul cuvintelor lui, dar simte furnicături pe piele. Bărbatul o urmărește.

– Scârța-scârța, spune el din nou.

Îl privește rapid peste umăr. Fața lui e oricum numai prietenoasă nu. Observă îngrozită că omul are o mână lipsă. Își întinde ciotul spre ea și o atinge pe umăr. Fata tresare, cu o mișcare sacadată care îi trădează adevărata natură. Bărbatul zâmbește, arătându-și dinții înnegriți din cauza nucilor de betel.

Emiko coteşte pe o alee lăturalnică, sperând să scape de el. Îi aude din nou glasul:

– Scârţa-scârţa.

Fata se strecoară pe o ulicioară încă şi mai strâmtă şi iuţeşte pasul. Corpul începe să i se încălzească. Mâinile i se umezesc cu sudoare. Gâfâie, încercând să elimine căldura tot mai puternică. Bărbatul continuă să o urmărească. Nu o mai strigă, dar îi aude paşii. Coteşte încă o dată. Un grup de pisici cheshire se împrăştie la vederea ei, crâmpeie de lumină care se furişează în toate ungherele precum gândacii. Ar da orice să poată să se evapore ca ele, să se facă nevăzută doar lipindu-se de un zid şi să scape de necunoscut.

– Unde te duci, modificato? strigă bărbatul. Vreau doar să mă uit mai bine la tine.

Dacă ar fi fost cu Gendo-sama, l-ar fi înfruntat pe individ. Ar fi stat încrezătoare în faţa lui, protejată de etichete de import, de permise de proprietate şi de consulate, inclusiv de ameninţarea cumplită reprezentată de răzbunarea stăpânului ei. Într-adevăr, aparţinea cuiva, dar măcar era respectată. Ar fi putut chiar să apeleze la protecţia cămăşilor albe sau a poliţiei. Cu etichete şi un paşaport, nu era o insultă adusă naturii, ci un obiect de preţ.

Aleea dă într-o stradă plină de depozite ale *gaijinilor* şi de centre comerciale, dar necunoscutul o apucă de braţ înainte să reuşească să ajungă acolo. Căldura, alimentată de efort şi panică, îi secătuieşte puterile. Caută din priviri orice fel de ajutor pe stradă, dar nu zăreşte decât bărăci, produse uscate şi

câțiva *gaijini*, care nu ar fi mișcat un deget pentru ea. Grahamiții ar fi fost ultimii oameni pe care ar fi vrut să-i întâlnească.

Bărbatul o trage înapoi în alee.

– Unde crezi că te duci, modificato?

Ochii îi sclipesc tăios, rece. Molfăie ceva, probabil un baton de amfetamină. *Yaba*. Hamalii le folosesc ca să poată să lucreze când sunt extenuați, să ardă calorii pe care nu le au. Ochii îi lucesc mai aprig când o apucă de încheietură. O trage spre capătul aleii, departe de priviri indiscrete. Îi e prea cald ca să mai încerce să fugă. Și chiar dacă ar putea s-o facă, nu ar avea unde să se ducă.

– Lipește-te de perete. Nu, spune el și o împinge. Nu te uita la mine.

– Te rog.

Tăișul unui cuțit scânteiază amenințător în mâna bărbatului.

– Taci. Stai aici.

Vocea lui are puterea unui ordin și, în ciuda instinctelor sale, Emiko se vede silită să-i dea ascultare.

– Te rog. Dă-mi drumul, șoptește ea.

– Am luptat împotriva celor ca tine. În junglele din nord. Modificații erau pretutindeni. Soldați scârța-scârța.

– Nu sunt ca ei. Nu sunt un model militar.

– Erau japonezi, la fel ca tine. Am pierdut o mână din cauza voastră. Și mulți prieteni buni.

Îi arată ciotul unde odinioară îi era mâna, i-l împinge în obraz. Răsuflarea lui caldă îi pârjolește pielea.

Își trece brațul în jurul gâtului ei și îi lipește cuțitul de jugulară. Lama începe să-i despice încet pielea.

– Te rog, doar lasă-mă să plec. Fac orice, se roagă ea și i se lipește de prohab.

– Crezi că m-aș murdări cu una ca tine?

Îi țintuiește mâna de perete, făcând-o să țipe de durere.

– Cu un animal ca tine? În genunchi, rostește el după o pauză.

Pe stradă, ricșele trase de biciclete huruie pe caldarâm. În depărtare, răsună glasuri care întreabă care e prețul funiei de cânepă sau dacă știe cineva când începe lupta de *muay thai* de pe stadionul Lumphini. Cuțitul i se lipește din nou de gât, îi găsește pulsul cu vârful.

– Mi-am văzut prietenii murind în păduri din cauza modificaților japonezi.

Emiko înghite în sec și repetă blând.

– Nu sunt ca ei.

Bărbatul izbucnește în râs.

– Sigur că nu. Ești o altfel de creatură. Încă unul din diavolii pe care îi țin pe șantierele navale de peste râu. Oamenii noștri mor de foame, iar cei ca tine le iau orezul de la gură.

Îi apasă lama pe gât. Are de gând s-o ucidă. E sigură de asta. Ura lui e aprigă, iar ea e doar un gunoi în țara asta. Individul e drogat, furios și periculos, în timp ce ea un nimic. Nici măcar Gendo-sama nu ar fi putut să o apere de așa ceva. Înghite, simțind presiunea lamei pe gât.

Așa ai să mori? Pentru asta ai fost creată? Să fii lăsată să sângerezi ca un porc până la moarte?

O scânteie de furie se trezește la viață, ca un antidot la disperarea care o cuprinsese.

Nu ai de gând nici măcar să încerci să supraviețuiești? Oare oamenii de știință te-au făcut atât de proastă încât nici să nu te gândești să lupți pentru viața ta?

Emiko închide ochii și se roagă lui Mizuko Jizo Bodhisattva, apoi spiritului cheshire *bakeneko*. Inspiră adânc, apoi, cu toată forța de care e capabilă, îl izbește peste mână. Lama îi mângâie gâtul în treacăt și îi lasă o amintire sângerie.

– *Arai wa?!* se aude strigătul nedumerit al agresorului.

Emiko îl împinge în spate și se ferește de lama care se îndreaptă spre ea. În urma ei, aude un geamăt și o bufnitură. Dar țâșnește în direcția străzii fără să privească înapoi. Aleargă, fără să-i pese dacă cei din jur își dau seama că e o modificată, fără să-i pese dacă moare de căldură. Aleargă, hotărâtă să scape de demonul care o urmărește. Preferă să se mistuie decât să moară fără să se împotrivească, ca o oaie sub cuțitul măcelarului.

Aleargă pe stradă, ocolind piramide de durian și sărind peste colaci de funie. Deși fuga ei sinucigașă e inutilă, nu are de gând să se oprească. Împinge cu cotul un *gaijin* care se târguia pentru câțiva saci de orez U-Tex. Bărbatul se dă din calea ei, țipând alarmat.

În jurul ei, traficul străzii pare să fi încetinit. Lumea din jur parcă se târăște în ritm de melc. Emiko trece pe sub schelele de bambus ale unui șantier.

Alergatul e ciudat de ușor. Oamenii se mișcă de parcă ar fi cufundați în miere. Numai ea se deplasează. Atunci când se uită peste umăr, vede că urmăritorul ei a rămas mult în urmă. E uimitor de lent. Se miră până și că i-a fost teamă de el. Începe să râdă la absurditatea lumii acesteia suspendate în timp...

Se izbește de un muncitor și se prăbușesc împreună. Omul strigă:

– *Arai wa!* Uită-te pe unde mergi!

Emiko se ridică în genunchi, cu mâinile zvâcnindu-i de julituri. Încearcă să se ridice în picioare, dar lumea se încețoșează și începe să se clatine. Cade. Se forțează să se ridice din nou, ca beată, copleșită de căldura de furnal din interiorul ei. Pământul se clatină și se învârtește, dar reușește să stea pe picioare. Se sprijină de un zid copt de soare în timp ce bărbatul de care s-a izbit strigă la ea. Mânia lui o ocolește ca o briză, fără noimă. Întunericul și căldura o copleșesc. Simte că ia foc.

În stradă, prin hățișul de cărucioare și biciclete, zărește figura familiară a unui *gaijin*. Clipește ca să alunge bezna care o înconjoară și înaintează împleticindu-se. Oare a înnebunit? Sau spiritul *bakeneko* se joacă cu ea? Îl apucă de umăr pe omul care țipă și privește cu luare-aminte în stradă, încercând să-și confirme halucinația plăsmuită de creierul ei în clocot. Muncitorul strigă și sare ca ars la atingerea ei, dar abia dacă îl bagă în seamă.

Chipul se ivește din nou pentru o clipă în mulțime. E *gaijinul* palid, cu cicatrici, pe care îl întâlnise

în clubul lui Raleigh. Cel care i-a spus să se ducă în nord. Ricșa lui se zărește câteva secunde, după care dispare în spatele unui megodont. Și iată-l din nou, pe cealaltă parte, uitându-se la ea. Ochii li se întâlnesc. E același om. E sigură.

– Prinde-o! N-o lăsa pe scârța-scârța aia să scape!

E atacatorul ei, care strigă și își flutură cuțitul în timp ce se poticnește prin scheletul de bambus al șantierului. E uimită că e atât de lent, mult mai lent decât s-ar fi așteptat. Îl privește, nedumerită. Poate că e invalid de război. Dar nu, mersul său e obișnuit, doar că totul e încet în jurul ei: oamenii, traficul. Straniu. Suprarealist și lent.

Muncitorul o apucă. Emiko se lasă târâtă, căutând în mulțime încă o strălufgerare a chipului *gaijinului*. Oare chiar i s-a părut?

Acolo! Străinul apare din nou. Emiko se eliberează din strânsoarea muncitorului și se repede în stradă. Cu ultimele puteri, își lasă capul în jos și se strecoară pe sub burta unui megodont, aproape izbindu-se în picioarele lui ca niște coloane. Apoi e pe cealaltă parte, alergând către ricșa bărbatului palid, întinzând brațele spre el ca o cerșetoare...

El o privește cu ochi reci, fără nicio emoție. Emiko se împiedică și se agață de ricșă ca să-și recapete echilibrul, știind că are să o împingă ca s-o îndepărteze. Nu e decât o modificată. A fost atât de proastă. A fost de-a dreptul tâmpită să spere că ar considera-o o persoană, o femeie, orice altceva și nu un gunoi fără valoare.

Dintr-odată, o apucă de mână și o trage lângă el. Îi strigă biciclistului care trage ricșa să accelereze – *gan cui chi che, kuai kuai kuai!* – să se grăbească. Scuipă cuvinte în trei limbi și în sfârșit ricșa se mișcă încet din loc.

Atacatorul ei sare pe ricșă. O taie pe umăr. Emiko privește cum sângele i se împrăștie pe banchetă. Picături ca niște nestemate suspendate în lumina soarelui. Cuțitul se înalță din nou. Încearcă să ridice mâna ca să se apere, să se împotrivească, dar e prea obosită. E amorțită din pricina extenuării și a căldurii. Bărbatul strigă și o atacă din nou.

Emiko privește cuțitul coborând asupra ei, cu o mișcare la fel de înceată ca aceea a mierii care curge în toiul iernii. Atât de lentă. De îndepărtată. Carnea i se despică. Epuizarea și căldura i se așază peste ochi ca o pâclă. Un somn de plumb i se cuibărește în oase. Cuțitul coboară din nou.

Brusc, *gaijinul* se aruncă între ei. O armă cu arc lucește în mâna lui. Emiko privește, vag intrigată de faptul că bărbatul are o armă la el, dar lupta dintre *gaijin* și dependentul de *yaba* e atât de mică și de îndepărtată. Totul e atât de întunecat... Căldura o înghite.

CAPITOLUL 10

Fata modificată nu schițează niciun gest să se apere. Țipă, dar abia dacă tresare la mușcătura cuțitului.

– *Bai!* strigă Anderson spre Lao Gu. *Kuai kuai kuai!*

Îl îmbrâncește pe atacator în timp ce bicicleta ia viteză. Thailandezul flutură înnebunit cuțitul spre Anderson, apoi se aruncă din nou asupra fetei, care nu încearcă să se ferească. Sângele țâșnește. Anderson scoate pistolul cu arc de sub cămașă și îl întinde în fața cuțitarului, care cască ochii cât casa.

Sare de pe ricșă și fuge să se adăpostească. Anderson îl urmărește cu țeava armei, încercând să se decidă dacă să-i trimită un disc în țeastă sau să-l lase să scape, dar individul se ascunde în spatele unui furgon tras de megodonți, scutindu-l să mai ia o decizie.

– Pe toți dracii!

Cercetează atent mulțimea din jur, să se asigure că a dispărut orice urmă de amenințare, apoi își bagă pistolul sub cămașă. Se întoarce spre fata care zace întinsă lângă el.

– Ești în siguranță acum.

Modificata e inertă, cu hainele sfâșiate și răvășite, respirând precipitat cu ochii închiși. Când își pune palma pe fruntea ei împurpurată, tresare și clipește rapid. Pielea îi arde. Doi ochi negri, apatici, se ridică spre el.

– Te rog, murmură ea.

Pielea ei e îngrozitor de caldă. E pe moarte. Anderson îi trage jacheta de pe ea, încercând să o răcorească. E ca un furnal viu, supraîncălzită din cauza fugii și a structurii genetice proaste. E absurd ce i-au putut face unii unei ființe, hărăzindu-i asemenea defecte.

– Lao Gu! Du-ne la cheiuri! strigă el peste umăr.

Thailandezul se uită la el, fără să înțeleagă.

– *Shui!* Apă! *Nam!* Oceanul, la naiba! strigă Anderson și arată spre pereții digului. Repede! *Kuai, kuai kuai!*

Lao Gu încuviințează hotărât. Se ridică în pedale și accelerează din nou, șerpuind prin aglomerație, strigând și înjurând pietonii și animalele de povară care îi ies în cale. Anderson îi face vânt fetei cu pălăria.

Odată ajunși pe chei, Anderson o ridică pe umăr ca pe un sac și o urcă pe treptele abrupte. Scările sunt flancate de statui înfățișând spirite *naga*, care parcă îi însoțesc cu trupurile lor lungi și unduitoare de șarpe. Chipurile lor privesc impasibile cum urcă poticnindu-se. Sudoarea îi picură în ochi. Modificata e ca un furnal întins pe pielea lui.

Ajunge în capătul scărilor. Soarele sângeriu îi dogorăște fața, înrămând cu flăcările sale siluetele turnurilor vechiului Tonburi înecate în apele mării. Soarele

e aproape la fel de cald ca și trupul aruncat peste umărul său. Coboară cu greu în cealaltă parte a cheiului și o azvârle pe fată în mare. Impactul îl împroșcă cu apă sărată. Modificata se scufundă ca un bolovan. Anderson icnește și se aruncă după ea. *Prostule.* Apucă un braț inert și îi trage corpul la suprafață. O ține în așa fel încât fața îi plutește deasupra valurilor, opintindu-se să nu o lase să se scufunde din nou. Pielea îi arde. N-ar fi de mirare dacă apa ar începe să fiarbă în jurul ei. Părul ei negru se întinde ca un năvod în valurile unduitoare. Trupul i se leagănă în brațe. Lao Gu coboară după ei. Anderson îi face semn cu mâna.

– Aici. Ține-o.

Thailandezul ezită.

– Ține-o, fir-ar. *Zhua ta.*

Șovăind, bărbatul își trece mâinile pe după brațele ei. Anderson îi caută pulsul la gât. Oare creierul îi e deja prăjit? Poate că încearcă să resusciteze o legumă.

Pulsul ei zumzăie ca al unei păsări colibri, mai rapid decât al oricărei alte creaturi de mărimea ei. Când Anderson se apleacă să-i asculte respirația, ochii i se deschid brusc, iar el se dă repede înapoi. Fata se zbate și Lao Gu o scapă din mâini. Dispare sub valuri.

– Nu!

Anderson se repede după ea.

Iese din nou la suprafață, zbătându-se, tușind și întinzându-se spre el. El reușește să o prindă de mână și o trage spre mal. Hainele i se învârt în jur ca un hățiș de alge, iar părul negru îi lucește ca mătasea. Se uită

la Anderson cu ochii ei negri. Dintr-odată, pielea încetează să-i mai ardă.

– De ce m-ai ajutat?

Felinare cu metan pâlpâie pe străzi, înveșmântând orașul în nuanțe diafane de verde. S-a lăsat noaptea și luminile stradale sfârâie, ca într-o sfidare a beznei. Clădirile își privesc reflexia în oglinzile de apă întinse pe caldarâm și beton. Umiditatea din atmosferă lucește vizibil pe pieile oamenilor care stau în jurul lumânărilor din piețele nocturne.

– De ce? întreabă fata din nou.

Anderson ridică din umeri, bucuros că întunericul îi ascunde fața. Nici el nu știe de ce. Dacă atacatorul depune plângere împotriva unui *farang* și a unei modificate, asta ar ridica semne de întrebare și i-ar pune cămășile albe pe urme. Un risc nesăbuit, având în vedere cât de expus se simte el deja. Trăsăturile lui sunt foarte ușor de descris și totul se petrecuse nu departe de cârciuma lui Sir Francis, iar de acolo urma i s-ar lua foarte repede.

Încearcă să-și controleze paranoia. E la fel de rău ca Hock Seng. Acel *nak leng* era cu siguranță dependent de *yaba*. Nu are să se ducă la cămășile albe. O să dispară într-un cotlon întunecat, să-și lingă rănile.

Totuși, a fost un lucru prostesc din partea lui.

Când fata a leșinat în ricșă, era convins că era pe moarte și o parte din el chiar se bucurase pentru asta. Se simțise ușurat, crezând că poate să dea timpul înapoi

până la momentul în care a recunoscut-o și în care, în ciuda antrenamentului său, își legase soarta de a ei.

O privește cu coada ochiului. Pielea fetei și-a pierdut roșeața înspăimântătoare și căldura de furnal. Își strânge hainele sfâșiate strâns în jurul corpului, ca și cum ar fi vrut să-și apere virtutea. E demn de milă să vezi cum o ființă care e prin propria sa natură proprietatea cuiva se agață de o noțiune precum virtutea.

– De ce? întreabă ea din nou.

– Aveai nevoie de ajutor.

– Nimeni nu ajută un modificat. Ești un prost, rostește ea sec.

Își dă la o parte părul umed de pe față. Mișcarea pe care o face e trunchiată, lipsită de fluiditate, semnul genetic al programării ei. Pielea moale îi lucește prin bluza spintecată, care lasă să se vadă sânii ei gingași. Se întreabă cum ar fi să o atingă. Pielea ei licărește, netedă și ispititoare.

Fata îi urmărește privirea.

– Vrei să mă folosești?

– Nu. Nu e nevoie, spune el și se uită în altă parte, stânjenit.

– Nu m-aș opune.

Anderson se simte brusc cuprins de o senzație de repulsie la auzul resemnării din vocea ei. Într-un alt loc, într-un alt moment, probabil că ar fi făcut-o doar din curiozitate. Nici măcar nu s-ar fi gândit de două ori la asta. Dar faptul că fata de lângă el are atât de puține așteptări îl umple de dezgust. Se străduiește să zâmbească.

– Nu, mulțumesc.

Ea încuviințează scurt. Se uită din nou la noaptea umedă și la strălucirea verzuie a luminilor stradale. Îi este imposibil să-și dea seama dacă e recunoscătoare sau surprinsă. Sau măcar dacă gestul lui contează câtuși de puțin pentru ea. Oricât de mult i-ar fi lunecat masca de pe chip în clipele acelea de groază sau în ușurarea indusă de faptul că scăpase, acum gândurile sale sunt din nou ascunse în cotloanele minții.

– Ai un loc în care să te duc?

– La Raleigh. E singurul care vrea să mă țină.

– Dar nu e primul, nu-i așa? Nu ai fost tot timpul...

Își înghite vorbele. Nu e un cuvânt politicos și, uitându-se la fată, nu îi vine să o numească o jucărie.

Ea îi aruncă în treacăt o privire, apoi se uită din nou la orașul care parcă alunecă grăbit pe lângă ei. Luminile gazului presară strada cu bălți verzi de fosfor, între care se intercalează canioane adânci de umbră. Trec pe sub o lampă și Anderson îi surprinde pentru o clipită trăsăturile, lucind în aerul umed și gânditoare, înainte să fie din nou înghițite de întuneric.

– Nu. N-am fost așa tot timpul. Nu... Nu așa. Rămâne tăcută câteva secunde. Apoi continuă. Cei de la Mishimoto m-au angajat. Am avut... un proprietar. Un proprietar de la companie. Îi aparțineam. Gen... proprietarul meu mi-a făcut rost de o dispensă temporară pentru afaceri în străinătate ca să mă aducă în regat. Un permis de nouăzeci de zile. Valabil printr-o derogare venită de la palat, obținută datorită relațiilor cordiale cu Japonia. Eram secretara sa personală:

muncă de translator, mă ocupam de acte și corespondență... și îi asiguram companie intimă. Dar e scump să te întorci în Japonia. Un bilet de dirijabil pentru o Persoană Nouă are același preț ca unul pentru cei ca voi. Proprietarul meu a ajuns la concluzia că e mai rentabil să-și lase secretara în Bangkok. Când misiunea lui de aici s-a încheiat, s-a hotărât că e mai bine să-și ia un model nou din Osaka.

– Iisuse și Noe.

Fata ridică din umeri.

– Mi-a dat ultimii bani pe platforma de ancorare și el a plecat. A urcat la bord și dus a fost.

– Și acum Raleigh? întrebă bărbatul.

– Niciun thailandez nu vrea o Persoană Nou pentru muncă de secretariat sau traducere. În Japonia se poate. E chiar ceva des întâlnit. Natalitate scăzută și e nevoie de mână de lucru. Aici... se oprește și clatină din cap. Pieței caloriilor sunt controlate. Cu toții sunt suspicioși față de U-Tex. Toată lumea își protejează orezul. Lui Raleigh nu îi pasă. Lui Raleigh... îi plac lucrurile inedite.

Mirosul înecăcios de pește prăjit îi învăluie, unsuros și grețos. E o piață de noapte, plină de oameni care iau cina la lumina lumânărilor, aplecați deasupra farfuriilor cu tăiței, bucăți de caracatiță și salată cu carne *laap*. Anderson abia se abține să tragă copertina ricșei, să ascundă orice urmă a faptului că e împreună cu ea. Sub tigăile wok se întrezăresc limbi verzui de foc, tipice metanului furnizat contra cost de Ministerul Mediului. Sudoarea abia dacă se observă pe pielea închisă la

culoare a mesenilor. Câteva pisici cheshire dau târcoale pe la picioarele lor, așteptând resturile aruncate de clienți mai generoși sau oportunitatea de a fura ceva.

Silueta unei feline taie întunericul din fața lor, făcându-l pe Lao Gu să vireze. Bărbatul înjură în barbă pe limba sa. Emiko râde, un mic chicotit de surpriză, și bate încântată din palme. Thailandezul îi aruncă o privire iritată peste umăr.

– Îți plac cheshirele? întreabă Anderson.

Emiko se uită la el cu mirare.

– Ție nu?

– Acasă, nu putem să le omorâm pe cât de repede se înmulțesc. Până și grahamiții plătesc pentru pieile lor. Probabil că e singurul lucru pe care l-au făcut vreodată cu care sunt de-acord.

– Hm, înțeleg, spune Emiko, încrețindu-și gânditor fruntea. Sunt prea evoluate pentru lumea asta. Acum, o pasăre naturală are prea puține șanse. Gândește-te numai cum ar fi fost dacă ar fi făcut Oamenii Noi înaintea lor, spune ea cu un mic zâmbet.

Oare ce se ascunde în ochii ei? Resentiment? Sau melancolie?

– Ce crezi că s-ar fi întâmplat? întreabă Anderson.

Fata nu se uită la el, ci la pisicile ce dau târcoale mesenilor.

– Manipulatorii de gene au învățat prea multe de la cheshire.

Tace, dar Anderson înțelege ce a vrut să spună. Dacă modificații ar fi fost creați înainte ca manipulatorii de gene să conștientizeze riscurile, ea nu ar fi fost sterilă.

Nu ar fi avut mișcările caracteristice, ca de limbă de ceas, care să o dea de gol. Poate că ar fi fost proiectată la fel de bine ca modificații militari care operează acum în Vietnam, mortali și neînfricați. Fără lecția învățată de la cheshire, Emiko ar fi putut să înlocuiască în totalitate specia umană cu propria ei versiune îmbunătățită. În loc de asta, a ajuns să fie o fundătură genetică. Blestemată să aibă un singur ciclu de viață, la fel ca produsele SoyPRO sau grâul TotalNutrient.

O altă nălucă felină trece strada în fugă, cu licăre de lumini și umbre prin întuneric. Inițial un omagiu tehnologic adus lui Lewis Carroll, au avut nevoie doar de câteva dirijabile și clipere ca să extermine întregi clase de animale incapabile să lupte cu o amenințare invizibilă.

– Ne-am fi dat seama de greșeala noastră, remarcă Anderson.

– Da, desigur. Dar poate că nu îndeajuns de repede. E foarte frumos, nu? schimbă ea dintr-odată subiectul, arătând spre un templu ce se înalță în zarea întunecată. Îți plac templele lor?

Anderson se întreabă dacă a schimbat subiectul ca să evite o ceartă sau dacă îi e de fapt teamă că ar fi reușit să-i destrame fantezia. Privește coloanele templului.

– E mult mai frumos decât ce construiesc grahamiții acolo de unde vin eu.

– Grahamiții, rostește ea cu dezgust. Atât de preocupați de nișe și natură. Atât de legați de arca lui Noe, după ce potopul a trecut.

Anderson se gândește la Hagg, cel atât de preocupat de distrugerile cauzate de cărăbușul de fildeș.

– Dacă ar putea, ne-ar ține pe toți pe propriile noastre continente. Dar nu cred că ar fi posibil. Oamenilor le place să se extindă. Să umple noi nișe.

Filigranul de aur al templului lucește șters sub clarul de lună. Lumea se micșorează din nou. La doar câteva dirijabile și clipere distanță și Anderson se vede pe străzile întunecate de pe cealaltă parte a globului. E uimitor. Pe vremea bunicilor săi, până și o deplasare dintr-o suburbie a vechii Expansiuni până în centrul orașului era de neimaginat. Bunicii îi povesteau despre cum explorau suburbii abandonate, căutând vechituri în cartierele ce fuseseră distruse în urma Contracției petrolului. Să străbată zece kilometri era o aventură pentru ei, iar acum iată-l pe el...

În fața lor, câteva cămăși albe răsar în capătul unei alei. Emiko pălește și se lipește de el.

– Ține-mă.

Anderson încearcă să o îndepărteze, dar fata se agață de el. Cămășile albe s-au oprit și îi privesc cum se apropie. Modificata se lipește și mai mult de el. Bărbatul se luptă cu impulsul de a o împinge din ricșă și de a se face nevăzută. Situația aceasta e ultimul lucru de care are nevoie.

– Sunt pe lista de carantină, ca gărgărița niponă, șoptește ea. Dacă îmi observă mișcările, își vor da seama. Au să mă elimine, spune și se cuibărește în el. Îmi pare rău. Te rog. Ochii ei imploră.

Într-un acces brusc de milă, își înfășoară brațele în jurul ei, oferindu-i slaba protecție pe care un om al caloriilor poate să o acorde unei bucăți de gunoi ilegal japonez. Oamenii ministerului îi strigă, zâmbind. Anderson le zâmbește la rândul său și îi salută din cap, deși simte mușuroaie întregi de furnicături pe piele. Cămășile albe îi urmăresc atent cu privirea. Unul dintre ei zâmbește și îi spune ceva tovarășului său în timp ce-și rotește bastonul prins la încheietură. Emiko tremură incontrolabil lângă Anderson, zâmbind artificial. Anderson o trage mai aproape.

Vă rog, nu cereți șpagă. Nu de data asta. Vă rog.

Trec pe lângă ei.

În urma lor, cămășile albe încep să râdă, fie de *farangul* și fata pe care o strânge în brațe, fie de ceva ce nu are legătură cu ei. Oricum nu mai contează, fiindcă se fac tot mai mici în depărtare. Amândoi sunt din nou în siguranță.

Emiko se trage într-o parte, tremurând.

– Mulțumesc, șoptește ea. Nu trebuia să ies. Am fost o proastă.

Își dă părul la o parte de pe față și privește înapoi spre oamenii de la Ministerul Mediului, cu pumnul încleștat.

– Fată proastă, murmură ea. Nu ești o pisică, să dispari după bunul plac, se dojenește, clătinând furios din cap. Proastă. Proastă. Proastă.

Anderson o privește încremenit. E creată pentru o altfel de lume, nu pentru locul acesta brutal și

înăbuşitor. Până la urmă, oraşul are să o înghită de vie. E evident.

Emiko îi remarcă privirea. Zâmbeşte melancolic.

– Nimic nu durează la nesfârşit, cred...

– Nu, confirmă Anderson cu un nod în gât.

Se privesc în ochi. Bluza ei s-a descheiat din nou, dezvăluindu-i conturul gâtului şi curbura sânilor. Nu caută să se acopere, doar se uită la el cu seriozitate. Să fie un gest deliberat? Oare caută să-l încurajeze? Sau pur şi simplu îi stă în fire să-l ademenească? Poate că îi este imposibil să se abţină. Un set de instincte la fel de adânc imprimate în ADN-ul ei ca acelea ale pisicilor cheshire de a vâna păsări. Anderson se apleacă spre ea, nesigur.

Emiko nu se retrage, ci în schimb dă să îl întâlnească. Buzele îi sunt moi. Anderson îşi trece mâna pe şoldul ei, îi desface bluza şi se aventurează înăuntru. Ea geme şi îl strânge mai aproape de ea, buzele i se întredeschid în întâmpinarea lui. Chiar îşi doreşte asta? Sau doar o acceptă ca pe un dat? E măcar capabilă să refuze? Sânii i se lipesc de pieptul său. Mâna îi lunecă pe trupul lui. Bărbatul tremură, ca un băiat de şaisprezece ani. Se întreabă dacă geneticienii i-au infuzat feromoni. Căci corpul ei e îmbătător.

Fără să se mai gândească la oamenii de pe stradă, la Lao Gu, la orice, o trage spre el, punându-şi mâna căuş pe sânul ei, simţindu-i carnea sublimă.

Inima fetei zumzăie ca o pasăre colibri sub palma lui.

CAPITOLUL 11

Jaidee are un oarecare respect pentru chinezii din Chaozhou. Fabricile lor sunt mari și bine administrate. De generații întregi au prins rădăcini în Thailanda și îi sunt foarte loiali Maiestății Sale, regina-copil. Nu sunt ca pateticii refugiați chinezi care s-au revărsat aici din Malaysia, venind în țara sa în căutare de ajutor după ce i-au distrus pe conaționalii lor. Dacă ar fi fost măcar pe jumătate la fel de isteți precum chinezii din Chaozhou, s-ar fi convertit demult la Islam și s-ar fi integrat în canavana societății thailandeze.

În loc de asta, chinezii din Malacca, Penang și de pe coasta de vest s-au ținut cu aroganță departe de concetățenii lor, crezând că erupția fundamentalismului nu are să-i afecteze. Iar acum vin să cerșească la porțile regatului, sperând că verii lor din Chaozhou au să-i ajute când ei n-au fost destul de abili să se ajute singuri.

Chinezii Chaozhou sunt deștepți, pe când cei veniți din Malaysia sunt proști. Au devenit practic thailandezi. Vorbesc fluent limba. Și-au luat nume

thailandeze. Poate că au rădăcini chineze în trecutul îndepărtat, dar acum sunt thailandezi. Și sunt fideli. Lucru care, când căpitanul se gândește mai bine, e mai mult decât se poate spune despre unii din propriul său neam, cu siguranță mai mult decât Akkarat și clica lui de la Ministerul Comerțului.

Așa că simte o oarecare simpatie când un afacerist Chaozhou, într-o cămașă lungă, albă, pantaloni largi de bumbac și sandale, se plimbă ca leul în cușcă în fața sa, plângându-se că fabrica i-a fost închisă din cauză că niște rații de cărbune au fost distribuite peste limita admisă, când a plătit fiecare cămașă albă care i-a trecut pragul și că Jaidee nu are dreptul – *nu are dreptul* – să-i închidă întreaga fabrică.

Simpatia nu îi dispare nici măcar când individul îl numește ou de țestoasă, ceea ce e destul de supărător, știind că e o insultă groaznică printre chinezi. Și totuși, e tolerant explozia de emoție a afaceristului. Chinezii sunt prin natura lor mai înflăcărați. Se lasă pradă unor izbucniri pe care un thailandez nu și le-ar permite niciodată.

Una peste alta, Jaidee se arată înțelegător.

Dar simpatia îl părăsește atunci când cineva îl împunge cu degetul în mod repetat în vreme ce-l înjură, așa că acum stă pe pieptul chinezului – cu bastonul înfipt în traheea lui – și îi explică subtilitățile respectului care i se cuvine unei cămăși albe.

– Pari să mă fi confundat cu altcineva de la minister, remarcă el.

Bărbatul se îneacă în propria salivă și încearcă să se elibereze, dar bastonul din gât îl împiedică. Jaidee îl privește cu atenție.

– Înțelegi desigur că raționalizăm cărbunele pentru că suntem un oraș construit sub nivelul mării. Cantitatea de carbon care ți-a fost alocată a fost depășită deja de câteva luni.

– Ghghhaha.

Jaidee îi cântărește răspunsul. Clatină din cap cu tristețe.

– Nu. Nu cred că îți putem permite să continui. Regele Rama al XII-lea a decretat, iar acum Maiestatea Sa, regina-copil îi continuă politica. Niciodată nu vom lăsa vechiul Krung Thep pradă valurilor. Nu vom părăsi Orașul Ființelor Divine, la fel cum lașii din Ayutthaya au fugit din calea birmanezilor. Dar oceanul nu e o armată în marș. Dacă cedăm în fața apei, nu o vom mai scoate din capitală niciodată, spune cu ochii ațintiți la chinezul ce asudă abundent. Așa că trebuie să ne facem treaba cu toții. Trebuie să luptăm împreună, ca sătenii din Bang Rajan, să ținem invadatorul departe de străzile noastre, nu crezi?

– Gghhghghhghhhh...

– Bine, zâmbește căpitanul. Mă bucur că ne înțelegem.

Cineva își drege glasul.

Jaidee ridică privirea, enervat.

– Da?

Un tânăr soldat, în uniformă nou-nouță, așteaptă respectuos.

– *Khun* Jaidee.

Face o plecăciune, coborându-și capul spre palmele împreunate și rămâne așa.

– Îmi pare nespus de rău pentru întrerupere.

– Da?

– *Chao Khun* generalul Pracha vă cere să îl onorați cu prezența.

– Sunt ocupat. Prietenul nostru de aici pare în sfârșit dispus să comunice cu calm și politețe.

Îi zâmbește binevoitor afaceristului.

– Am fost trimis să vă spun... Am fost trimis să, să... se bâlbâie băiatul.

– Spune.

– Să vă spun să vă căraţi – îmi cer scuze – „curul în căutare de glorie" – îmi pare rău – la minister. Cât mai repede posibil. Dacă nu aveți bicicletă, o puteți lua pe a mea.

Jaidee se încruntă și se ridică de pe afacerist.

– Aha. Da. Ei bine... Locotenente? îi face el semn Kanyei. Poate că te poți tu înțelege cu prietenul nostru de aici.

Kanya îl privește nedumerită.

– S-a întâmplat ceva?

– Se pare că Pracha e în sfârșit pregătit să urle la mine.

– Să vin cu tine? întreabă ea și aruncă o privire la chinez. Șopârla asta poate să aștepte o altă zi.

Căpitanul rânjește la auzul preocupării ei.

– Nu-ți face griji pentru mine. Termină aici. Te anunț dacă suntem exilați în sud să păzim lagărele

de carnete galbene până la sfârșitul carierelor noastre când mă întorc.

În vreme ce se îndreaptă spre ușă, afaceristul își recapătă curajul.

– Am să-ți iau capul pentru asta, *heeya!*

Sunetul scos de bastonul Kanyei și un scâncet sunt ultimele lucruri pe care Tigrul le aude când iese din fabrică.

Afară, soarele arde neiertător. Deja transpiră de la efortul depus să-i deschidă ochii afaceristului, iar soarele pârjolește pământul cu patimă. Așteaptă la umbra unui cocotier până când curierul își aduce bicicleta.

Băiatul îi privește fața nădușită cu îngrijorare.

– Doriți să vă odihniți?

Jaidee izbucnește în râs.

– Nu-ți face griji pentru mine, am mai îmbătrânit și eu. *Heeya* ăla mi-a pus mai multe probleme decât de obicei și nu mai sunt luptătorul de odinioară. În sezonul rece nu aș fi transpirat așa.

– Ați câștigat multe bătălii.

– Câteva, rânjește el. Și m-am antrenat pe vreme mai caldă decât asta.

– Locotenentul ar putea să facă asemenea treburi, spune băiatul. Nu e nevoie să munciți atât de greu.

Jaidee își șterge sprâncenele și clatină din cap.

– Și atunci ce-ar crede oamenii mei? Că sunt leneș.

Băiatul suspină.

– Nimeni nu ar crede așa ceva. Niciodată!

– Când ai să ajungi căpitan, ai să înțelegi mai bine, zâmbește înțelegător bărbatul mai în vârstă. Oamenii

îți sunt loiali când îi conduci din primul rând. N-am de gând să fac pe cineva să-și piardă timpul ca să desfacă o ladă pentru mine sau să îmi facă vânt cu o frunză de palmier, ca acei *heeya* de la Ministerul Comerțului. Deși eu conduc, cu toții suntem frați. Promite-mi că ai să faci la fel când ai să ajungi căpitan.

Ochii băiatului sclipesc de înflăcărare. Face încă o plecăciune.

– Da, *Khun*. Nu am să uit. Mulțumesc!

– Bun băiat, spune căpitanul și se suie pe bicicletă. Când locotenentul Kanya o să-și termine treaba, o să te ducă înapoi pe bicicleta noastră tandem.

Intră în trafic. În anotimpul secetos, fără apă, doar nebunii sau cei foarte motivați înfruntă căldura, dar aleile și arcadele acoperite ascund mici piețe pline de legume, ustensile de bucătărie și haine.

Ajuns la Thanon Na Phralan, ia mâinile de pe ghidon ca să se închine în trecere către altarul Coloanei Orașului, șoptind o rugăciune pentru siguranța inimii spirituale a Bangkokului. E locul în care regele Rama al XII-lea a anunțat pentru prima oară că nu vor lăsa orașul pradă mării ce se ridica. Acum, incantațiile călugărilor pentru supraviețuirea orașului care răsună în stradă îl umplu de un sentiment de pace. Își ridică mâinile la frunte de trei ore, doar o picătură din torentul de cicliști care fac la fel.

Un sfert de oră mai târziu, Ministerului Mediului se ivește în depărtare. E un complex de clădiri cu țigle roșii, cu acoperișuri în pantă care se ițesc prin coroanele bambușilor și copacilor de tec. Ziduri înalte,

albe, cu imagini ale lui Garuda și Singha, măcinate de ploaia anotimpurilor trecute și năpădite de ferigi și mușchi, păzesc perimetrul ministerului.

Jaidee a văzut construcția din aer, fiind unul din puținii care au survolat-o cu dirijabilul când Chaiyanuchit încă mai conducea ministerul și influența cămășilor albe era absolută, când molimele care măturaseră lumea distrugeau recoltele cu o viteză uluitoare, astfel încât nimeni nu știa dacă le va mai supraviețui ceva.

Chaiyanuchit își aducea aminte de începutul molimelor. Puțini puteau să spună așa ceva. Iar când Jaidee era un tânăr recrut, fusese îndeajuns de norocos să lucreze în subordinea lui, ocupându-se de corespondență.

Chaiyanuchit a înțeles care era miza și ce trebuia făcut. Când granițele au trebuit închise, când ministere au trebuit să fie desființate, când Phuket și Chiang Mai au trebuit arse din temelii, nu a ezitat. Când epidemia a izbucnit în junglele din nord, a ars, și a ars, și a ars, iar atunci când a decolat în dirijabilul Maiestății Sale, Jaidee a fost binecuvântat să-l însoțească.

Pe vremea aceea, doar curățau după alții. AgriGen, PurCal și toți ceilalți își trimiteau semințele rezistente la boli și cereau prețuri exorbitante, iar manipulatorii de gene ai țării lucrau deja să spargă codul produselor companiilor de calorii, luptând să țină foametea departe de regat în timp ce Myanmarul, Vietnamul și khmerii se prăbușeau. AgriGen și cei din teapa lor amenințau cu embargoul pentru nerespectarea proprietății intelectuale, dar Regatul Thailandei a supraviețuit.

Împotriva tuturor vicisitudinilor, au supraviețuit. Pe când alte state erau strivite sub călcâiul companiilor caloriilor, regatul a rămas în picioare.

Embargoul! rostea Chaiyanuchit și începea să râdă. *Un embargo e exact ce ne dorim! Nu vrem deloc să interacționăm cu lumea din afară.*

Așa că au ridicat zidurile. Cele pe care căderea petrolului nu le creaseră încă, nici cele ridicate împotriva războiului civil și a refugiaților înfometați. Un set final de bariere care să protejeze regatul de ravagiile lumii din exterior.

Ca tânăr recrut, Jaidee fusese uluit de furnicarul de activitate care era Ministerul Mediului. Cămăși albe alergau între birouri și străzi, încercând să țină sub control mii de amenințări. În nici un alt minister nu exista un asemenea simț acut al urgenței. Molimele nu așteptau pe nimeni. O singură gărgăriță modificată găsită într-o provincie mărginașă însemna o reacție de câteva ore, cu sute de cămăși albe într-un tren cu arcuri cinetice traversând ținutul în grabă către epicentru.

Și de fiecare dată sfera de activitate a ministerului se lărgea. Molimele erau doar ultima amenințare la adresa regatului. Mai întâi au fost creșterea nivelului mării și nevoia de a construi diguri și baraje. Apoi, problemele cu contractele de energie, tocmeala cu creditele de poluare și infracțiunile împotriva climatului. Cămășile albe au preluat concesionările pentru exploatarea și producția de metan. Pe deasupra, mai era și monitorizarea gradului de igienă din pescării și a acumulării toxinelor în ultimul bastion al caloriilor

care mai exista în regat (o binecuvântare că firmele caloriilor deținute de *farangi* îi credeau dependenți doar de recolte și au atacat doar uneori crescătoriile de pește). Apoi, supravegherea stării de sănătate a populației, a virușilor și bacteriilor: H7V9; cibiscoza 111.b, c, d; ciucurii de *fa' gan;* midiile de apă amară și mutațiile lor virale care treceau atât de ușor de la mare pe uscat; rugina verzicantă... Îndatoririle ministerului erau nenumărate.

Jaidee trece pe lângă o femeie ce vinde banane. Nu rezistă să nu se dea jos de pe bicicletă și să cumpere una. E o nouă varietate de la unitatea de prototipuri a ministerului. Cu creștere rapidă și rezistente la căpușele *makmak*, cu micile lor ouă negre care îmbolnăvesc florile de bananier înainte să aibă o șansă să crească. Curăță banana și o înfulecă lacom în timp ce împinge bicicleta pe lângă el, dorindu-și să fi avut timp pentru o masă adevărată. Azvârle coaja la baza unui copac.

Toate formele de viață produc deșeuri. Actul de a trăi înseamnă costuri, pericole și probleme de depozitare a gunoiului, iar ministerul s-a aflat în mijlocul acestei vieți, micșorând, îndrumând și controlând deșeurile pe care populația le lăsa în urmă, dar și investigând infracțiunile celor hrăpăreți și irresponsabili, cei care voiau să obțină profituri rapide pe seama bunăstării celor din jur.

Simbolul folosit de Ministerul Mediului e ochiul țestoasei, care semnifică vederea de ansamblu, înțelegerea faptului că nimic nu se face ieftin sau rapid fără

un preț ascuns. Și dacă toți ceilalți le spun Ministerul Țestoasei, iar acum chinezii din Chaouzhou înjură cămășile albe și le spun ouă de țestoasă pentru că nu au voie să producă atâtea scutere cu arcuri cinetice pe câte și-ar dori, așa să fie. Dacă *farangii* își bat joc de țestoasă pentru încetineala ei, așa să fie. Ministerul Mediului s-a asigurat că regatul are să dăinuiască, iar Jaidee nu poate decât să se minuneze de reușitele pe care organizația sa le-a obținut de-a lungul timpului.

Și totuși, când se dă jos de pe bicicletă în fața porții ministerului, un bărbat îl privește dușmănos și o femeie îi întoarce spatele. Chiar lângă propriul lor sediu – sau poate mai ales acolo – oamenii pe care îi protejează îl ocolesc.

Cu chipul împietrit, Jaidee își duce bicicleta pe lângă gărzi.

Sediul e același stup de activitate neîntreruptă pe care îl știa, dar e totuși atât de diferit de vremurile în care devenise cămașă albă. Mucegaiul s-a întins pe pereți și o parte a edificiului se lasă sub greutatea lujerilor. Un străvechi copac *bo* se sprijină de un perete, cu trunchiul său putrezit ca o amintire a eșecurilor pe care le-au înregistrat. Zace acolo de zece ani, putrezind. Ignorat alături de toate celelalte lucruri care au murit. Întregul loc pare să fi fost atins de ruină, înghițit treptat de jungla care încearcă să-și redobândească teritoriul răpit prin foc și macetă. Dacă lujerii nu ar fi înlăturați în mod regulat de pe căile de acces, ministerul ar fi înghițit cu totul. În alte vremuri, când ei erau considerați niște eroi, lucrurile stăteau cu totul

altfel. Pe atunci, oamenii îngenuncheau în fața ofițerilor, făceau *khrab* până la pământ de trei ori, de parcă aceștia ar fi fost niște călugări. Atât respect și adorație inspirau uniformele lor albe. Acum, vede cum civilii tresar când trece pe lângă ei. Tresar și fug.

A ajuns să fie considerat un bătăuș, se gândește el cătrănit. Doar un bătăuș care umblă printre bivoli de apă, care, deși încearcă de fiecare dată să-i mâne cu blândețe, se vede silit să folosească biciul fricii. Întregul minister e la fel, sau cel puțin aceia dintre ei care mai înțeleg primejdiile cu care se confruntă, care încă mai cred în strălucitoarea linie albă de protecție care trebuie menținută.

Sunt un bătăuș.

Oftează și lasă bicicleta în fața birourilor administrative, ce au disperată nevoie de o văruială pe care bugetul tot mai mic nu o poate finanța. Jaidee privește gânditor clădirea, întrebându-se dacă ministerul a ajuns într-o asemenea criză din pricina faptului că s-a întins mai mult decât trebuia sau din cauza fenomenalului său succes. Oamenii nu se mai tem de lumea exterioară. Bugetul lor se subțiază an după an, în timp ce acela al Ministerului Comerțului crește.

Căpitanul se așază pe un scaun de lângă biroul generalului. Ofițeri în cămașă albă trec pe lângă el, ignorându-l cu grijă. Faptul că așteaptă în fața biroului lui Pracha ar trebui să-i dea o oarecare satisfacție. Arareori e chemat înaintea unui superior. Măcar de data asta a făcut ceva cum trebuie. Un tânăr se apropie de el, ezitând. Face o plecăciune.

– *Khun* Jaidee?

La încuviințarea lui, tânărul zâmbește încântat. Are părul foarte scurt și sprâncenele sunt doar niște umbre subțiri; abia ce a ieșit din mănăstire.

– *Khun,* speram că sunteți dumneavoastră.

Ezită, apoi îi întinde un cartonaș. E pictat în vechiul stil Sukhothai și înfățișează un tânăr luptător în ringul de *muay thay*, cu sânge pe față, care pune la podea un adversar. Trăsăturile sunt stilizate, însă Jaidee își dă seama și zâmbește la vederea amintirii din trecutul său.

– De unde îl ai?

– Am fost la luptă, *Khun*. În sat. Eram cam atât de mare, spune și ridică mâna până la brâu. Poate chiar mai mic. M-ați făcut să vreau să devin luptător. Când Dithakar v-a trântit la podea și erați plin de sânge, am crezut că totul s-a terminat. Nu credeam că erați îndeajuns de masiv să-l învingeți. Era plin de mușchi...

– Îmi amintesc. A fost o luptă bună.

Tânărul rânjește.

– Da, *Khun*. Fabuloasă. M-a făcut să vreau să devin și eu luptător.

– Și acum uită-te la tine.

Băiatul își trece mâna peste părul său tuns periuță.

– Ah. Ei bine, să lupți e mai greu decât am crezut... dar... Puteți să-l semnați? Cartonașul? Vă rog. Aș vrea să-l dau tatălui meu. Încă vorbește cu însuflețire despre luptele dumneavoastră.

Jaidee zâmbește și semnează.

– Dithakar nu a fost cel mai abil luptător pe care l-am înfruntat vreodată, dar era puternic. Mi-aș fi dorit ca toate luptele mele să fi fost la fel de corecte.

– Căpitane Jaidee, îl întrerupe un glas. Dacă ai terminat cu fanii, vino în biroul meu.

Tânărul face un *wai* și dispare cât de repede poate. Jaidee îl privește fugind și se gândește că poate nu întreaga generație tânără e compusă din lichele. Poate... Se întoarce spre general.

– E doar un băiat.

Pracha îl privește aspru. Căpitanul îi răspunde cu un rânjet.

– Nu e vina mea că am fost un luptător atât de bun. Ministerul m-a sponsorizat în perioada aceea. Cred că ați câștigat destui bani și recruți datorită mie, *Khun* general.

– Nu mă lua cu „general". Ne cunoaștem de prea mult timp pentru așa ceva. Treci înăuntru.

– Da, domnule.

Pracha se încruntă și îi face semn spre birou.

– Intră!

Generalul închide ușa după ei și se așază în spatele mesei sale de mahon. Deasupra, un ventilator se învârte leneș. Camera e mare, cu obloane la ferestre, care să lase înăuntru lumina, dar nu și soarele. Prin zăbrelele obloanelor se zărește curtea părăginită a ministerului. Pe peretele cu diverse picturi și fotografii, inclusiv una cu promoția de cadeți din care făcea parte Pracha și una cu Chaiyanuchit, fondatorul ministerului. O alta cu Maiestatea Sa Regală, regina-copil,

atât de mică și de vulnerabilă pe tronul ei, iar în colț un mic altar pentru Buddha, Phra Pikanet și Seub Nakhasathien. Altarul e împodobit cu bețigașe parfumate și gălbenele.

Jaidee face o plecăciune în direcția sanctuarului, apoi se așază pe scaunul din ratan din fața mesei lui Pracha.

– Unde ai găsit fotografia cu promoția noastră?

– Ce? Pracha se uită peste umăr. Aha. Eram atât de tineri pe-atunci, nu-i așa? Am găsit-o printre lucrurile mamei mele. A păstrat-o toți anii ăștia, dosită într-un dulap. Cine-ar fi crezut că bătrâna era atât de sentimentală?

– Mă bucur să o văd.

– Ai întrecut măsura la platformele de ancorare.

Jaidee își îndreaptă privirea spre Pracha. Pe masa lui sunt împrăștiate o sumedenie de foi de zvonuri ce foșnesc sub bătaia ventilatorului: *Thai Rath. Kom Chad Luek. Phuchatkan Rai Wan.* Multe din ele cu poze de-ale lui Jaidee pe prima pagină.

– Ziarele nu par să creadă asta.

Pracha se încruntă. Aruncă hârtiile într-un coș.

– Ziarele iubesc eroii. Fac vânzare de pe urma lor. Nu le da crezare oamenilor ăstora care te slăvesc ca pe un tigru ce luptă cu *farangii*. *Farangii* sunt cheia viitorului nostru.

Jaidee arată cu capul spre portretul mentorului său, Chaiyanuchit, agățat sub imaginea reginei.

– Nu prea cred că *el* ar fi de-acord.

– Vremurile se schimbă, vechiul meu prieten. Sunt destui cei care îți vor capul într-un par.

– Iar tu mi l-ai da pe tavă?

Generalul oftează.

– Jaidee, ne cunoaștem de prea mult timp pentru așa ceva. Știu că ești un luptător. Și știu că ai o inimă aprigă, spune el și ridică mâna când celălalt încearcă să protesteze. Și o inimă bună, după cum ți-e numele, dar totuși, *jai rawn.* N-ai pic de *jai yen* în tine. Îți place conflictul, spune el, mușcându-și buzele. Deci știu că dacă am să încerc să te țin în frâu, ai să te opui. Și dacă am să te pedepsesc, ai să te opui.

– Atunci, lasă-mă să-mi văd de treabă. Ministerul are numai de câștigat de pe urma unui câine turbat ca mine.

– Mulți au fost ofensați de acțiunile tale. Și nu doar idioții de *farangi.* Zilele astea, nu numai *farangii* își transportă mărfurile pe dirijabile. Interesele noastre s-au extins până departe. Interesele Thailandei.

Jaidee cercetează biroul generalului.

– Nu știam că mai nou Ministerul Mediului face inspecții numai când altora le pică bine.

– Încerc să te fac să înțelegi. Am numai tigri pe cap: rugina verzicantă, gărgărițele, războiul cărbunelui, cârtițele de la Ministerul Comerțului, carnete galbene, norme pentru sere, focare de *fa'gan*... Iar tu alegi să-mi mai aduci unul.

Căpitanul ridică ochii spre el.

– Cine e?

– Ce vrei să spui?

– Pe cine am supărat de te-a făcut să te pișși pe tine în halul ăsta? Să-mi ceri să nu mai lupt? E Ministerul Comerțului, nu? Unul de-ai lor te are la mână cu ceva.

Pracha nu scoate o vorbă preț de câteva clipe.

– Nu știu cine e. E mai bine să nu știi nici tu. Nu poți să lupți cu un adversar pe care nu-l cunoști, rostește el și întinde un plic peste masă. Am găsit asta azi, sub ușa mea. Chiar aici, în birou. În interiorul sediului nostru, înțelegi? Suntem complet infiltrați.

Jaidee deschide plicul.

Niwat și Surat sunt băieți buni. Au patru și șase ani. Sunt atât de tineri, dar deja au inima unor luptători.

Odată, Niwat a venit acasă cu nasul spart și ochii plini de lacrimi. I-a spus lui Jaidee că s-a luptat onorabil și a fost bătut cu sălbăticie, dar că se va antrena și că-l va dovedi pe *heeya* data viitoare.

Asemenea lucruri o scot din sărite pe Chaya. Îl acuză pe Jaidee că le împuie capul cu tot felul de prostii. Surat îi calcă pe urme lui Niwat și îl încurajează, îi spune că nu poate fi învins. Îi spune că e un tigru. Că e cel mai bun dintre cei buni. Că va domni în Krung Thep și că va aduce onoare familiei lor. Surat se crede antrenorul său și îi spune să lovească mai tare data viitoare. Lui Niwat nu îi e teamă de bătăi. Nu îi e teamă de nimic. Are doar patru ani.

În asemenea clipe, lui Jaidee i se frânge inima. Doar o dată i-a fost teamă în ringul de *muay thai*. Dar s-a

simțit de multe ori înspăimântat la lucru. Teama e parte din el. Teama e parte din minister. Ce altceva în afară de frică ar putea să închidă granițe, să incendieze orașe, să măcelărească cincizeci de mii de găini și să le îngroape în pământ neinfestat acoperiți de un strat gros de leșie? Când virusul Thonburi a lovit, el și oamenii săi au purtat mici măști din hârtie de orez, care le ofereau o iluzie de protecție, și au aruncat cu lopata stârvuri de păsări în gropi comune, în timp ce teama le dădea târcoale ca un *phii*. Cum putea virusul să se extindă atât de mult într-un interval atât de scurt? Se va răspândi mai mult? Va continua să accelereze? Să fie virusul care le va veni în sfârșit de hac? Au fost ținuți treizeci de zile în carantină, așteptând să moară, adormind înspăimântați noapte de noapte. Jaidee lucrează pentru un minister care nu poate să facă față tuturor amenințărilor cu care se confruntă; îi e continuu teamă.

Nu de lupte se teme, nici de moarte, ci de așteptare și de incertitudine; ceea ce-i frânge inima lui Jaidee e că Niwat nu știe nimic despre teroarea așteptării, care acum s-a infiltrat pretutindeni. Atât de multe lucruri se obțin așteptând. El e un om de acțiune. A luptat în ring. A purtat amuleta norocoasă Seub, binecuvântată în Templul Alb de însuși Ajahn Nopadon, și a mers tot înainte. Doar cu bastonul său negru a înăbușit de unul singur revoltele *nam* din Katchanaburi, intrând singur în mulțime.

Și totuși, singurele bătălii care contează sunt cele ale așteptării: când părinții săi au căzut pradă cibiscozei

și și-au scuipat plămânii printre dinți; când atât sora sa, cât și a Chayei și-au văzut mâinile umflate și crăpate de excrescențele de conopidă ale *fa'gan*-ului chiar înainte ca ministerul să fure o hartă genetică de la chinezi și să producă un remediu provizoriu. S-au rugat zilnic lui Buddha și au practicat calea lipsei de atașament, sperând că surorile lor se vor renaște într-o lume mai bună decât cea care le-a transformat degetele în bețe și le-a ros până la încheieturi. S-au rugat. Și au așteptat.

Lui Jaidee i se rupe inima pentru că Niwat nu cunoaște spaima și că Surat îl educă să fie așa. I se rupe inima pentru că nu poate să intervină și se blestemă pentru asta. De ce trebuie să distrugă iluzia de invincibilitate a copilăriei? De ce tocmai el? Urăște să aibă un asemenea rol.

În schimb, își lasă copiii să sară pe el și strigă în joacă: „Hrr, sunteți fii de tigru! Prea fioroși! Mult prea fioroși!" Iar ei sunt încântați, râd și se năpustesc din nou spre el, iar el îi lasă să câștige și le arată manevre pe care le-a învățat în afara ringului, trucuri pe care un luptător trebuie să le cunoască pe stradă, acolo unde luptele nu sunt ritualizate și unde până și un campion are câte ceva de învățat. Le arată cum să lupte, pentru că doar atât știe. Iar celălalt lucru – așteptarea – e ceva pentru care oricum nu i-ar putea pregăti.

Acestea sunt lucrurile la care se gândește când privește poza din plicul lui Pracha, pe când inima i se strânge, se prăbușește ca un bolovan în interior, ca și

cum miezul ființei sale ar fi plonjat într-o fântână, trăgându-i măruntaiele după el, lăsându-l gol pe dinăuntru.

Chaya.

Ghemuită lângă un perete, cu o pânză pe ochi, cu mâinile la spate și gleznele legate. Pe zid, cuvintele „Toată stima pentru Ministerul Mediului" sunt scrijelite cu litere de culoare maronie, care trebuie să fie sânge. O vânătaie se vede pe obrazul ei. Poartă același *pha sin* albastru pe care-l avea când i-a pregătit micul dejun de *gaeng kiew wan* și l-a condus râzând chiar în dimineața aceea.

Se uită mut la fotografie.

Fiii săi sunt luptători, dar nu știu că în război se pot folosi și asemenea metode. Nici măcar el nu știe cum să răspundă la o mișcare ca asta. Un dușman fără chip care-l apucă de gât, care-l mângâie pe bărbie cu o gheară de demon și îi șoptește *îți pot face rău* fără să-și dezvăluie identitatea, fără să se prezinte ca un inamic propriu-zis.

La început, glasul parcă l-a părăsit. Într-un sfârșit, reușește să articuleze:

– Trăiește?

Pracha oftează:

– Nu știm.

– Cine-a făcut asta?

– Nu știu.

– Trebuie!

– Dacă am fi știut, deja am fi recuperat-o!

Generalul își freacă furios fața, apoi se uită strâmb la Jaidee.

– Am primit atâtea plângeri împotriva ta, din atâtea locuri, că nu avem de unde să știm! Ar putea fi oricine.

O nouă spaimă îl cuprinde pe căpitan.

– Și fiii mei? întreabă și el sare în picioare. Trebuie să...

– Stai jos!

Pracha se întinde peste masă și îl apucă de umeri.

– Am trimis oameni la ei la școală. Propriii tăi oameni. Loiali numai ție. Singurii în care puteam să avem încredere. Sunt bine. Acum se îndreaptă spre minister. Trebuie să fii calm și să te gândești în ce poziție te afli. E mai bine să ținem totul sub control. Nu vrem ca ei să ia vreo decizie pripită. Vrem ca soția ta să se întoarcă la noi vie și nevătămată. Dacă facem prea multă zarvă, cineva o să se simtă ofensat și atunci cu siguranță ne-o vor trimite în bucăți.

Jaidee se uită la fotografia de pe masă. Se ridică și începe să se învârtă agitat prin cameră.

– Trebuie să fie Comerțul.

Își amintește de noaptea de la platformele de ancorare, la individul care-i urmărea pe el și pe oamenii săi de la distanță. Nonșalant. Disprețuitor. Scuipând resturi de betel ca sângele și făcându-se nevăzut în beznă.

– A fost Comerțul.

– La fel de bine pot să fie *farangii* sau Baronul Bălegarului – niciodată nu i-a plăcut că nu trucai vreo luptă. Poate a fost vreun alt naș, vreun *jao por* care a pierdut bani din cauza ta.

– Nici unul dintre ei nu s-ar coborî atât de mult. A fost Comerțul. Au un om...

– Gata!

Pracha lovește cu palma în masă.

– Oricine s-ar coborî atât de mult! Ți-ai făcut foarte mulți dușmani într-un timp foarte scurt. Până și un *chaopraya* de la palat s-a plâns de tine. Ar putea să fie oricine.

– Dai vina pe mine pentru asta?

Generalul oftează.

– Nu are rost să arătăm cu degetul. Ce-a fost a fost. Ți-ai făcut dușmani; eu ți-am permis asta.

Pracha își pune mâinile în cap, deznădăjduit.

– Trebuie să-ți prezinți scuze în public. Orice, numai să le dăm satisfacție.

– Nu fac așa ceva.

– Nu? Pracha râde cu amărăciune. Lasă-ți mândria prostească la o parte. Care crezi că va fi următoarea lor mișcare? întreabă și bate cu degetul în poza cu Chaya. N-am mai avut asemenea *heeya* de pe vremea ultimei Expansiuni. Bani cu orice preț. Avere cu orice preț. Acum, încă putem să o salvăm. Dar dacă o ții tot așa? Cu siguranță au s-o omoare. Sunt niște animale. Ai să-ți ceri scuze în public pentru acțiunile tale de la platformele de ancorare și vei fi coborât în grad. Vei fi transferat, probabil în sud, să triezi carnete galbene și să te ocupi de lagărele de acolo. Generalul suspină și privește din nou poza. Și dacă suntem foarte foarte atenți și foarte norocoși, poate o să o recapeți pe Chaya. Nu te uita așa la mine. Dacă ai

mai fi în ringul de *muay thai,* aș paria până și ultimul meu baht pe tine. Dar asta e o altfel de luptă. Pracha se întinde spre el, aproape implorându-l. Te rog. Fă cum îți spun. Pleacă-ți capul în fața furtunii.

CAPITOLUL 12

De unde era Hock Seng să știe că *tamade*-le alea de platforme de ancorare au fost închise? De unde să știe că toate șpăgile pe care le-a dat vor fi în zadar, din cauza Tigrului din Bangkok?

Scrâșnește din dinți la amintirea discuției cu domnul Lake. Cum a îngenuncheat înaintea monstrului palid de parcă era un zeu, îndurând răbdător cât timp creatura a urlat înjurat și i-a aruncat ziare în cap, toate cu Jaidee Rojjanasukchai pe prima pagină. Tigrul din Bangkok, o năpastă vie, la fel de rău ca unul din demonii thailandezi.

– *Khun*... a încercat el să protesteze, dar domnul Lake i-a tăiat-o imediat.

– Mi-ai zis c-ai aranjat totul! Dă-mi măcar un motiv bun pentru care să nu te concediez!

Bătrânul a strâns din dinți tot timpul cât au durat urletele, abținându-se să răspundă. Străduindu-se să fie rezonabil.

– *Khun*, toată lumea a pierdut marfă. E din pricina celor de la Carlyle & Sons. Domnul Carlyle e prea apropiat de ministrul comerțului Akkarat. Întotdeauna se ia la harță cu cămășile albe. Tot timpul îi insultă...

– Nu schimba subiectul! Bazinele cu alge ar fi trebuit să treacă de vamă săptămâna trecută. Mi-ai spus că i-ai plătit pe toți. Și acum aflu că ai păstrat o parte din bani. Nu a fost Carlyle, ci tu. Tu ești vinovatul.

– *Khun*, a fost Tigrul din Bangkok. E o calamitate. Un cutremur, un tsunami. Nu mă puteți învinovăți că nu am știut...

– M-am săturat să fiu mințit. Crezi că dacă sunt *farang* sunt neapărat și prost? Că nu-mi dau seama cum măsluiești registrele? Cum manipulezi, cum minți, cum te furișezi?

– Nu mint.

– Nu mă interesează explicațiile și scuzele tale! Cuvintele tale sunt egale cu zero! Nu-mi pasă ce spui. Nu vreau decât rezultate. Ori aduci linia la patruzeci la sută fiabilitate într-o lună, ori te întorci în turnurile carnetelor galbene. E alegerea ta. Ai o lună până când te zbor de-aici și caut pe altcineva.

– *Khun*...

– Ai priceput?

Hock Seng s-a uitat plin de ură spre podea, bucuros că monstrul nu îi poate vedea expresia.

– Desigur, Lake *Xiansheng*, înțeleg foarte bine. Va fi precum spuneți.

Înainte ca măcar să termine de vorbit, diavolul străin a și ieșit din birou, lăsându-l pe bătrân în urmă. Era o insultă atât de mare, încât să-l facă pe chinez să vrea să toarne acid pe seiful cel mare și pur și simplu să fure planurile. În furia sa, a ajuns până la magazie înainte să-și recapete stăpânirea de sine.

Dacă fabrica ar avea cumva de suferit sau dacă seifurile ar fi jefuite, el ar fi primul suspect. Și dacă e să spere că-și va croi o nouă viață în țara aceasta, nu își permite ca numele să îi fie chiar mai pătat decât e deja. Cămășile albe au nevoie de puține scuze ca să revoce un carnet galben. Să arunce un cerșetor chinez peste granițe, în mâinile fundamentaliștilor. Trebuie să aibă răbdare. Trebuie să supraviețuiască în *tamade* asta de fabrică încă o zi.

Așa că, în loc să se răzbune, Hock Seng îmboldește muncitorii, aprobă reparații care costă încă și mai mulți bani, ba chiar se folosește de propriile rezerve de bani atent delapidați ca să-i facă pe plac domnului Lake, orice numai să nu-și atragă furia diavolului străin. Testează linia, recondiționează utilaje vechi, caută prin tot orașul lemn de tec pentru un nou ax.

Îl pune pe Chan Zâmbărețul să ofere recompense oricărui carnet galben pentru informații despre vechi clădiri ale Expansiunii care s-au prăbușit, despre elemente care să merite să fie recondiționate. Orice pentru ca linia la producție să lucreze la parametri normali și să le permită să aducă un nou ax de tec pe râu, înainte să vină musonul și apele să se umfle.

Scrâșnește din dinți de frustrare. Era atât de aproape să-și atingă scopurile. Și acum supraviețuirea lui depinde de o linie de producție care nu a funcționat niciodată și de oameni care niciodată nu au cunoscut succesul. E suficient parcă să-l facă să încerce la rândul său să-l strângă cu ușa pe domnul Lake. Să-i spună diavolului că știe câte ceva despre viața lui privată, datorită legăturilor sale cu Lao Gu. Că știe despre fiecare loc pe care domnul Lake l-a frecventat, despre vizitele lui la biblioteci și la vechi familii din Bangkok. Despre fascinația lui pentru semințe.

Iar acum, cea mai ciudată, uimitoare dintre informații. Vestea care l-a făcut pe Lao Gu să vină în fugă să i-o împărtășească. O modificată. O bucată ilegală de gunoi genetic. O fată după care domnul Lake se ține, indiferent la riscurile relației cu ea. Lao Gu i-a șoptit că diavolul își aduce creatura în propriul pat. În repetate rânduri. Se prăpădește de dorul ei.

Uimitor. Dezgustător.

Util.

Însă o armă care să fie folosită în ultimă instanță, dacă Lake chiar încearcă să-l dea afară din fabrică. În loc să facă o mișcare decisivă, mai bine să-l pună pe Lao Gu să stea cu ochii larg deschiși și urechile ciulite și să adune mai multe informații. Când a aranjat ca omul său de încredere să fie angajat, a făcut-o tocmai pentru o asemenea posibilitate. Nu trebuie să utilizeze în mod pripit un lucru cu care își are patronul la mână doar pentru că e supărat. Așa că, deși se simte de parcă ar fi fost târât prin noroi, Hock Seng se agită

ca o maimuţică numai să-l mulţumească pe diavolul străin.

Cu o căutătură sumbră, traversează fabrica, urmându-l pe Kit spre un alt punct nevralgic. Probleme. Întotdeauna, tot mai multe probleme.

Zgomotul reparaţiilor răsună pretutindeni împrejurul lor. Jumătate din sistemul de propulsie a fost scos din podea şi resetat. Zumzetul constant al cânturilor intonate de nouă călugări budişti răzbate din capătul îndepărtat al clădirii. Întind panglicile sacre *saisin* peste tot şi imploră spiritele care bântuie locul – jumătate din ele probabil *phii* apăruţi în urma Contracţiei care sunt supăraţi că thailandezii lucrează pentru *farangi* – să permită buna funcţionare a fabricii. Hock Seng strâmbă din nas la vederea călugărilor şi automat la gândul costurilor prezenţei lor.

– Care e noua problemă? întreabă el în timp ce se strecoară pe lângă presele de tăiat şi pe sub linia de producţie.

– E aici, *Khun*. Vă arăt, spune Kit.

Miasma caldă şi sărată a algelor devine tot mai prezentă, un miros umed care atârnă greu în aer. Kit arată la şirul de bazine cu alge, cele câteva zeci de cuve jilave destinate creşterii plantelor acvatice. Apele lor sunt acoperite cu spuma groasă provenită în urma înmulţirii algelor. O muncitoare o scoate din recipiente cu o plasă. O aruncă pe un filtru de mărimea unui om, pe care apoi îl ridică spre tavan cu ajutorul unor pârghii cu frânghii de cânepă. Acolo, sute de alte filtre similare aşteaptă.

– Sunt bazinele, spune Kit. Sunt contaminate.

Hock Seng aruncă o privire spre ele, ascunzându-și dezgustul.

– Da? Și care e problema?

La bazinele mai sănătoase, spuma, care are mai bine de cincisprezece centimetri grosime, e ca o pernă de clorofilă, de un verzui vibrant. Mirosul pregnant de apă de mare și viață emană din ele. Apa se prelinge pe marginile bazinelor translucide în șiroaie subțiri care umezesc podeaua și lasă boboci albi, sărați, când se evaporă. Bălți de alge încă vii alunecă încet pe canalele de scurgere înspre grilajele ruginite de fier și dispar în hău.

ADN de porc și altceva... sămânță de in, se gândește Hock Seng. Domnul Yates credea că acesta e secretul algelor pe care le producea. Că astfel avea la dispoziție asemenea cantități de spumă. Bătrânului i-au plăcut întotdeauna proteinele de porc. Porcii poartă noroc. Așa ar trebui să fie și cu algele astea. Și totuși, nu i-au pricinuit decât necazuri, în ciuda potențialului lor.

Kit zâmbește cu nervozitate în timp ce îi arată cum mai multe bazine au producție scăzută de alge, spumă cu o culoare mai ternă și miros de pește, mai asemănător cu acela al pastei de creveți decât cu mirosul sărat al celor mai sănătoase.

– Banyat spunea că nu ar trebui folosite. Că ar trebui să așteptăm până sosesc cele noi.

Hock Seng râde aspru și clatină din cap.

– Nu o să primim nici un alt bazin. Nu de când Tigrul din Bangkok a ars tot ce era pe platformele de ancorare. Trebuie să ne descurcăm cu ce avem.

– Dar sunt contaminate. Sunt posibili agenți patogeni. S-ar putea răspândi la celelalte bazine.

– Ești sigur de asta?

– Banyat a spus...

– Banyat a fost strivit de un megodont. Și dacă nu punem în funcțiune linia de producție cât mai curând posibil, *farangii* o să ne lase să murim de foame.

– Dar...

– Crezi că alți cincizeci de thailandezi nu ți-ar vrea slujba? Sau o mie de carnete galbene?

Kit e redus la tăcere. Hock Seng încuviințează sumbru.

– Fă linia asta să funcționeze.

– Dacă suntem inspectați de cămășile albe, își vor da seama că bazinele sunt infestate, spune Kim și vâră un deget în clăbucii cenușii de pe marginea unui rezervor. N-ar trebui să vedem așa ceva. Algele ar trebui să fie mult mai deschise la culoare. Și să nu facă atâția bulbuci.

Hock Seng se uită acru la bazine.

– Dacă nu repunem în funcțiune linia de producție, ajungem cu toții în stradă.

E pe cale să mai spună ceva, dar tânăra Mai se apropie în fugă.

– *Khun*. Vă caută cineva.

Bătrânul se uită agasat la ea.

– Cineva cu informații despre un nou ax? Poate vreo bârnă de tec smulsă din *bot*-ul unui templu?

Mai rămâne cu gura căscată, năucită la auzul blasfemiei, dar chinezului nu-i pasă.

– Dacă nu are un ax funcțional, nu-mi pierd timpul cu el. Se întoarce spre Kit. E posibil să goleşti şi să cureți bazinele?

Celălalt bărbat ridică din umeri, cam fără tragere de inimă.

– Putem încerca, *Khun*, dar Banyat a spus că dacă nu avem culturi de nutrienți, nu putem rezolva în totalitate problema. Vom fi nevoiți să refolosim culturile care vin tot din aceste bazine. E foarte posibil să ne confruntăm din nou cu aşa ceva pe viitor.

– Nu putem să le trecem prin sită? Să le filtrăm cumva?

– Bazinele şi culturile nu pot fi curățate întru totul. La un moment dat, vom avea de-a face cu un agent patogen. Şi atunci restul bazinelor vor fi contaminate.

– La un moment dat? Atât ai de spus? La un moment dat? întreabă chinezul cu o expresie sălbatică. Nu-mi pasă de „la un moment dat". Îmi pasă de luna asta. Dacă fabrica nu are randament, nici nu vom mai avea ocazia să ne facem griji de „momentul" despre care vorbeşti. Ai să te-ntorci în Thonburi, să scormoneşti prin mațe de găină, sperând să nu te îmbolnăveşti de gripă, iar eu voi ajunge înapoi într-un turn pentru carnete galbene. Nu-ți face griji pentru ziua de mâine. Gândeşte-te că domnul Lake ne poate arunca în stradă oricând are chef. Foloseşte-ți imaginația.

Găsește o modalitate prin care să faci *tamade*-le astea de alge să se înmulțească.

Nu pentru prima oară blestemă faptul că e nevoit să lucreze cu thailandezi. Pur și simplu nu au spiritul întreprinzător al chinezilor.

– *Khun?*

E Mai, care încă nu a plecat. Fata tresare când îi aruncă o privire aspră.

– Omul acela spune că e ultima voastră șansă.

– Ultima mea șansă? Arată-mi-l pe *heeya*.

Se îndreaptă în grabă spre sala principală, dând la o parte prelatele camerelor de rafinare. Ajuns acolo, unde megodonții se sprijină de brațele axelor, irosind bani pe care ei nu îi au, Hock Seng se oprește locului, îndepărtându-și algele de pe mâini și simțindu-se ca un prost înfricoșat.

Fute-Câini îl așteaptă în mijlocul fabricii, ca și cibiscoza în toiul unui festival al primăverii, urmărind cum linia de producție este testată. Oase-Bătrâne și Ma Față-de-Cal îl însoțesc. Toți trei stau acolo, cu o încredere de nestrămutat. Fute-Câini, cu excrescențele lui de *fa'gan* și nasul lipsă. Cu tovarășii săi bătăuși; amândoi sunt niște *nak leng* duri, care nu cunosc milă pentru carnetele galbene, nici teamă de poliție.

Are un noroc chior că domnul Lake e la etaj, verificând registrele, un noroc chior că micuța Mai a venit la el și nu la diavolul străin. Fata se întoarce la treaba ei, lăsându-l singur față în față cu viitorul lui.

Bătrânul îi face semn lui Fute-Câini să vină cu el într-un loc mai ferit, de unde să nu poată să fie văzuți

de la ferestrele de sus. Dar, numai pentru a-l zgândări, celălalt se propteşte locului şi continuă să cerceteze linia de producţie şi adunătura de megodonţi.

– De-a dreptul impresionant, spune el. Aici faceţi fabuloasele voastre arcuri cinetice?

Hock Seng se încruntă şi îi face semn să vină cu el afară din fabrică.

– Nu ar trebui să vorbim aici.

Fute-Câini îl ignoră. Stă cu ochii aţintiţi la birouri şi la ferestrele de supraveghere.

– Şi acolo lucrezi tu? Sus?

– Nu pentru mult timp, dacă un anumit *farang* te vede aici, rosteşte chinezul cu un zâmbet de politeţe forţat. Vă rog. Ar fi mai bine să ieşim afară. Prezenţa voastră poate să ridice suspiciuni.

Timp de câteva clipe, Fute-Câine nu face nicio mişcare, continuând să privească birourile. Hock Seng are senzaţia supărătoare că bărbatul poate să vadă prin pereţi, că zăreşte enormul seif de fier dinăuntru, cu toate secretele preţioase pe care le conţine.

– Vă rog, mormăie bătrânul. Chiar şi aşa, muncitorii vor vorbi destul despre asta.

Brusc, interlopul se întoarce spre ieşire şi le face semn oamenilor săi să-l însoţească. Hock Seng îşi înăbuşe un suspin de uşurare şi se grăbeşte să-i ajungă din urmă.

– Cineva vrea să te vadă, spune Fute-Câini, arătând spre porţile exterioare.

Baronul Bălegarului. Tocmai acum și-a găsit. Chinezul aruncă o privire spre ferestrele de supraveghere. Patronul său va fi furios dacă observă că lipsește.

– Da, desigur. Numai să-mi pun actele în ordine, zice el, făcând un semn spre birouri.

– Acum. Nimeni nu-l face să aștepte. Acum sau niciodată. Vino după mine.

Carnetul galben ezită, sfâșiat de indecizie, apoi o cheamă pe Mai. Fata îi ajunge în fugă, tocmai când cei trei străini ajung la porți. Se apleacă spre ea și îi șoptește.

– Spune-i lui *Khun* Anderson că nu mă voi întoarce... că știu unde să găsesc un nou ax. Încuviințează tăios. Da. Asta să-i spui. Un ax.

Mai face semn că a priceput și dă să plece, dar Hock Seng o trage înapoi, aproape de el.

– Adu-ți aminte să vorbești rar și în cuvinte simple. Nu vreau ca *farangul* să înțeleagă altceva și să mă arunce în stradă. Dacă zbor eu, zbori și tu. Să ții minte asta.

Mai rânjește.

– *Mai pen rai.* Am să-l fac foarte fericit că lucrați cu atâta hărnicie.

Țâșnește înapoi în fabrică. Fute-Câini zâmbește peste umăr.

– Și eu care credeam că ești doar regele carnetelor galbene. Când colo, tu ai la cherem și o fată frumușică de-a noastră. Deloc rău pentru un rege al carnetelor galbene.

– Titlul de rege al carnetelor galbene nu e unul la care să aspir, mormăie Hock Seng printre dinți.

– La fel ca acela de Baron al Bălegarului. Numele pot să ascundă multe, spune thailandezul în timp ce privește fabrica pentru ultima oară. Nu am mai fost într-o uzină a *farangilor*. E de-a dreptul impresionantă. Se învârt mulți bani pe-aici.

Hock Seng se forțează să zâmbească.

– *Farangii* nu se uită la cât cheltuiesc.

Privirile muncitorilor îi dau fiori. Se întreabă câți dintre ei știu cine e Fute-Câini. Pentru prima oară, e bucuros că nu lucrează mai mulți chinezi cu carnete galbene în fabrică. Și-ar fi dat seama imediat cu cine are de-a face. Își reprimă iritarea și teama pe care le simte din cauza situației care poate să-l compromită. Evident că Fute-Câini ar vrea să îl prindă pe picior greșit. Totul face parte din procesul de negociere.

Ești Tan Hock Seng, liderul noului Tri-Cliper. Nu te lăsa afectat de asemenea tactici murdare.

Rostește în gând această mantră de îmbărbătare care durează până ce trece de porțile exterioare. Ajuns acolo, Hock Seng încremenește. Fute-Câini râde în timp ce deschide portiera.

– Ce se-ntâmplă? N-ai mai văzut o mașină până acum?

Bătrânul își înghite impulsul de a-l pălmui pentru aroganța și prostia lui.

– Ești un netot, mormăie el. Ai idee în ce măsură atrage atenția chestia asta asupra mea? Câți oameni

au să bârfească despre o asemenea extravaganță, parcată chiar în fața fabricii?

Urcă în mașină. Fute-Câini îl urmează rânjind. Ceilalți doi se îngrămădesc după ei. Oase-Bătrâne îi spune șoferului să o ia din loc. Motorul mașinăriei se trezește la viață cu un huruit. Pornesc la drum.

– Diesel pe cărbuni? întreabă Hock Seng în șoaptă.

Fute-Câini râde înfundat.

– Șeful face atâtea pentru industria cărbunelui... E doar o mică extravaganță.

– Dar costurile...

Vocea lui Hock Seng se stinge. Costul exorbitant de a trezi la viață monstrul de oțel. Câtă risipă. O dovadă a puterii Baronului Bălegarului. Chiar și zilele sale de prosperitate, în Malaysia, el unul nici nu s-ar fi gândit la asemenea extravaganță.

Se înfioară în pofida căldurii din mașină. Mașinăria are o soliditate străveche, e atât de grea și masivă încât ar putea să fie un tanc. Se simte de parcă ar fi închis într-unul din seifurile de la SpringLife, izolat de lumea din jur. Îl cuprinde o senzație de claustrofobie.

Fute-Câini zâmbește și Hock Seng caută să-și stăpânească emoțiile.

– Sper că nu-i vei irosi timpul, spune el.

Bătrânul se forțează să-i întâlnească privirea.

– Cred că ai prefera să dau greș.

– Ai dreptate. Dac-ar fi fost după mine, trebuia să fi lăsat pe toți cei din nația ta să moară la granițe.

Mașina accelerează, împingându-l pe Hock Seng în bancheta de piele.

Prin ferestre, vede cum Krung Thepul lunecă pe lângă ei, de neatins: mulțimi cu pielea arsă, animale de povară pline de praf și biciclete se îngrămădesc ca niște bancuri de pești. Toți ochii se întorc înspre mașină. Guri deschise și mute, alături de acei câțiva curajoși sau nesăbuiți care strigă și arată cu degetul. Viteza mașinii e uimitoare.

Carnetele galbene se îmbulzesc la intrările din turnuri. Chinezi din Malaysia, bărbați și femei care încearcă să-și păstreze speranța cât timp așteaptă oportunități de a lucra care deja s-au mistuit în arșița după-amiezii. Dar încă încearcă să pară plini de viață, să arate că trupurile lor emaciate mai au câteva calorii în ele, numai să găsească pe cineva care să le ardă.

Toată lumea întoarce privirea spre mașina Baronului. Când se deschide portiera, îngenunchează cu toții, fac *khrab*-uri de supușenie, plecăciuni întreite pentru cel care îi găzduiește, singurul om din Krung Thep care e dispus să îi sprijine, care le oferă o oarecare protecție în fața macetelor înroșite ale fanaticilor și a bastoanelor negre ale cămășilor albe.

Ochii lui Hock Seng se plimbă peste capetele lor plecate, întrebându-se dacă îi cunoaște pe unii dintre ei, cumva surprins că nu se află acolo.

Fute-Câini îl conduce în întunecimea turnului. E întâmpinat de mișunatul șobolanilor și de mirosul de trupuri asudate, îngrămădite laolaltă. Când ajung la lifturi, deschide un tub de comunicații din alamă, tot ruginit, și strigă autoritar. Apoi așteaptă, privindu-se

reciproc: Fute-Câini plictisit, Hock Seng ascunzându-şi cu atenţie anxietatea. De sus se aude un uruit, ţăcănitul unor angrenaje, zgomotul de piatră zgâriată de fier. Un lift coboară de deasupra. Călăuza lui îi deschide uşa şi păşeşte înăuntru. Femeia de la panoul de control al liftului ridică frâna şi strigă în tubul de comunicaţii înainte să închidă din nou uşa. Fute-Câini zâmbeşte prin grilaj.

– Aşteaptă aici, carnetule galben.

Şi dispare în beznă.

Un minut mai târziu, o echipă de hamali coboară balast cu cel de-al doilea lift. Se îmbulzesc afară din el şi se îndreaptă grămadă spre scări, să urce şi să mai aducă o tură. Unul dintre ei îl observă pe Hock Seng şi îl ia drept unul de-ai lor.

– Nu mai sunt locuri. Suntem destui deja.

– Nu. Evident că nu, mormăie el, dar oamenii nici nu se mai zăresc, tot ce se aude fiind plescăitul sandalelor lor pe scări.

Din locul în care se află poate să privească afară, la dogoarea tropicală împânzită cu refugiaţi care aşteaptă în stradă cu nimic de făcut şi nicăieri de mers. Câteva carnete galbene trec pe coridor. Se aud scâncete de bebeluşi, ale căror voci plăpânde răsună prin pereţii calzi de beton. De undeva de deasupra aude gemete. Oamenii se regulează pe coridoare ca animalele, în văzul lumii, pentru că s-au văzut nevoiţi să renunţe la orice intimitate. Totul îi este atât de cunoscut. I se pare extraordinar că a locuit odinioară

chiar în această clădire, că și el a asudat în aceeași cușcă gigantică.

Minutele se scurg. Poate că Baronul Bălegarului s-a răzgândit. Fute-Câini ar fi trebuit să se întoarcă până acum. Observă o mișcare cu coada ochiului și tresare, dar acolo sunt numai umbre.

Uneori, visează că bentițele verzi se prefac în pisici cheshire, că apar unde se așteaptă mai puțin: când își toarnă apă pe cap în vreme ce se îmbăiază, când mănâncă un castron cu orez, când stă ghemuit pe o latrină... pur și simplu se materializează lângă el și îl înhață, apoi îl spintecă și îi agață capul pe stradă, undeva la vedere, ca avertisment. Întocmai ca Boboc-De-Jad și sora mai mare a primei sale soții. Întocmai ca fiii săi...

Liftul începe să huruie. Câteva clipe mai târziu, Fute-Câini coboară. Femeia nu mai e acolo. Cel care controlează sistemul de frânare e chiar Fute-Câini.

– Bine. N-ai fugit când ai avut ocazia.

– Locul ăsta nu mă înspăimântă.

Bărbatul mai tânăr îl privește cu o urmă de stimă.

– Nu. Sigur că nu. Doar ai mai trăit aici, nu-i așa?

Iese din lift și face semn spre umbrele din turn, de la adăpostul cărora se ivesc câteva gărzi. Bătrânul abia reușește să-și înăbușe un icnet de surprindere, dar celălalt îi surprinde totuși reacția. Se amuză pe seama ei.

– Căutați-l.

Mâinile lor îi pipăie coastele, coboară pe picioare, îi inspectează până și zona genitală. Când gărzile termină, Fute-Câini îi face semn să intre în lift. Își

trimite oamenii la treaba lor și strigă să fie ridicat liftul în tubul de comunicații.

De undeva de sus răzbate zgomotul de oameni care intră în cușca de balast. Iar acum liftul urcă, traversând unul după altul cercurile iadului. Căldura devine tot mai insuportabilă. Inima clădirii, expusă la soarele tropical în întreaga sa putere, e un cuptor.

Hock Seng își amintește cum dormea aici în casa scării, chinuindu-se să respire în duhoarea trupurilor celorlalți refugiați care se înghesuiau în el. Își aduce aminte cum stomacul i se lipea de coloană. Iar apoi, într-o vâltoare roșie, caldă, imaginea sângelui pe mâinile sale îi revine în minte. Un alt carnet galben, întinzându-se către el, cerșind ajutor, chiar atunci când el i-a implântat tăișul unei sticle sparte de whisky în gât. Închide ochii, reprimând amintirea.

Mureai de foame. N-ai avut de ales.

Dar nu prea reușește să se convingă. Continuă să urce. Brusc, briza începe să-i mângâie. Aerul se răcorește și se simte parfum de hibiscus și citrice.

O sală deschisă se zărește în trecerea lor. O promenadă, expusă la aerul orașului, cu grădini atent îngrijite, cu lămâi la marginea unor balcoane largi. Hock Seng se întreabă câtă apă trebuie cărată până la o astfel de înălțime. Se gândește la numărul de calorii consumate și la omul care are acces la asemenea putere. E palpitant și terifiant deopotrivă. E aproape. Atât de aproape.

Ajung în vârful clădirii. Peisajul orașului învesmântat în soare se întinde înaintea lor. Turnurile

aurii ale Marelui Palat, unde regina-copil își are curtea și unde Somdet Chaopraya trage sforile, *chedi*-urile templului Mongkut, care se odihnește pe coasta unui deal, probabil singura clădire care ar scăpa dacă digurile ar ceda. Turnurile frânte și dărâmate ale vechii Expansiunii. Și peste tot în jur, marea.

– Frumoasă privelişte. Nu-i așa, carnetule galben?

În celălalt capăt al vastului acoperiș a fost ridicat un pavilion alb, care foșnește blând în briza sărată. La umbra sa, Baronul Bălegarului stă tolănit într-un fotoliu din ratan. E gras. Mai gras decât orice om pe care Hock Seng l-a văzut de la Koh Perlatul – care avea monopol în Malaysia pe durianul rezistent la rugina verzicantă – încoace. Poate nu la fel de gras ca Ah Deng, care avea o tarabă cu dulciuri în Penang, dar totuși individul e uimitor de gras, ținând cont de privațiunile economiei de calorii.

Se apropie încet și face un *wai*, coborându-și capul până își atinge pieptul cu bărbia și își lipește palmele deasupra frunții, arătându-i mafiotului respectul la care acesta probabil că se aștepta.

Grăsanul îl privește cu luare-aminte.

– Vrei să faci o înțelegere cu mine?

Hock Seng simte un nod în gât. Încuviințează. Celălalt așteaptă, răbdător. Un servitor aduce cafea rece și i-o oferă Baronului, care soarbe cu poftă din ceașcă.

– Ți-e sete?

Bătrânul chinez are prezența de spirit să clatine din cap, în semn de refuz. Baronul Bălegarului ridică din umeri. Mai ia o înghițitură. Nu scoate o vorbă.

Patru servitori în costume albe se apropie în grabă, cărând o masă cu o cuvertură din pânză de in. Așază masa în fața lui. Baronul Bălegarului îi face semn lui Hock Seng să se apropie.

– Haide, nu încerca să fii prea politicos. Mănâncă. Bea.

I se aduce un scaun. Gazda sa îl invită la tăiței U-Tex, crabi și salată de papaia verde, dar și la *laab mu* și *gaeng gai* și orez U-Tex fiert. Pentru desert îl așteaptă un platou de felii de papaia.

– Nu-ți fie teamă. Puiul e din ultimul tip de manipulare genetică, iar papaia e proaspăt culeasă de pe plantația mea din est. De două anotimpuri încoace, n-am avut nici urmă de rugină verzicantă.

– Cum...?

– Ardem toți copacii care au vreo urmă de boală și pe cei din jurul lor. Pe deasupra, ne-am lărgit perimetrul de zonă-tampon la cinci kilometri. Așa, sterilizarea cu ultraviolete pare suficientă.

– Înțeleg.

Baronul Bălegarului arată spre micul arc cinetic de pe masă.

– Zici că înmagazinează un gigajoule?

Hock Seng încuviințează.

– Și le ai de vânzare?

– Nu, știu cum să le fac.

– Ce te face să crezi că sunt interesat?

Chinezul ridică din umeri, căutând să-și ascundă nervozitatea. Pe vremuri, îi era ușor să poarte asemenea

negocieri. Era ca a doua natură a lui. Dar pe atunci nu era într-o situație disperată.

– Dacă nu ești, găsesc pe altcineva.

Baronul încuviințează. Își termină cafeaua. Un servitor îi umple încă o dată ceașca.

– Și de ce-ai venit la mine?

– Pentru că ești bogat.

Baronul Bălegarului izbucnește în râs la auzul vorbelor sale. Aproape că își scuipă cafeaua. Burta și trupul i se zgâlțâie. Servitorii săi încremenesc, privind atenți. Când grăsanul își stăpânește în cele din urmă râsul, se șterge la gură și clatină din cap.

– Un răspuns cinstit, spune el, dar apoi zâmbetul îi dispare. Dar sunt și periculos.

Hock Seng își alungă nervozitatea și vorbește deschis.

– Când întregul regat ne-a respins pe noi, refugiații, tu ne-ai găzduit. Nici măcar propriile rude, chinezii din Thailanda, nu au fost atât de generoși. Maiestatea Sa Regală regina ne-a arătat milă, permițându-ne să trecem de graniță, dar tu ai fost cel care ne-a oferit adăpost.

Baronul Bălegarului ridică din umeri.

– Oricum, nimeni nu folosea turnurile.

– Și totuși, ești singurul care ne-a arătat compasiune. O întreagă țară plină de budiști pioși, însă numai tu ne-ai dat un cămin, în loc să ne alungi peste graniță. Dacă nu erai tu, aș fi fost mort până acum.

Bărbatul îl cercetează atent pe Hock Seng.

– Sfătuitorii mei mi-au spus că e o greşeală. Că aş intra în conflict cu cămăşile albe, cu generalul Pracha. Poate chiar să-mi pericliteze afacerile cu metan.

Hock Seng încuviinţează.

– Eşti singurul cu suficientă influenţă încât să-ţi asumi riscul.

– Şi ce vrei în schimbul acestei minunate tehnologii?

Bătrânul se îmbărbătează şi răspunde:

– O navă.

Baronul Bălegarului îl priveşte surprins.

– Nu bani? Nu jad? Nu opiu?

Hock Seng clatină din cap.

– O navă. Un cliper rapid. Produs de Mishimoto. Înregistrat şi având aprobarea să transporte marfă în regat şi prin Marea Chinei de Sud. Sub protecţia Maiestăţii Sale regina... Şi al tău, încheie el după o mică pauză.

– Aha. Eşti un carnet galben viclean, zâmbeşte Baronul. Şi eu care credeam că îmi eşti cu adevărat recunoscător.

– Eşti singurul om care poate să obţină asemenea permise şi garanţii.

– Vrei să spui că sunt singurul care poate să facă un afacerist respectabil dintr-un carnet galben. Singurul care poate să convingă cămăşile albe să-i permită unui carnet galben să-şi construiască un imperiu al transporturilor comerciale.

Hock Seng nici măcar nu clipeşte.

– Sindicatul tău controlează iluminatul public al oraşului. Influenţa ta e fără egal.

Pe neașteptate, Baronul Bălegarului se ridică din fotoliu.

– Da. Ei bine, așa e.

Se întoarce și traversează agale acoperișul. Se oprește la marginea terasei, scrutând orașul dedesubt cu mâinile la spate.

– Da. Bănuiesc că încă mai am sfori pe care aș putea să le trag. Miniștri pe care să-i conving, spune el și se întoarce spre Hock Seng. Îmi ceri multe.

– Îți ofer încă și mai multe.

– Și dacă oferi asta și altora?

Bătrânul clatină din cap.

– Nu am nevoie de o flotă. Doar de o navă.

– Tan Hock Seng, căutând să-și reclădească imperiul naval în Regatul Thailandei. Baronul Bălegarului se întoarce brusc spre el și adaugă: Poate că deja ai vândut planurile și altora.

– Nu pot decât să jur că nu e așa.

– Ai jura pe strămoșii tăi? Pe fantomele familiei tale, care bântuie înfometate străzile din Malaysia?

Chinezul tresare, încurcat.

– Aș face-o.

– Vreau să văd tehnologia asta pe care susții că o ai.

Hock Seng îl privește surprins.

– Încă nu ai început să-l încarci?

– De ce nu-mi arăți tu cum s-o fac acum?

Carnetul galben rânjește.

– Ți-e teamă că e un fel de capcană? Poate o bombă cu lame? întreabă și începe să râdă. Nu mă ocup cu

asemenea jocuri. Am venit doar pentru afaceri. Se uită împrejur. Ai pe cineva care să îl încarce? Hai să vedem câți jouli poate să bage în arc. Încarcă-l și vei vedea cu ochii tăi. Dar fii atent cu el. Nu e la fel de rezistent ca un arc standard, din cauza efortului de torsiune suplimentar. Nu trebuie scăpat. Tu de-acolo, arată el la un servitor, pune arcul ăsta pe un ax cu spirală, să vezi câți jouli poți să bagi în el.

Omul pare să ezite. Baronul îi face semn să se supună. Briza începe să bată și întreaga grădină foșnește în timp ce tânărul pune arcul cinetic pe un ax și se așază pe bicicleta de alimentare.

Brusc, pe Hock Seng îl năpădește o nouă îngrijorare. A verificat cu Banyat că a luat unul din arcurile bune, care trecuseră de controlul calității, spre deosebire de cele care cedau imediat ce erau puse la încărcat. Banyat l-a asigurat că a luat unul bun. Dar acum, când servitorul se pregătește să pedaleze, îndoiala își înfige colții în bătrânul chinez. Dacă a ales greșit, dacă Banyat s-a înșelat... și oricum Banyat a murit călcat de un megodont turbat. Hock Seng nu a putut să verifice încă o dată că arcul e în regulă. Era sigur... și totuși...

Servitorul începe să pedaleze. Bătrânul își ține răsuflarea. Tânărul transpiră și se uită la cei doi, surprins de câtă rezistență opune arcul. Schimbă viteza. Pedalele încep să se rotească, încet mai întâi, apoi tot mai repede. Schimbă vitezele în vreme ce impulsul crește, băgând tot mai multă energie în arcul cinetic.

Baronul Bălegarului privește gânditor.

– Cunoșteam pe cineva care lucra la fabrica ta de arcuri cinetice. Acum câțiva ani. Nu își arunca banii în stânga și-n dreapta, ca tine. Nici nu era la fel de bine văzut printre celelalte carnete galbene. Am auzit că a fost omorât de cămășile albe pentru ceasul pe care-l avea pe mână. L-au rupt în bătaie și l-au jefuit chiar în mijlocul străzii, doar pentru că era în oraș după ora stingerii.

Hock Seng ridică din umeri, alungându-și din minte imaginea unui om întins pe dalele de piatră, cu trupul transformat într-o masă informă de carne vie, cerându-i ajutor...

Ochii Baronului îl privesc bănuitori.

– Iar acum, tu lucrezi chiar pentru aceeași companie. Și nu cred în coincidențe.

Hock Seng nu răspunde.

– Fute-Câini ar fi trebuit să fie mai atent. Ești periculos.

Bătrânul clatină solemn din cap.

– Tot ce vreau e să îmi recapăt viața.

Servitorul pedalează fără să se oprească, trimițând tot mai mulți jouli în arc, încărcând micuța cutie cu o cantitate inimaginabilă de energie pentru dimensiunile sale. Baronul Bălegarului privește înmărmurit, încercând să-și ascundă surprinderea în timp ce procesul continuă, dar, ochii măriți îl trădează. Bicicleta începe să scârțâie din cauza pedalatului. Servitorul bagă tot mai multă energie.

– Unui om i-ar lua o noapte întreagă să-l încarce, spune Hock Seng. Ar trebui să-l duci la un megodont.

– Cum funcționează?

– Există o nouă soluție de lubrifiere, care îi permite arcului să suporte tensiuni mult mai mari, fără să se rupă sau să se oprească.

Tânărul continuă să încarce arcul cu energie. Servitorii și gărzile de corp încep să se adune împrejur, toți urmărind surprinși scena.

– Uimitor, murmură Baronul.

– Dacă îl pui la un animal mai eficient – un megodont sau un catâr –, transferul calorie-joule e aproape nesemnificativ, rostește Hock Seng.

Cu un zâmbet pe față, stăpânul turnului privește cum servitorul său pedalează.

– O să-ți testăm arcul, Hock Seng. Dacă eliberează energie la fel de bine cum o înmagazinează, ai să-ți primești nava. Adu-mi specificațiile și planurile. Pot să fac afaceri cu un om ca tine.

Face semn unui servitor și cere băutură.

– Să închinăm un pahar. Pentru un nou partener de afaceri.

Un val de ușurare îl străbate pe Hock Seng. Pentru prima oară de când și-a spălat mâinile în sânge pe o alee, acum mulți ani, de când un om i-a implorat mila și nu a primit-o, băutura îi curge prin vene și e mulțumit.

CAPITOLUL 13

Jaidee își amintește cum a întâlnit-o prima oară pe Chaya. Tocmai câștigase unul dintre primele sale meciuri de *muay thai;* nici măcar nu ține minte cu cine a luptat, dar nu a uitat cum a ieșit din ring și oamenii l-au felicitat, unii spunând că se mișca mai bine chiar decât Nai Khanom Tom. În acea noapte a băut mult *laolao*, apoi a ieșit împleticindu-se în stradă împreună cu prietenii săi, râzând și încercând să lovească o minge de *takraw*. Erau beți, nesăbuiți, animați de gustul victoriei și al vieții.

Și au dat de Chaya, care închidea prăvălia părinților ei, trăgând obloanele de lemn care protejau taraba unde vindeau gălbenele și flori de iasomie modificată genetic pentru ofrandele aduse templului. Când i-a zâmbit, i-a aruncat lui și prietenilor săi o privire dezgustată. Dar lui Jaidee i s-a părut că parcă o cunoștea dintotdeauna, că își petrecuseră împreună o viață anterioară, iar acum se regăseau în sfârșit, ca niște iubiți destinați unul altuia.

S-a uitat la ea înmărmurit, vrăjit, iar prietenii săi au înțeles – Suttipong și Jaiporn și toți ceilalți, toți cei care au căzut pradă epidemiei care a măturat țara, când au mers să incendieze satele afectate, cu toții morți de atât timp – și l-au văzut privind-o, îndrăgostit până peste cap, și cât l-au tachinat pentru asta. Chaya i-a aruncat o privire de dispreț studiat și l-a făcut să plece cu coada între picioare.

Lui Jaidee i-a fost întotdeauna ușor să-și găsească o iubită, vreo fată ce era atrasă fie de gloria lui de luptător, fie de uniforma albă. Dar Chaya parcă s-a uitat prin el și i-a întors spatele.

I-a luat o lună până să-și facă suficient curaj să se întoarcă. Prima oară, s-a îmbrăcat îngrijit, a cumpărat flori pentru ofrande, și-a luat restul și a plecat fără să scoată o vorbă. Timp de câteva săptămâni, a trecut pe la prăvălia părinților ei tot mai des, vorbindu-i din ce în ce mai mult, înnodând o legătură. La început, credea că îl ia drept un bețiv care încearcă să-și ceară scuze, dar ulterior și-a dat seama că ea nu făcuse legătura, că bețivanul arogant din acea noapte fusese uitat cu desăvârșire.

Jaidee nu i-a povestit niciodată cum s-au întâlnit prima oară, nici măcar după căsătorie. Era prea umilitor să recunoască slăbiciunea pe care ea o văzuse la el în acea noapte pe stradă. Să-i spună că bărbatul pe care îl iubea era unul și același cu bețivanul care o dezgustase. Iar acum se pregătește să facă un lucru mult mai rău. Își îmbracă uniforma albă sub privirea lui Niwat și cea a lui Surat. Așteaptă solemn în timp

ce el se pregătește să decadă în ochii lor. Îngenunchează și îi ia în brațe.

– Orice veți vedea astăzi, să nu vă fie rușine.

Băieții încuviințează serioși, dar Jaidee știe că nu pricep ce le spune. Sunt prea tineri ca să înțeleagă presiunile și inevitabilul. Îi strânge la piept și apoi iese în lumina orbitoare.

Kanya îl așteaptă într-o ricșă trasă de bicicletă, cu privirea încărcată de compasiune, chiar dacă e prea politicoasă încât să-i spună ceea ce simte.

Călătoresc în deplină tăcere. Ministerul apare în fața lor și trec de porți. La intrările exterioare se îngrămădesc servitori, ricșe și trăsuri, așteptându-și patronii să se întoarcă. Înseamnă că martorii au sosit deja.

Ricșa lor se îndreaptă spre templu. Wat Phra Seub a fost înălțat în interiorul ministerului în onoarea martirului biodiversității. Este locul în care cămășile albe își depun jurământul și sunt formal hirotonisiți drept protectori ai regatului, înainte să fie ridicați pentru prima dată în rang. Aici li se încredințează misiunile și tocmai aici...

Jaide își revine și aproape sare în sus de furie. *Farangii* s-au adunat în jurul treptelor templului. Străini în interiorul ministerului. Comercianți, proprietari de fabrici și japonezi, dihănii arse de soare, asudate și împuțite care invadează cel mai sacru loc al ministerului.

– *Jai yen yen*, murmură Kanya. Aici e mâna lui Akkarat. Probabil o parte din înțelegere.

Jaidee nu-și poate ascunde dezgustul. Chiar mai rău, Akkarat stă chiar lângă Somdet Chaopraya și îi

spune ceva, poate chiar o glumă. Cei doi au devenit mult prea apropiați. Căpitanul își întoarce privirea de la ei și îl vede pe generalul Pracha, care așteaptă în capătul treptelor fără urmă de emoție pe chip.

În jurul lui, frații și surorile cu care Jaidee a lucrat și alături de care a luptat pătrund în templu. Și Bhirombhakdi e aici și zâmbește larg, încântat că va fi răzbunat pentru pierderile suferite.

– *Jai yen yen,* murmură din nou Kanya, înainte să coboare și să fie escortați înăuntru.

Statuile aurite ale lui Buddha și Phra Seub privesc de la înălțime, cu seninătate, la cei adunați. Panourile de pe pereții templului înfățișează scene ale căderii vechii Thailande: *farangii* care-și eliberează bolile asupra pământului, animale și plante care mor din lipsă de hrană; Maiestatea Sa Regală Rama al XII-lea care își mobilizează ultimele forțe, însoțit de Hanuman și războinicii săi maimuță. Imagini ale lui Krut și Kirimukha și o armată de *kala* pe jumătate oameni care se împotrivesc mării și molimelor. Ochi lui Jaidee se plimbă peste panouri, amintindu-și cât de mândru fusese la ceremonia oficială de învestitură.

Aparatele de înregistrat nu sunt permise în interiorul ministerului, dar copiștii foilor de zvonuri sunt aici cu creioanele gata. Jaidee se descalță și intră, urmat de șacalii care exultă fiindcă și-au îngenunchiat cel mai mare dușman. Somedet Chaopraya îngenunchează lângă Akkarat.

Căpitanul se uită la cel învestit cu titlul de protector al reginei, întrebându-se cum un om divin ca ultimul

rege a putut să fie atât de orbit încât să-l desemneze pe Somdet Chaopraya drept protector al Maiestății Sale regale, regina-copil. Omul acela nu are nimic bun în el. Jaidee se cutremură la gândul că regina e atât de aproape de cineva recunoscut pentru viciile sale...

Căpitanul inspiră adânc. Bărbatul de la platformele de ancorare îngenunchează lângă Akkarat. Are o față lungă, de șobolan, prevăzătoare și arogantă.

– Fii calm, murmură Kanya. E pentru Chaya.

Jaidee își reprimă mânia care l-a cuprins la vederea insului. Se apleacă spre Kanya.

– El e cel care-a luat-o. Cel de la platformă. Chiar acolo! Lângă Akkarat.

Locotenentul privește cu luare-aminte.

– Chiar dacă așa este, trebuie să facem asta. E singura modalitate.

– Ești sigură?

Kanya are bunul-simț să plece capul.

– Îmi pare rău, Jaidee. Mi-aș dori...

– Nu-ți face griji, Kanya, o liniștește el și arată cu capul spre bărbatul necunoscut și Akkarat. Doar ține-i minte pe cei doi. Ține minte că ar face orice ca să obțină puterea. Îmi promiți?

– Da.

– Juri pe Phra Seub?

Deși e stânjenită, încuviințează.

– Dacă aș putea să fac întreita plecăciune în fața ta, aș face-o.

I se pare că vede lacrimi în ochii ei în timp ce se retrage. Mulțimea se oprește din sporovăit când

Somdet Chaopraya se ridică și înaintează ca să fie martor la procedură. Patru călugări încep să psalmodieze. La ocazii mai fericite, ar fi șapte sau nouă, la o nuntă sau la construirea unei noi clădiri. Aceștia au fost aduși să vegheze asupra unei umiliri.

Ministrul Akkarat și generalul Pracha se așază în fața asistenței. Încăperea e învăluită în miros de tămâie și de cânturile călugărilor, vechi texte scrise în limba pali care aduc aminte că totul e efemer, că până și Phra Seub a recunoscut efemeritatea în disperarea lui, chiar și când s-a lăsat copleșit de compasiunea sa pentru natură.

Psalmodierea călugărilor încetează. Somdet Chaopraya le face semn lui Akkarat și lui Pracha să vină în fața sa. Să își prezinte omagiile prin plecăciunea *khrab*. Bărbatul privește fără emoție cum cei doi vechi dușmani îngenunchează înaintea singurului lucru care îi leagă: respectul lor pentru regalitate și palat.

Somdet Chaopraya e un bărbat înalt, bine hrănit, care îi domină cu statura sa. Trăsăturile sale sunt aspre. Despre el circulă multe zvonuri, despre gusturile și viciile sale, dar, chiar și așa, el e cel desemnat să o protejeze pe Maiestatea Sa, regina-copil, până la urcarea ei pe tron. Nu e membru al familiei regale, nu ar putea fi niciodată, iar pe Jaidee îl înspăimântă faptul că mica regină trăiește în cercul lui de influență. Dacă soarta lui nu ar fi atât de strâns legată de a ei, probabil că ar... Căpitanul își alungă gândul care se apropia de blasfemie în timp ce Pracha și Akkarat vin lângă el.

Jaidee îngenunchează. În jurul lui, creioanele celor de la foile de zvonuri zgârie frenetic hârtia, în timp

ce el face un *khrab* înaintea lui Akkarat. Ministrul zâmbește satisfăcut iar căpitanul abia își stăpânește impulsul de a se năpusti asupra lui. *Am să ți-o plătesc la timpul potrivit.* Se ridică în picioare.

Akkarat se apropie de el.

– Foarte bine, căpitane. M-ai făcut oarecum să cred că îți pare sincer rău.

Jaidee nu-și trădează emoțiile și se întoarce să se adreseze celor prezenți, copiștilor... Inima i se strânge la vederea fiilor săi, aduși să asiste la umilirea tatălui lor.

– Mi-am depășit autoritatea, începe el, cu ochii la Pracha, care-l privea rece de la marginea platformei. Mi-am dezonorat superiorul, pe generalul Pracha, și am dezonorat Ministerul Mediului. Întreaga mea viață, ministerul a fost o a doua casă pentru mine. Mi-e rușine că m-am folosit în mod egoist de puterea sa pentru avantaje personale. Că am abuzat de buna-credință a colegilor și a superiorilor mei. Că mi-am încălcat moralitatea.

Ezită câteva clipe. Niwat și Surat privesc, ținuți de mână de bunica lor, mama Chayei, îl privesc cum se umilește.

– Vă cer iertare. Vă rog să-mi dați ocazia să-mi îndrept greșelile.

Generalul Pracha se apropie de el. Jaidee cade din nou în genunchi și face un *khrab* de supunere înaintea lui. Pracha îl ignoră și trece pe lângă fața sa plecată. Se oprește la câteva zeci de centimetri de capul lui și se adresează adunării.

– Ancheta unui tribunal independent a ajuns la concluzia că Jaidee Rojjanasukchai, căpitan al cămășilor

albe, se face vinovat de luare de mită, corupție și abuz de putere. Aruncă o privire la subalternul său și continuă: De asemenea, s-a hotărât că nu mai este demn să facă parte din Ministerul Mediului. Se va călugări și își va ispăși păcatele vreme de nouă ani. Posesiunile materiale îi vor fi confiscate. Copiii săi vor fi luați în grija ministerului, dar numele lor vor fi șterse. Se uită lung la Jaidee, apoi încheie: Dacă Buddha e milostiv, vei ajunge să înțelegi că mândria și lăcomia ta ți-au provocat căderea. Sperăm că, dacă nu vei obține asemenea înțelegere în viața aceasta, măcar următoarea îți va da speranțe de îndreptare.

Se întoarce și pleacă, lăsându-l pe Jaidee prosternat.

Akkarat ia cuvântul:

– Acceptăm scuzele Ministerului Mediului și eșecul generalului Pracha. Sperăm ca pe viitor relațiile dintre noi să se îmbunătățească, acum că șarpele acesta a rămas fără colți.

Somdet Chaopraya le face semn celor doi stâlpi ai guvernului să se salute în semn de respect. Jaidee rămâne ghemuit. Un suspin străbate prin mulțime. Apoi oamenii încep să se retragă, grăbiți să le povestească tuturor despre cele văzute.

Numai după plecarea lui Somdet Chaopraya, doi călugări îl invită pe Jaidee să se ridice. Bărbați cu chipuri sobre, capete rase, robe portocalii, vechi și decolorate de trecerea timpului. Îi dau de înțeles că îl vor lua cu ei. Acum le aparține. Nouă ani de ispășire pentru că nu a fost un om cinstit.

Akkarat pășește înaintea lui.

– Ei bine, *Khun* Jaidee, se pare că în sfârşit ţi-ai descoperit limitele. Păcat că nu ai dat ascultare avertizărilor. Tot spectacolul ăsta nu era necesar.

Jaidee se forţează să facă o plecăciune.

– Ai obţinut ce-ai vrut, mârâie el. Acum dă-i drumul Chayei.

– Poftim? Îmi pare rău, habar n-am despre ce vorbeşti.

Căpitanul îl priveşte drept în ochi, căutând o urmă de minciună, dar nu îşi poate da seama.

Tu eşti duşmanul meu? Sau e un altul? E deja moartă? Trăieşte, închisă undeva într-o celulă din închisoarea unuia din prietenii tăi, o prizonieră fără nume? E vie sau moartă?

Îşi alungă grijile şi rosteşte:

– Adu-o înapoi sau am să te vânez şi am să te omor aşa cum o mangustă omoară o cobră.

Akkarat nici nu clipeşte.

– Fii atent cu ameninţările, Jaidee. Nu aş vrea să pierzi şi mai mult decât ai pierdut deja, spune şi ochii i se îndreaptă spre Niwat şi Surat.

Un fior de gheaţă îl străbate pe Jaidee.

– Stai departe de copiii mei.

– Copiii tăi? Akkarat izbucneşte în râs. Acum nu mai ai copii. Nu mai ai nimic. Ai noroc că generalul Pracha ţi-e prieten. Dacă eram în locul lui, ţi-aş fi aruncat băieţii în stradă, să cerşească resturi de fructe atinse de rugina verzicantă. Aceea ar fi fost o adevărată lecţie.

CAPITOLUL 14

Ar fi trebuit să fie mai satisfăcător să-l striveşti pe Tigrul din Bangkok. Dar, cu excepţia faunei de personalităţi prezente, ceremonia pare doar un alt eveniment thailandez social sau religios de neînţeles. De fapt, funcţiile se pierd aici foarte uşor.

La douăzeci de minute după ce intrase în templul Ministerului Mediului, Anderson priveşte tăcut cum Jaidee Rojjanasukchai face plecăciuni adânci, de umilinţă, în faţa ministrului comerţului Akkarat. Statuetele aurii reprezentându-i pe Buddha şi pe Seub Nakhasathien strălucesc tern, veghind momentul solemn. Nici unul dintre participanţi nu lasă să i se ghicească gândurile. Pe chipul lui Akkarat nu se vede nici măcar un mic zâmbet triumfător. După câteva minute, călugării îşi încetează zumzăitul monoton şi toată lumea se pregăteşte de plecare.

Asta a fost tot.

Acum Anderson se răcoreşte în faţa *bot*-ului templului Phra Seub, aşteptând să fie condus afară din

complex. După ce trecuse de strictele controale de securitate și percheziții corporale ca să pătrundă în perimetrul Ministerului Mediului, a început să fantazeze că ar putea să obțină informații utile despre clădire și eventual să afle unde ar putea fi ascunsă misterioasa bancă de semințe. Fusese un gând prostesc și știa asta, dar după ce străbătuse a patra potecă, era aproape convins că avea să se întâlnească cu Gibbons însuși, legănând un *ngaw* proaspăt ca un tată mândru.

În loc de asta, întâlnise bariere de cămăși albe fioroase și se urcase într-o ricșă cu bicicletă care îl lăsase pe treptele templului, unde i s-a cerut să se descalțe și să aștepte, în timp ce era supravegheat cu atenție, sosirea celorlalți martori.

Pâlcul de copaci de ploaie din jurul templului camuflează restul complexului. Zborurile cu dirijabilul aranjate de AgriGen care trecuseră „întâmplător" pe deasupra locului îi oferiseră mult mai multe informații decât ar putea obține acum, când stă chiar în mijlocul complexului.

– Văd că ți-ai primit pantofii înapoi, spune Carlyle, trecând pe lângă el cu un rânjet pe buze.

– La cum i-au întors pe toate fețele, credeam că o să-i bage la carantină, spune Anderson.

– Nu agreează mirosul de *farang*.

Carlyle scoate o țigară și îi oferă una și lui. Sub privirile vigilente ale cămășilor albe, cei doi bărbați și le aprind.

– Ți-a plăcut ceremonia? întreabă Carlyle.

– Am crezut că va fi mai grandioasă.

– Nu era nevoie. Toată lumea știe ce înseamnă asta. Generalului Pracha i-a fost știrbită onoarea, clatină Carlyle din cap. O clipă am fost sigur că, dacă ne vom uita în sus, vom vedea statueta lui Phra Seub crăpându-se în două de rușine. Regatul se schimbă. Iar schimbarea se simte în aer.

Anderson se gândește la cele câteva clădiri pe care le-a observat în timp ce era escortat la templu. Erau dărăpănate, igrasioase și năpădite de viță. Dacă prăbușirea Tigrului nu vorbește de la sine, atunci copacii căzuți la pământ și complexul neîntreținut o fac.

– Trebuie să fii foarte mândru de ce ai obținut.

Carlyle trage din țigară și suflă fumul.

– Să zicem doar că e un pas în față, unul foarte satisfăcător.

– I-ai impresionat.

Anderson face un semn cu capul înspre cei din Falanga *Farang*, care se pare că s-au îmbătat deja din banii primiți ca despăgubiri. Lucy încearcă să-l convingă pe Otto să cânte Imnul Pacificului, sub privirile încruntate ale cămășile albe. Negustorul îl observă pe Carlyle și se îndreaptă spre el. Respirația îi duhnește a *laolao*.

– Ești beat? întreabă Carlyle.

– Beat mort, zâmbește Otto visător. A trebuit să beau tot la poartă. Nenorociții nu m-au lăsat să iau cu mine băutura pentru festivitate. Au luat și opiul lui Lucy. Își pune o mână peste umărul lui Carlyle. Ai avut dreptate, nenorocitule. Ai avut dreptate, fir-ar să fie. Uită-te la fețele afurisite ale cămășilor albe.

Parcă au mâncat pepene amar toată ziua! Îl apucă pe Carlyle de mână, încercând să i-o scuture. E al naibii de plăcut să le întorci darurile binevoitoare. Ești un om bun, Carlyle. Un om bun. Otto rânjește, cu privirea înceţoşată. O să devin bogat datorită ţie. Bogat! Râde şi îl prinde pe Carlyle de mână. Un om bun, spune el, scuturându-i-o. Un om bun.

Lucy strigă la el să se controleze.

– Ricşa e deja aici, beţivan nenorocit ce eşti.

Otto se împleticeşte şi se urcă în vehicul, ajutat de Lucy. Cămăşile albe îi privesc cu răceală. O femeie îmbrăcată în uniformă îi studiază de pe treptele templului, cu faţa impasibilă.

Anderson o priveşte.

– La ce crezi că se gândeşte? întreabă el, făcând un semn spre ea. O grămadă de *farangi* beţi care se plimbă prin complexul ei. Ce crezi că vede în ei?

Carlyle pufăie din ţigară şi suflă fumul încet.

– Răsăritul unei noi ere.

– Înapoi în viitor, murmură Anderson.

– Poftim?

– Nimic, clatină Anderson din cap. E ceva ce obişnuia Yates să spună. Am ajuns la un punct de cotitură. Lumea se micşorează.

Lucy şi Otto reuşesc până la urmă să urce în ricşă. Se îndepărtează în timp ce Otto le binecuvântează pe cămăşile albe care l-au îmbogăţit cu despăgubirile lor. Carlyle ridică o sprânceană către Anderson, şi întrebarea lui rămâne nerostită. Anderson trage din ţigară,

cântărind ramificațiile consecințelor a ceea ce voia Carlyle să spună.

– Vreau să vorbesc cu Akkarat.

Carlyle râde zgomotos.

– Copiii mici vor tot felul de lucruri.

– Copiii nu joacă jocul ăsta.

– Crezi că poți să-l îmbrobodești? Să-l transformi într-un mic organizator, cum ai făcut în India?

Anderson îl privește cu răceală.

– Mai degrabă ca-n Myanmar.

Zâmbește, observând expresia îngândurată a celuilalt.

– Nu-ți face griji. Nu mai urmărim să distrugem națiuni. Acum ne interesează doar piața liberă. Sunt convins că putem cădea de acord, măcar în privința asta. Dar vreau să-l întâlnesc.

– Cât de prevăzător ești. Carlyle aruncă țigara pe jos și o stinge cu pantoful. Credeam că ai mai mult spirit de aventură.

– Nu am venit în Thailanda pentru aventuri, râde Anderson. Asta e pentru bețivanii de pe-aici...

Își pierde glasul, împietrit.

Emiko e în mulțime, cu delegația japoneză. O zărește deplasându-se printre numeroșii oameni de afaceri și politicieni care se îngrămădesc în jurul lui Akkarat, sporovăind și zâmbind.

– Dumnezeule! Carlyle respiră precipitat. Aia e o modificată? În complex?

Anderson încearcă să vorbească, dar nu-și găsește vocea. Nu, se înșală. Nu e Emiko. Mișcările sunt similare, dar nu e aceeași persoană. Fata poartă haine

luxoase și un colier de aur îi strălucește la gât. Și are un chip puțin diferit. Își ridică mâna, cu mișcări fragmentate, și își aranjează o șuviță de păr negru și mătăsos după ureche. Seamănă cu Emiko, dar nu e ea.

Inima începe să-i bată din nou normal.

Modificata zâmbește grațios, ascultând o poveste de-a lui Akkarat. Se răsucește pentru a-l prezenta pe un bărbat pe care Anderson îl recunoaște din pozele oferite de departamentul de informații ca fiind managerul general de la Mishimoto. Stăpânul ei îi spune ceva și ea face o plecăciune, după care se grăbește spre ricșe, mișcându-se într-un mod grațios , deși nefiresc.

Seamănă atât de mult cu Emiko. Gingașă, cu mișcări atent studiate. Îi amintește în atâtea feluri de cealaltă fată, de Emiko cea cuprinsă de deznădejde. Înghite în sec, amintindu-și-o în patul lui, mică și stingheră. Dorindu-și cu disperare să afle informații despre satele de modificați. *Ce fel de oameni sunt? Cine trăiește acolo? Chiar nu au stăpâni?* Agățându-se de speranțe. Atât de diferită de modificata aceasta splendidă care se mișcă atât de grațios printre oficiali și cămăși albe.

– Nu cred că i-au dat voie să intre în templu, spune Anderson într-un final. Nu ar fi mers atât de departe. Probabil că i-au spus să aștepte afară.

– Oricum, cred că clocotesc de furie. Carlyle își lungește gâtul, urmărind delegația japoneză. Știi, are și Raleigh una. O folosește pentru un spectacol ciudat pe care-l organizează în spatele localului.

Anderson înghite cu greu.

– Da? Nu știam.

– Sigur că da. Ar regula orice mișcă. Trebuie să o vezi. E de-a dreptul bizară. Carlyle chicotește. Uite, i-a captivat. Cred că protectorul reginei s-a îndrăgostit.

Somdet Chaopraya se holbează la modificată, cu ochii mari, ca o vacă lovită în cap de barosul măcelarului.

Anderson se încruntă, de-a dreptul șocat.

– Nu și-ar risca reputația. Nu pentru o modificată.

– Cine știe? Nu are renume chiar nepătat. E un depravat notoriu, din câte-am auzit. Era mai atent pe vremea când mai trăia bătrânul rege, atunci se abținea. Dar acum...

Vocea lui Carlyle se stinge treptat. Arată spre modificată.

– Nu m-aș mira dacă japonezii i-ar face un dar în semn de prietenie în viitorul apropiat. Nimeni nu-l refuză pe Somdet Chaopraya.

– Mai multă mită.

– Întotdeauna. Dar merită. Din câte-am auzit, Somdet Chaopraya a preluat majoritatea funcțiilor palatului. A acumulat multă putere. Și asta e ca o poliță de asigurare pentru următoarea lovitură de stat, observă Carlyle. Toată lumea e calmă, dar tensiunea se acumulează sub capac. Pracha și Akkarat nu mai pot continua în felul ăsta. Se dușmănesc încă de la lovitura de la 12 decembrie. Face o pauză. Dacă punem destul de multă presiune, putem decide chiar noi cine ajunge la putere.

– Sună destul de scump.

– Nu pentru voi. Ceva aur și jad. Eventual niște opiu, șoptește Carlyle. S-ar putea chiar să ieșiți destul de ieftin, după standardele voastre.

– Nu mai încerca să-mi vinzi gogoși. Pot să-l văd pe Akkarat sau nu?

Carlyle îl bate pe Anderson pe spate și râde.

– Dumnezeule, cât de mult îmi place să lucrez cu *farangii.* Cel puțin tu ești direct. Nu-ți mai face griji. Am aranjat.

Carlyle se întoarce și se îndreaptă spre delegația japoneză, salutându-l pe Akkarat. Acesta își îndreaptă privirea spre Anderson și îl măsoară din cap până-n picioare. Anderson face o plecăciune. Ministrul, corespunzător rangului, îl salută scurt din cap în semn că-l recunoaște.

În fața porților Ministerului Mediului, în timp ce Anderson îi face un semn lui Lao Gu să-l ducă înapoi la fabrică, doi thailandezi îl flanchează.

– Pe aici, *Khun.*

Îl apucă pe Anderson de brațe și îl conduc în josul străzii. Pentru o clipă, Anderson are impresia că e reținut de cămășile albe, după care observă o limuzină care merge pe cărbuni. Încearcă să nu devină paranoic în timp ce e condus înăuntru. *Dacă voiau să te omoare, aveau o groază de alte ocazii,* se gândește el. Portiera se închide cu zgomot. Ministrul comerțului stă lângă el.

– *Khun* Anderson, spune Akkarat, zâmbind. Îți mulțumesc că mi te-ai alăturat.

Anderson studiază mașina, întrebându-se dacă poate să scape sau dacă nu cumva încuietorile sunt controlate de șofer. Cea mai rea parte a unei afaceri e momentul în care ești expus, când prea mulți oameni știu prea multe lucruri. Așa a căzut și Finlanda: Peters și Lei, spânzurați și cu picioarele atârnând în aer în timp ce erau ridicați deasupra mulțimilor.

– *Khun* Richard mi-a spus că ai o propunere de făcut, îl îndeamnă Akkarat.

Anderson ezită.

– Am înțeles că avem interese comune.

Ministrul clatină din cap.

– Nu. Oamenii tăi încearcă să-i distrugă pe ai mei de cinci secole încoace. Nu avem nimic în comun.

Anderson zâmbește, nesigur.

– Desigur, avem păreri diferite asupra anumitor lucruri.

Mașina pornește.

– Nu vorbim de perspective acum, spune Akkarat. Încă de când misionarii voștri au ajuns pe țărmurile noastre, ați încercat să ne distrugeți. Pe vremea vechii Expansiuni ați încercat să ne eliminați complet. Ați vrut să ne dezmembrați țara. Am reușit să rezistăm numai datorită înțelepciunii și autorității regelui. Și nu v-ați oprit. După Contracție, economia globală pe care o venerați atât de mult ne-a lăsat fără mâncare și cu prea puține posibilități. Aproape că ne-ați luat tot orezul.

– Nu știam că ministrul comerțului este un adept al teoriei conspirației.

Akkarat îl studiază.

– Și tu în ce crezi? În AgriGen? În PurCal? În Total Nutrient Holdings?

Anderson își desface mâinile, cu palmele ridicate.

– Înțeleg că aveți nevoie de ajutor ca să formați un guvern nou, mai stabil. Eu vă pot oferi anumite resurse, dacă ajungem la o înțelegere.

– Și ce vrei de la mine?

Anderson îl privește cu o mină serioasă.

– Acces la banca voastră de semințe.

Akkarat se sprijină de banchetă și se încruntă.

– Imposibil.

Mașina ia o curbă și accelerează pe Thanon Rama al XII-lea. Bangkokul li se derulează prin fața ochilor, o serie de imagini încețoșate, în timp ce escorta ministrului eliberează strada principală ca să poată trece.

– Nu vrem să ne-o dai, ridică Anderson, într-un gest împăciuitor. Vrem doar să prelevăm probe din ea.

– Banca de semințe ne-a asigurat independența. Când rugina verzicantă și gărgărițele modificate genetic se răspândeau în întreaga lume, banca de semințe ne-a permis să rezistăm în fața celor mai cumplite molime, și chiar și așa oamenii au murit pe capete. Când India, Myanmar și Vietnamul au încăput pe mâna voastră, erați de neînvins. Și acum ne cereți cea mai puternică armă pe care o avem, râde Akkarat. Aș vrea eu să-l văd pe generalul Pracha chel și fără sprâncene, sfârșindu-și zilele într-o mănăstire din pădure, disprețuit de toți, dar cel puțin în această privință noi doi suntem de acord. Niciun *farang* nu va

pune vreodată mâna pe inima noastră. Puteți să ne faceți bucățele, dar nu ne veți lua niciodată capul, și cu siguranță nici sufletul.

– Avem nevoie de material genetic nou, spune Anderson. Am rămas fără opțiuni și molimele suferă tot felul de mutații. Nu ne deranjează să împărtășim cu voi rezultatele cercetării. Inclusiv profitul.

– Sunt convins că le-ai făcut aceeași ofertă și finlandezilor.

Anderson se apleacă înainte.

– Ce s-a întâmplat în Finlanda a fost o tragedie și nu numai pentru noi. Dacă populația lumii continuă să mănânce în ritmul actual, trebuie să acționăm înaintea cibiscozei și a gărgăriței modificate nipone. E singura modalitate.

– Vrei să spui că ați subjugat lumea cu semințele și boabele voastre brevetate, ne-ați înrobit pe toți, și acum v-ați dat seama că ne ducem dracului cu toții.

– Asta spun grahamiții, zice Anderson, ridicând din umeri. Realitatea e că gărgărițele și rugina nu ne așteaptă. Și noi suntem singurii care avem suficient de multe resurse științifice ca să ieșim din rahatul ăsta. Sperăm că vom găsi soluția problemei undeva în banca voastră de semințe.

– Și dacă nu e așa?

– Atunci nu mai contează cine conduce regatul, căci la următoarea mutație a cibiscozei vom scuipa cu toții sânge.

– E imposibil de obținut ceea ce-mi ceri. Ministerul Mediului controlează stocul de semințe.

– Aveam impresia că discutăm despre o nouă administrație.

Ministrul se încruntă.

– Vrei doar mostre, atât? Ne oferi arme, echipament, bani și vrei doar atât?

Anderson încuviințează.

– Și încă un lucru. Un om. Gibbons, spune el, urmărind expresia de pe chipul interlocutorului său.

– Gibbons? ridică din umeri Akkarat. N-am auzit de el.

– Un *farang*. Unul de-ai noștri. Îl vrem înapoi. Profită de proprietatea noastră intelectuală.

– Și asta vă deranjează, cu siguranță, râde Akkarat. E fascinant să întâlnesc în sfârșit unul de-ai voștri. Desigur, cu toții vorbim despre oamenii-calorie care se ploconesc la Koh Angrit, ca niște demoni sau niște *phii krasue*, complotând să distrugă regatul, dar tu... Îl privește cu atenție pe Anderson. Aș putea să pun să fii sfârtecat de megodonți, să-ți smulgă membrele și să-ți lase hoitul pradă uliilor și ciorilor. Și nimeni nu ar ridica un deget. Pe vremuri, chiar și un zvon despre prezența unui om al caloriilor printre noi ar fi fost îndeajuns ca să provoace revolte și proteste. Și acum tu stai în fața mea, atât de încrezător.

– Timpurile s-au schimbat.

– Nu atât de mult pe cât crezi. Ești curajos sau doar nesăbuit?

– Aș putea să-ți pun aceeași întrebare, spune Anderson. Nu foarte mulți oameni își bat joc de cămășile albe și scapă nevătămați.

Akkarat zâmbește.

– Dacă mi-ai fi oferit acum o săptămână bani și echipament, ți-aș fi fost recunoscător, ridică el din umeri. Acum, în urma ultimelor evenimente, îți voi lua în considerație propunerea și atât. Bate în geam și șoferul oprește. Ai noroc că sunt într-o dispoziție bună. În orice altă zi, dacă aș fi văzut un om-calorie rupt în bucățele aș fi zis că e o zi sub auspicii bune.

Îi face semn lui Anderson să coboare din mașină.

– Mă voi gândi la propunerea ta.

CAPITOLUL 15

Există un loc pentru Oamenii Noi.

La asta se gândește Emiko în fiecare zi, în fiecare minut, în fiecare secundă. Amintirea *gaijin*-ului Anderson și convingerea lui că un astfel de loc există. Mâinile lui pe trupul ei în întuneric, privind-o solemn, în timp ce îi dădea toate asigurările.

Acum îl privește pe Raleigh în fiecare seară, întrebându-se câte știe bărbatul, și dacă ar trebui să îndrăznească să-l întrebe despre lucrurile pe care le văzuse în nord. Despre ruta spre siguranță. De trei ori și-a făcut curaj, dar, de fiecare dată, a lăsat-o vocea și întrebarea a rămas nerostită. În fiecare noapte se întoarce acasă, epuizată după abuzurile la care o supune Kannika, și cade în reverie, visând locul în care Oamenii Noi trăiesc în siguranță, fără stăpâni. Emiko și-o amintește pe Mizumi-sensei, de la atelierul *kaizen* unde îi pregătea pe Oamenii Noi, care îngenuncheau, îmbrăcați în chimonouri, și îi așteptau lecțiile.

– *Ce sunteți voi?*

– *Oameni Noi.*
– *În ce constă onoarea voastră?*
– *În supunere.*
– *Pe cine respectați?*
– *Pe stăpân.*

Mizumi-sensei era incredibil de rapidă când îi lovea cu nuiaua. Avea o sută de ani și era înfricoșătoare. O Persoana Nouă de generație mai veche, pielea ei nu era aproape deloc îmbătrânită. Cine știe câți tineri dădăcise în atelierul *kaizen* de-a lungul anilor? Mizumi-sensei, întotdeauna prezentă, întotdeauna dând sfaturi. Era brutală la mânie, dar corectă când trebuia să împartă pedepsele. Și îndrumarea ei era mereu prezentă, credința că, dacă aveau să-și servească bine stăpânul, își îndeplineau menirea.

Mizumi-sensei le-a povestit despre Mizuko Jizo Bodhisattva, căruia îi pasă chiar și de Oamenii Noi, care îi va ascunde în mânecile lui după moarte și îi va salva din iadul jucăriilor modificate genetic și le va dărui ciclul adevărat al vieții. Datoria lor era supunerea, iar răsplata avea să vină în existența următoare, când vor deveni umani. Serviciile pe care le prestează acum le vor aduce cele mai mari recompense.

Cât a urât-o Emiko pe Mizumi-sensei atunci când Gendo-sama a abandonat-o.

Dar acum inima ei bate din nou la gândul unui nou stăpân: un om înțelept, care s-o ghideze spre o lume diferită, un om care poate să-i ofere ceea ce Gendo-sama n-a putut.

Încă unul care să te mintă? Care să te trădeze?

Emiko încearcă să alunge gândul. Cealaltă Emiko gândește așa, nu ea. Nu-i stă în fire să judece astfel, ca o pisică diavolească, felină care vrea doar să se ghiftuiască, nepăsându-i din care nișă face parte, trecând orice cu vederea. Nu e un gând demn de un Om Nou.

Mizumi-sensei o învățase că natura oricărei Persoane Noi are două fațete. O parte malefică, guvernată de instinctele animalice care există în genele lor, determinată de numeroasele combinații și adaosuri care i-a făcut ceea ce sunt. Și, echilibrând-o, sinele civilizat, care cunoaște deosebirea dintre nișă și impuls animalic, care își înțelege poziția în ierarhia țării și apreciază darul vieții pe care l-au primit de la stăpâni. Lumină și întuneric. *In-Yo*. Două fețe ale aceleiași monede, ale sufletului lor. Mizumi-sensei i-a ajutat să-și stăpânească sufletele. I-a pregătit pentru un serviciu onorabil. Ca să fie sinceră, modul în care o tratase Gendo-sama a făcut-o pe Emiko să-l desconsidere. Fusese un om slab. Sau poate că ea nu fusese tot ce putea să fie. E tristul adevăr. Îi e rușine că trebuie să recunoască asta chiar acum, când trebuie să trăiască fără protecția unui stăpân. Dar poate acest ciudat *gaijin*... poate... Nu are de gând să elibereze animalul din mintea ei în seara asta... își va permite să viseze.

Emiko părăsește turnul ei din mahala și iese în noaptea răcoroasă a Bangkokului. Parcă ar fi la un carnaval. Pe străduțele colorate în nuanțe de verde ale orașului, tăițeii se prăjesc în tigăi, o cină simplă pentru fermierii din piață care se vor întoarce acasă, pe câmpurile îndepărtate. Emiko se plimbă prin piața

de noapte, cu un ochi la mâncare și cu unul după cămășile albe.

Găsește un negustor care vinde caracatiță la grătar și își alege una, muiată în sos de chili. În lumina lumânărilor și înconjurată de umbrele nopții, poate să se ascundă. *Pha sin*-ul îi acoperă picioarele, și își face griji doar pentru brațe. Dacă e atentă, înceată și le ține lipite de corp, mișcările ei pot fi considerate o gingășie nenaturală.

De la o femeie și fiica ei, Emiko cumpără o frunză de bananier împăturită și pune pe ea o grămăjoară de *padh-seeu* prăjiți de la U-Tex. Femeia pregătește tăițeii la metan albastru, ilegal, dar nu imposibil de obținut. Emiko stă la un bufet improvizat și mănâncă, iar gura îi ia foc de la condimentele picante. Oamenii se uită ciudat la ea, câțiva se strâmbă, dezgustați, dar nu îi fac nimic. Pe câțiva îi știe deja. Ceilalți au destule probleme pe cap ca să se mai sinchisească de cămăși albe sau modificați. E un privilegiu straniu, se gândește ea. Cămășile albe sunt atât de disprețuite, încât oamenii nu le atrag atenția decât dacă e absolut necesar. Emiko înfulecă tăițeii și se gândește la cuvintele *gaijin*-ului.

Există un loc pentru Oamenii Noi.

Încearcă să-și imagineze cum ar arăta un astfel de loc. Un sat plin cu oameni care se mișcă sacadat, care au pielea foarte, foarte fină. Își dorește atât de mult să fie adevărat.

Dar simte cum ceva o oprește. Nu teamă. Ceva ce nu mai experimentase până acum.

Repulsie?

Nu, e un cuvânt prea puternic. Mai degrabă un fior de silă pe care-l simte față de semenii ei care și-au abandonat fără rușine datoria. Toți trăiesc împreună, dar niciunul nu e la fel de bun ca Gendo-sama. Un sat întreg de Oameni Noi care nu servesc pe nimeni.

Emiko scutură din cap cu forță. Și ce i-a adus supunerea? Oameni ca Raleigh și precum Kannika.

Și totuși, un trib de Oameni Noi, adunați în junglă? Cum ar fi să strângă în brațe un muncitor de aproape trei metri? Ar fi amantul ei? Sau unul din monștrii cu tentacule din fabricile lui Gendo-sama, cu zece brațe ca niște zei hinduși, salivând încontinuu și cerând doar mâncare și un loc în care să-și întindă mâinile. Cum să ajungă o astfel de creatură în nord? Și ce să caute în junglă?

Încearcă să-și stăpânească sentimentul de repulsie. Cu siguranță că nu sunt mai răi decât Kannika. A fost programată să îi desconsidere pe Oamenii Noi, chiar dacă și ea este unul dintre ei. Dacă se gândește mai bine, știe că nicio Persoană Nouă nu poate fi mai aspră decât clientul de aseară care a regulat-o și apoi a scuipat-o înainte să plece. Cu siguranță că nu ar fi mai rău să faci dragoste cu o Persoană Nouă, cu pielea fină.

Dar ce fel de viață ar duce în sat, hrănindu-se cu gândaci și furnici și orice altceva mai scapă de cărăbușul de fildeș?

Raleigh e un supraviețuitor. Tu ești?

Amestecă tăițeii cu bețișoarele RedStar de zece centimetri, făcute din lemn de bambus. Cum ar fi să nu te mai supui nimănui? Ar îndrăzni? Gândul o amețește,

o zăpăcește. Ce ar face fără un patron? Ar lucra la fermă? Poate ar crește opiu pe dealuri? Ar fuma dintr-o pipă de argint și și-ar înnegri dinții, cum auzise că făceau femeile ciudate din triburile de munteni? Râde în sinea ei. Poate să-și imagineze așa ceva?

Dusă pe gânduri, aproape că nu-i vede. Dar are un noroc chior, tresărirea uimită a unui bărbat de la masă care își îngroapă repede privirea în mâncare o alertează. Împietrește. Se lasă tăcerea peste piața de noapte.

Și apoi apar bărbații în alb, ca niște stafii înfometate, vorbind rapid în graiul lor song-song cu femeia care gătește, care se grăbește să-i servească cu slugărnicie. Emiko tresare, cu tăițeii la jumătatea distanței spre gură, cu brațul tremurând sub greutatea bețișoarelor. Vrea să le pună jos, dar nu se poate mișca. Se va trăda dacă face vreo mișcare așa că rămâne împietrită în timp ce ei vorbesc în spatele ei, așteptându-și mâncarea.

– ...a întrecut măsura. L-am auzit pe Bhirombhakdi urlând în birouri, cerându-i capul. „Capul lui Jaidee pe o tavă, a depășit limita!"

– Le-a dat câte cinci mii de bahți oamenilor lui, la fiecare dintre ei, pentru razie.

– La ce-l ajută asta acum că a fost retrogradat?

– Totuși, cinci mii, nu-i de mirare că Bhirombhakdi spumega de furie. A pierdut aproape jumătate de milion.

– Și Căpitanul a dat buzna ca un megodont. Bătrânul o fi crezut că Jaidee e taurul Torapee, măsurând

urma de picior lăsată de tatăl lui, venit să-l pună la punct.

– Nu și acum.

Emiko tremură, în timp ce ei se înghiontesc în ea. Se va trăda. Va scăpa bețișoarele și ei își vor da seama ce e, deși nu au văzut-o încă, îngrămădindu-se lângă ea, împingând-o ca niște masculi plini de sine. Unul din ei își pune mâna pe gâtul ei, ca din greșeală, din pricina înghesuielii. În curând nu va mai fi invizibilă. Va apărea în fața lor, o modificată, o Persoană Nouă cu acte și permise de import expirate și o să fie reciclată la fel de rapid ca bălegarul și celuloza, din cauza mișcărilor sacadate, care atrag atenția asupra ei de parcă ar fi împroșcată cu fecale de larve fosforescente.

– Totuși, n-am crezut vreodată că o să-l văd făcând plecăciuni de umilință în fața lui Akkarat. Nu e bine. Reputația noastră a fost știrbită.

Rămân câteva clipe tăcuți.

Apoi unul din ei spune:

– Mătușico, mi se pare că metanul ăla nu are culoarea potrivită.

Femeia zâmbește forțat. Fiica ei surâde și ea, nesigură.

– Am făcut un dar ministerului săptămâna trecută, spune ea.

Bărbatul care-și ține mâna pe gâtul lui Emiko vorbește, mângâind-o alene. Ea încearcă să nu tresară.

– Atunci poate am fost informați greșit.

Zâmbetul femeii tremură.

– Poate că-mi joacă memoria feste.

– Sunt dispus să verific conturile.

Ea zâmbește în continuare.

– Nu e nevoie să vă deranjați. O trimit pe fiică-mea acum. Între timp, de ce nu luați porțiile astea? Nu sunteți plătiți atât de bine ca să mâncați cum trebuie.

Ridică doi pești tilapia enormi de pe grătar și îi oferă bărbaților.

– E foarte generos din partea ta, mătușico. Ne e foame.

Cu *plaa*-ul împachetat în foi de bananier, cămășile albe se răsucesc și își continuă plimbarea prin piață, fără să realizeze câtă teroare împrăștie în jur.

Zâmbetul femeii dispare odată cu ei. Se întoarce spre fată și îi pune un teanc de bahți în mână.

– Du-te la ghereta poliției și dă-i banii ăștia sergentului Siriporn, numai lui. Nu-i vreau să-i mai văd pe ăștia doi.

Gâtul lui Emiko arde acolo unde o atinsese cămașa albă. Era cât pe ce... E ciudat cum uită câteodată că e vânată. Se autoamăgește și ajunge să creadă că e umană. Emiko își termină tăițeii. Nu poate să mai amâne. Trebuie să-l înfrunte pe Raleigh.

– Vreau să plec.

Raleigh se răsucește pe taburet, privind-o năucit.

– Asta vrei, Emiko? zâmbește el. Să înțeleg că ai un nou stăpân?

Celelalte fete se apropie, sporovăind și râzând, făcând plecăciuni în fața spiritului casei, câteva chiar

oferind jertfe în speranța că le vor aduce un client generos sau un patron bogat.

Emiko clatină din cap.

– Nu am un stăpân nou. Vreau să merg în nord. În satele Oamenilor Noi.

– Cine ți-a vorbit despre ele?

– Deci e adevărat?

Își dă seama că e, după expresia lui. Inima începe să-i bată mai repede. Nu e doar un zvon.

– E adevărat, spune ea, convinsă.

El o privește iscoditor.

– S-ar putea, răspunde Raleigh și îi face un semn barmanului Daeng să-i mai aducă o băutură. Dar trebuie să te atenționez, vei avea o viață grea în junglă. Dacă recoltele sunt compromise, vei fi nevoită să mănânci insecte. Și nici nu prea ai ce vâna, nu după ce rugina verzicantă și gărgărița modificată genetic japoneză au distrus tot nutrețul. Poate câteva păsărele, ridică el din umeri și o privește insistent. Și trebuie să stai lângă apă. Te vei supraîncălzi acolo. E un trai al naibii de greu. Ar trebui să-ți cauți un stăpân nou dacă chiar vrei să pleci de aici.

– Azi aproape că am fost prinsă de cămășile albe. Dacă mai stau aici, o să mor.

– Eu îi plătesc ca să nu te prindă.

– Nu. Eram în piața de noapte...

– Ce naiba căutai în piața de noapte? Dacă vrei să mănânci, vii aici, se înfurie Raleigh.

– Îmi pare rău. Trebuie să plec. Raleigh-san, tu ai putere. Poți să mă ajuți să fac rost de permise de călătorie, ca să trec de punctele de control.

Raleigh își primește băutura. Soarbe din ea. Bătrânul e ca o cioară, un corp mort și putrezit care stă pe un taburet, urmărindu-și curvele care vin la lucru. Se uită la ea cu un dispreț prost disimulat, ca și cum ar fi un rahat de câine care i se lipise de pantof.

– Drumul până în nord e greu. Și al naibii de scump.

– O să-mi câștig banii de care am nevoie.

Raleigh nu-i răspunde. Barmanul termină de lustruit tejgheaua. Împreună cu ajutorul lui aduce la bar o cutie cu gheață făcută de producătorul de marfă de lux *Jai yen, Nam Yen*. Inimă rece, apă rece.

Raleigh își ridică paharul și Daeng îi pune câteva cuburi de gheață, care cad în pahar cu un clinchet și încep să se topească în căldura de afară. Emiko privește cum gheața se transformă în lichid. Daeng toarnă apă peste ele. Emiko simte că ia foc. Deși ferestrele clubului sunt larg deschise, briza nopții nu pătrunde deloc și zăpușeala din interior e ucigătoare. Și încă nu au sosit carnetele galbene. Clubul radiază de căldură prin toți pereții și podelele. Raleigh ia o înghițitură din apa rece.

Emiko îl privește, încinsă, dorindu-și să poate transpira.

– *Khun* Raleigh, te rog. Îmi pare rău. Te rog, ezită ea, vreau o băutură rece.

Bărbatul soarbe din apă și își urmărește fetele care continuă să sosească.

– E al dracului de costisitor să întreții o modificată.

Emiko zâmbește, rușinată, sperând să-l domolească. Într-un final, Raleigh se strâmbă, iritat.

– Bine.

Îi face un semn cu capul lui Daeng care îi trimite un pahar cu apă cu gheață. Emiko se abține să nu se năpustească spre el. Îl ridică și și-l lipește de față și de gât și aproape că-și pierde răsuflarea, ușurată. Îl bea și lipește paharul de piele din nou, ținându-l strâns ca pe o amuletă.

– Mulțumesc.

– De ce să te ajut să ieși din oraș?

– O să mor dacă rămân aici.

– Nu e profitabil. N-am făcut o afacere bună nici când te-am angajat. Și cu siguranță nu-mi iese nimic dacă dau șpagă în stânga și-n dreapta ca să ajungi tu în nord.

– Te rog. Fac orice. O să plătesc, o s-o fac. Poți să mă folosești cum vrei.

Raleigh râde.

– Am fete adevărate. Zâmbetul îi dispare. Emiko, problema e că nu ai nimic de oferit. Bei tot ce câștigi. Șpaga pe care o dau pentru tine costă, gheața costă. Dacă nu aș fi atât de bun la suflet, te-aș putea arunca în stradă, să te recicleze cămășile albe. Nu ești o afacere bună.

– Te rog.

– Nu mă enerva. Pregătește-te de muncă. Nu vreau să te văd în haine de stradă când ajung clienții aici.

Rostește ultimele cuvinte cu fermitatea unui om cu autoritate. Din reflex, Emiko începe să facă plecăciuni, în semn de supunere. Se oprește brusc. *Nu ești un câine*, își reamintește. *Nu ești un servitor. Ai fost supusă și te-ai trezit abandonată în mijlocul unor demoni în orașul ființelor divine. Dacă te mai comporți ca un servitor, vei sfârși ca un câine.* Se îndreaptă.

– Îmi pare rău, dar trebuie să plec în nord, Raleigh-san. Curând. Cât ar costa? Îmi voi câștiga banii.

– Ești ca o afurisită de pisică diavolească, spune Raleigh și se ridică brusc în picioare. Te întorci mereu să ciugulești din morți.

Emiko tresare. Chiar dacă e bătrân, Raleigh e *gaijin*, născut și crescut înainte de Contracție. Stă mândru în picioare. Fata face încă un pas în spate, cu hotărârea slăbită de prezența lui dominantă. Raleigh zâmbește aspru.

– Așa, nu-ți uita locul. Vrei să mergi în nord, foarte bine. Dar o s-o faci atunci când vreau eu. Și nu înainte de a câștiga fiecare baht de care ai nevoie ca să mituiești cămășile albe.

– Cât de mult?

Fața lui Raleigh se înroșește.

– Mai mult decât ai făcut până acum!

Emiko sare în spate, dar Raleigh o prinde și o trage înspre el. Mârâie la ea, cu respirația duhnind a whisky.

– Ai fost folositoare la un moment dat și îmi dau seama cum o modificată ca tine își poate uita poziția. Dar hai să nu ne ascundem după deget. Ești a mea.

Mâna lui osoasă îi pipăie cu stângăcie sânul, îi prinde sfârcul și îl răsucește. Fata scâncește de durere și se pierde cu firea sub apăsarea lui. Ochii lui de un albastru spălăcit îi fixează pe ai ei, asemenea celor ai unui șarpe.

– Fiecare bucățică din tine e a mea, șoptește el. Dacă mâine m-aș decide să te reciclez, ai fi terminată. Nimănui nu-i va păsa. Poate că japonezii apreciază o modificată, dar aici ești un gunoi.

Îi răsucește sfârcul din nou. Emiko trage aer în piept, tremurând, încercând să se țină pe picioare. Bărbatul zâmbește.

– Ești proprietatea mea. Să nu uiți asta.

Îi dă drumul brusc. Emiko se împleticește și se prinde de marginea barului. Raleigh se întoarce la băutura sa.

– O să te anunț când vei fi câștigat îndeajuns de mult, spune el. Dar până atunci o să muncești din greu pentru bani. Nu mă mai interesează mofturile tale. Dacă un bărbat te dorește, te duci cu el și-l satisfaci atât de bine încât să vrea să se întoarcă și să mai încerce o dată. Am destule fete care fac sex normal. Dacă vrei să pleci, ai face bine să oferi mai mult de-atât. Dă peste cap băutura și trântește paharul pe bar ca să i-l reumple Daeng.

– Acum nu te mai smiorcăi și încearcă să câștigi niște bani.

CAPITOLUL 16

Hock Seng privește încruntat seiful care se află în cealaltă parte a camerei. E dimineața devreme în birourile SpringLife și el ar trebui să falsifice un registru înainte să vină domnul Lake, dar nu se poate gândi decât la seif. Își bate joc de el, cum stă acolo, învăluit de fumul de la jertfele care ar fi trebuit să-l ajute să-l deschidă. De la incidentul de la platforma de ancorare, seiful e închis în permanență. Și acum diavolul de Lake e mereu prevăzător, interesându-se de starea conturilor, examinând tot și punând întrebări. Și Baronul Bălegarului încă așteaptă. Bătrânul mai fusese de două ori la el. De fiecare dată a fost răbdător. Însă Hock Seng simte o iritare crescândă, ca și cum ar vrea să ia problema în propriile mâini. Momentul prielnic este pe cale să treacă.

Chinezul mâzgălește niște numere în registru ca să facă dispăruți banii pe care-i luase când cumpărase un ax temporar. Ar trebui pur și simplu să spargă seiful? Și să fie el suspectat? În fabrică există substanțe

care ar topi fierul în doar câteva ore. E mai bine decât să-l facă pe Baronul Bălegarului să aştepte şi să rişte ca naşul naşilor să se hotărască să treacă el la fapte. Hock Seng îşi cântăreşte opţiunile. Orice ar face, riscurile sunt imense şi asta îl determină să simtă furnicături pe piele. Dacă seiful păţeşte ceva, chipul lui va fi lipit pe toate felinarele şi nu e un moment prielnic să se pună rău cu diavolii străini. Şi *farangii* vor profita de succesul lui Akkarat. În fiecare zi apar tot mai multe zvonuri despre umilirea cămăşilor albe. Tigrul din Bangkok e acum un călugăr ras în cap, fără familie şi fără proprietăţi.

Dacă domnul Lake ar fi înlăturat? Poate cu o lovitură de cuţit în măruntaie, venită de cine ştie unde, în timp ce se plimbă pe stradă? Ar fi uşor de aranjat. Şi ieftin. Pentru cincisprezece bahţi, Chan Zâmbăreţul ar face-o încântat şi diavolul străin nu i-ar mai sta pe cap.

O bătaie în uşă îl face să tresară. Hock Seng se îndreaptă de spate şi ascunde proaspăt măsluitul registru sub birou.

– Da?

Mai, fata slăbuţă care lucrează la liniile de producţie, stă în prag. Bătrânul se relaxează, în timp ce Mai face o plecăciune.

– *Khun.* A apărut o problemă.

Hock Seng îşi şterge cerneala de pe mâini cu o cârpă.

– Da, spune. Ce e?

Mai cercetează camera.

– E mai bine dacă vii să vezi cu ochii tăi.

Fata duhnește a teamă. Lui Hock Seng i se ridică părul de pe ceafă. E mai mică decât un copil. Iar el i-a făcut favoruri decente. A obținut bonusuri, târându-se prin pasajele strâmte pe unde treceau drezinele, verificând legăturile atunci când puneau fabrica pe picioare... și totuși, ceva din comportamentul ei îl face să-și amintească de momentul în care malaysienii s-au întors împotriva semenilor săi. Când muncitorii lui, întotdeauna loiali și înțelegători, nu au mai avut puterea de a-l privi în ochi. Dacă ar fi fost deștept, ar fi prevăzut cursul evenimentelor. Și-ar fi dat seama că zilele chinezilor erau numărate. Că până și un om cu poziția lui, care a dăruit cu generozitate pentru acțiuni de binefacere și a oferit locuri de muncă copiilor pe care i-a tratat ca și cum ar fi fost ai lui, până și capul lui ar fi fost aruncat la grămadă, într-un canal.

Și acum Mai stă în fața lui, cu o privire dubioasă. Așa vor veni și după el? Pe furiș? Momindu-l cu o copilă aparent inofensivă? Ăsta să fie sfârșitul carnetelor galbene? O fi la mijloc chiar Baronul Bălegarului, care s-a hotărât să termine cu el? Hock Seng încearcă să pară destins și se reazemă pe spătarul scaunului, privind-o cu atenție.

– Dacă vrei să-mi spui ceva, șoptește el, atunci fă-o acum. Aici.

Mai ezită. E limpede că e înfricoșată.

– *Farangul* e prin apropiere?

Bătrânul se uită la ceasul de pe perete. Ora șase.

– Nu pentru încă o oră sau două. Foarte rar vine mai devreme.

– Te rog, dacă ai putea să vii să vezi...

Deci așa stă treaba. Încuviințează scurt.

– Bineînțeles.

Se ridică în picioare și se îndreaptă spre ea. E o fată atât de drăguță. Normal că au trimis o fată drăguță și nevinovată. Își duce mâna la spate, scoate cuțitul din teacă și se apropie de ea, ținându-l ascuns. Așteaptă până în ultimul moment.... și o prinde de păr, trăgând-o spre el. Îi lipește lama de gât.

– Cine te-a trimis? Baronul Bălegarului? Cămășile albe?

Mai icnește, dar nu se poate elibera din strânsoarea lui fără să-și taie gâtul.

– Nimeni!

– Crezi că sunt prost?

Apasă cuțitul de pielea ei care începe să sângereze.

– Cine?

– Nimeni! Jur!

Mai tremură, înfricoșată, dar Hock Seng nu-i dă drumul.

– Ai ceva să-mi spui? Vreun secret pe care trebuie să-l păstrezi? Vorbește!

Mai își pierde răsuflarea, cuțitul o apasă prea puternic.

– Nu, *Khun!* Jur! Niciun secret! Dar... dar...

– Da?

Fata se agață de el.

– Cămășile albe, șoptește ea. Dacă află...

– Eu nu sunt o cămașă albă.

– E vorba despre Kit. Kit e bolnav. Și Srimuang. Amândoi sunt bolnavi. Te rog. Nu știu ce să fac. Nu vreau să-mi pierd locul de muncă. Nu știu ce să fac. Nu-i spune *farang*ului. Toată lumea știe că ar putea să închidă fabrica. Te rog. Familia mea are nevoie de... Te rog, te rog.

Mai plânge și se agață de el, implorându-l de parcă ar fi salvatorul ei, uitând de cuțit.

Hock Seng se strâmbă și îndepărtează cuțitul, simțindu-se dintr-odată bătrân. Așa e când trăiești cu frica în sân. Suspectezi fetițe de treisprezece ani, crezi că îți vor moartea. I se face rău. Nu o poate privi în ochi.

– Trebuia să spui așa de la început, mormăie el morocănos. Copil prost ce ești. Nu trebuie să te sfiești să-mi spui astfel de lucruri. Își ridică cămașa și pune lama înapoi în teacă. Hai să-i vedem pe prietenii tăi.

Mai își șterge lacrimile cu delicatețe. Nu-i poartă pică. Se adaptează repede, ca toți tinerii. Acum, că momentul dificil a trecut, îl conduce ascultătoare afară din birou.

Jos, la parterul fabricii, muncitorii încep să sosească. Porțile masive pârâie și se deschid și soarele pătrunde în sala imensă. Particule de praf și fărâme de bălegar plutesc prin aer. Mai îl conduce în camera de rafinare, pășind prin grămezile de praf de rugină, și se îndreaptă spre halele cu presele de tăiere.

Încăperea duhnește de la alge care se deshidratează deasupra lor, pe grilaje. Mai trece de prese și pe sub linii, ghemuită. În capătul celălalt, bazinele cu apă,

aranjate în rânduri tăcute, pline de sare și viață. Mai mult de jumătate dintre ele funcționează la capacitate redusă. Algele de-abia dacă acoperă suprafețele bazinelor, deși spuma ar trebui să fie de cel puțin zece centimetri după o noapte în care nu au fost recoltate.

– Acolo, îi arată Mai, vorbind în șoaptă.

Kit și Srimuang stau rezemați de un zid. Cei doi își ridică privirile spre Hock Seng, lipsiți de vlagă. Bătrânul îngenunchează lângă ei, dar nu-i atinge.

– Au mâncat împreună?

– Nu cred, nu sunt prieteni.

– Cibiscoză? Rugină verzicantă? Nu, clatină el din cap. Sunt un bătrân prost. Nu e nici una, nici alta. Nu au sânge pe buze.

Kit geme și încearcă să se ridice. Hock Seng se trage în spate, abținându-se să nu-și șteargă mâinile de cămașă. Celălalt, Srimuang, arată și mai jalnic.

– El cu ce se ocupă?

Mai ezită.

– Cred că alimenta bazinele. Turna sacii cu mâncare de pește, pentru alge.

Pe Hock Seng începe să-l mănânce pielea. Două cadavre, zăcând lângă bazinele pe care Hock Seng le-a făcut să funcționeze la capacitate maximă, pentru profitul lui Anderson, încercând să-l îmbuneze. Coincidență? Începe să tremure, privind în jurul lui cu alți ochi. Surplusul de apă din cazane umezește podeaua și bălțește lângă canalele de scurgere ruginite. O inflorescență de alge decorează suprafața umedă, hrănindu-se cu nutrienții rămași. Dacă e ceva în

neregulă cu bazinele, înseamnă că sunt agenți patogeni peste tot.

Hock Seng începe să-și șteargă mâinile instinctiv, dar se oprește brusc, cu pielea proaspăt frecată furnicându-l. E plin de praf cenușiu pe mâini, din camera de rafinare, de când dăduse perdelele la o parte ca să poată trece. E înconjurat de potențiali agenți patogeni. Deasupra lui atârnă grilajele pentru uscare, suspendate, lucind în întunecimea din încăpere, rând după rând, acoperite de spumă neagră. O picătură de apă se scurge de pe un grilaj și cade pe podea, lângă piciorul lui. Și odată cu ea devine conștient de un sunet nou, pe care nu l-a remarcat atunci când fabrica gemea de oameni. Dar acum e devreme și liniște, și e peste tot: răpăitul blând al picăturilor care se scurg de pe grilaje.

Hock Seng se îndreaptă brusc, luptându-se cu spaima care-l cuprinde.

Nu fi prost. Știi că nu e de la alge. Moartea poate surveni în multe feluri. Ar putea fi orice boală.

În tăcerea din jur, respirația lui Kit e zgomotoasă, și băiatul gâfâie în timp ce pieptul se ridică și coboară.

– Crezi că poate fi o pandemie? întreabă Mai.

Hock Seng o privește brusc.

– Nu spune așa ceva! Vrei să atragi demonii? Cămășile albe? Dacă se află, vor închide fabrica. Vom muri de foame ca și celelalte carnete galbene.

– Dar...

Afară pe coridor se aud niște voci.

– Liniște.

Hock Seng îi face semn să tacă, gândindu-se cu febrilitate ce poate face. O anchetă a cămășilor albe ar însemna un dezastru. Ar fi exact pretextul de care are nevoie diavolul de domnul Lake ca să închidă fabrica. L-ar trimite înapoi la turnuri să flămânzească. Să moară după ce a ajuns atât de departe, după ce s-a apropiat atât de mult.

Oamenii vin la lucru, discută, vocile lor răsunând în restul fabricii. Un megodont mugește. Porțile se deschid zăngănind. Cineva verifică linia și roțile ambreiajelor se trezesc la viață, huruind.

– Ce trebuie să facem? întreabă Mai.

Hock Seng se uită la cuve și la mașinării. La camerele încă goale.

– Numai tu știi că sunt bolnavi?

– I-am găsit când am venit, încuviințează Mai.

– Ești sigură? N-ai mai vorbit cu nimeni înainte să vii la mine? Nu a mai intrat nimeni aici? Nu mai era altcineva cu tine când i-ai găsit, cineva care poate că și-a luat o zi liberă după ce i-a văzut în starea asta?

– Nu. Eram singură, dă fata din cap. Mă aduce un fermier până la marginea orașului, în caiacul lui, pe *khlong*-uri. Întotdeauna ajung mai devreme.

Hock Seng se uită în jos spre cei doi bolnavi și apoi la fată. Sunt doar patru în cameră. Patru. Se cutremură la gândul care-i trece prin minte. E un număr fatidic, patru. *Sz.* Patru. *Sz.* Moarte. Un număr mai bun e trei sau doi.

Sau unu.

Unu e ideal pentru a păstra un secret. Fără să-și dea seama, mâna lui Hock Seng se întinde după cuțit, gândindu-se la Mai. O treabă urâtă. Dar totuși, mai puțin urâtă decât numărul patru.

Părul lung al fetei e prins într-un coc delicat în creștet ca să nu-i cadă în echipamentul de pe linii. Gâtul e expus. Mai îl privește, fără să-i intuiască intențiile. Hock Seng își întoarce privirea, evaluând din nou starea celor doi băieți, gândindu-se la profeticul număr patru. Patru, patru, patru. Moarte. Unu e mai bun. Unu e cel mai bun număr. Inspiră profund și ia o decizie. Se îndreaptă spre Mai.

– Vino aici.

Ea ezită. Bătrânul se încruntă la ea și îi face semn să se apropie.

– Vrei să-ți păstrezi locul de muncă, nu-i așa?

Ea încuviințează încet.

– Atunci vino aici. Ăștia doi trebuie duși la un spital, nu-i așa? Nu-i putem ajuta cu nimic aici. Și doi oameni bolnavi care zac lângă un bazin cu alge nu înseamnă nimic bun nici pentru noi. Nu dacă nu vrem să murim de foame. Ajută-i să se ridice și ne întâlnim la intrarea de serviciu. Să nu treci prin sala principală. Ia-o prin spate. Treci cu ei pe sub linie, pe ruta de serviciu. Intrarea de serviciu, ai înțeles?

Mai încuviințează, nesigură. Hock Seng bate din palme, îmboldind-o.

– Repede! Repede! Târăște-i dacă trebuie! spune el, făcând un semn înspre cei doi. Oamenii încep să sosească. Un secret e greu de ținut dacă-l cunosc mai

multe persoane, și noi suntem patru aici. Hai să păstrăm măcar noi doi secretul. Orice număr e mai bun decât patru.

Moarte.

Mai trage aer în piept, înspăimântată, apoi mijește ochii cu determinare. Se ghemuiește și încearcă să-l ridice pe Kit. Hock Seng o urmărește cu privirea, să vadă dacă a înțeles planul, și pleacă.

În sala principală, oamenii își pun deoparte pachețelele cu mâncare și râd, veseli. Nimeni nu se grăbește. Thailandezii sunt leneși. Carnetele galbene ar fi început deja lucrul și atunci totul ar fi fost pierdut. De data asta, Hock Seng e ușurat că lucrează cu thailandezi. Mai are puțin timp. Iese pe ușa din spate.

Afară, aleea e pustie. Zidurile înalte ale fabricii se întind de-o parte și de alta. Hock Seng aleargă spre strada Phosri, cu grămada ei de standuri cu mâncare, tăiței fierți și copii zdrențăroși. O ricșă cu bicicletă trece în viteză pe lângă el.

– *Wei!* strigă el. *Samloh! Samloh!* Așteaptă!

Dar ricșa e deja departe. Hock Seng se îndreaptă spre intersecție, șchiopătând, încercând să nu-și forțeze prea mult genunchiul, și zărește o altă ricșă. Îi face un semn conducătorului care se uită în spate să vadă dacă e amenințat de competiție și apoi întoarce spre Hock Seng, pedalând nepăsător, profitând de o pantă înclinată.

– Mai repede! strigă bătrânul. *Kuai yidian*, futangiu de câini ce ești!

Bărbatul ignoră abuzul verbal de care are parte și oprește bicicleta.

– M-ați chemat, *Khun?*

Hock Seng sare înăuntru și îi face un semn să o ia în jos pe alee.

– Dacă te grăbești mai am și alți pasageri pentru tine.

Omul bombăne ceva și dirijează bicicleta spre aleea îngustă. Lanțul țăcăne monoton. Hock Seng scrâșnește din dinți.

– Te plătesc dublu. Repede, repede!

Îi face semn să se grăbească. Conducătorul își lasă toată greutatea pe pedale, dar tot se târăște ca un megodont. În față o vede pe Mai. Pentru o secundă, Hock Seng se sperie la gândul că ea a fost într-atât de proastă și a scos trupurile din fabrică înainte de a ajunge el cu ricșa. Dar nu se vede nici urmă de Kit. Numai după ce vehiculul se oprește, ea intră și îl trage pe primul muncitor inconștient afară. Conducătorul tresare când vede trupul, dar Hock Seng se apleacă peste umărul lui și sâsâie:

– Te plătesc triplu.

Îl apucă pe Kit și îl împinge în ricșă înainte ca omul să apuce să protesteze. Mai dispare din nou înăuntru. Conducătorul se uită insistent la Kit.

– Ce are?

– E beat, spune Hock Seng. Și el, și prietenul lui. Dacă-i vede șeful în starea asta, îi dă afară.

– Nu pare beat.

– Te înșeli.

– Nu. Arată de parcă...

Hock Seng îl privește fix pe șofer.

– Cămășile albe te vor prinde și pe tine în lațul lor, odată cu mine. Omul ăsta stă pe scaunul tău, în prezența ta.

Ochii bărbatului se măresc. Se trage înapoi. Hock Seng încuviințează și continuă să îl privească.

– N-are niciun rost să te plângi acum. Eu îți spun că sunt beți. Te plătesc triplu când te întorci.

Mai reapare cu al doilea muncitor și Hock Seng o ajută să-l urce în ricșă. Îi face semn fetei să li se alăture.

– La spital, spune el. Se apleacă înspre ea. La un altfel de spital, ne-am înțeles?

Mai dă din cap scurt.

– Bun. Ce fată deșteaptă.

Hock Seng se îndepărtează.

– Gata! Dă-i bice!

Conducătorul urnește ricșa, pedalând mult mai repede de data asta. Bătrânul se uită în urma lor, la cele trei capete ale pasagerilor și cel al bărbatului care saltă încontinuu, pe măsură ce roțile bicicletei se hurducăie de la pavajul denivelat. Se strâmbă. Patru din nou. E un număr cu ghinion, cu siguranță. Se abține să nu devină paranoic, întrebându-se dacă mai e capabil să facă planuri acum. E un om bătrân care se sperie de umbre.

Oare s-ar simți mai bine dacă Mai, Kit și Srimuang ar deveni hrană pentru peștii *plaa* cu aripioare roșii care mișună în râul Chao Praya? Dacă din ei ar mai rămâne doar niște bucățele de carne la mila crapilor înfometați?

Patru. *Sz.* Moarte.

Pielea îl mănâncă când se gândește că se află în proximitatea morții. Își șterge mâinile de pantaloni, inconștient. Va trebui să facă o baie. Să se frece cu clor și să spere că funcționează. Conducătorul dispare din vedere, transportând marfa bolnăvicioasă. Hock Seng se îndreaptă spre fabrică, spre hala unde liniile cârâie și oamenii schimbă obișnuitele saluturi de dimineață.

Cerule, dă să fie o coincidență. Să nu fie linia.

CAPITOLUL 17

De câte nopți nu mai dormise? De una? De zece? De zece mii? Jaidee a pierdut măsura timpului. Luna răsărise de nenumărate ori când el încă nu dormea, și zilele au trecut ca prin vis și totul merge mai departe, într-o acumulare de zile și speranțe care trec pe lângă el. Jertfe și rugăciuni de reconciliere la care nu a primit răspuns. Ghicitori și preziceri. Generali care-i spun să aibă încredere. Mâine. Peste trei zile, atunci, cu siguranță. Zvonuri despre o calmare a situației, șoapte despre o femeie.

Răbdare.

Jai yen.

Inimă calmă.

Nimic.

Justificări și umilințe umplu ziarele. O autocritică scrisă chiar de el. Încă și mai multe acuzații false de lăcomie și corupție. Două sute de mii de bahți pe care nu are cum să-i dea înapoi. Editoriale și articole care-l condamnă în foile de zvonuri. Povești răspândite de

dușmanii lui, cum că ar fi cheltuit banii pe curve sau pe un stoc privat de orez de la U-Tex în caz de foamete, pe care l-a ascuns undeva pentru beneficii personale. Tigrul nu mai reprezintă nimic, doar o cămașă albă coruptă.

Penalizările au fost dictate. Ultimele bunuri pe care le mai avea, confiscate. Casa familiei, arsă, ca un rug funerar, în timp ce soacra jelea și fiii săi, care nu-i mai poartă numele, priveau focul înmărmuriți.

Se luase decizia că nu-și va ispăși pedeapsa într-o mănăstire din apropiere, ci va fi exilat în pădurile din Phra Kritipong, care fuseseră pustiite de cărăbușul de fildeș și unde aerul duhnește a rugină verzicantă dinspre granița cu Myanmar. Exilat în pustietate ca să mediteze la *damma* lui. Sprâncenele i-au fost rase, la fel ca și capul. Dacă va mai fi în viață după penitența aceasta, mai poate spera doar să păzească carnetele galbene din lagărele din sud, cea mai josnică muncă, pentru cel mai josnic membru al cămășilor albe.

Și încă n-a aflat nimic despre Chaya.

E în viață? E moartă? Cine o răpise? Ministerul Comerțului? Sau altcineva? Un *jao por*, revoltat de îndrăzneala lui Jaidee? Sau cineva din Ministerul Mediului? Poate chiar Bhirom-bhakdi, iritat de lipsa de respect a lui Jaidee pentru protocol? Fusese o răpire sau un asasinat? Oare murise încercând să scape? Oare mai e și acum în camera din fotografie, undeva în oraș, transpirând în vreun turn abandonat, așteptând ca el să vină s-o salveze? Oare e hrană pentru pisicile cheshire, pe vreo alee? Sau oare plutește pe Chao Praya,

mâncată de crapi Boddhi de tip 2.3, pe care ministerul a reușit să-i înmulțească? Nu i-a mai rămas nimic, doar întrebări. E ca și cum ar striga într-o fântână, și totuși nu primește niciun răspuns.

Și acum stă în *kuti*-ul sărăcăcios al unui călugăr, în apropiere de Wat Bowonniwet, așteptând să afle dacă mănăstirea Phra Kritipong va accepta să-l reeduce. E îmbrăcat în straiele albe de novice. Nu va purta robe portocalii. Niciodată. Nu e călugăr, el ispășește o penitență mai specială. Urmărește cu privirea petele ruginii de apă de pe pereți, urmele de mucegai și putreziciune.

Pe unul din pereți e pictat un copac *bo*, cu Buddha așezat lângă el, în căutarea iluminării.

Suferință. Totul e suferință. Jaidee se uită îndelung la copac. E doar o altă relicvă a istoriei. Ministerul a luat deja sub ocrotire câțiva, pe cei care nu au explodat din cauza presiunii interne exercitate de tot mai numeroșii cărăbuși de fildeș, care își găseau adăpost în trunchiurile încâlcite ale arborilor *bo*, înainte de a-i distruge și de a zbura mai departe, spre următoarea victimă, apoi spre următoarea și următoarea...

Totul e efemer. Nici măcar copacii *bo* nu sunt nemuritori.

Jaidee își atinge sprâncenele, pipăind semilunile sterpe de deasupra ochilor, unde avea odată păr. Încă nu s-a obișnuit cu noua lui înfățișare. Totul se schimbă. Se uită în sus la copacul pictat și la Buddha.

Am dormit. Tot timpul ăsta am dormit și nu am înțeles nimic.

Dar acum, privind arborele, ceva se petrece cu Jaidee.

Nimic nu trăiește veșnic. Un *kuti* e o celulă. O celulă înseamnă închisoare. Stă într-o închisoare, în timp ce oamenii care i-au luat-o pe Chaya continuă să trăiască, beau și preacurvesc și râd. Nimic nu e permanent. Aceasta era principala învățătură a lui Buddha. Nici cariera, nici instituția, nici soția, nici copacul... Totul se schimbă și schimbarea e singurul adevăr.

Întinde o mână înspre perete și urmărește cu degetele liniile de vopsea scorojite, întrebându-se dacă pictorul folosise ca model un copac real, dacă avusese norocul să trăiască atunci când aceștia încă existau, sau dacă s-a inspirat dintr-o poză. O copie a unei alte copii.

Într-o mie de ani se va mai ști că au existat asemenea copaci? Oare strănepoții lui Niwat și ai lui Surat vor ști că au existat odată un fel aparte de smochini, și că și aceia au dispărut? Vor ști că au fost la un moment dat o mulțime de copaci, de nenumărate soiuri? Nu doar tecii Gates și bananieri modificați PurCal, ci și mulți, mulți alții?

Vor înțelege oare că nu am fost destul de rapizi și de deștepți ca să-i salvăm pe toți? Că a trebuit să facem alegeri care ne vor bântui toată viața?

Grahamiții care predică pe străzile Bangkokului din Biblia lor Sfântă spun povești despre mântuire. Cu pildele lor despre Bodhisattva Noe, care a salvat toate animalele și copacii și plantele pe pluta lui de bambus și a plutit pe mări cu ele, îngrămădite unele

peste altele, în timp ce căuta uscatul. Dar nu mai exista niciun Bodhisattva Noe acum. Mai e doar Phra Seub care le simte durerea, dar nu face nimic să le-o aline, și micii Budhha din noroi de la Ministerul Mediului, care împiedică revărsarea apelor doar din pur noroc.

Imaginea copacului *bo* se înceţoşează. Obrajii lui Jaidee sunt udaţi de lacrimi şi el se uită în continuare în sus, la pictură, la Buddha care stă în poziţia lotus. Cine şi-ar fi putut imagina că oamenii de la companiile de calorii ar putea să atace smochinii? Şi cine-ar fi crezut că şi copacii *bo* aveau să moară? *Farangii* nu au respect decât pentru bani. Jaidee îşi şterge lacrimile de pe obraji. E o prostie să crezi că ceva ar putea dura o veşnicie. Poate şi budismul e efemer.

Jaidee se ridică şi îşi adună hainele albe de novice în jurul său. Face o plecăciune în faţa desenului scorojit cu Buddha şi cu copacul dispărut.

Afară, luna străluceşte puternic în noapte. Câteva lămpi verzi cu metan licăresc, abia luminând potecile cu copaci de tec reproiectaţi care duc spre porţile mănăstirii. Nu are rost să-ţi doreşti ceva ce nu poţi regăsi. Toate lucrurile mor. Pe Chaya a pierdut-o deja. Aşa se schimbă lucrurile.

Nimeni nu păzeşte porţile. Se presupune că e docil. Că se va ploconi şi va implora, în speranţa că Chaya se va întoarce. Că se va lăsa călcat în picioare. Nici nu ştie dacă-i mai pasă cuiva de soarta lui. Şi-a atins scopul. A ştirbit imaginea lui Pracha şi le-a pătat tuturor reputaţia. Cui îi mai pasă dacă rămâne sau pleacă?

Iese pe străzile întunecate ale Oraşului Fiinţelor Divine şi se îndreaptă spre sud, spre râu, spre Marele Palat şi spre luminile strălucitoare ale Bangkocului, pe aleile aproape pustii. Spre digurile care îi apără de blestemul *farangilor*, împiedicând apa să năvălească în oraş.

În faţa lui se ridică Altarul Coloanei Oraşului, cu acoperişul scânteind, şi cu imaginile lui Buddha luminate de ofrande, în fumul dulce al beţişoarelor parfumate. În acest loc declarase Rama al XII-lea că nu va abandona Krung Thepul. Că oraşul nu va ajunge pe mâna *farangilor* aşa cum Ayutthaya a încăput pe mâna birmanezilor cu secole în urmă.

În timp ce nouă sute nouăzeci şi nouă de călugări îmbrăcaţi în robe portocalii psalmodiau, regele declarase că oraşul avea să fie salvat, şi din acel moment Ministerul Mediului a fost responsabil cu apărarea Krung Thepului. Le-a cerut să ridice diguri puternice şi canale de scurgere care să protejeze oraşul de aluviunile de după muson şi de revărsarea valurilor taifunului. Krung Thepul avea să rămână în picioare.

Jaidee se plimbă, ascultând cântecul monoton al călugărilor care se roagă în fiecare minut din zi, chemând spiritele din întreaga lume în ajutorul Bangkokului. Au fost dăţi în care îngenunchease pe podeaua de marmură a altarului, plecându-se în faţa coloanei centrale a oraşului, implorând ajutor de la rege şi de la spirite şi de la orice altă formă de viaţă care sălăşluia în oraş, pentru a-şi putea continua misiunea. Coloana oraşului era ca un talisman. Îl făcea să spere.

Acum trece pe lângă ea în roba sa albă şi nu se uită înapoi.

Totul e efemer.

Se plimbă pe străzi, îndreptându-se spre cartierele aglomerate de lângă Charoen Khlong. Apa clipoceşte liniştit. Nimeni nu se sinchiseşte de suprafaţa ei întunecată la ora asta târzie. Dar în faţa lui, într-una dintre arcade, o lumânare pâlpâie uşor. Se apropie de ea.

– Kanya!

Fostul său locotenent se răsuceşte, surprinsă. Kanya încearcă să-şi ascundă uimirea, dar nu înainte ca Jaidee să observe că e şocată când îl vede: un om uitat de lume, ras în cap, fără sprâncene, care rânjeşte ca un nebun la ea, din capătul scărilor. Jaidee îşi dă jos sandalele şi urcă spre ea, alb ca o stafie. Căpitanul e conştient de înfăţişarea sa, dar nu se poate abţine să nu fie amuzat în timp ce dă la o parte paravanul şi intră.

– Credeam că ai plecat deja în pădure, spune Kanya.

Jaidee se aşază lângă ea, aranjându-şi roba. Se holbează la apele puturoase ale *khlong*-ului. Ramurile unui copac de mango se reflectă pe fundalul argintului lunii.

– Nu e uşor să găseşti o mănăstire care să se murdărească, acceptându-mă. Până şi cei de la Phra Kritipong se gândesc de două ori când vine vorba de inamicii Ministerului Comerţului.

Kanya se încruntă.

– Toată lumea vorbește despre ascensiunea lor la putere. Akkarat a lăsat deja să se înțeleagă că va permite importurile de modificați.

Jaidee tresare.

– Nu am auzit așa ceva. Câțiva *farangi* poate, dar...

Kanya face o grimasă.

– Am tot respectul pentru regină, dar modificații nu se revoltă.

Locotenentul curăță un mangustan. Coaja purpurie, aproape neagră în lumina slabă, se desface cu ușurință.

– Torapee măsurând urma lăsată de piciorul tatălui său.

Jaidee ridică din umeri.

– Toate lucrurile se schimbă.

Kanya se încruntă.

– Cum poate cineva să lupte împotriva bogăției lor? Puterea lor e averea. Cine își mai aduce aminte de îndatoriri când banii intră în ecuație și e înconjurat de ei ca digurile de mare? Nu ne mai luptăm cu valurile. Ne luptăm cu bogăția.

– Care e ispititoare.

– Nu și pentru tine, spune Kanya, acru. Tu erai ca un călugăr și înainte să te trimită într-un *kuti*.

– Poate de asta sunt un novice atât de sărac.

– N-ar trebui să fii în *kuti* acum?

– Nu-mi stă în caracter, rânjește Jaidee.

Kanya amuțește, privindu-l intens pe Jaidee.

– Nu ai fost hirotonisit?

– Sunt un războinic, nu un călugăr. Nu rezolv nimic stând într-un *kuti* și meditând, spune el ridicând

din umeri. M-am lăsat convins că ar trebui să fac asta. Faptul că am pierdut-o pe Chaya m-a derutat.

– Se va întoarce. Sunt sigură.

Jaidee îi zâmbește cu tristețe protejatei lui, care încă mai speră și crede. E surprinzător cum o femeie care zâmbește atât de rar și care vede atâta tristețe în lume crede că, în situația asta excepțională, lucrurile se vor termina cu bine.

– Nu, nu se va întoarce.

– Ba da!

Jaidee clatină din cap.

– Mereu te-am crezut o persoană sceptică.

Durerea răzbate pe chipul Kanyei.

– Ai făcut tot ce puteai ca să le arăți că te predai. Ți-ai distrus reputația! Trebuie să-i dea drumul.

– Nu o vor face. Cred că au omorât-o chiar din a doua zi. Am sperat în continuare doar pentru că o iubeam nebunește.

– Nu ai de unde să știi că e moartă. Poate încă o țin captivă.

– Cum ai spus și tu, mi-am distrus reputația. Dacă voiau doar să-mi dea o lecție i-ar fi dat drumul deja. Cred că au vrut să ne transmită un altfel de mesaj.

Jaidee privește apele liniștite ale *khlong*-ului.

– Vreau să-mi faci o favoare.

– Orice.

– Împrumută-mi o armă cu arc.

Ochii Kanyei se măresc de uimire.

– *Khun*...

– Nu-ți face griji, ți-o voi înapoia. Nu vreau să vii cu mine, vreau doar o armă bună.

– Eu...

– Nu te teme, o să fiu bine, rânjește el. Și nu vreau să distrug două reputații.

– Te duci la Ministerul Comerțului.

– Akkarat trebuie să știe că Tigrul încă mai are colți.

– Nici nu știi sigur că ei au răpit-o.

– Cine altcineva poate să fie?

Jaidee ridică din umeri.

– Am mulți dușmani, dar, la urma urmei, doar unul adevărat. Suntem doar eu și Ministerul Comerțului, zâmbește el. Am fost un prost să mă las convins că nu e doar atât.

– Vin cu tine.

– Nu. Stai aici. Ai grijă de Niwat și de Surat. Asta-i tot ce-ți cer, locotenente.

– Te rog să nu faci asta. Am să-l implor pe Pracha, mă duc să...

Jaidee o întrerupe, înainte să mai spună și alte prostii. Era o vreme în care i-ar fi permis să-și păteze reputația pentru el, ar fi lăsat-o să-i găsească justificări și să implore, dar vremea aceea trecuse.

– Nu-mi doresc nimic altceva, spune el. Sunt mulțumit. Am să mă duc la Ministerul Comerțului și-i voi face să plătească. Tot ce s-a întâmplat a fost *kamma*. Nu-mi era menit s-o păstrez pe Chaya pentru totdeauna, sau ea pe mine. Dar cred că încă mai putem schimba lucrurile, dacă ținem la *damma* noastră. Cu

toţii avem o datorie de împlinit, Kanya. Pentru oamenii noştri. Am trăit multe vieţi. Am fost doar un băiat, apoi un campion la *muay thai*, tată şi cămaşă albă. Chiar şi călugăr, spune el privindu-şi roba albă. Nu-ţi face griji pentru mine, rânjeşte el. Mai am câteva etape de parcurs până să renunţ la viaţa asta şi să mă reîntâlnesc cu Chaya. Vocea i se înăspreşte. Mai am afaceri neterminate şi nu mă voi odihni până nu le închei.

Kanya îl ascultă, cuprinsă de tristeţe.

– Nu poţi să te duci singur.

– Nu. Îl iau pe Somchai cu mine.

Ministerul Comerţului: instituţia care funcţionează în deplină siguranţă, care-şi bate joc de el cu atâta uşurinţă, care-i răpeşte soţia şi îi lasă în inimă un gol de mărimea unui durian.

Chaya.

Jaidee studiază clădirea. Stând în faţa luminilor puternice, se simte ca un sălbatic în pustietate, ca un şaman dintr-un trib de munteni în faţa unei armate de megodonţi care înaintează. Pentru o clipă, ezită să-şi continue misiunea.

Ar trebui să-i văd pe băieţi, îşi spune. *Aş putea să mă duc acasă.*

Şi totuşi a venit până aici, stă şi priveşte geamurile luminate ale clădirii Ministerului Comerţului, unde combustibilul arde de parcă Contracţia nu ar fi avut loc, de parcă oraşul nu e împrejmuit de diguri pentru a nu fi înghiţit de ocean.

Undeva în clădire un om stă pe vine și complotează. Bărbatul care îl privea insistent pe platformele de ancorare cu mult timp în urmă. Care scuipa betel și se deplasa ca și cum Jaidee n-ar fi fost decât un gândac care merita să fie strivit. Un bărbat care stătuse lângă Akkarat și privise liniștit înfrângerea lui Jaidee. El îl va conduce la locul de veci al Chayei. El e cheia. Undeva în spatele acelor ferestre luminate.

Jaidee pătrunde în umbre. Atât el, cât și Somchai poartă haine închise la culoare, fără niciun simbol, ca să se piardă în întunecimea nopții. Somchai e rapid. E unul din cei mai buni. Periculos și silențios. Se pricepe la spart încuietori și, la fel ca Jaidee, e motivat.

Somchai privește clădirea cu o expresie gravă pe chip. Aproape la fel de gravă ca a Kanyei, își dă seama Jaidee. E o atitudine pe care o adoptă toți, până la urmă. Intră în atribuțiile postului. Căpitanul se întreabă dacă thailandezii au zâmbit vreodată, așa cum susțineau legendele. De fiecare dată când își auzea fiii râzând, era ca și cum o orhidee ar fi înflorit în pădure.

– Se vând ieftin, șoptește Somchai.

Jaidee încuviințează scurt.

– Îmi amintesc de vremea în care Ministerul Comerțului era doar un departament al Ministerului Agriculturii, și acum uite ce a ajuns.

– Ești bătrân. Comerțul a fost întotdeauna un minister puternic.

– Nu. Doar un departament micuț. O glumă.

Jaidee arată înspre complexul nou cu ventilatoarele cu transmisii de ultimă generație, cu tende și porticuri.

– E o lume nouă.

Parcă pentru a-l provoca, două pisici cheshire sar pe o balustradă, dichisindu-se și curățându-se. Își schimbă culorile, apărând și dispărând, fără să le pese că au fost văzute. Jaidee își scoate arma și ține**ș**te.

– Asta ne-a dat Ministerul Comerțului. Ar trebui să aibă pisici pe insigne.

– Nu face asta, te rog.

Căpitanul se uită la Somchai.

– Nu-mi afectează karma. Creaturile astea nu au suflet.

– Dar mor ca orice alt animal.

– Același lucru poți să-l spui și despre cărăbușii de fildeș.

Somchai își lasă capul în jos și nu mai spune nimic. Jaidee se încruntă și își pune arma înapoi în toc. Și-ar irosi muniția, oricum. Mai sunt destule.

– Căutam detalii despre otrava pentru pisici cheshire la un moment dat, spune Somchai într-un final.

– Acum tu îți arăți vârsta.

Somchai ridică din umeri.

– Aveam familie pe atunci.

– Nu am știut.

– Cibiscoză de tip 118 Aa. A lovit rapid.

– Îmi aduc aminte. Și tatăl meu a murit la fel. O variație nefastă.

Somchai încuviințează.

– Le duc dorul. Sper că s-au reîncarnat în ceva frumos.

– Sunt sigur că așa e.

– Pot doar să sper. Am devenit călugăr pentru ei. Am fost hirotonisit pentru un an. M-am rugat. Am adus multe jertfe. Pot doar să sper, repetă el.

Pisicile miorlăie din nou, în timp ce Somchai le privește.

– Am omorât mii și mii. Am ucis șase oameni în toată viața mea și n-am regretat nicio clipă, dar am omorât mii de pisici cheshire și n-am avut niciodată conștiința împăcată.

Face o pauză și se scarpină după ureche, acolo unde îi apare un început de *fa'gan*.

– Câteodată mă întreb dacă cibiscoza care mi-a omorât familia nu a fost un soi de pedeapsă karmică pentru toate pisicile alea pe care le-am ucis.

– N-are cum. Nu sunt niște creaturi naturale.

Somchai ridică din umeri.

– Se înmulțesc, mănâncă, trăiesc, respiră, spune el, zâmbind ușor. Dacă le mângâi, torc.

Jaidee se strâmbă, dezgustat.

– E adevărat. Le-am atins. Sunt reale. La fel ca mine și ca tine.

– Sunt doar niște recipiente goale. Nu au suflet.

Somchai ridică încă o dată din umeri.

– Poate până și cele mai monstruoase făpturi create de japonezi au viață în ele, într-un fel sau altul. Mi-e teamă. Dacă Noi și Chart, și Malee, și Prem s-au reîncarnat în modificați? Nu toți merităm să devenim

phii de Contracție. Poate unii dintre noi devenim modificați, și o să muncim, și o să muncim, și o să muncim în fabricile japoneze, înțelegi? Suntem atât de puțini, față de câți eram. Unde au dispărut toate sufletele? Poate s-au dus la japonezi. Poate că sunt modificați acum.

Jaidee încearcă să-și stăpânească neliniștea la auzul vorbelor lui Somchai și la ceea ce sugerau ele.

– E imposibil.

Somchai îl privește resemnat.

– Oricum. N-aș suporta să mai vânez pisici.

– Atunci hai să vânăm oameni.

Peste drum de ei, o ușă se deschide și un angajat al ministerului iese pe trotuar. Jaidee traversează strada deja, alergând să-l prindă. Ținta lor se îndreaptă spre un stand de biciclete și se apleacă să desfacă un lanț. Căpitanul își scoate ciomagul. Bărbatul privește în sus și apoi Jaidee îl încalecă, lovindu-l. Bărbatul are timp să ridice un braț. Căpitanul îl pocnește, după care îi mai trage una peste ceafă.

Somchai se apropie de el.

– Te miști bine pentru un bătrân.

Jaidee zâmbește.

– Apucă-l de picioare.

Îl târăsc pe cealaltă parte a străzii, pășind în umbra tulbure dintre lămpile cu metan. Jaidee îl caută prin buzunare. Aude clinchetul unor chei. Le scoate, ridicându-le ca pe un premiu. Îl leagă pe bărbat în grabă, îi pune un căluș și îi acoperă ochii. O pisică trece pe

lângă ei, privindu-i, o combinație de pânză, umbră și piatră.

– Crezi că o să-l mănânce? se întreabă Somchai.

– Dacă ți-ar fi păsat, m-ai fi lăsat să le omor.

Somchai se gândește la cuvintele lui, dar nu-i răspunde. Jaidee imobilizează victima.

– Hai să mergem.

Cei doi trec strada în fugă, îndreptându-se spre ușă. Cheia se potrivește și o clipă mai târziu, pătrund în interior.

Becurile luminează puternic și Jaidee se abține să caute întrerupătoarele și să cufunde clădirea Ministerului în beznă.

– Ce prostie să lași oamenii să lucreze până târziu, să irosești atât cărbune.

Somchai ridică din umeri.

– Poate că omul nostru e în clădire chiar acum.

– Nu dacă e norocos.

Dar și Jaidee se gândise la același lucru. Se întreabă dacă o să poată să-și păstreze cumpătul dacă îl va găsi pe cel care o omorâse pe Chaya. Se întreabă dacă ar trebui s-o facă.

Cei doi străbat mai multe holuri luminate. Câțiva angajați ai ministerului încă mai sunt în clădire, dar nici unul nu pare să le remarce prezența. Amândoi pășesc cu încredere, cu atitudinea unor oameni importanți. Jaidee îi salută pe cei care trec pe lângă el, dând încet din cap. Până la urmă ajung la departamentul pe care-l caută. Somchai și Jaidee se opresc în fața ușilor de sticlă. Căpitanul ridică bastonul.

– Sticlă, observă Somchai.

– Vrei să încerci?

Somchai examinează încuietoarea, își scoate uneltele și începe să lucreze, cercetează yala, pipăind cu atenție mecanismul. Coridorul e puternic luminat.

Somchai nu reușește să deschidă.

– Nu contează, spune Jaidee, ridicându-și bastonul. Dă-te la o parte.

Sticla se sparge ușor, zgomotul propagându-se de-a lungul holului. Cei doi așteaptă să audă pași, dar nu se întâmplă asta. Intră în cameră și încep să scotocească prin birouri. Până la urmă Jaidee găsește dosarele pentru personal și examinează fotografiile prost făcute, așezând într-un teanc separat pozele oamenilor care i se par cunoscuți, sortând și filtrând.

– Mă cunoștea, șoptește Jaidee. S-a uitat fix în ochii mei.

– Toată lumea te cunoaște, Jaidee. Ești celebru.

Căpitanul face o grimasă.

– Crezi că venise la platforme ca să ridice ceva, un pachet poate? Sau doar pentru inspecție?

– Poate că voia ceva din marfa lui Carlyle. Sau din încărcătura vreunui dirijabil care a ratat aterizarea și a ajuns în Lanna, care e sub ocupație. Sunt o mie de posibilități, nu?

– Uite! arată căpitanul. Ăsta e!

– Ești sigur? Cred că avea un chip mai sever, totuși.

– Sunt sigur că el e.

Somchai se încruntă, privind la dosar peste umărul lui Jaidee.

– Un om de la bază, fără importanță. Fără nici un fel de influență.

– Nu, spune Jaidee, clătinând din cap. E puternic. Am văzut cum se uita la mine. Și a venit și la ceremonie, atunci când m-au retrogradat. Nu are trecută nicio adresă. Doar Krung Thep, spune el, încruntându-se.

Se aude mișcare dinspre hol. Doi bărbați stau în pragul ușii sparte cu armele îndreptate spre ei.

– Nu mișcați!

Jaidee face o grimasă și ascunde dosarul la spate.

– Da? E vreo problemă?

Ofițerii intră în cameră, examinând birourile.

– Cine ești?

Jaidee se uită la Somchai.

– Parcă ziceai că sunt faimos.

– Nu tuturor le place *muay thai*-ul, spune Somchai, ridicând din umeri.

– Da, dar toții pariază. Ar fi trebuit să mizeze pe luptele mele.

Gărzile se apropie. Le ordonă să îngenuncheze.

Când indivizii se apropie să-i dezarmeze, Jaidee îl lovește pe unul dintre ei cu cotul în stomac. Se răsucește și îl mai lovește o dată cu genunchiul în cap. Celălalt ofițer trage și un val de discuri pornesc prin aer, vâjâind, dar Somchai îl pocnește în gât. Bărbatul se prăbușește la pământ, scăpând pistolul din mână, cu traheea ruptă.

Jaidee îl prinde pe celălalt și îl trage spre el.

– Îl cunoști pe acest bărbat?

Îi ține poza în față. Ochii ofițerului se măresc de uimire și scutură din cap, încercând să ajungă la pistol. Jaidee îndepărtează arma cu piciorul, după care îi trage omului una în coaste.

– Spune-mi tot ce știi despre el! E de-al vostru, e omul lui Akkarat.

Bărbatul scutură din cap.

– Nu!

Jaidee îl pocnește în față. Sângele începe să curgă. Se apleacă spre omul care se văicărește.

– Spune-mi sau o să mori ca amicul tău.

Amândoi privesc instinctiv spre omul care horcăie și se sufocă.

– Vorbește, îl îndeamnă Jaidee.

– Nu e nevoie de așa ceva.

În prag stă chiar bărbatul pe care-l caută Jaidee.

Camera se umple de oameni. Căpitanul își scoate pistolul, dar nu mai apucă să tragă. Scapă arma din mână. Sângele începe să curgă. Încearcă să fugă spre ferestre, dar e înconjurat, și alunecă pe marmura udă. Toți se prăbușesc la pământ într-o învălmășeală de membre. Jaidee aude urletele lui Somchai, venind ca de departe. Brațele îi sunt întoarse la spate și cineva îi leagă încheieturile cu sfoară de ratan.

– Opriți-i hemoragia, ordonă bărbatul, nu vreau să moară.

Jaidee se uită în jos. Din braț îi țâșnesc șuvoaie de sânge. Bărbații care-l țin strâns îi opresc sângerarea. Nu e sigur dacă senzația de amețeală pe care o simte e din cauza hemoragiei sau din pricina dorinței arzătoare

pe care o are de a-l vedea pe bărbatul acela mort. E ridicat în picioare. Somchai e alături de el, cu nasul spart și sângerând, cu ochii închiși. Cu dinții roșii. În spatele lui, doi paznici zac la podea.

Bărbatul îi studiază pe Jaidee și pe Somchai. Căpitanul îi susține privirea.

– Căpitane Jaidee. Parcă trebuia să te călugărești.

Jaidee încearcă să ridice din umeri.

– *Kuti*-ul meu nu era suficient luminat. M-am gândit să-mi fac penitența aici.

Bărbatul surâde imperceptibil.

– Asta se poate aranja, spune el, făcându-le un semn oamenilor. Duceți-i sus.

Aceștia îi îmbrâncesc pe Jaidee și Somchai și îi scot din cameră, târându-i pe hol până la lift. Un lift adevărat, pe electricitate, cu butoane care strălucesc și desene cu Ramakin pe pereți. Butoanele sunt făcute să arate ca niște guri de demoni, cu sculpturi ale unor femei voluptuoase care joacă *saw duang* și *jakae* pe margini.

Ușile se închid.

– Cum te cheamă? întreabă Jaidee.

Bărbatul surâde indiferent.

– Nu contează.

– Ești animalul de companie al lui Akkarat.

Omul nu-i răspunde.

Ușile se deschid. Au ajuns pe acoperiș, la etajul cincisprezece. Oamenii îi împing pe Jaidee și pe Somchai spre marginea clădirii.

– Repede, spune bărbatul. Așteptați acolo, unde vă putem vedea.

Oamenii lui își ațintesc armele spre el și îi fac semn să meargă, până când căpitanul și Somchai stau chiar pe buza construcției, privind în jos la luminile difuze ale lămpilor cu metan. Jaidee încearcă să calculeze distanța care îi desparte de sol.

Deci așa e când stai față în față cu moartea. Se uită în jos, la străzile îndepărtate, la aerul care îl așteaptă.

– Ce-ai făcut cu Chaya? îi strigă bărbatului.

Acesta zâmbește.

– De-asta ești aici? Pentru că nu ți-am dat-o înapoi suficient de repede?

Jaidee simte un fior de speranță. Oare se înșelase?

– Poți să faci ce vrei cu mine, dar dă-i drumul ei.

Bărbatul stă pe gânduri. Ezită pentru că se simte vinovat? Jaidee nu-și dă seama. E prea departe. Deci Chaya e moartă?

– Dă-i drumul. Fă ce vrei cu mine.

Nu primește niciun răspuns.

Se întreabă dacă ar fi putut să facă lucrurile altfel. S-a pripit să vină aici. Dar ea era deja pierdută. Și bărbatul nu i-a promis nimic, nu i-a dat de înțeles că ea mai trăiește. Oare s-a comportat prostește?

– Mai e în viață sau nu? întreabă el.

Bărbatul zâmbește ușor.

– Cred că doare nesiguranța asta.

– Dă-i drumul.

– Nu a fost nimic personal, Jaidee. Dacă ar fi fost o altă cale..., spune el, ridicând din umeri.

E moartă. Căpitanul e sigur de asta. Parte a vreunui plan misterios. Nu ar fi trebuit să-l lase pe Pracha

să-l convingă că nu e așa. Ar fi trebuit să atace imediat cu toată forța, să dea o lecție Ministerului Comerțului. Se întoarce spre Somchai.

– Îmi pare rău.

Somchai ridică din umeri.

– Întotdeauna ai fost un tigru. Îți stă în fire. Știam asta atunci când am acceptat să vin cu tine.

– Totuși, Somchai, dacă murim aici...

– Dacă murim, tu o să te reîncarnezi într-o pisică, spune Somchai zâmbind.

Jaidee nu se poate abține să nu râdă. Se simte bine și nu se mai poate opri din râsul care-l binedispune. Până și gărzile încep să chicotească ușor. Jaidee zărește surâsul de pe buzele lui Somchai și începe să râdă în hohote.

Se aud pași și o voce.

– Ce petrecere amuzantă. Râdeți cam mult pentru niște hoți ce sunteți.

Jaidee nu se mai poate controla. Abia mai poate respira.

– Cred că e o greșeală. Lucrăm aici.

– Nu cred. Uită-te la mine.

Jaidee se întoarce. Ministrul comerțului în carne și oase, stând în fața lui. Și lângă el... Jaidee se oprește brusc din râs și-și pierde buna dispoziție. Akkarat e înconjurat de gărzi. Panterele Negre. Trupele regale de elită, semn că Akkarat e bine văzut la palat. Jaidee încremenește. Nicio persoană din Ministerul Mediului nu se bucură de o asemenea protecție. Nici măcar generalul Pracha.

Akkarat zâmbește abia perceptibil, observând expresia șocată a lui Jaidee. Îi studiază pe cei doi de parcă ar fi niște pești tilapia, vânduți în piață, dar căpitanului nu-i pasă. Privirea lui e fixată pe omul fără nume din spatele lui, care așteaptă liniștit. Cel care... Jaidee face legătura.

– Nu ești de la Ministerul Comerțului, murmură el. Ești de la palat.

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu mai ești atât de curajos acum, nu-i așa, căpitane Jaidee? întreabă Akkarat.

– Vezi, ți-am zis că ești faimos, șoptește Somchai.

Jaidee aproape că începe să râdă din nou, deși implicațiile acestei noi descoperiri sunt îngrijorătoare.

– Palatul te susține, cu adevărat?

– Ministerul Comerțului e în ascensiune. Somdet Chaopraya apreciază politica de deschidere, răspunde Akkarat.

Jaidee calculează distanța dintre ei. E prea departe.

– Sunt surprins că un *heeya* ca tine îndrăznește să se apropie atât de mult de rezultatul complotului tău murdar.

– N-aș fi pierdut asta pentru nimic în lume. Ai fost un ghimpe enervant în coasta noastră, spune Akkarat, zâmbind.

– Atunci vrei să ai tu onoarea să ne împingi de pe clădire? îl provoacă Jaidee. Vrei să-ți pătezi *kamma* cu moartea mea, *heeya?* Căpitanul face un semn cu capul spre oamenii din jur. Sau vrei să le pătezi lor *kamma?* Să-i vezi cum se reîncarnează în gândaci în

viața următoare ca să fie striviți de mii de ori înainte de o renaștere decentă? Să le pătezi mâinile cu sânge. De dragul profitului?

Oamenii se agită și schimbă priviri între ei. Akkarat se încruntă.

– Tu o să te întorci ca gândac.

Jaidee rânjește.

– Hai atunci. Dovedește-ți bărbăția. Omoară un om fără apărare.

Ministrul ezită.

– Ești un tigru de hârtie? îl întărâtă Jaidee. Hai atunci, fă-o! Deja am amețit aici pe margine.

Akkarat îl măsoară din priviri.

– Ai întrecut măsura, cămașă albă. Ai mers prea departe de data asta, spune el, îndreptându-se spre Jaidee.

Căpitanul se răsucește și îi dă un picior în coaste. Oamenii încep să strige. Jaidee face un nou salt, mișcându-se la fel de lin cum o făcuse de fiecare dată pe stadion. Se simte de parcă n-ar fi părăsit Lumphini, de parcă n-ar fi părăsit mulțimile și gloatele de pariori. Îi zdrobește piciorul ministrului cu o lovitură de genunchi.

Încheieturile îi pocnesc, neobișnuite cu asemenea mișcări, dar chiar și legat la mâini, încă mai lovește cu eficiența unui campion. Îl izbește din nou. Ministrul geme și se împleticește pe marginea clădirii.

Jaidee ridică piciorul ca să-i dea lovitura finală și să-l arunce de pe clădire, dar deodată simte o durere puternică în spate. Se împleticește. Sângele țâșnește

în aer. Discurile armelor cu arc îl spintecă. Jaidee își pierde ritmul. Marginea clădirii se apropie de el cu repeziciune. Zărește cum Panterele Negre îl apucă pe Akkarat și îl trag la o parte. Încearcă să lovească din nou, dar aude șuieratul discurilor în timp ce-l străpung. Rănile adânci îi pulsează. Se lovește de marginea clădirii și cade în genunchi. Încearcă să se ridice, dar acum focul de armă e constant, mai mulți oameni trag în el, și sunetul strident al discurilor îl asurzește. Nu poate să se ferească. Akkarat își șterge sângele de pe față. Somchai se luptă cu două Pantere.

Jaidee nici nu realizează când este împins și pică.

Căderea este mult mai scurtă decât se așteptase.

CAPITOLUL 18

Zvonurile se răspândesc ca focul în pădurea moartă din Isaan. Tigrul e mort. Ministerul Comerţului are din ce în ce mai multă putere. Lui Hock Seng i se ridică părul de pe ceafă observând cum tensiunea creşte în oraş. Vânzătorul nu-i mai zâmbeşte când îi întinde ziarul. Două cămăşi albe care patrulează se încruntă la pietoni. Negustorii de legume se furişează de parcă ar vinde marfă de contrabandă. Tigrul e mort, dezonorat, dar nimeni nu cunoaşte detaliile. Chiar i se tăiase bărbăţia? Oare capul chiar îi fusese înfipt într-un ţăruş în faţa Ministerului Mediului ca un avertisment pentru cămăşile albe?

Hock Seng aproape că vrea să-şi adune banii şi să fugă, dar planurile din seif îl fac să rămână legat de birou. Nu mai simţise asemenea undă de şoc de la Incident.

Se ridică şi se duce spre fereastră. Îşi iţeşte capul afară, privind strada. Se întoarce la calculatorul cu pedală. Un minut mai târziu se uită pe geamul de

observație al fabricii și îi urmărește pe thailandezii care lucrează la linie. Aerul parcă e încărcat cu electricitate. O furtună se apropie, o furtună care va învolbura apele și va face valuri.

Catastrofe pe stradă și catastrofe în fabrică. La jumătatea schimbului, Mai venise din nou să-l cheme, cu umerii căzuți. Un alt muncitor se îmbolnăvise și fusese trimis la un al treilea spital, în Sukhumvit de data asta. Și de jos, din inima sistemului de producție, ceva putred se îndreaptă spre ei.

Bătrânul simte furnicături pe piele, gândindu-se la boala care colcăie în cazane. Sunt prea multe cazuri de îmbolnăvire ca să fie o simplă coincidență. Dacă sunt deja trei, vor fi și mai multe, dacă nu raportează problema. Dacă o face, cămășile albe vor da foc fabricii și domnul Lake va fugi cu planuri cu tot peste ocean și totul va fi pierdut.

Se aude un ciocănit în ușă.

– *Lai.*

Mai pătrunde în încăpere, arătând jalnic și înfricoșată. Părul negru îi e ciufulit. Ochii îi săgetează prin încăpere, căutând urme ale vizitei *farangului*.

– Își ia prânzul, o liniștește Hock Seng. Ai dus-o pe Viyada?

– Nu m-a văzut nimeni.

– Bun. Asta e ceva.

Mai face o plecăciune de recunoștință.

– Da? Ce e?

Fata ezită.

– Sunt cămăși albe prin împrejurimi. Multe. I-am văzut la intersecție în drum spre spital.

– Te-au oprit? Te-au întrebat ceva?

– Nu. Dar erau foarte multe. Mai multe decât de obicei. Și păreau furioase.

– E vina Tigrului și a celor de la Comerț. Asta e tot. Nu au cum să știe de noi.

Mai încuviințează nesigură, dar nu iese din cameră.

– E greu pentru mine să lucrez aici, spune ea. E prea periculos acum. Boala... Își găsește cu greu cuvintele. Îmi pare foarte rău. Dacă mor..., se oprește ea din nou. Îmi pare foarte rău.

Hock Seng încuviințează cu înțelegere.

– Da, desigur, nu faci bine nimănui dacă te îmbolnăvești.

În gând, se întreabă totuși unde își va găsi ea adăpost. El încă mai are coșmaruri, visează mahalaua carnetelor galbene și se trezește brusc, tremurând și mulțumind zeilor pentru ce are. Turnurile au și ele bolile lor, acolo sărăcia ucide. Se strâmbă, întrebându-se ce alegere ar face el între groaza unei boli necunoscute și siguranța locului de muncă.

Nu, fabrica asta nu e sigură. E același tip de gândire care l-a determinat să plece din Malaysia prea târziu. Încăpățânarea lui de a accepta că nava se scufundă și s-o abandoneze atunci când încă mai avea capul deasupra valurilor. Mai e înțeleaptă, el e un tăntălău. Încuviințează scurt.

– Da, desigur. Ar trebui să pleci. Ești încă tânără. Ești thailandeză. O să-și găsești altceva, spune el, zâmbind forțat. Ceva ca lumea.

Mai ezită.

– Da? o întreabă el.

– Mă gândeam că poate îmi primesc ultimul salariu.

– Bineînțeles.

Hock Seng se duce la seiful cu bani pentru cheltuieli, îl deschide și scoate o mână de hârtii roșii. Într-un acces de generozitate, i le întinde pe toate.

– Uite. Ia asta.

Lui Mai i se taie respirația când vede teancul de bani.

– *Khun*. Mulțumesc, spune ea, făcând o plecăciune. Mulțumesc.

– Nu înseamnă nimic. Ai grijă de ei, fii econo...

Un strigăt răsună de la parter, apoi mai multe. Hock Seng intră în panică. Linia e oprită. Clopotul de alarmă bate continuu. Bătrânul se îndreaptă spre ușă și se uită la linii. Ploi flutură din mână, făcându-i semn spre porți. Alții fug într-acolo, abandonându-și posturile. Hock Seng își lungește gâtul, încercând să descopere motivul.

– Ce e? întreabă Mai.

– Nu-mi dau seama.

Se răsucește, fuge spre obloane și le deschide. Bulevardul e plin de cămăși albe, mărșăluind în formație. Își ține respirația.

– Cămăși albe.

– Vin aici?

Hock Seng nu-i răspunde. Se uită peste umăr la seif. *Dacă aș avea puțin timp...* Nu. Se comportă prostește. Și în Malaysia întârziase prea mult și nu trebuie să facă aceeași greșeală din nou. Se duce spre seiful cu bani și scoate tot ce mai rămăsese înăuntru, punându-i într-un sac.

– Au venit din cauza bolnavilor? întreabă Mai.

Hock Seng clatină din cap.

– Nu contează. Vino aici.

Se duce la un oblon și îl deschide. În fața lor se întinde acoperișul fabricii. Mai privește cărămizile fierbinți.

– Ce e asta?

– O posibilitate de evadare. Carnetele galbene se pregătesc întotdeauna pentru ce e mai rău. Vezi tu, suntem paranoici, spune el, ridicând-o pe Mai peste pervaz și zâmbind.

CAPITOLUL 19

– I-ai dat de înțeles lui Akkarat că e o ofertă la care trebuie să răspundă cât mai curând? întreabă Anderson.

– De ce te plângi? Doar încă n-a pus să fii sfâșiat de megodonți, răspunde Carlyle și ciocnește un pahar de bere caldă de orez cu Anderson.

– Pot să-i dau acces la resurse. Și nu cerem mare lucru în schimb. Cel puțin, nu după cât am cerut de-a lungul istoriei noastre.

– Deocamdată, îi merge foarte bine. Poate se gândește că n-are nevoie de tine. Cel puțin, nu cu toate cămășile albe pe care le are la cherem. N-a mai avut atâta influență de la cele întâmplate pe 12 decembrie.

Lui Anderson i se citește iritarea pe chip. Mai ia o gură de bere și pune paharul jos. Nu mai are chef de băutură caldă. Prins între arșița zilei și consumul de sato, mintea sa e deja amorțită, încețoșată. Începe să suspecteze că Sir Francis încearcă să-i alunge pe *farangi*, încercând să-i macine încet cu promisiuni

deşarte şi whisky cald – *nu mai avem gheaţă azi, îmi pare rău.* În jurul barului, câţiva patroni par la fel de năuci de soare ca şi el.

– Ar fi trebuit să-mi accepţi oferta din capul locului, îi aminteşte Carlyle. Acum n-ai mai fierbe de căldură.

– Prima oară când mi-ai făcut oferta, erai un fanfaron ce tocmai pierduse un dirijabil.

Carlyle râde cu poftă.

– Ţi-a cam scăpat imaginea de ansamblu, nu-i aşa?

Anderson nu-i răspunde la micile împunsături. E îndeajuns de supărător ca oferta de sprijin să-i fie refuzată de Akkarat cu atâta dezinvoltură, dar adevărul e că Anderson abia se poate concentra pe ceea ce trebuie să facă. Emiko îi umple timpul şi gândurile. O caută la Ploenchit în fiecare noapte, o monopolizează, o scaldă în bahţi. Chiar şi cu lăcomia lui Raleigh, compania fetei e ieftină. În doar câteva ore, soarele se va cufunda în zare, iar ea va păşi din nou pe scenă. Prima oară când o văzuse acolo, îi surprinsese privirea, iar ochii ei se agăţaseră de el, implorându-l să o salveze de ceea ce tocmai avea să se petreacă.

– Trupul meu nu-mi aparţine, îi spusese ea sec atunci când Anderson o întrebase despre spectacol. Bărbaţii care m-au proiectat mă pun să fac lucruri pe care nu pot să le controlez. De parcă mâinile lor ar fi în mine. Ca într-o... păpuşă, nu?

Pumnii încleştaţi, se închideau şi se deschideau inconştient, însă vocea îi rămânea supusă.

– M-au făcut obedientă, în toate privinţele.

Apoi îi zâmbise cu drăgălășenie și îi plutise în brațe, ca și cum nu se plânsese câtuși de puțin.

E un animal. Servilă ca un câine. Și totuși, dacă Anderson are grijă să nu aibă pretenții, să o lase să respire, o altă versiune a fetei modificate iese la suprafață. Prețioasă și rară, precum un copac *bo*. E sufletul ei, ce răzbate prin lanțurile sugrumate ale ADN-ului ei manipulat.

Se întreabă dacă s-ar simți mai afectat de abuzurile pe care le îndură dacă ar fi fost o persoană în adevăratul sens al cuvântului. E straniu, trăind cu o creatură fabricată artificial, construită și dresată pentru a servi. Chiar ea recunoaște că sufletul ei se războiește cu sine însăși. Că nu știe ce anume din ea îi aparține numai ei și ce a fost proiectat genetic. Oare râvna ei de a servi provine dintr-o urmă de ADN canin care o face să presupună că oamenii nemodificați o preced în ierarhia de loialități a haitei? Sau e doar antrenamentul despre care vorbise?

Larma de bocanci mărșăluind perturbă gândurile lui Anderson. Carlyle se îndreaptă de spate și urmărește motivul zarvei cu bărbia ridicată. Anderson se întoarce și aproape că-și răstoarnă berea.

Strada se umple cu uniforme albe. Pietoni, biciclete și căruțurile cu mâncare se dau la o parte, lipindu-se cu frenezie de zidurile în ruină și de cele ale fabricilor, făcând loc pentru trupele Ministerului Mediului. Anderson își întinde gâtul. Pușți, bastoane negre și cămăși albe imaculate cât vezi cu ochii. Un dragon șerpuitor de hotărâre mărșăluiește pe străzi.

Chipul hotărât al unei națiuni ce nu a fost cucerită niciodată.

– Iisuse și Noe cu toate orătăniile tale, mormăie Carlyle.

Anderson urmărește scena cu atenție.

– Sunt o mulțime de cămăși albe.

La un semnal nevăzut, doi soldați se desprind din grup și intră la Sir Francis. Îi privesc pe *farangii* ce stau năuciți de căldură cu un dezgust de-abia reținut.

Patronul, de obicei atât de absent și fără grijă, se îndreaptă grăbit spre ei și face o plecăciune adâncă.

– E timpul să plecăm, nu crezi? rostește Anderson, făcând semn spre ușă.

Carlyle încuviințează sumbru.

– Cu cât mai multă discreție.

– Cam târziu pentru asta. Crezi că te caută pe tine?

– Și eu care speram c-au venit aici după tine, răspunde Carlyle cu maxilarele încleștate.

Sir Francis termină de vorbit cu cămășile albe. Se întoarce și strigă către ceilalți patroni.

– Îmi pare rău. Trebuie să închidem. Totul e închis. Ați face bine să plecați numaidecât.

Anderson și Carlyle se leagănă pe picioare.

– N-ar fi trebuit să beau atât de mult, mormăie Carlyle.

Se împleticesc afară din bar, laolaltă cu ceilalți patroni. Cu toții se trezesc sub arșița soarelui, clipind prostește în timp ce mai multe cămăși albe potopesc strada. Bufnetul bocancilor umple aerul. Pereții îi

răspund, întorcându-i ecoul. Se apropie ca un nor de furtună, un semn de rău augur.

Anderson se întinde spre urechea lui Carlyle.

– Bănuiesc că nu e încă una din mașinațiunile lui Akkarat? Nu ca atunci când ți-ai pierdut dirijabilul sau ceva asemănător?

Carlyle nu răspunde, dar expresia sumbră de pe figura lui îi spune lui Anderson tot ceea ce trebuie să știe. Sute de cămăși albe inundă strada și tot mai multe continuă să apară. Un fluviu nesfârșit de uniforme.

– Sigur au chemat trupe din provincie. E imposibil ca atâtea cămăși albe să lucreze în oraș.

– Sunt prima linie a ministerului, pentru arderi, îl lămurește Carlyle. Atunci când cibiscoza și gripa aviară scapă de sub control.

Dă să arate cu degetul, apoi coboară mâna, nedorind să atragă atenția asupra lor. În schimb, dă din cap.

– Vezi insigna? Tigrul și torța? E o divizie sinucigașă. Acolo și-a început cariera Tigrul din Bangkok.

Anderson încuviințează mohorât. Una e să te plângi de cămășile albe, să glumești pe seama prostiei și a foamei lor de șpăgi și e cu totul altul să-i privești mărșăluind. Pământul se zguduie sub pașii lor apăsați. Colbul se ridică. Strada răsună de numărul lor crescând. Anderson simte un impuls aproape incontrolabil de a fugi. Ei sunt prădătorii. El, prada. Se întreabă dacă Peters și Lei au avut parte de o asemenea avertizare înainte de nebunia din Finlanda.

– Ai o armă? îl întreabă pe Carlyle.

Cel din urmă clatină din cap.

– Te bagă mai rău în belea.

Anderson mătură strada cu privirea, în căutarea lui Lao Gu.

Individul care m-a adus cu ricșa s-a făcut nevăzut.

– Ale naibii carnete galbene, râse Carlyle cu jumătate de gură. Se îndoaie ca salcia în vânt. Pun pariu că toți chinezii din oraș se ascund acum.

Anderson îl apucă pe Carlyle de cot.

– Haide. Încearcă să nu atragi atenția asupra ta.

– Unde mergem?

– Să ne îndoim și noi ca salcia. Să vedem ce se-ntâmplă.

Anderson îl conduce pe o străduță lăturalnică, care dădea spre *khlong*-ul principal de transport, canalul care ducea la mare. Aproape imediat dau de un cordon de cămăși albe. Gărzile ridică puștile și le fac semn să se întoarcă de unde au venit.

– Cred că izolează întregul district, spune Anderson. Ecluzele. Fabricile.

– Carantină?

– Ar purta măști dacă ar fi venit să dea foc.

– Atunci, o lovitură de stat? Alt 12 decembrie?

Anderson se uită chiorâș la Carlyle.

– Te cam grăbești cu planificările, nu crezi?

– Poate că generalul Pracha ne-a luat-o înainte, rostește Carlyle, cu ochii ațintiți la cămășile albe.

Anderson îl trage în direcția opusă.

– Hai. Mergem la fabrica mea. Poate că Hock Seng știe ceva.

Pe toată lungimea străzii, cămășile albe trebăluiesc de zor, scoțându-i pe oameni din prăvăliile lor, „încurajându-i" să-și încuie ușile. Ultimii proprietari de magazine înfig așchii de lemn prin deschizături și închid ușile de la intrare. Încă o companie de cămăși albe trece pe stradă.

Anderson și Carlyle ajung la fabrica SpringLife tocmai la timp ca să vadă cum megodonții ies pe porțile principale. Anderson strigă la unul dintre dresori. *Mahoutul* oprește namila și se uită la Anderson în timp ce megodontul pufnește și dă nerăbdător din picioare. Muncitorii de la bandă forfotesc pe lângă obstacolul care se ivise brusc în drumul lor.

– Unde-i Hock Seng? întreabă Anderson. Șeful cartelelor galbene. Unde e?

Bărbatul clatină din cap. Mai mulți muncitori ies grăbiți din fabrică.

– Au venit cămășile albe pe-aici? continuă Anderson.

Bărbatul răspunde prea repezit ca să înțeleagă. Carlyle îi traduce.

– Spune că toate cămășile albe vin să se răzbune. Vin să-și recapete onoarea.

Omul îi face un semn categoric și Anderson se dă la o parte.

Pe partea cealaltă a străzii, și fabrica Chaozhou își evacuează muncitorii. Nici una din prăvăliile de pe stradă nu mai este deschisă. Căruțurile cu mâncare au fost fie trase înăuntru, fie duse înspre docuri. Toate ușile de pe stradă sunt închise. Câțiva thailandezi scot capetele pe ferestrele aflate la înălțime, dar strada e

plină doar de muncitori alergând și cămăși albe în marș. Ultimii lucrători de la SpringLife trec în fugă pe lângă Carlyle și Lake, fără să-i privească.

– E din ce în ce mai rău cu fiecare clipă, bombăne Carlyle, cu chipul palid în spatele bronzului tropical.

Un nou val de cămăși albe dau colțul. E un șarpe lat de câte șase inși în șir, care se întinde pe întreaga lungime a străzii.

Lui Anderson i se face pielea de găină la vederea prăvăliilor închise, cu obloanele trase. De parcă toată lumea se pregătea pentru un taifun.

– Hai să facem ca localnicii și să intrăm.

Apucă una din porțile grele de fier și trage de ea.

– Ajută-mă.

Abia reușesc să închidă porțile și să ridice drugii de fier. Anderson zăvorăște și se sprijină de fierul cald, gâfâind. Carlyle cercetează gratiile cu privirea.

– Asta înseamnă că suntem în siguranță? Sau că suntem prinși în capcană?

– Încă nu suntem în închisoarea Khlong Prem. Așa că să presupunem că victoria e de partea noastră.

Dar, în sinea sa, Anderson se îndoiește. În joc sunt prea multe variabile, iar asta îl neliniștește. Își aduce aminte de răzmerița grahamiților din Missouri. Existaseră tensiuni, câteva discursuri și dintr-odată totul degenerase, ajungându-se până la arderea recoltelor. Nimeni nu prevăzuse declanșarea violențelor. Nici măcar un ofițer al vreunui serviciu de informații nu anticipase cazanul care clocotea sub aparenta acalmie.

Anderson se suise pe un siloz de grâne, înecându-se cu fumul câmpurilor de HiGro, care ardeau în fâșii de foc, trăgând în insurgenții de jos cu o pușcă pe care o recuperase de la un agent de pază încet de picior, în tot acel răstimp întrebându-se cum de nimeni nu observase semnele. Pierduseră fabrica din pricina acelei miopii. Iar acum e la fel. O erupție subită și surpriza constatării că lumea pe care o înțelege nu e cea în care trăiește de fapt.

Să fie mâna lui Pracha, care încearcă să pună mâna pe puterea absolută? Sau Akkarat, care caută să provoace alte necazuri? Sau pur și simplu o nouă urgie? Ar putea fi orice. În timp ce Anderson privește șuvoiul de cămăși albe, aproape că simte fumul de silozuri în flăcări și de HiGro. Îi face semn lui Carlyle să intre în fabrică.

– Să-l găsim pe Hock Seng. Dacă e cineva care știe ce se petrece, atunci el e.

La etaj, birourile administrative sunt pustii. Bețișoarele parfumate ale lui Hock Seng ard încet, ridicând firicele cenușii de fum fin, mătăsos. Pe biroul său zac hârtii împrăștiate ce foșnesc sub suflul blând al ventilatorului.

Carlyle scoate un hohot de râs baritonal și cinic.

– Ți-ai pierdut secretarul?

– Așa se pare.

Seiful pentru plățile curente e deschis. Anderson se uită la rafturi. Cel puțin treizeci de mii de bahți dispăruți fără urmă.

– Pe toți dracii! Nemernicul m-a jefuit.

Carlyle deschide un oblon, dezvăluind țiglele ce se întindeau pe toată lungimea fabricii.

– Uită-te aici.

Anderson se încruntă.

– Tot timpul avea treabă cu încuietorile. M-am gândit că vrea să-i țină la distanță pe hoți.

– În loc de asta, cred că avea de gând să-și asigure o cale de a pleca nevăzut de-aici, râse Carlyle. Ar fi trebuit să-l concediezi când ai avut ocazia.

Bubuitul de bocanci pe dalele de piatră, acum singurul zgomot al străzii, răsună până la ei.

– Ei bine, trebuie să-l felicițI pentru prevedere.

– Știi cum spun thailandezii: „Când un carnet galben își ia tălpășița, ai grijă la megodontul din spatele lui."

Anderson privește încă o dată biroul, apoi se apleacă pe fereastră.

– Haide să vedem unde s-a dus secretarul meu.

– Vorbești serios?

– Dacă el nu a vrut să dea nas în nas cu cămășile albe, atunci nici noi nu vrem asta. Și e evident că avea un plan.

Anderson se ridică pe pervaz și iese în lumina soarelui.

Mâinile îi ard pe țigle. Se îndreaptă de spate, scuturându-le. Parcă stă într-o tigaie. Studiază acoperișul, respirând cu greu în căldura de furnal. La capăt se ridică fabrica Chaozhou. Anderson face câțiva pași, apoi strigă în spate.

– Da. Cred că pe-aici a luat-o.

Carlyle urcă pe acoperiș. Broboane de sudoare îi lucesc pe față și îi umezesc cămașa. Cei doi traversează țiglele încinse, iar aerul clocotește în jurul lor. Ajunși la celălalt capăt al acoperișului, drumul li se sfârșește într-o alee despărțită de Thanon Phosri printr-un pasaj șerpuitor. La marginea celeilalte clădiri, o scară de frânghie se leagănă spre pământ.

– Să fiu al naibii.

Amândoi se uită la aleea aflată la trei etaje sub ei.

– Chinezul tău bătrân a sărit până acolo? întreabă Carlyle.

– Așa se pare. Și apoi a coborât pe scară, mormăie Anderson, uitându-se peste margine. E mult până jos. Nemernic alunecos.

Nu poate să nu zâmbească sumbru la gândul că Hock Seng e atât de abil.

– E o distanță mare.

– Nu foarte mare. Și dacă Hock Seng...

Anderson nu apucă să-și termine propoziția. Carlyle se avântă pe lângă el și sare peste hău. Aterizează dur și se rostogolește pe acoperiș. O secundă mai târziu e în picioare, rânjind și făcându-i semn cu mâna să-l urmeze.

Anderson se încruntă, se dă înapoi și aleargă spre margine. Aproape își sparge dinții la aterizare. Nici nu apucă să se ridice bine, că îl vede pe Carlyle dispărând peste marginea clădirii, pe scară. Cu un genunchi învinețit, Anderson îl urmează. Când ajunge jos, Carlyle scrutează aleea.

– Dacă o luăm pe acolo, ajungem înapoi în Thanon Phosri și la amicii noștri. Nu vrem asta, observă Carlyle.

– Hock Seng e paranoic. Sigur s-a gândit la o cale de retragere. Și nu la una pe străzile principale.

Se îndreaptă în direcția opusă. Aproape imediat, dă peste un culoar între pereții celor două fabrici. Carlyle clatină din cap cu admirație.

– Deloc rău.

Se strecoară prin culoarul îngust și înaintează lipiți de pereți pentru mai bine de o sută de metri, până ajung la o ușă ruginită de tablă. Când o deschid, găsesc o bunicuță care ridică ochii la ei de la hainele pe care le spăla. Sunt într-un fel de curte. Peste tot sunt agățate rufe, prin materialul cărora soarele bate într-un curcubeu de culori. Bătrâna le face semn să treacă pe lângă ea.

Câteva momente mai târziu, ajung într-un *soi* micuț, care la rândul său lasă loc unui labirint de alei care trec printr-o mahala improvizată pentru hamalii care lucrează la ecluzele digurilor, transportând bunuri de la fabrici spre mare. Alte alei strâmte, pline de muncitori care își iau masa aplecați deasupra tăițeilor și peștelui fript. Cocioabe WeatherAll. Sudoarea și întunecimea acoperișurilor suprapuse. Fumul înecăcios de ardei iuți îi face să tușească și să-și acopere gurile în timp ce-și croiesc drum prin zăpușeală.

– Unde naiba suntem? murmură Carlyle. Nu mai am idee care-i stânga și care-i dreapta.

– Mai contează?

Trec pe lângă câini lungiți pe pământ, năuciți de căldură, și pisici tolănite pe maldăre de gunoi. Anderson e lac de sudoare. Amețeala alcoolului de după-amiază dispăruse de mult. Și mai multe alei întunecoase, spații strâmte printre clădiri, mii de cotituri, ocolind pe lângă biciclete și maldăre de metal și plastic de cocos pe care locuitorii mahalalei le adună ca să câștige un ban.

Zăresc o deschizătură mai largă și ies prin ea în lumina de diamant a soarelui. Anderson soarbe cu nesaț aerul relativ proaspăt, recunoscător că a scăpat de senzația de claustrofobie provocată de alei. Nu e un drum mare, dar măcar e circulat.

– Cred că recunosc locul, spune Carlyle. Pe undeva pe-aici e o cafenea unde îi place să meargă unuia din funcționarii mei.

– Măcar nu sunt cămăși albe.

– Trebuie să găsesc o modalitate să ajung la Victory. Am lăsat mulți bani în seifurile de acolo.

– Cât crezi că valorează capul tău?

Carlyle se strâmbă la auzul vorbelor lui.

– Hm. Probabil ai dreptate. Cel puțin, trebuie să-l contactez pe Akkarat. Să văd ce se petrece. Să hotărâm care va fi următoarea noastră mișcare.

– Hock Seng și Lao Gu au dispărut deja. Deocamdată, să ne luăm după carnetele galbene și să ne dăm la fund. Putem lua o ricșă spre *khlong*-ul Sukhumvit și apoi o barcă până la mine acasă. Așa măcar vom fi departe de fabrici și de zonele comerciale. Și de nenorocitele de cămăși albe.

Face semn unui conducător de ricșă, fără să se mai deranjeze cu târguiala în timp ce urcă.

Departe de cămășile albe, Anderson începe să se relaxeze. Aproape că se simte ca un prost pentru teama de mai devreme. Era posibil să treacă pe lângă ei fără nicio problemă. Fără să fie nevoiți să se cațere pe acoperișuri. Poate... Clatină din cap, frustrat. Are prea puține informații.

Hock Seng n-a așteptat. Doar a adunat banii și a fugit. Anderson se gândește din nou la ruta lui de scăpare, atât de atent plănuită. Saltul... Începe să râdă.

– Ce-i atât de amuzant?

– Hock Seng. S-a gândit la tot. Și-a aranjat fuga în amănunt. Cum a mirosit necazul... vâj! S-a și dus pe geam.

Carlyle rânjește.

– Nu știam că ai un ninja geriatric în subordine.

– Mă gândeam că...

Anderson se oprește. Traficul încetinește simțitor. În față, zărește o cămașă albă și se ridică să vadă mai bine.

– Drace.

Oamenii în alb ai Ministerului Mediului sunt în mijlocul drumului, blocând traficul.

Carlyle se ridică lângă el.

– Punct de control?

– Se pare că nu vizează doar fabricile.

Anderson se uită peste umăr, căutând o modalitate de scăpare, dar în urma lor e un adevărat noian de pietoni și cicliști care le blochează retragerea.

– Să o luăm la sănătoasa? întreabă Carlyle.

Anderson cercetează mulțimea. În spatele lor, un alt conducător de ricșă stă ridicat în pedale, urmărind scena, apoi se așază în șaua bicicletei și începe să claxoneze, iritat. Omul care le trage ricșa i se alătură.

– Nimeni nu pare îngrijorat.

La marginea drumului, thailandezii se târguiesc pentru grămezi mirositoare de durian, coșuri cu lămâiță și găleți cu pești. Nici ei nu par îngrijorați.

– Vrei să mergi la cacealma prin blocada lor? întreabă Carlyle.

– Să fiu al naibii dacă știu. Ce-i asta, vreo demonstrație de putere din partea lui Pracha?

– Ți-am spus în repetate rânduri, l-am pus pe Pracha cu botul pe labe.

– Nu prea pare să fie așa.

Își întinde gâtul, căutând să vadă mai bine ce se petrece în față. Din câte își dă seama, cineva se ceartă cu cămășile albe, gesticulând vehement. Un thailandez cu pielea închisă la culoare, ca de mahon, pe degetele căruia lucesc inele de aur. Anderson se căznește să audă, însă cuvintele sunt înecate de numărul tot mai mare de cicliști care sosesc și se alătură corului nerăbdător de claxoane.

Thailandezii par să creadă că nu au de-a face cu nimic mai mult decât cu un blocaj în trafic. Nimeni nu e speriat, doar nerăbdător. Alte biciclete sosesc și încep să claxoneze, înconjurându-l cu muzica lor.

– Au... Rahat, murmură Carlyle.

Cămășile albe îl trag pe certăreț de pe bicicletă. Brațele i se bălăngăne prin aer, în cădere. Inelele de pe degete lucesc în lumina soarelui, apoi dispar sub cercul de uniforme albe. Bastoane de lemn se ridică și cad. Sângele țâșnește sclipind.

Un scheunat ca de câine umple strada.

Cicliștii se opresc la unison din claxonat. Zgomotul străzii amuțește în timp ce toți oamenii se întorc și întind gâturile să vadă ce se petrece. În tăcere, rugile sugrumate ale bărbatului se aud limpede. În jurul lor, sute de trupuri încremenesc și aproape că-și țin răsuflarea. Oamenii se uită în stânga și-n dreapta, brusc speriați, ca o turmă de copitate care s-a trezit dintr-odată cu un prădător în mijlocul ei.

Bufnetul surd al ciomegelor continuă să se audă.

Până la urmă, scâncetele bărbatului se opresc. Cămășile albe se îndreaptă de spate. Unul din ei se întoarce și face semn să se reia circulația. E un gest nerăbdător, oficial, de parcă oamenii s-ar fi oprit în drum să se uite la niște flori sau la un carnaval.

Cicliștii înaintează ezitant. Traficul se reia încet-încet. Anderson se așază.

– Hristoase.

Conducătorul ricșei se ridică în pedale și începe să înainteze. Chipul lui Carlyle e schimonosit de spaimă. Ochii îi săgetează într-o parte și-n alta.

– E ultima noastră șansă să fugim.

Anderson nu-și poate lua privirea de la cămășile albe de care se apropie tot mai mult.

– O să le atragem atenția dacă coborâm din ricșă și o luăm la fugă.

– Suntem *farangi*. Oricum atragem atenția.

Trecătorii și cicliștii trec prin punctul de control, ocolind scena măcelului.

O mână de cămăși albe stau în jurul cadavrului. Sângele curge șuvoi din capul bărbatului. Muștele deja bâzâie prin șuvițele stacojii, cu aripile cleioase, savurându-și festinul de calorii. Umbra unei pisici cheshire se ghemuiește la margine, însă drumul spre balta de sânge e blocat de o barieră de picioare îmbrăcate în pantaloni albi. Manșetele ofițerilor sunt stropite de sânge, săruturi de rouă ale energiei cinetice absorbite.

Anderson se holbează la peisajul macabru. Carlyle își drege glasul, încercând să-i atragă atenția.

O cămașă albă se uită în direcția zgomotului și privirile li se întâlnesc. Anderson nu-și dă seama cât timp s-au uitat unul la altul, dar ura din ochii ofițerului e de netăgăduit. Cămașa albă ridică o sprânceană, provocator. Își lovește bastonul de picior, lăsând o urmă însângerată.

Încă o lovitură și individul întoarce capul în altă parte, dându-i de înțeles lui Anderson că așa ar trebui să facă și el.

CAPITOLUL 20

Moartea este o etapă. Un coridor către o altă viaţă. Când Kanya meditează îndeajuns de mult la ideea asta, realizează că nu va fi niciodată în stare să o înţeleagă cum trebuie. Adevărul e că Jaidee e mort şi că ei doi nu se vor mai întâlni în existenţa asta şi că orice ar fi câştigat el pentru viaţa viitoare, oricâte ofrande şi rugăciuni va închina Kanya, Jaidee nu va fi niciodată acelaşi, nevastă-sa nu se va mai întoarce, iar cei doi fii ai săi vor înţelege că în lume există doar pierdere şi suferinţă.

Suferinţă. Durerea este singurul adevăr. Dar e bine ca tinerii să râdă uneori şi să aibă parte de afecţiune, iar dacă dorinţa de a-ţi îmbrăţişa copilul înseamnă să te ancorezi de roata existenţei, atunci aşa să fie. „Un copil trebuie răsfăţat", gândea Kanya în timp ce străbătea oraşul pe bicicletă în drum spre Minister şi spre adăpostul unde descendenţii lui Jaidee fuseseră găzduiţi. „Un copil trebuie răsfăţat."

Străzile sunt patrulate de cămăşile albe. Colegii ei, adunaţi cu miile, pun stăpânire, controlându-şi cu greu furia, pe bijuteriile coroanei Ministerului Comerţului.

Decăderea Tigrului. Uciderea tatălui lor. Sfântul în viaţă, înfrânt. Durerea ar fi comparabilă doar cu pierderea lui Seub Nakhasathien. Ministerul Mediului jeleşte, şi împreună cu el, tot oraşul. Dacă planul generalului Pracha va funcţiona, va veni rândul lui Akkarat şi a Ministerului Comerţului să jelească. Ministerul Comerţului şi-a depăşit atribuţiile. Chiar şi Bhirombhakdi admite că cineva trebuie să plătească pentru o asemenea insultă.

La porţile ministerului îşi arată permisul de trecere şi apoi îşi găseşte drumul spre clădire. Pedalează pe aleile din cărămidă printre arbori de tec şi bananieri, îndreptându-se către complex. Familia căpitanului a avut aici tot timpul o casă modestă. La fel de modestă ca Jaidee. Dar acum, ultimii vlăstari ai familiei lui trăiesc într-un spaţiu minuscul. Un sfârşit amar pentru un om ilustru. Ar fi meritat mai mult decât nişte barăci din ciment năpădite de mucegai.

Chiar şi casa Kanyei e mai mare decât a fost vreodată locuinţa lui Jaidee, şi ea trăieşte singură. Femeia îşi sprijină bicicleta de un zid şi se holbează la barăci. E una din cele câteva abandonate de minister. În dreptul intrării se află un petic de pământ sufocat de buruieni şi un leagăn stricat. La mică distanţă se vede un teren de *takraw* destinat birocraţilor din minister. La ora aceasta din zi, nu joacă nimeni şi fileul atârnă moale în arşiţă.

Kanya stă în dreptul clădirii dărăpănate urmărind un grup de copii cum se joacă. Nici unul dintre ei nu este al lui Jaidee. Surat și Niwat sunt înăuntru probabil. Se pregătesc pentru ritualul de incinerare a tatălui lor, cheamă călugării ce vor intona cântecele tradiționale și se vor asigura că cel decedat va străbate ușor drumul către următoarea reîncarnare. Kanya își umple plămânii cu aer. O misiune cu adevărat neplăcută.

De ce eu? se întreabă femeia. *De ce eu? De ce am fost forțată să lucrez pentru un bodhisattva? De ce am fost eu aceea?*

Kanya a crezut întotdeauna că Jaidee știa că ea lua șpagă pentru folosul propriu, dar și al celorlalți. Însă el și-a păstrat totdeauna conduita desăvârșită și curată. Își făcea datoria pentru că avea puterea credinței nestrămutate. Spre deosebire de Kanya cea cinică și furioasă. Și mai ales spre deosebire de ceilalți care își făceau treaba doar pentru că exista posibilitatea unui câștig serios. Iar fetele mereu le făceau ochi dulci bărbaților îmbrăcați în uniformă albă. Mai ales când acei bărbați aveau autoritatea de a le închide taraba de *pad thai.*

Jaidee s-a luptat toată viața ca un tigru și a murit ca un hoț. A fost sfârtecat și eviscerat, iar rămășițele i-au fost aruncate la câini, pisici și ciori ca să nu mai rămână nimic din trupul său. L-au trimis ca pe un pachet la minister, cu fața însângerată și cu penisul tăiat și băgat în gură. O posibilă declarație de război, dacă ministerul ar fi știut cu siguranță cine-i sunt dușmanii. Se zvonește că responsabili ar fi cei de la Ministerul

Comerțului, însă numai Kanya știe adevărul. Nu a spus numic despre ultima misiune a lui Jaidee.

Rușinea o apasă pentru că nu a zis nimănui. Începe să urce scările. Inima îi bubuie în piept. De ce nu a putut nenorocitul de Jaidee să uite măcar o clipă de onoare și să nu își bage nasul în treburile Ministerului Comerțului? De ce nu a putut să țină cont de avertismente? Acum trebuie să le facă ea însăși o vizită fiilor lui războinici. Trebuie să le spună că tatăl lor a fost un bun luptător și că a avut o inimă neîntinată. *Și acestea fiind zise, vă rog să îmi dați echipamentul său. Mulțumesc mult, e al ministerului și trebuie returnat.*

Kanya bate ușor în ușă, apoi coboară scările pentru a acorda timp familiei să se aranjeze. Unul dintre băieți, pare a fi Surat, deschide ușa, face o plecăciune adâncă în fața femeii și o cheamă în cameră.

– E sora mai mare Kanya.

Curând, la ușă apare soacra lui Jaidee. Kanya face o plecăciune în fața bătrânei, iar aceasta îi răspunde aplecându-se adânc, apoi o lasă să intre.

– Regret să vă deranjez.

– Nu ne deranjezi.

Ochii femeii sunt înroșiți. Cei doi băieți o privesc cu solemnitate. Toți cei aflați în cameră se privesc cu nesiguranță. Într-un final, bătrâna rostește:

– Ai venit să îi iei lucrurile...

Kanya e prea stânjenită să răspundă, dar reușește să încuviințeze cu o mișcare din cap. Bătrâna o îndrumă într-un dormitor aflat în dezordine, un semn clar că femeia e în doliu. Băieții își privesc bunica în vreme

ce aceasta arată spre un mic birou înghesuit într-un colț, pe care se afla o ladă plină cu documente.

– Asta e tot? întreabă Kanya.

– E tot ce a păstrat după ce casa a fost incendiată. Nu m-am atins de ele. Le-a adus aici înainte să se ducă la *wat,* ridică bătrâna din umeri, fără vlagă.

Kanya râde jenată.

– *Kha.* Da. Îmi pare rău. Desigur.

– De ce i-au făcut așa ceva? Nu au făcut destule?

– Nu știu, răspunse femeia ridicând din umeri neajutorată.

– Îi vei găsi? Te vei răzbuna pe ei?

Kanya ezită o clipă. Niwat și Surat o privesc solemn. Veselia le-a dispărut pe de-a-ntregul. Au rămas săraci lipiți. Kanya își înclină capul într-un *wais:*

– Jur că îi voi găsi, chiar dacă asta îmi va lua toată viața.

– Chiar trebuie să îi iei lucrurile?

– Face parte din protocol. Trebuia să vin mai repede, dar..., spune ea și zâmbește nesigură, apoi încearcă să schimbe fără succes subiectul. Am sperat că sorții ne vor zâmbi și că ne vom relua munca. Dacă găsim lucruri personale sau alte amintiri vi le voi returna, dar am nevoie de echipamentul său.

– Înțeleg, e foarte valoros.

Femeia aprobă din cap. Îngenunchează în dreptul cufărului WeatherAll burdușit cu documente, hârtii, plicuri și echipament aparținând ministerului. O rezervă de lame pentru arma cu arc, un baston, cătușe autoblocante și dosare, toate îngrămădite laolaltă.

Kanya şi-l imaginează pe Jaidee cum îşi aruncă lucrurile în cufăr cu gândul că Chaya e deja pierdută, iar restul urmează să aibă aceeaşi soartă. Nu e de mirare că nu şi-a bătut capul cu o selecţie mai atentă. Femeia continuă să scotocească printre lucruri până când găseşte o fotografie. În imagine sunt surprinşi Jaidee pe vremea când era cadet, stând lângă Pracha, amândoi tineri şi cu figuri încrezătoare. O scoate gânditoare şi o pune pe birou.

Se uită în jur. Bătrâna a plecat, dar Niwat şi Surat sunt încă în cameră, urmărind, ca doi vulturi, fiecare mişcare a femeii. Kanya le întinde fotografia. Se scurg câteva secunde până când Niwat ia poza din mâinile femeii, apoi o arată şi fratelui său.

Restul conţinutului cutiei e rapid inventariat. Totul, în afară de poză, pare să aparţină ministerului. Femeia simte o alinare secretă: nu va fi nevoită să se întoarcă în casa aceasta. O cutie mică din lemn de tec îi atrage atenţia. O deschide. Interiorul luceşte de medaliile pe care Jaidee le-a câştigat la concursurile de *muay thai*. Le întinde şi pe acestea băieţilor care stau tăcuţi. Se înghesuie amândoi să privească dovada triumfului tatălui lor în timp ce Kanya termină de inventariat hârtiile.

– E ceva aici, zise Niwat ridicând un plic. E tot pentru noi?

– Era în cutia cu medalii? întrebă Kanya nedumerită fără să îşi ridice ochii din cutie. Ce conţine?

– Fotografii.

– Dă-mi să văd, le cere femeia.

Niwat i le întinde, iar Kanya se uită la fiecare în parte. Pare să fie cu persoane suspecte despre care se interesa Jaidee. În majoritatea apare Akkarat. *Farangi.* Multe fotografii cu *farangi.* Alte fotografii îl surprind pe ministru înconjurat de niște bărbați și femei ca niște fantome, care zâmbesc în timp ce așteaptă flămânzi să îi sugă sângele. Akkarat, neștiutor, zâmbește împreună cu ei, încântat că are și el loc în poză. Kanya continuă să se uite la poze. Fotografii cu bărbați pe care nu îi recunoaște. Comercianți *farangi* probabil. Uite unul gras, îndopat cu calorii de peste graniță, probabil un reprezentant al PurCal sau al AgriGen venit în vizită de la Koh Angrit ca să se dea bine pe lângă noul imperiu unde Ministerul Comerțului capătă din ce în ce mai multă putere. Uite-l și pe Carlyle care și-a pierdut dirijabilul. Kanya zâmbește ușor. Cât de tare trebuie să-l fi durut. Dă să ia următoarea fotografie, și înlemnește, rămasă fără aer în piept.

– Ce e? întreabă Niwat. Ce s-a întâmplat?

Kanya se forțează să rămână calmă.

– Nimic, nu s-a înâmplat nimic.

Fotografia o înfățișează pe ea bând cu Akkarat pe barca lui. Poza e făcută de la distanță, imaginea e proastă, dar era ea, cu siguranță.

Jaidee știa.

Kanya privește încremenită poza un timp îndelungat, forțându-se să respire. Se holbează la fotografie și meditează la *kamma* și la datorie în timp ce fiii lui Jaidee o privesc întrebător. Se gândește la binefăcătorul

ei care nu îi vorbise despre fotografie și la cât de multe știa un om de importanța lui Jaidee și la cât de puțin era dispus să divulge. Și mai ales meditează la prețul unui secret. Cercetează poza și cugetă. Într-un final scoate fotografia din teanc și o bagă în buzunar. Restul le bagă înapoi în plic.

– Era un indiciu?

Kanya încuviințează solemn. Băieții aprobă la rându-le. Nu au nevoie de nimic altceva. Sunt băieți cuminți.

Femeia cercetează cu grijă și restul camerei, căutând alte indicii pe care ar fi putut să le treacă cu vederea, dar nu găsește nimic. Într-un târziu se apleacă să ia cutia ce conține echipamentul lui Jaidee și documentele. E grea, dar nu atârnă mai greu decât fotografia care acum stă cuminte în buzunarul de la piept, asemenea unei cobre încolăcite.

Afară, sub cerul liber, se forțează să respire adânc. Simte în nări miasma rușinii. Nu se poate uita la cei doi băieți care au rămas în pragul ușii. Au rămas orfani datorită vitejiei tatălui lor. Pentru că acesta și-a ales un dușman prea puternic. În loc să închidă tarabe de tăiței și magazine de noapte, și-a ales un inamic adevărat, neînduplecat și neobosit. Kanya închide ochii. *Am încercat să îți spun. Nu trebuia să pleci. Am încercat.*

Leagă cutia cu documente de portbagajul bicicletei și traversează complexul. Își revine până ajunge la clădirea administrativă principală.

Generalul Pracha stă la umbra unui bananier și fumează o țigară de foi Gold Leaf. E surprinsă că se

poate uita în ochii lui. Se apropie de el și face o plecăciune. Generalul îi întoarce salutul înclinând scurt din cap.

– I-ai luat lucrurile?

Kanya aprobă tăcută.

– I-ai văzut și fiii?

Încuviințează din nou. Ochii generalului scapără de mânie.

– S-au pișat în casa noastră. I-au lăsat cadavrul pe trepte. Ne provoacă chiar aici, în mijlocul nostru, în inima ministerului. E de netolerat ce se întâmplă, spune el și stinge țigara. De-acum încolo ești la cârmă, căpitane Kanya. Oamenii lui Jaidee sunt la ordinele tale. A venit vremea să luptăm conform planurilor lui. Lovește în Ministerul Comerțului, căpitane, și fă-i să sângereze. Recapătă-ne onoarea.

CAPITOLUL 21

De pe acoperişul turnului în ruină, Emiko priveşte ţintă către nord.

Asta face în fiecare zi de când Raleigh i-a confirmat că tărâmul modificaţilor există cu adevărat, şi de pe vremea când Anderson-sama doar intuia că acesta nu era doar o plăsmuire. Nu se poate opri. Chiar şi când se odihnea în braţele lui Anderson-sama sau când o invita ocazional să stea cu el, plătindu-i băutura zile în şir, nu se putea abţine să nu viseze la ţinuturi fără stăpâni.

În nord.

Respiră adânc, inhalând mirosul mării, al bălegarului fumegând şi al orhideelor căţărătoare. Sub ea, apele din delta râului Chao Phraya clipocesc prin canalele de scurgere şi barajele Bangkokului. Pe celălalt mal, Thonburi, cartierul inundat al metropolei, se leagănă odată cu valurile, pe plute din lemn de bambus şi case construite pe stâlpi înalţi. Turnul *prang* al Templului Zorilor se înalţă deasupra apei, înconjurat de molozul oraşului scufundat.

Nord.

Strigăte se ridică din vale și o scot din reverie. Are nevoie de ceva timp până când creierul descifrează zgomotul, dar apoi mintea trece de la japoneză la thailandeză și sunetele devin cuvinte. Apoi cuvintele devin urlete.

– *Ține-ți gura!*

– Mai ao! *Nu! Nuuu!*

– *Culcat!* Map lohng nee! *Pe burtă!*

– *Te rog, te roooog!*

– *Culcat!*

Își ciulește urechile, să înțeleagă mai bine ce se întâmplă. Are un auz fin, una din nenumăratele caracteristici primite de la oamenii de știință, la fel ca pielea fină sau impulsul necondiționat de a îndeplini ordine. Ascultă. Țipete. Sunet înfundat de pași și apoi ceva care se sparge. I se ridică părul de pe ceafă. E îmbrăcată doar cu o pereche de pantaloni ușori, prinși la brâu cu o sfoară. Mai are un rând de haine, de oraș, care zac aruncate undeva departe.

De jos se aude un urlet de durere, primitiv, ca de fiară. Cămăși albe. Un raid. Adrenalina îi curge prin vene. Trebuie să coboare de pe acoperiș înainte să fie văzută. Emiko se îndreaptă rapid către scări, dar când ajunge în dreptul lor se oprește. Ecoul pașilor se aude din ce în ce mai aproape.

– *Detașamentul trei raportează. Liber!*

– *Aripa clădirii e liberă!*

– *Am asigurat perimetrul!*

Încolțită, tânăra trântește ușa la locul ei și o proptește cu spatele. Deja au năpădit scările și se îndreaptă către ea. Se uită în jur pe acoperiș, căutând o altă cale de scăpare.

– Verificați acoperișul!

Emiko sprintează către marginea turnului. La zece metri sub ea se găsește un balcon dichisit, de pe vremea când clădirea găzduia camere luxoase. Sub el nimic, doar hăul ce se cască deasupra mușuroiului uman care împânzește străzile. O rafală de vânt o împinge spre margine. Emiko se trage înapoi, încercând să își recapete echilibrul. Spiritul vântului vrea să o ucidă. Se holbează în jos la balcon. Nu. E imposibil.

Se întoarce și o ia la fugă către ușă, căutând din ochi ceva cu care să blocheze intrarea. Acoperișul e împestrițat cu bucăți de cărămidă și țiglă, iar din loc în loc vântul flutură rufele întinse la uscat. Dar în rest, nimic. Zărește cu coada ochiului o coadă veche de mătură. O ridică iute și o proptește în tocul ușii.

Balamalele sunt ruginite și se îndoaie din cauza presiunii. Rânjind, înfige bățul cu și mai multă forță. Materialul WeatherAll din care e confecționată coada e mai sănătos decât cadrul de metal.

Emiko cercetează împrejurimile, căutând o soluție. Fierbe ca un șobolan, înnebunită de la cât a alergat în stânga și în dreapta. Soarele, o sferă roșie și densă, se scufundă la orizont. Umbrele se lungesc pe suprafața frântă a acoperișului. Se învârte tulburată, în cercuri. Ochii îi alunecă la hainele întinse pe frânghie. Poate ar putea să folosească sfoara să coboare. Se

repede către haine și încearcă să smulgă una din funii, dar e bine prinsă și nu cedează. Se opintește din nou.

În spatele ei, ușa se cutremură. Din cealaltă parte se aude o sudalmă.

– Deschide!

Ușa se zguduie sub forța îmbrâncelilor în timp ce cineva încearcă din răsputeri să spargă încuietoarea improvizată.

Inexplicabil, îl aude în minte pe Gendo-sama spunându-i cât e de perfectă. Optimă. Încântătoare. Rânjește amintindu-și de vocea vulpoiului aceluia bătrân în timp ce trage din nou de sfoară. Îl urăște, îl urăște pentru că ea l-a iubit și el a abandonat-o. Funia îi taie palmele, dar refuză să se dea bătută. Gendo-Sama. Ce trădător. Ea va muri pentru că e perfectă, dar nu într-atât încât să facă rost de un bilet de întoarcere.

– *Simt că ard.*

Prefectă.

O nouă bufnitură se aude în spatele ei. Ușa se crapă. Renunță la frânghie. Se mai învârte o dată în cerc, căutând disperată o soluție. Nu găsește nimic folositor, e înconjurată de moloz și de cer. La fel de bine ar putea să fie la o mie de leghe înălțime. O înălțime optimă.

O balama se sfarmă, aruncând în jur așchii de metal. Ușa se îndoaie. După o ultimă privire aruncată în urmă, Emiko sprintează către muchia turnului, sperând încă la o soluție salvatoare. Se oprește brusc, pe marginea acoperișului, dând haotic din mâini pentru a-și recăpăta echilibrul. Hăul se cască. Vântul se

înțepește. Nu are de ce să se prindă, nu are cum să coboare. Se uită din nou către funia pe care atârnă rufele. Doar dacă...

Ușa sare din țâțâni. Câteva cămăși albe se ivesc împiedicându-se, fluturând arme cu arc. O zăresc și se îndreaptă către ea.

– Tu! Vino aici!

Emiko se uită cu atenție peste margine. Undeva sub ea, trecătorii au dimensiunea unor punctulețe, iar balconul e de mărimea unui timbru.

– *Stai!* Yoot diewo nee! *Oprește-te!*

Deși cămășile albe se apropie de ea în fugă, par curios de lenți, ca mierea într-o zi friguroasă.

Emiko îi privește nedumerită. Au străbătut deja jumătate din distanță, dar mișcările lor par că se derulează cu încetinitorul. Parcă aleargă prin porridge de orez. Fiecare mișcare pare greoaie. Greoi. La fel ca bărbatul ce a încercat să o înjunghie pe o alee. Atât de încet.

Emiko zâmbește. Perfectă. Pășește pe buza acoperișului.

Gurile cămășilor albe se deschid pentru un nou strigăt. Puștile cu arc saltă către ea. Fata privește țevile ce o iau în cătare. Se întreabă absent dacă nu cumva ea e cea care se mișcă cu încetinitorul. Ori poate însăși gravitația e prea lentă... Simte rafalele din jurul ei, făcându-i parcă cu ochiul.

Spiritul vântului o îmbrățișează zbuciumat răvășindu-i părul negru, chemând-o la el. Ea îl împinge refuzându-l. Le zâmbește urmăritorilor care aleargă

greoi cu armele ațintite către ea și apoi pășește în gol. Ochii cămășilor albe se dilată de uimire. Țevile armelor se înroșesc în timp ce scuipă discuri ascuțite. Unul, două, trei... le numără Emiko în timp ce lamele vâjâie către ea... patru, cinci...

Gravitația o trage în jos. Bărbații și proiectilele dispar. Se izbește în balcon. Genunchii i se ciocnesc în bărbie. Glezna i se răsucește, acompaniată de o tânguire metalică. Se rostogolește în gol și se izbește de grilajul balconului care se sfarmă sub greutatea ei, proiectând-o în gol. Emiko se prinde în ultimul moment de balustrada de cupru și se oprește cu o smucitură puternică. Atârnă deasupra abisului care se cască în jurul ei, chemând-o.

În jur aude țipete. Vântul fierbinte șuieră. O trage la el. Emiko se împinge spre balconul înclinat. Tremură din toate mădularele, vânătăi i se ițesc pe tot corpul și totuși e teafără, nu și-a rupt niciun os. O aterizare *perfectă*. Se prinde cu un picior de balcon și se târăște spre siguranță. Metalul scrâșnește. Balconul, prins de perete cu șuruburi învechite, se lasă sub greutatea ei. Simte că arde, că se sufocă. Ar vrea să se prăbușească, să se arunce în gol de pe platforma șubredă...

Strigăte vin de deasupra.

Emiko se uită în sus. Câteva cămăși albe întind capul către marginea acoperișului și își îndreaptă țevile puștilor cu arc către ea. O ploaie argintie de discuri o iau în țintă. Lamele ricoșează, scot scântei și îi crestează pielea. Frica îi dă putere. Se azvârle prin ușile de sticlă ale balconului care se spulberă. *Perfect.*

Cioburile îi crestează palmele. Aşchii de metal lucioase o învăluie, dar ea e deja înăuntru şi fuge iute, ameţitor de iute. Oamenii se holbează la ea, şocaţi, incredibil de înceţi...

Împietriţi.

Emiko sfarmă încă o uşă şi iese pe un coridor. Cămăşile albe o înconjoară. Tânăra plonjează printre ei. Strigătele lor de surprindere sunt ca de plumb. În jos pe scări. Jos, cât mai jos. Cămăşile albe rămân departe în urmă. Strigăte răsună de undeva deasupra.

Sângele parcă i-a luat foc. Efortul îi arde pielea. Se împiedică şi se sprijină de un perete. Chiar şi zidul fierbinte e mai rece decât pielea ei. E ameţită, dar continuă să se târască. Bărbaţii urlă de undeva deasupra. Bocancii tropăie pe trepte. Coboară. În jos, tot mai jos. Îi dă la o parte pe cei care îi blochează calea, oamenii arestaţi în urma raidului. Un vulcan erupe în ea. Delirează.

Mărgele de sudoare îi pătează pielea, forţându-se să iasă prin porii concepuţi absurd, dar în căldura şi umiditatea zilei nu se simte deloc răcorită. Nu a simţit niciodată senzaţia de umezeală pe piele. E întotdeauna uscată... Se freacă de un bărbat. Acesta se dă înapoi, surprins de atingerea fierbinte a pielii ei. Arde. Nu se poate ascunde printre aceşti oameni. Membrele îi zvâcnesc ca animaţiile pentru copii desenate pe colţurile unui caiet şi răsfoite cu viteză, repede, repede, repede, dar sacadat. Mulţimea se holbează la ea.

Se îndepărtează de scări şi se aruncă pe o uşă, iese împiedicându-se pe un coridor şi se sprijină de un

perete, gâfâind. Reușește cu greu să nu leșine din cauza fierbințelii ce o apasă.

Am sărit, se gândește ea.

Am sărit.

Adrenalină și șoc. Un amestec de groază și năuceală similar cu efectele amfetaminei. Tremură. Nervozitatea unui modificat. Fierbe. Simte că leșină din cauza căldurii. Se lipește de perete încercând să îi absoarbă răcoarea.

Am nevoie de apă. De gheață.

Emiko încearcă să își controleze respirația, să asculte, să afle din ce parte vin exterminatorii, dar mintea îi este amețită și încețoșată. Cât de jos a ajuns? Câte scări a coborât?

Trebuie să mă mișc, să îmi continui drumul.

În loc de asta, se prăbușește.

Podeaua e rece. Respiră precipitat. Sfoara care îi ține pantalonii s-a rupt. De când a trecut prin sticlă, sângele îi șiroiește încontinuu pe brațe. Se întinde pe pardoseala rece, cu palmele desfăcute, încercând să absoarbă din răcoarea lespezilor. I se închid ochii.

Ridică-te.

Dar nu poate. Încearcă să își potolească inima ce stă să-i sară din piept ca să asculte dacă se apropie cineva, dar abia mai răsuflă. E prea înfierbântată și podeaua e atât de rece. O pădure de mâini pun stăpânire pe ea. Se aud strigăte și ea se prăbușește brusc la pământ. E înșfăcată din nou. Cămășile albe o târăsc jos pe scări către ieșire. Bărbații urlă la ea și o plesnesc,

dar Emiko le este recunoscătoare pentru că o scot în aerul binecuvântat al serii.

Vorbele lor sunt de nepriceput. Tânăra nu reușește să le cuprindă înțelesul, pentru ea sunt doar sunete ce acompaniază o fierbințeală amețitoare. Ei nu vorbesc japoneza, nu sunt civilizați. Nici unul din ei nu este *perfect.*

Cineva aruncă cu apă pe ea. Se îneacă și simte cum se înăbușă. Un alt potop îi inundă gura și nasul.

Bărbații o scutură, îi urlă în față, o pălmuiesc. Îi pun întrebări și îi cer răspunsuri.

O înșfacă de păr și, în timp ce îi apasă fața într-o găleată cu apă încercând să o înece, să o pedepsească, să o ucidă, ea le zice în sinea ei „mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc". Le mulțumește pentru că un grup de oameni de știință au proiectat-o să fie perfectă și pentru că peste o clipă bucata de carne pe care ei o lovesc și la care strigă, această fată modificată, se va răci.

CAPITOLUL 22

Cămășile albe sunt pretutindeni: verifică permise de trecere, cercetează mâncarea din piețe și confiscă metanul. Lui Hock Seng i-a luat câteva ore bune să traverseze orașul. Se zvonește că toți chinezii veniți din Malaysia au fost băgați ca vitele în turnurile carnetelor galbene și sunt pe cale să fie transportați înapoi în sud, peste graniță, unde vor fi lăsați la mila Bentițelor Verzi. Hock Seng străbate aleile în viteză, cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot, înspre ascunzișul în care și-a dosit averea. O folosește pe Mai ca iscoadă, datorită accentului ei local.

La lăsarea întunericului încă sunt departe de destinație. Banii pe care i-a furat de la SpringLife îi atârnă greu în buzunar. Uneori e îngrijorat că Mai îl va denunța cămășilor albe în schimbul unei părți din averea pe care o poartă cu el. Alteori o confundă pe tânără cu una din fiicele sale și își dorește să fi fost capabil să o protejeze de toate relele. *Cred că înnebunesc*, își spune

el. *Cum să o confund pe thailandeza asta prostuță cu una din copilele mele?*

Și totuși are încredere în ea. Mai e fata unor piscicultori care s-au dovedit a fi docili în vremurile când Hock Seng încă mai avea o fărâmă de autoritate administrativă, dar, acum că e o țintă, se roagă în fiecare zi ca nu cumva aceștia să-l toarne.

Întunericul s-a lăsat de-a binelea.

– De ce ești atât de speriat? întreabă Mai.

Hock Seng ridică din umeri. Ea nu are cum să înțeleagă complexitatea situației în care s-au vârât. Pentru ea totul e un joc. Un joc înfricoșător și atât.

– Când maroniii s-au întors împotriva gălbejiților din Malaysia totul s-a schimbat brusc. Fanaticii religioși au venit cu bentițe verzi și macete... Cu cât suntem mai atenți, cu atât mai bine.

Își scoate capul din locul în care s-au ascuns și și-l trage rapid înapoi. O cămașă albă lipește pe un zid un afiș cu chenar negru cu Tigrul din Bangkok. Jaidee Rojjanasukchai. Cât de rapid a ieșit din grații și cât de iute a fost sanctificat. Hock Seng rânjește. O lecție de politică.

Cămașa albă își continuă drumul. Hock Seng cercetează din nou strada. Oamenii își fac apariția pe străzi, încurajați de răcoarea serii. Se plimbă prin întunericul umed, fac cumpărături, caută mâncare sau unde se află căruciorul favorit de *som tam*. În lumina arzătoarelor cu metan autorizat, cămășile albe radiază în nuanțe de verde. Se deplasează în echipe, căutându-și prada precum șacalii. Mici altare închinate lui

Jaidee au apărut în fața magazinelor și a caselor. Fotografii cu chipul lui, înconjurate de lămpi pâlpâitoare și acoperite de gălbenele, își declară solidaritatea și cerșesc mila cămășilor albe.

Undele radioului național sunt sufocate de acuzații. Generalul Pracha vorbește despre necesitatea de a proteja regatul împotriva insurgenților, fără a preciza însă și cine erau aceștia. Vocea venită din aparatele cu dinam cârâie prin mulțime. Vânzători ambulanți și casnice. Cerșetori și copii. Verdele lămpilor cu metan se reflectă pe pielea oamenilor. O imagine de carnaval. Dar printre foșnetele de sarong și *pha sin* și zăngănitul roșu și auriu al dresorilor de megodonți se găsesc tot timpul cămășile albe, atente la cel mai mic detaliu în căutarea unui motiv ca să-și potolească furia.

– Du-te, o înghiontește Hock Seng pe Mai. Vezi dacă e sigur.

După un minut, fata se întoarce și îi face semn cu mâna că pot să își continue drumul. O clipă mai târziu se strecoară prin mulțime. Mănunchiuri de liniște îi avertizează când cămășile albe sunt prin apropiere. Veselia îndrăgostiților e amuțită de frică, iar copiii o rup la fugă din fața lor. Capetele se pleacă atunci când trec cămășile albe. Hock Seng și Mai își croiesc drum printr-o piață de noapte. Ochii lui rătăcesc deasupra lumânărilor și a tăițeilor puși la prăjit, ca tremuratul camuflat al pisicilor cheshire.

Un strigăt se aude din fața lor. Mai se duce să cerceteze. O clipă mai târziu se întoarce și îl trage de mână:

– *Khun.* Vino repede. Nu sunt atenți.

Trec nevăzuți pe lângă un grup de cămăși albe prea ocupați să lovească pe cineva ca să mai vadă și altceva în jur.

O bătrână zace trântită lângă un cărucior. E însoțită de fiica ei. Femeia se ține strâns cu mâinile de un genunchi. Lumea se adună ca la urs în jurul lor în timp ce fata încearcă să își ridice mama de jos. Borcanele cu ingrediente din cărucior sunt împrăștiate în jurul lor. Sub lumina verde a metanului, cioburile par diamante presărate printre rămășițe de sos iute și muguri de fasole. Cămășile albe cercetează resturile cu vârful bastoanelor.

– Hai, mătușică, trebuie să mai ai ceva bani. Ai crezut că poți să ne mituiești, dar nu ai cotizat suficient ca să poți arde combustibil netaxat.

– De ce faceți asta? se jelește fata. Ce v-am făcut?

Cămașa albă o măsoară rece din priviri.

– Ne-ai luat de proști.

Bastonul zvâcnește spre genunchiul bătrânei. Femeia scoate un țipăt scurt de durere, iar fata se face mică de spaimă. Cămașa albă se întoarce către unul din tovarășii săi.

– Ia-le butelia cu metan și pune-o împreună cu celelalte. Mai avem încă trei străzi de verificat.

Bărbatul se întoarce către mulțimea tăcută din jur. Hock Seng îngheață sub privirea lui.

Nu fugi. Nu te panica. Dacă nu scoți o vorbă, poți trece neobservat.

Cămașa albă le zâmbește martorilor.

– Mergeți acasă și povestiți ce ați văzut aici. Nu suntem câini să primim resturi. Noi suntem tigri. Temeți-vă de noi. Își ridică amenințător bastonul și mulțimea, împreună cu Hock Seng și cu Mai, se dispersează.

O stradă mai încolo, bătrânul chinez se sprijină de un perete, gâfâind din cauza efortului. Orașul a căpătat dimensiuni monstruoase. Nicio stradă nu mai e sigură. De undeva din apropiere se aud știri dintr-un radio care pârâie. Docurile și uzinele au fost închise. Accesul pe coastă e permis doar celor care au permise de trecere.

Hock Seng își înăbușă un frison. Se întâmplă din nou. Se înalță ziduri în jurul orașului și el e prins în capcană, ca un șobolan. Se luptă cu panica. Totul a fost plănuit în detaliu. Apar însă situații neprevăzute. Trebuie mai întâi să ajungă acasă.

Bangkok nu e Malacca. De data asta ești pregătit.

În cele din urmă, mirosul și forma familiară a colibelor din mahalaua Yaowarat își fac simțită prezența. Se strecoară pe aleile înguste. Printre oamenii care nu îl cunosc. Își reprimă un nou val de spaimă. Dacă nașii mahalalei au fost cumpărați de cămășile albe, este în pericol. Își reprimă gândurile în timp ce deschide ușa unei cocioabe și o împinge pe Mai înăuntru.

– Te-ai descurcat bine.

Își afundă mâna într-una din sacoșe și îi dă fetei o parte din banii furați.

– Dacă mai vrei, vino și mâine aici.

Tânăra se holbează la averea pe care bărbatul i-a aruncat-o cu atâta nepăsare.

Dacă Hock Seng ar fi deştept, ar strangula-o imediat, pentru a se asigura că fata nu îl va trăda pentru a pune mâna pe restul banilor. Încearcă însă să gândească raţional. A fost loială şi el are nevoie de cineva de încredere. Mai mult, ea e thailandeză, ceea ce e extrem de folositor în momentul în care carnetele galbene îşi pierd orice valoare.

Fata îşi îndeasă banii în buzunar.

– O să reuşeşti să te întorci acasă? o întreabă bătrânul.

– Eu nu am un carnet galben, nu mi-e frică de nimic, rânjeşte ea.

Hock Seng se forţează să zâmbească, gândindu-se că nimeni nu mai desparte grâul de neghină atunci când nu îţi doreşti decât să dai foc la câmp.

CAPITOLUL 23

– La dracu' cu generalul Pracha și cu cămășile albe!

Carlyle izbește cu pumnul în balustrada balconului. E neras și nespălat. Nu a mai ajuns la hotelul Victory de când districtul *farangilor* a fost închis. Hainele încep să poarte urmele climei tropicale.

– Au sigilat cu lacăte platformele de ancorare. Au interzis accesul la debarcader. Se întoarce pe călcâie și intră în cameră. Își toarnă de băut. Mama lor de cămăși albe.

Anderson e amuzat de mânia lui Carlyle:

– Te-am avertizat să nu atâți cobra.

– Nu eu sunt responsabil! se oțărăște Carlyle. Cineva din Ministerul Comerțului a avut idei deștepte și evident că a sărit calul. L-au căsăpit pe Jaidee, spumegă el. Trebuiau să știe mai bine.

– Atunci cine? Akkarat?

– Nu e atât de prost.

– Nu mai contează acum, spune Anderson în timp ce închină paharul cu coniac cald. O săptămână de carantină pare a fi doar începutul.

– Pari satisfăcut, se încruntă Carlyle. Dar știu că nu îți convine nici ție.

– Sincer, nu cred că îmi pasă, rostește Anderson în timp ce soarbe din băutură. Uzina a fost folositoare. Acum nu mai este. Se apleacă către interlocutorul său și adaugă: Eu vreau să știu dacă Akkarat și-a făcut într-adevăr temele așa cum susții. Mie mi se pare că s-a întins mai mult decât îi e plapuma, spune el și face semn spre oraș.

– Și ți se pare amuzant?

– Dacă e izolat, are nevoie de prieteni. Vreau să îi întinzi din nou o mână de ajutor. Oferă-i susținerea noastră sinceră în aceste vremuri de criză.

– Ultima dată când te-ai oferit să îl ajuți, după ce a auzit ce preț trebuie să plătească, s-a jurat că te va distruge.

– Prețul a rămas același. La fel și oferta. Poate că acum Akkarat va asculta de vocea rațiunii, continuă Anderson după ce mai ia o gură de coniac.

Carlyle privește țintă la lumina verde a lămpilor cu metan. Rânjește:

– Pierd bani în fiecare zi.

– Credeam că îi ai la mână cu pompele.

– Nu mai zâmbi atât de afectat, spune Carlyle și îi aruncă o căutătură furioasă. Nu ai cum să îi amenințI pe nenorociții ăștia din moment ce nu primesc nicio solie.

– Eu nu am chef să aștept după ei până la muson, ca să își vină în fire, spune Anderson și zâmbește scurt. Stabilește o întrevedere cu Akkarat. Putem să îi oferim tot ajutorul de care are nevoie.

– Te crezi în stare să înoți până la Koh Angrit și să pui la cale o revoluție? Cu ce? Cu niște funcționărași și câțiva căpitani de dirijabile? Sau poate cu reprezentanții de vânzări ce își petrec zilele îmbătându-se și așteptând o foamete care va ridica embargoul? Amenințător, nu am ce spune.

– Dacă o s-o facem, o vom face din Myanmar, zâmbește Anderson. Și nimeni nu va afla nimic, până când va fi prea târziu.

Se uită fix în ochii lui Carlyle, iar acesta privește în altă parte.

– Aceleași condiții? întrebă el. Nu schimbi nimic?

– Acces la banca de semințe thailandeză și un bărbat pe nume Gibbons. Atât.

– Și ce oferi în schimb?

– De ce are nevoie Akkarat? Bani pentru mită? Aur? Diamante? Jad? Face o pauză. Trupe de șoc.

– Fir-ar, tu chiar vorbești serios despre Myanmar.

Anderson își agită paharul către noaptea de afară.

– Acoperirea mea s-a dus dracului. Accept situația și merg mai departe sau împachetez și mă întorc în Des Moines cu coada între picioare. Să fim cinstiți. AgriGen a jucat tot timpul dur. Chiar de când Vincent Hu și Chitra D'Allessa au înființat compania. Nouă nu ne e frică de o mică încurcătură.

– Ca în Finlanda.

– Sper totuși la un profit mai mare de data asta, zâmbește Anderson.

– Hristoase! se strâmbă Carlyle. Prea bine. Voi aranja întâlnirea. Dar după ce se termină toată harababura asta ar fi bine să ții minte că te-am ajutat.

– AgriGen nu își uită niciodată prietenii.

Îl conduce pe Carlyle către ieșire și închide grijuliu ușa după el. E interesant cum poate o criză să transforme un om. În trecut, Carlyle era un bărbat arogant și încrezător. Acum e doar o umbră din acea persoană, o umbră bântuită de faptul că iese în evidență de parcă ar fi vopsit în albastru. E speriat că *farangii* ar putea fi executați oricând și nimănui nu i-ar păsa. Încrederea i-a căzut de pe chip ca o mască uzată.

Anderson iese pe balcon și scrutează întunericul, privind la apele din depărtare, spre insula Koh Angrit, către puterea ce așteaptă răbdătoare la granițele regatului.

Se apropie momentul decisiv.

CAPITOLUL 24

Printre distrugerile provocate de cămășile albe, Kanya soarbe din cafea. În colțul îndepărtat al magazinului de tăiței câțiva clienți stau chirciți și ascultă în tăcere meciul de *muay thai* difuzat la radioul manual. Kanya ocupă toată bancheta destinată clienților și îi ignoră. Nimeni nu îndrăznește să se așeze lângă ea.

Pe vremuri poate cineva ar fi riscat să îi țină companie, dar de când cămășile albe și-au dat arama pe față, nimeni nu vrea să riște inutil. Oamenii ei, turbați ca șacalii, plănuiesc un nou început în care istoria veche și aliațele proaste au fost date uitării.

Pe bărbia proprietarului se preling mici picături de sudoare în timp ce se apleacă deasupra unui bol aburind de orez cu tăiței. Mărgelele de transpirație lucesc albastru sub flacăra ilegală de metan. Nu se uită către Kanya, blestemând probabil ziua în care a decis să cumpere carburant ilegal.

Pârâitul radioului și forfota temătoare a mulțimii din Lumphini concurează cu sfârâitul *wok*-ului plin cu supă *sen mi*. Nimeni nu se uită la ea.

Kanya soarbe din cafea și zâmbește aspru. Ei înțeleg violența. Dacă Ministerul Mediului ar fi prea îngăduitor, oamenii ar deveni ignoranți sau chiar sfidători. Dar un minister care lucrează cu bastoane și cu arme cu arcuri, pregătit oricând să taie pe cineva, e privit altfel.

Câte tarabe alimentate cu gaz ilegal, identice cu cea la care stătea acum, a distrus? Toate deținute de vreun sărman cafegiu ori vânzător de tăiței care era prea sărac ca să plătească taxele și sancțiunile impuse de regat. Probabil sute. Metanul e scump. Șpăgile sunt mai ieftine. Și chiar dacă metanul de pe piața neagră nu conținea aditivul care îi dădea o nuanță sigură de verde, era un risc pe care toți și-l asumau de bunăvoie.

Am fost atât de ușor de mituit.

Kanya scoate o țigară și și-o aprinde la flacăra albastră, incriminatorie, a *wok*-ului. Proprietarul nu o oprește, nici măcar nu o bagă în seamă, o minciună confortabilă pentru amândoi. Ea nu e o cămașă albă ce s-a așezat la un stand cu metan ilegal, iar el nu este un carnet galben pe care Kanya îl poate arunca în temnițele din turnuri, ca să fie torturat și să moară împreună cu compatrioții lui.

Trage din țigară îngândurată. Chiar dacă bărbatul nu își trădează teama, știe că îi e frică. Își amintește când cămășile albe au venit în satul ei natal. I-au umplut helești cu lești și sare și i-au ars păsările din curte.

Ești norocos, chinezule. Când cămășile au venit după noi, nu le-a păsat de nimic. Au venit cu torțe și au ars tot. O să fii tratat mai bine decât noi.

Amintirea bărbaților plini de funingine, privind cu ochi de demoni din spatele măștilor care-i protejau împotriva radiațiilor, o face chiar și acum să se ghemuiască. Au venit în miezul nopții. Fără nicio avertizare. Vecinii și verișorii ei au fugit goi, urlând de frică în fața torțelor. În urma lor, bambușii și palmierii trosneau roșiatic și vii în întuneric, iar casele construite pe stâlpi au izbucnit în flăcări. Cenușa se învolbura în jurul lor, arzând pielea, făcându-i să tușească și să vomite. Încă are cicatrici, îi pătează pielea în locurile în care bucățile de jar fierbinte i-au aterizat pe brațe. Cât a urât cămășile albe... Ea și verișorii ei s-au ghemuit unul în brațele celuilalt, privind copleșiți și înfiorați cum Ministerul Mediului le distrugea satul. I-a urât din toată inima.

Și acum ea și oamenii ei fac același lucru. Jaidee ar aprecia ironia sorții.

În depărtare se aud strigăte de groază, negre și uleioase ca fumul unor cocioabe de fermier în flăcări. Kanya adulmecă. Fumul e același. Pufăie din țigară și expiră. Se întreabă dacă nu cumva oamenii ei nu au sărit calul. Ar fi o mare problemă dacă ar izbucni un foc în mahalalele construite din material WeatherAll. Lacul care împiedică lemnul să putrezească se aprinde ușor la căldură. Mai trage un fum din țigară. Oricum nu poate face nimic acum. Poate e doar unul din ofițeri care arde resturi vechi adunate ilegal. Se apleacă

să soarbă din cafea și observă o vânătaie pe bărbia celui care o servește.

Dacă ar fi după Ministerul Mediului, toți acești posesori de carnete galbene ar fi trimiși de cealaltă parte a graniței. Sunt problema Malayei. Dificultățile unui alt stat suveran, dar nu și pentru regat. Dar Maiestatea Sa Regală, regina-copil, e miloasă, plină de compasiune, cum Kanya nu va putea fi niciodată.

Femeia stinge țigara. E tutun Gold Leaf, de calitate, produs local, mai bun ca orice altceva din regat. Scoate o altă țigară din cutiuța făcută din rafie și acoperită cu celofan și o aprinde la lumina albastră a lămpii.

Carnetul galben afișează o expresie politicoasă în timp ce Kanya îi cere să-i pună mai mult zahăr în cafea. Radioul pârâie și se aud ovațiile de pe stadion, iar oamenii care stau în jurul ei aplaudă entuziasmați, uitând că sunt cămăși albe în apropiere.

Pașii ce se apropie sunt silențioși, dar expresia încântată de pe fața proprietarului îi indică venirea cuiva. Kanya nu se uită în sus. Îi face un semn bărbatului care stă în spatele ei să se așeze lângă ea.

– Ori mă ucizi, ori stai jos, mârâie ea.

Un chicotit ușor. Omul se conformează.

Narong e îmbrăcat cu o cămașă neagră, largă, cu guler înalt și pantaloni gri. Haine îngrijite. Ar putea probabil să lucreze ca funcționar. Ochii nu i s-ar potrivi însă cu munca, sunt prea ageri. Iar corpul este prea relaxat. Are o încredere nemărginită. O aroganță care nu îi încape în haine. Unii oameni sunt prea puternici

ca să se prefacă a fi inferiori. A ieşit în evidenţă şi la platformele de ancorare.

Kanya îşi înăbuşe furia şi aşteaptă tăcută.

– Îţi place mătasea? întreabă el şi îşi atinge cămaşa. E japoneză. Acolo încă mai au viermi de mătase.

– Nu îmi place nimic la tine, Narong.

– Haide, Kanya. Ai fost avansată la gradul de căpitan şi nici măcar nu zâmbeşti, surâde el.

Îi face un semn carnetului galben să îi aducă o cafea. Privesc amândoi cum lichidul maroniu umple paharul. Barmanul pune în faţa Kanyei un bol cu supă din icre de peşte, lămâiţă, cu aromă de pui. Femeia pescuieşte tăiţeii U-Tex.

Narong stă tăcut, răbdător.

– Mi-ai cerut să ne întâlnim, rosteşte ea într-un final. Tu ai ucis-o pe Chaya?

– Tot timpul ţi-a lipsit diplomaţia, spune Narong în timp ce se îndreaptă de spate. Chiar şi după ce ai petrecut atâţia ani în oraş şi chiar dacă te-am umplut de bani, tot o crescătoare de peşti din Mekong ai rămas.

Kanya îi aruncă o privire rece. Dacă e să fie sinceră cu ea însăşi, se teme de acest bărbat, dar nu va lăsa niciodată ca el să o afle. În spatele ei, din difuzorul radioului se aud urale.

– Eşti la fel ca Pracha, sunteţi dezgustători, spune ea.

– Nu erai de aceeaşi părere când am venit la tine. Pe atunci erai o fetiţă speriată. Te-am adus la Bangkok. Nu ai avut aceeaşi atitudine când ne-am oferit să avem grijă de mătuşa ta pentru tot restul vieţii ei.

Nu ai protestat când ți-am oferit oportunitatea de a te răzbuna pe generalul Pracha și pe cămășile albe.

– Există anumite bariere. Chaya nu a făcut nimic.

Narong o studiază, încremenit ca un păianjen.

– Jaidee și-a depășit atribuțiile. Chiar și tu i-ai spus-o, l-ai avertizat. Ai grijă să nu o apuci și tu pe același drum, să nu agiți cobra pentru că altfel îi vei simți mușcătura în gât, o previne el.

Kanya vrea să zică ceva, dar se abține. Într-un final îl întreabă calm:

– Îmi vei face și mie ce i-ai făcut lui Jaidee?

– De când ne cunoaștem, Kanya? zâmbește Narong. De cât timp am grijă de familia ta? Tu ești fata noastră dragă. Împinge către ea un plic umflat. Nu te-aș răni niciodată. Noi nu suntem ca Pracha. Bărbatul face o pauză, apoi continuă: Cum a afectat moartea Tigrului buna funcționare a departamentului?

– Uită-te și tu în jur, spune Kanya în timp ce face un semn cu capul în direcția din care răzbat sunetele conflictului. Generalul e furios. Jaidee îi era ca un frate.

– Se zvonește că ar vrea să atace Ministerul Comerțului. Fără ei, problemele noastre s-ar reduce substanțial.

Narong ridică din umeri. Plicul stă între ei, pe masă. Ar putea la fel de bine să fie inima lui Jaidee. Răsplata pentru faptul că și-a dorit, de mic copil, să se răzbune.

Îmi pare rău, Jaidee. Am încercat să te avertizez.

Sub privirea lui Narong, Kanya ia plicul, scoate banii și îi îndeasă într-un săculeț prins de curea. Zâmbetul bărbatului e mai ascuțit ca lamele din armele cu arc. Are părul dat peste cap, iar asta îl face să arate bine. Deși stă nemișcat, impune respect, deși este înspăimântător.

Cu genul ăsta de oameni te încurci tu, aude ea o voce interioară ce o face să se cutremure. Seamănă cu ceva ce ar spune Jaidee. E stilul său, amuzat și în același timp necruțător. Ar și râde, în timp ce o judecă. Jaidee nu și-a pierdut niciodată simțul de *sanuk*.

Eu nu sunt ca tine, se gândește Kanya.

Un rânjet și un chicotit: *Știam asta.*

De ce nu m-ai omorât dacă știai?

Vocea interioară amuțește. Zgomotul meciului de *muay thai* pârâie în continuare din radioul din spatele lor. Charoen și Sakda. Un meci pe cinste. Dar Kanya va pierde banii pe care i-a pariat pentru că fie Charoen a devenit mai bun în ultimul timp, fie Sadka a fost plătit să trântească partida. Ceva nu e în regulă, poate că Baronul Bălegarului și-a băgat coada. Kanya ascultă bosumflată.

– Un meci prost? întreabă Narong.

– Tot timpul pariez pe cine nu trebuie.

– De aia e util să primești informațiile la timp, râde Narong. Întinde o foaie de hârtie spre ea.

Kanya citește numele trecute pe listă.

– Ăștia sunt prietenii lui Pracha. Unii dintre ei sunt generali. Îi protejează, la fel cum cobra l-a ocrotit pe Buddha.

– Vor fi cu toţii surprinşi când Pracha se va întoarce împotriva lor, rânjeşte Narong. Îi va lovi şi îi va face să sufere. Le va da de înţeles că nu te poţi juca niciodată cu Ministerul Mediului. Mai mult, ei vor realiza că ministerul consideră toate infracţiunile ca fiind la fel de grave. S-a terminat cu favoritismele. Gata cu pilele şi cu pedepsele uşoare. Trebuie să le arătăm că ministerul e de neînduplecat.

– Vrei să bagi zâzanie între Pracha şi aliaţii săi? Să îi determini să-l urască?

Narong ridică din umeri, dar nu spune nimic. Kanya îşi termină de mâncat tăiţeii. Nu mai primeşte niciun ordin, aşa că se ridică în picioare.

– Trebuie să plec, nu pot fi văzută în compania ta.

Narong aprobă cu o uşoară mişcare din cap. Femeia iese cu paşi uşori din cafenea urmată de oftatul dezamăgit al celor care ascultă la radio cum Sakda e intimidat de ferocitatea regăsită a lui Charoen.

Kanya iese în stradă şi îşi netezeşte uniforma sub lumina verde a lămpilor cu metan. Are jacheta pătată din cauza distrugerilor pe care le-a provocat cu o noapte în urmă. Se încruntă, dezgustată, şi se aranjează cât poate de bine. Deschide din nou lista pe care a primit-o de la Narong şi memorează numele.

Bărbaţii şi femeile trecute pe foaie sunt prietenii cei mai apropiaţi ai generalului Pracha. Vor fi pedepsiţi la fel de brutal precum au fost carnetele galbene ce zac acum închise în turnuri. La fel de aspru ca pe vremea când un mic sat de pescari a fost ars din temelii, iar familiile lăsate să moară de foame.

Dificil, dar corect.

Kanya mototolește hârtia în pumn. *Așa este lumea noastră*, gândește ea, *ochi pentru ochi și dinte pentru dinte, până vom fi cu toții morți și pisicile cheshire vor mânca din stârvurile noastre.* Se întreabă dacă a fost cu adevărat mai bine înainte, dacă a existat o epocă de aur alimentată de petrol și tehnologie. Oare a existat o perioadă în care soluțiile la o problemă aduceau mai multe avantaje decât necazuri? Ar vrea să-i înjure pe *farangi*, pe oamenii caloriilor care au adus cu ei laboratoare și germeni de cereale proiectați să hrănească toată populația lumii. Au adus cu ei și animale modificate care, chipurile, ar munci mai mult în schimbul unei hrane cu mai puține calorii. Și ar vrea să-i înjure pe cei de la AgriGen și PurCal, care au pretins că ar fi fericiți să hrănească planeta, exportând grânele lor patentate, dar care tot timpul găsesc scuze ca să întârzie orice transport.

Of, Jaidee, gândește ea. *Îmi pare foarte rău. Pentru tot ce ți-am făcut ție și alor tăi. Nu am vrut să te rănesc. Dacă știam cât mă va costa să mă opun lăcomiei lui Pracha nu aș mai fi venit niciodată în Krung Thep.*

În loc să se ducă după oamenii ei, se îndreaptă spre un templu. E un mic altar de cartier îngrijit de câțiva călugări. Lăcașul e aproape gol, doar un băiețel îngenuncheat alături de bunica sa înaintea imaginii strălucitoare a lui Buddha. Kanya cumpără tămâie de la vânzătorul de la poartă și pășește înăuntru. Aprinde tămâia, îngenunchează, lipește ofranda de frunte și

apoi o ridică de trei ori, Cele Trei Nestemate: *buddha, damma, sanga*. Se roagă.

Oare câte nelegiuiri a înfăptuit? Pentru câte *kamme* rele trebuie să răspundă? A fost mai important să îl onoreze pe Akkarat și promisiunile lui de a restabili echilibrul ori ar fi fost mai bine să-l onoreze pe Jaidee, tatăl ei adoptiv?

Ce ți-ai mai dori când vine cineva la tine și îți promite hrană pentru stomac, o viață la oraș și bani pentru tusea mătușii și pentru whisky-ul bunicului? Și nici măcar nu vrea să-ți pângărească trupul. Ai vrea mai mult de atât? Cu ce altceva se cumpără loialitatea? Oricine are nevoie de un binefăcător.

Îți doresc să ai prieteni mai buni în viața viitoare, războinicule loial.

Of, Jaidee, îmi pare atât de rău.

Sper să rătăcesc ca o fantomă în următorii un milion de ani, numai așa îmi pot răscumpăra păcatele.

Sper să renaști într-un loc mai bun decât acesta.

Se ridică și mai face o plecăciune către Buddha, apoi iese din templu. În timp ce coboară treptele, privește către stele. Se întreabă cum de *kamma* ei a reușit să îi distrugă viața. Închide ochii luptându-se cu lacrimile.

În depărtare, o clădire explodează și izbucnește în flăcări. Kanya comandă peste o sută de soldați care îi învață pe oameni ce înseamnă suferința. Legile sunt un ghimpe în coaste când nu există șpăgi care să le înlesnească. Oamenii au uitat asta. Se simte obosită. Se întoarce și se îndepărtează de măcel. Are suficient

sânge și funingine pe mâini pentru o singură noapte de lucru. Oamenii ei sunt profesioniști. Casa e aproape.

– Căpitane Kanya?

Femeia deschide ochii în lumina tremurătoare a zorilor. Pentru o clipă e prea ameţită ca să își amintească evenimentele din ultimele zile, dar și poziția ei oficială.

– Căpitane? se aude din nou vocea prin paravanul de sticlă.

Kanya se ridică cu greu din pat și se duce la ușă.

– Da? întreabă ea. Ce s-a întâmplat?

– Sunteți chemată la minister.

Kanya deschide ușa și ia plicul pe care i-l întinde bărbatul. Îi rupe sigiliul.

– E de la Departamentul Carantinei, constată ea surprinsă.

Curierul aprobă cu o mișcare scurtă din cap.

– Era o sarcină voluntară a căpitanului Jaidee. Cum toată lumea e ocupată, generalul Pracha a cerut...

Tânărul ezită o clipă.

– Înțeleg. Desigur, aprobă Kanya.

Pielea i se înfiorează la amintirea poveștilor lui Jaidee despre războiul împotriva primelor mutații ale cibiscozei și cum lucrau cu inima cât un purice, neștiind care din ei vor muri. Toți erau terorizați de prezența bolii în timp ce ardeau satele: case și *wat*-uri, imagini cu Buddha, toate se transformau în scrum în timp ce călugării se rugau și invocau spiritele, iar oamenii zăceau pe pământ și mureau înecându-se cu

fluidele din plămânii ciuruiți. Departamentul pentru Carantină. Citește mesajul. Aprobă scurt către băiat.

– Da. Înțeleg.

– Doriți să le trimit vreun răspuns?

– Nu. E tot ce am nevoie, spune ea în timp ce trântește nervoasă plicul pe masă.

Mesagerul salută și fuge în jos pe scări către bicicletă. Kanya închide grijulie ușa. O veste foarte proastă. Posibil ca aceasta să fie *kamma* ei. Răzbunare.

În scurt timp își croiește drum pe bicicletă, către minister, pe străzi îngropate sub un covor de frunze, traversând canale și bulevarde cu cinci benzi, construite pentru mașini cu petrol, dar care acum sunt bătătorite doar de turme de megodonți.

La Departamentul pentru Carantină e verificată din nou înainte să i se permită să intre în complex.

Calculatoarele și ventilatoarele scot un bâzâit neobosit. Clădirea pare să vibreze de la energia care arde în interior. Mai mult de trei sferturi din cărbunele alocat ministerului este repartizat Departamentului Carantinei care apreciază și prezice orice modificare în arhitectura genetică ce necesită o decizie din partea ministerului.

În spatele ușilor de sticlă, leduri conectate la servere clipesc roșu și verde, arzând energie, scufundând Krung Thepul chiar în timp ce îl salvează. Pășește pe coridoare, pe lângă o serie de camere uriașe în care oameni de știință stau cu ochii lipiți de monitoarele viu luminate ale unor calculatoare enorme și studiază modelele genetice. Kanya are impresia că simte aerul

cum vibrează de la toată energia consumată, de la tot cărbunele ars ca să țină în viață o singură clădire.

Există povești despre raidurile organizate pentru a crea acest departament, despre relațiile care le-au permis să pună mâna pe o asemenea tehnologie. Zvonuri legate de *farangii* aduși cu costuri uriașe, de experții din străinătate folosiți să aducă virușii cunoașterii lor, și conceptele invazive a criminalității în regat, cunoaștere necesară pentru a-i menține sănătoși pe thailandezi, imunizându-i în fața molimelor.

Unii din acești oameni sunt faimoși acum, la fel de importanți ca Ajahn Chanh, Chart Korbjitti și Seub Nakhasathien. Câțiva au devenit *boddhis*, spirite milostive, dedicate salvării regatului.

Traversează o curte. Într-un colț se află un mic altar pentru spirite ce găzduiește două statuete, una cu Învățătorul Lalji, un *saddhu* mic și zbârcit, și cealaltă cu Sfânta Sarah de la AgriGen. Gemenii *boddhis*. Bărbat și Femeie, banditul caloriilor și manipulatoarea de gene. Hoțul și arhitectul. Doar câteva bețișoare parfumate mai ard, iar lângă ele se află obișnuita farfurie cu ofrande. Peste tot în jur atârnă ghirlande de gălbenele. Când molima atinge punctul culminant, aici se rostesc rugăciuni în timp ce oamenii de știință se chinuie să găsească o soluție.

Chiar și rugăciunile noastre sunt pentru *farangi*, gândește Kanya. Un antidot *farang* pentru o molimă a *farangilor*.

Ia orice unealtă găsești. Fă-o a ta, obișnuia să spună Jaidee, explicând de ce se asociaseră cu răul, de ce

mituiseră, furaseră și încurajaseră monștrii de felul lui Gi Bu Sen.

Unei macete nu-i pasă cine o mânuiește ori cine a făcut-o. Ia cuțitul și el va tăia. Pune stăpânire pe farangi *și ei vor deveni o unealtă în mâinile tale. Iar dacă o armă se va răzvrăti împotriva ta, topește-o. Cel puțin vei avea materia primă.*

Ia orice unealtă. Jaidee a fost dintotdeauna foarte practic.

Dar doare. Ei vânează și cerșesc fărâme de cunoaștere de peste graniță, supraviețuiesc cu resturi asemenea pisicilor cheshire. Câte informații poate furniza Midwest Compact... Când un genetician promițător apare undeva în lume, de obicei e intimidat și mituit să lucreze cu celelalte genii din Des Moines sau Changsha. Doar un cercetător foarte încăpățânat poate să reziste ofertelor de la PurCal, AgriGen și RedStar. Și chiar dacă se mai găsește câte unul care se împotrivește companiilor de calorii, ce le poate oferi în schimb regatul? Chiar și calculatoarele lor cele mai performante sunt învechite.

Kanya își alungă gândurile. *Suntem vii. Supraviețuim în timp ce alte regate și țări dispar de pe hartă, în timp ce Malaysia e o groapă comună. Kowloon s-a scufundat, China s-a destrămat, vietnamezii au fost sfărâmați, în timp ce în Myanmar se confruntă cu foametea. Imperiul American nu mai există. Uniunea Europeană s-a destrămat și s-a împărțit în facțiuni. Și în acest timp noi răbdăm și ne extindem. Regatul supraviețuiește. Mulțumim lui Buddha că ne-a întins o*

mână miloasă și că regina are îndeajuns de multă virtute ca să atragă aceste unelte ale farangilor *fără de care am fi fost complet lipsiți de apărare.*

Ajunge la ultimul punct de control. Actele îi sunt din nou verificate. Ușile glisează și e invitată într-un lift electric. Ușile se închid și ea simte cum aerul este aspirat din cauza presiunii negative.

Kanya se scufundă în pământ, nivel după nivel, de parcă s-ar prăbuși spre iad. Se gândește la fantomele înfometate care populează acest complex afurisit. Spiritele morților care s-au sacrificat pentru a întemnița demonii din lume. Simte sloiuri de gheață pe piele.

În jos.

Tot mai în jos.

Ușile liftului se deschid. Un coridor alb și o ușă etanșă. Se dezbracă. Face un duș cu apă ce miroase puternic a clor. Iese pe partea cealaltă.

Un băiat îi oferă uniforma de laborator și îi reconfirmă, de pe o listă, identitatea. O conduce pe alte coridoare după ce o informează că nu are nevoie de dezinfectare.

Cercetătorii care lucrează aici au chipurile hăituite ale unor oameni aflați sub asediu. Ei știu că, de partea cealaltă a ușilor, grozăvii apocaliptice așteaptă să îi înghită. Gândurile astea îi înmoaie Kanyei picioarele. În comparație cu ea, Jaidee era puternic. El avea o credință oarbă în ciclul reîncarnării. Dar Kanya? Ea va renaște doar pentru a muri

de cibiscoză înainte să își poată continua drumul spre iluminare. *Kamma*.

– Trebuia să te gândești la asta înainte să mă dai pe mâinile lor, spune Jaidee.

Kanya se împiedică auzindu-i vocea. Căpitanul e la câțiva pași în spatele ei. Femeia se lipește de perete, cu răsuflarea tăiată. Jaidee își înalță capul, studiind-o atent. Kanya nu poate respira. O va strânge de gât ca să răzbune trădarea?

– Te simți bine? o întreabă însoțitorul său.

Jaidee a dispărut.

Inima femeii bate să iasă din piept. Transpiră. Dacă ar fi fost mai în adâncul complexului ar fi cerut să fie băgată în carantină de unde să nu fie scoasă niciodată pentru că s-a infectat cu vreo bacterie sau cu vreun virus și că urma să moară.

– Eu... se îneacă ea, amintindu-și de treptele însângerate ale clădirii administrative a generalului Pracha. Trupul dezmembrat al lui Jaidee, un colet macabru, atent împachetat.

O moarte josnică.

– Ai nevoie de un doctor?

Kanya face eforturi să își controleze respirația. E bântuită de fantoma lui Jaidee. *Phii*-ul lui o urmărește. Încearcă să își stăpânească frica.

– Sunt bine. Hai să mergem, să terminăm odată.

Un minut mai târziu au ajuns în fața unei uși. Ghidul îi face semn Kanyei să intre. De după un birou, Ratana îi zâmbește scurt.

Toate calculatoarele din zona asta au monitoare mari. Unele dintre ele sunt vechi de cincizeci de ani și consumă mai multă energie decât cinci calculatoare noi, dar important e că își fac treaba astfel încât sunt meticulos întreținute. Dar energia irosită îi înmoaie genunchii Kanyei. Aproape că vede nivelul oceanului ridicându-se. E groaznic să înfrunți așa ceva.

– Îți mulțumesc că ai venit, spune Ratana.

– Sigur că am venit.

Nu pomenește de alte întâlniri, de vechea legătură care s-a dus naibii, de faptul că ea nu poate să aibă o relație cu o persoană pe care, inevitabil, o va trăda. Prea multă ipocrizie, chiar și pentru Kanya. Și totuși, Ratana e încă frumoasă. Kanya își amintește cum râdeau împreună, cum au închiriat un schif și au făcut o plimbare pe Chao Phraya și au privit bărcuțele de hârtie ce pluteau pe apa râului în timpul Loi Kratong. Își amintește de Ratana, ghemuită lângă ea în barcă în timp ce valurile duceau în aval mii de lumânări, o pătură de foc împinsă de rugăciunile locuitorilor orașului.

Ratana îi face semn să se apropie. Îi arată pe ecranul calculatorului un set de fotografii. Cu coada ochiului zărește însemnele de căpitan de pe gulerul alb al Kanyei.

– Îmi pare rău de Jaidee. A fost... un om bun.

Kanya rânjește încercând să uite că i-a văzut *phii*-ul pe coridoarele de afară.

– A fost mai mult decât bun, spune ea și cercetează atent trupurile care strălucesc în fața ei pe monitor. La ce mă uit?

– Doi bărbați. De la două spitale diferite.

– Și?

– Aveau ceva în ei. Ceva îngrijorător. Pare să fie o variație a ruginii verzicante.

– Da? Și? Au mâncat ceva infectat. Au murit. Deci?

– S-a dezvoltat în ei, dă Ratana din cap. S-a extins. Până acum nu s-a mai dezvoltat într-un mamifer.

– Cine sunt? întreabă Kanya în timp ce se uită peste evidențele de la spital.

– Nu știm.

– Nu i-a vizitat nimeni? Rude? Nu i-a văzut nimeni venind? Nu au spus nimic?

– Unul dintre ei era inconștient când a fost internat. Celălalt era deja în comă.

– Ești sigură că nu au mâncat fructe infestate?

Ratana ridică nedumerită din umeri. Pielea ei e flască și deschisă la culoare din cauza vieții subpământene. Spre deosebire de Kanya, a cărei piele s-a înnegrit de la soarele arzător. Și totuși ea ar alege oricând să lucreze în aer liber, nu aici, în întuneric. Ratana e cea curajoasă. Kanya știe. Se întreabă ce demoni au împins-o pe Ratana să lucreze în iadul ăsta. Când au lucrat împreună, Ratana nu i-a vorbit despre trecutul ei. Despre tragediile pe care le-a îndurat. Dar ele există. Trebuie să fie, ca pietrele de pe coastă, ascunse sub valuri și spumă. Ca pietrele, tot timpul.

– Bineînțeles că nu sunt sigură sută la sută. Nu.

– Cincizeci?

Ridică din nou din umeri, jenată, și se întoarce la hârtiile ei.

– Știi că nu pot să fac astfel de afirmații. Dar virusul e diferit, alterarea proteinelor din mostrele prelevate este diferită. Descompunerea țesutului nu se potrivește cu amprenta obișnuită a ruginii verzicante. Supus testelor, virusul e în concordanță cu ce am constatat și la celelalte cazuri de boală. Variații de AgriGen și TotalNutrient, Ag134.s și TN249.x.d. Amândouă prezintă multe similarități.

Face o pauză.

– Da?

– Dar era în plămâni.

– Vorbim de cibiscoză atunci.

– Nu. Era rugină verzicantă. Ratana îi aruncă o privire Kanyei. Înțelegi care e problema?

– Și nu știm nimic despre trecutul lor, despre călătoriile lor? Poate unde au acostat? Pe un cliper? Traversând Myanmar? Până în China de Sud? Nu sunt cumva din același sat?

– Nu avem nicio informație despre ei, spune Ratana și ridică din umeri. Doar boala care îi leagă. Cândva am avut o bază de date cu secvențe ADN, care conținea genealogii, informații despre locul de muncă și adresele familiilor, dar au fost șterse succesiv ca să avem mai multă putere de procesare pentru cercetările în curs. Oricum, nimeni nu s-a deranjat să înregistreze, pentru că nu avea niciun rost.

– Deci nu avem nimic. Alte cazuri?

– Nu.

– Vrei să spui până acum.

– Mă depășește. I-am remarcat în urma raziilor. Spitalele raportează absolut totul, mai mult ca de obicei, ca să-și dovedească loialitatea. Din întâmplare au raportat accidentul și tot din întâmplare le-am observat printre toate celelalte fișe medicale. Avem nevoie de ajutorul lui Gi Bu Sen.

Pe Kanya o trec fiori.

– Jaidee e mort. Gi Bu Sen n-o să vrea să ne ajute.

– Uneori îl interesează și ce se întâmplă în afara domeniului său de cercetare. Poate ne va ajuta, spune ea și se uită cu speranță la Kanya. Ai mai fost cu Jaidee. Ai văzut cum l-a convins. Poate te va asculta și pe tine.

– Mă îndoiesc.

– Uită-te la asta. Ratana parcurge la repezeală fișierele medicale. Are însemnele unui virus artificial. Mutațiile ADN-ului nu seamănă cu acelea ce se reproduc în natură. Rugina verzicantă nu are niciun motiv să treacă bariera regnului animal. Nimic nu favorizează asta, căci transferul e dificil. Diferențele sunt considerabile. Parcă ne uităm la viitorul ei. La cum va arăta după ce va renaște de zece mii de ori. E un mister și e cu adevărat îngrijorător.

– Dacă ai dreptate, suntem cu toții morți. Generalul Pracha trebuie informat. La fel și curtea regală.

– Fă-o fără să agiți prea mult apele, o imploră Ratana. O prinde pe Kanya de mânecă și o privește cu chipul chinuit. S-ar putea să mă înșel, totuși.

– Nu te înșeli.

– Nu sunt sigură dacă se poate transfera, sau cât de rapid o poate face. Vreau să te duci la Gi Bu Sen. El știe cu siguranță.

– Bine, se strâmbă Kanya. Am să încerc. Între timp, trimite vorbă la spitale și la clinici să raporteze cazuri similare. Fă o listă a simptomelor. Cum toată lumea e îngrijorată din cauza raidurilor, nu va părea neobișnuit să le cerem mai multe informații. Vor crede că vrem doar să-i ținem în priză. Poate așa vom afla ceva.

– Dacă am dreptate vor fi revolte stradale.

– Va fi mai rău decât atât.

Kanya se îndreaptă spre ușă. I s-a făcut greață.

– Când vei termina cu testele și vei avea toate datele, mă voi întâlni cu diavolul tău, se strâmbă ea, cu dezgust. Vei primi confirmările pe care le cauți.

– Kanya?

Se întoarce.

– Regret ce i s-a întâmplat lui Jaidee, murmură Ratana. Știu că erați apropiați.

– Era un tigru, rânjește Kanya. Deschide ușa lăsând-o pe Ratana în bârlogul demonilor. Un complex întreg, dedicat supraviețuirii regatului, kilowați de putere arzând zi și noapte, și nici unul dintre ei nu ajută cu nimic.

CAPITOLUL 25

Anderson-sama răsare de nicăieri, se așază pe un taburet la bar și comandă un pahar de apă cu gheață pentru ea și un whisky pentru el. Nu-i zâmbește, nici măcar nu o bagă în seamă, dar Emiko e năpădită de un val de recunoștință.

În ultimele zile s-a ascuns în bar, așteptând momentul în care cămășile albe se vor hotărî să o recicleze. Trăiește datorită îngăduinței și a mitelor astronomice și când se uită în ochii lui Raleigh, realizează că nu va fi eliberată. A investit prea mult în ea ca să-i permită să plece.

Dar, de nicăieri, apare Anderson-sama, și pentru o clipă se simte în siguranță, de parcă s-ar fi întors în brațele lui Gendo-sama. E conștientă că de fapt antrenamentul o face să se simtă așa. Zâmbește când îl vede stând lângă ea, cu trăsăturile de *gaijin*, atât de diferite în marea de bărbați thailandezi și japonezi, în lumina fosforescentă a viermilor stradali.

Bineînțeles, el nu o bagă în seamă, ci se ridică și se îndreaptă către Raleigh și ea știe că, imediat ce se va termina cu spectacolul din seara asta, va dormi în siguranță. Pentru prima dată după raid, nu mai trebuie să se teamă de cămășile albe.

E surprinsă când Raleigh se îndreaptă acum spre ea.

– Se pare că faci ceva bine. *Farangul* te vrea mai devreme.

– Nu am spectacol în seara asta?

– A plătit, ridică el din umeri.

Emiko se simte ușurată. Se aranjează cu iuțeală și se îndreaptă spre scări. Raleigh a aranjat cu cămășile albe să facă raiduri doar la anumite ore, așa că are garanția că în Ploenchit poate să facă tot ce dorește. Cu toate acestea, e precaută. Mai devreme au fost trei raiduri, înainte să se stabilească programul. Câțiva proprietari au vărsat sânge până s-a căzut de acord cine va fi noul *detente*. Raleigh a scăpat. Se pare că are un al șaptelea simț când vine vorba despre poliție și birocrație.

În afara Ploenchitului, Anderson așteaptă în ricșă. Duhnește a whisky și a tutun și e neras. Se apleacă spre el.

– Speram că vei veni.

– Regret că a durat atât de mult. Am ceva probleme.

– Mi-a fost dor de tine, spune ea și e surprinsă când își dă seama că e adevărat.

Se strecoară prin traficul de noapte, pe lângă megodonți greoi și pisici cheshire care licăresc, pe lângă

lămpi sclipitoare și familii adormite. Depășesc cămăși albe în patrulă, dar ofițerii sunt ocupați cu verificarea unui stand de legume. Lumina verde a lămpilor cu gaz pâlpâie deasupra lor.

– Ești bine? întreabă el și salută cămășile albe cu o mișcare scurtă din cap. Ministerul face razii?

– A fost rău la început, acum e mai bine.

A fost panică la primele raiduri, în timp ce cămășile albe, agitând bastoane, se îmbulzeau furios pe scări, o arestau pe mama-san și opreau robinetele ilegale de gaz. Travestiții urlau, iar proprietarii alergau înnebuniți să facă rost de bani sau cădeau victimă bastoanelor când nu reușeau să plătească șpăgile.

Emiko se ascunsese printre celelalte fete, încremenită ca o statuie, în timp ce cămășile albe se învârteau, găsind nereguli și amenințând că le vor bate până nu vor mai putea să muncească. Nicio urmă de îngăduință, doar mânie, pricinuită de pierderea Tigrului, și dorința de a da o lecție tuturor celor care și-au bătut joc de ei și le-au contestat autoritatea.

Teroare. Aproape că făcuse pe ea de frică în timp ce stătea nemișcată printre celelalte fete, fiind sigură că va fi împinsă în față și dată de gol de Kannika care cu siguranță va alege acest moment ca să scape de Emiko.

Iar Raleigh își pusese toate resursele la dispoziția lor, o farsă pentru cei care luau mită de la el în mod regulat, unii dintre ei uitându-se direct la ea – Suttipong, Addilek și Thanachai –, dar pe deplin conștienți de rolul ei în acel loc. Unii dintre ei chiar au

încercat-o un pic, dar toți se holbau la ea, întrebându-se dacă vor să o „descopere" sau nu. Toți își joacă rolurile, iar Emiko așteaptă momentul în care Kannika va dezvălui mascarada și îi va constrânge pe toți să o privească pe fata modificată care a fost o sursă foarte profitabilă de șpăgi.

Emiko se înfioară.

– E mai bine acum, spune ea din nou.

Anderson-sama încuviințează.

Ricșa se oprește în fața clădirii străinului. El coboară primul, verifică să nu fie cămăși albe prin apropiere, apoi o conduce înăuntru. Agenții de pază o ignoră. Când va pleca, le va da un mic bacșiș ca să fie sigură că vor uita cu totul că ea a trecut pe aici. Poate că îi dezgustă, dar dacă va fi respectuoasă și mai ales dacă le va da niște bani, nu vor fi probleme. Prețurile au crescut însă de când cămășile albe s-au dezlănțuit. Dar se poate rezolva.

Anderson-sama intră cu ea în lift, iar femeia ce acționează mecanismele le anunță greutatea estimată. Ajunși în siguranță în apartament, se îmbrățișează. Emiko este surprinsă să își dea seama cât de mult se bucură că Anderson e încântat de ea, că își plimbă mâna pe pielea ei, că își dorește să o atingă. A uitat ce înseamnă să arăți ca un om, să fii aproape respectată. În Japonia, toți o priveau ca pe un obiect. Dar aici se simte de parcă ar fi în fiecare zi un animal. E o ușurare că e iubită, chiar dacă numai pentru cum arată.

Mâinile lui se plimbă peste sânii ei, apoi coboară înspre abdomen și de aici i se strecoară între picioare,

afundându-se în ea. E ușurată că poate să îi arate că ea poate să simtă plăcerea. Emiko se lipește de el, iar buzele lor se întâlnesc și pentru un timp uită că oamenii o numesc modificată și *scârța-scârța*. Pentru o clipă se simte pe de-a-ntregul umană și se pierde în atingerile lui. În siguranța plăcerii și a datoriei.

Dar după ce se unesc, depresia ei revine.

Anderson-sama îi aduce apă rece, preocupat de efortul pe care îl făcuse. Se întinde lângă ea, gol, atent să nu o atingă, să nu o încălzească și mai mult.

– Ce s-a întâmplat? întreabă el.

Emiko ridică din umeri, încearcând să devină o Persoană Nouă zâmbitoare.

– Nimic. Nimic ce poate fi schimbat.

Îi este imposibil să-și împărtășească nevoile. E împotriva firii ei. Mizumi-sensei ar lovi-o dacă ar face-o.

Anderson-sama o privește cu blândețe, surprinzător pentru un om cu trupul brăzdat de cicatrici. Emiko ar putea să facă o listă cu acele semne. Fiecare din ele este o dovadă a trecutului său violent. Poate cicatricile zdrelite de pe piept provin de la discurile din puștile cu arc. Posibil ca aceea de pe umăr să fi fost provocată de o lamă de macetă. Cele de pe spate arată, mai mult ca sigur, ca urmele lăsate de un bici. Singura cicatrice a cărei istorie o știe e cea de pe gât, pe care a căpătat-o la el în fabrică.

Anderson-sama o atinge delicat.

– Ce s-a întâmplat?

Emiko se rostogolește de lângă el. Rușinea o împiedică să vorbească.

– Cămășile albe... nu mă vor lăsa niciodată să plec din oraș. Și Raleigh-san a dat și mai multe șpăgi ca să mă păstreze. Cred că nu mă va elibera niciodată.

Anderson-sama tace. Îl poate auzi cum respiră, încet și regulat. E năpădită de rușine.

Ești o modificată prostuță și lacomă. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru ce e dispus să îți ofere.

Nici unul dintre ei nu scoate un cuvânt. Într-un târziu, Anderson-sama întreabă:

– Ești sigură că Raleigh nu poate fi convins? La urma urmei e un om de afaceri.

Emiko îl ascultă cum respiră. Oare se oferă să o răscumpere? Dacă era japonez, propunerea ar fi fost formulată foarte atent. Dar e greu să îți dai seama ce gândește Anderson-sama.

– Nu știu. Raleigh-san iubește banii. Dar cred și că adoră să mă vadă suferind.

Tace, încercând să-și dea seama ce gândește. Anderson-sama nu mai pune nicio întrebare. Înțelesese aluzia ei, dar nu mai spune nimic. Dacă ar fi un bărbat civilizat, ea ar interpreta tăcerea lui drept un refuz categoric. Dar *gaijinii* nu sunt deloc subtili.

Emiko se oțelește. Se lipește din nou de el în timp ce se abține să nu vomite, umilită, străduindu-se să treacă peste pregătirea ei și peste programarea genetică. Încearcă să îl convingă din nou, luptându-se să nu se gudure ca un câine.

– Acum trăiesc în bar. Raleigh-san mituiește cămășile albe să închidă ochii. Dă șpăgi uriașe la alte

baruri și ofițerilor ca să mă lase să lucrez acolo. Nu știu cât mai pot rezista. Nișa mea se reduce.

– Vrei să... Anderson-sama ezită, apoi continuă: Ai putea să stai aici.

Inima ei se oprește pentru o clipă.

– Cred că Raleigh-san ar veni după mine.

– Sunt destule feluri prin care poți manevra un om ca Raleigh.

– Mă poți elibera?

– Nu cred că am suficient de mulți bani ca să o fac.

Inima i se frânge în timp ce Anderson-sama continuă.

– Apele sunt prea tulburi, nu pot să îl provoc în felul ăsta. Ar putea foarte ușor să trimită cămășile albe la mine acasă. E prea riscant. Dar cred că pot aranja să dormi aici. S-ar putea ca Raleigh să fie recunoscător că nu-i mai ești prin preajmă tot timpul.

– Dar nu ai avea tu probleme, atunci? Cămășilor albe nu le plac *farangii*. Ești deja într-o poziție delicată. *Ajută-mă să scap din locul ăsta. Ajută-mă să găsesc satul Oamenilor Noi. Te rog, ajută-mă.* Dacă aș putea să-i dau banii lui Raleigh-san... Aș putea pleca spre nord.

Anderson-sama o trage cu blândețe de umăr. Emiko se relaxează și ajunge iar lângă el.

– Speri prea puțin, spune el.

Mâna lui i se plimbă pe abdomen. Se oprește și rămâne o clipă pe gânduri.

– Lucrurile se vor schimba în curând, chiar și pentru modificați. Îi zâmbește complice. Cămășile albe și regulile lor nu vor fi aici pentru totdeauna.

Ea se luptă pentru supraviețuire și el vorbește despre iluzii. Emiko se străduiește să-și ascundă dezamăgirea. *Ar trebui să fii recunoscătoare, fetiță lacomă ce ești, să fii mulțumită cu ce ai.* Dar nu își poate ascunde amarul din voce:

– Sunt o modificată. Nimic nu se va schimba, vom fi disprețuiți tot timpul.

– Nu fi atât de sigură, râde el și o trage mai aproape. Buzele lui îi ating ușor urechea în timp ce îi șoptește complice: Dacă te rogi la zeul ăla al tău, cheshire *bake-neko*, s-ar putea să îți ofer ceva mai bun decât un sat din junglă. Cu puțin noroc, o să ai un oraș întreg.

Emiko se îndepărtează și îl privește tristă.

– Înțeleg că nu poți să-i ajuți pe cei ca mine, dar nu îți permit să mă tachinezi.

Anderson-sama râde din nou.

CAPITOLUL 26

Hock Seng stă ghemuit pe o alee mărginașă din cartierul industrial deținut de *farangi*. E noapte, dar cămășile albe încă mișună peste tot. Indiferent unde se duce se lovește de cordoane de cămăși albe. Pe chei, ambarcațiunile sunt păzite, în așteptarea permisiunii de a fi descărcate. În districtul uzinelor, ofițerii ministerului veghează la toate colțurile, împiedicând accesul proprietarilor, muncitorilor și vânzătorilor. Doar o mână de oameni, cei care au permise de ședere, au posibilitatea de a veni și a pleca. Localnici.

Având doar un carnet galben ca act de identitate, lui Hock Seng i-a luat o jumătate de seară să evite punctele de control și să traverseze orașul. Îi este dor de Mai. Ochii ei ageri și auzul ei ascuțit îl făceau să se simtă în siguranță. Acum se înghesuie într-un colț ce duhnește a urină, printre pisici cheshire, privind cum cămășile albe verifică actele unui alt bărbat și blesteamă faptul că nu mai are acces la fabrica SpringLife. Ar fi trebuit să dea dovadă de curaj. Trebuia să golească

seiful ăla când a avut ocazia, să riște totul. Acum e prea târziu. Cămășile albe au pus stăpânire pe fiecare milimetru din oraș și victimele lor preferate sunt carnetele galbene. Le place să își testeze bastoanele pe căpățânile lor, să le dea o lecție. Dacă Baronul Bălegarului nu ar avea atât de multă influență, Hock Seng e sigur că cei închiși în turnuri ar fi fost de multă vreme măcelăriți. Pentru Ministerul Mediului, carnetele galbene sunt la fel ca orice altă molimă ori specie invazivă de care se ocupă. Dacă li s-ar da voie, cămășile albe ar măcelări fiecare chinez posesor de carnet galben și apoi ar face o plecăciune adâncă în fața reginei-copil, cerându-și scuze pentru zelul cu care au acționat. Dar doar după ce fapta a fost consumată.

O tânără își prezintă permisul și trece de cordon. Dispare în josul străzii în adâncurile districtului industrial. Țelul său e atât de aproape și în același timp imposibil de departe.

Poate că e mai bine că fabrica e închisă. E mai sigur pentru toată lumea. Dacă nu ar depinde într-o asemenea măsură de conținutul seifului, ar raporta contaminarea bazinelor cu alge și ar termina-o odată cu toată tărășenia. Și totuși în mijlocul acelei molime, deasupra mirosului bazinelor de alge, plutesc schemele și specificațiile.

Hock Seng e atât de frustrat, încât îi vine să-și smulgă părul din cap.

Se holbează la punctul de control sperând că oamenii Ministerului Mediului vor pleca sau măcar că se vor uita în altă direcție. Se roagă la zeița Kuan Yin,

se milogește de grasul Buddha pentru un pic de noroc. Cu acele planuri industriale și cu ajutorul Baronului Bălegarului orice ar fi posibil. Un viitor atât de luminos, o viață atât de minunată. Ofrande pentru strămoșii săi. Poate o nevastă și apoi un fiu care să îi ducă numele mai departe. Poate...

O patrulă trece prin apropiere. Hock Seng se strânge și mai mult în umbră. Gărzile îi aduc aminte de raidurile Bentițelor Verzi. Inițial căutau cupluri ce se țineau de mână în public, dovadă a imoralității.

Atunci le-a spus copiilor săi să se păzească și să înțeleagă că valurile de conservatorism vin și pleacă și că nu e o problemă dacă nu pot trăi la fel de liberi ca părinții lor. Nu au avut până atunci ce mânca? Părinții și prietenii nu le-au fost aproape? Oricum, adăpostiți de zidurile înalte, li se părea irelevant la ce se gândeau Bentițele Verzi.

Încă o patrulă. Hock Seng se întoarce și se pierde în întunericul aleii. Nu are cum să se furișeze în interiorul districtului industrial. Cămășile albe s-au hotărât să distrugă Ministerul Comerțului și să îi doboare pe *farangi*. Se strâmbă și pornește înapoi pe drumul întortocheat către cocioaba în care se adăpostește.

Mulți din minister erau corupți, dar nu și Jaidee. Dacă ești o persoană sinceră nu ai cum să nu vezi asta. Chiar și *Sawatdee Krung Thep!*, foaia de zvonuri care l-a ridicat cel mai mult în slăvi și apoi l-a denigrat atunci când a fost dezonorat, a publicat pagini după pagini cu laude la adresa eroului țării. Căpitanul Jaidee a fost prea iubit de toți ca să fie ciopârțit, iar resturile

aruncate în compostoare de metan. Cineva trebuia să fie pedepsit.

Iar dacă de vină e Ministerul Comerțului, atunci comerțul trebuie pedepsit. Așa că toate drumurile, docurile, platformele de ancorare și fabricile au fost închise și Hock Seng nu poate să se strecoare prin punctele de control. Nu poate rezerva un loc de pasager pe un cliper, nu poate călători în amonte, către ceea ce mai rămăsese din Ayutthaya, nu are nicio șansă să fugă cu un dirijabil spre Kolkata ori Japonia.

Își croiește drum printre docuri și bineînțeles că gărzile ministerului sunt încă prezente alături de mici grupuri de muncitori care stau pe jos, descurajați de blocadă. Un cliper superb se leagănă pe valuri la o sută de metri de țărm. Mai frumos decât orice vas pe care l-a deținut el vreodată. De ultimă generație. Are chile interschimbabile, stabilizatoare, polimeri din ulei de palmier și aripi-de-vânt. E rapid. E capabil să transporte o încărcătură uriașă. Plutește pe apă, lucind. Iar el stă pe doc, holbându-se la el. La fel de bine ar putea fi ancorat în India.

Se uită la un cărucior cu mâncare. Îl urmărește pe vânzător cum prăjește în *wok* un pește tilapia modificat genetic. Hock Seng își face curaj. Trebuie să întrebe chiar dacă se va da de gol că e un carnet galben. E orb fără informații. Cămășile albe sunt în cealaltă parte a docului și dacă bărbatul îl va trăda, sigur va avea timp să fugă.

Hock Seng se apropie.

– Există vreo cale prin care pasagerii pot să traverseze? murmură el și face un semn cu capul către cliper. Acolo?

– Nimeni nu are voie să treacă, bombăne negustorul.

– Nici măcar un singur om?

Bărbatul se încruntă, arată cu capul către cei care stau pe vine, fumează și joacă liniștiți cărți, la adăpostul umbrelor. Adunați în jurul unui radio cu manivelă.

– Ăia stau acolo de o săptămână. Trebuie să aștepți și tu, carnetule galben. La fel ca toți ceilalți.

Hock Seng își dă seama că a fost identificat și se luptă cu impulsul de a o lua la goană. Face eforturi să-și închipuie că amândoi sunt în aceeași situație, să creadă că bărbatul îl vede ca pe o persoană și nu ca pe-o pisică a diavolului, care dă târcoale nepoftită.

– Nu ai auzit de mici ambarcațiuni disponibile, mai jos pe coastă? Departe de oraș? Contra cost?

– Nimeni nu pleacă nicăieri. Au și prins două grupuri de pasageri care încercau să ajungă de pe țărm la vapoare. Cămășile albe nu permit nici măcar ca vasele de aprovizionare să iasă în larg. Noi aici pariem cine vor ceda primii: căpitanul va ridica ancora forțat sau cămășile albe vor renunța la blocadă.

– Care sunt cotele? întreabă Hock Seng.

– Unsprezece la unu pentru ca ambarcațiunea să plece prima.

– Nu cred că o să risc, răspunde bătrânul făcând o grimasă.

– Atunci douăzeci la unu.

Ceilalți au auzit schimbul de replici. Râd înfundat.

– Pariază doar dacă îți oferă o cotă de cincizeci la unu. Cămășile albe nu vor renunța. Nu și acum. Nu acum că a murit Tigrul.

Hock Seng râde odată cu ei. Scoate o țigară și o aprinde, apoi oferă din pachet și celorlalți. Un mic gest de bunăvoință față de acești thailandezi, pentru momentul de camaraderie. Dacă nu ar fi un carnet galben cu un accent pe măsură poate ar încerca să mituiască și cămășile albe, dar într-o noapte ca asta ar primi în schimb un baston după ceafă. Nu-l încântă ideea de a-și vedea capul sfărâmat de asfalt. Fumează și cercetează blocada.

Timpul trece.

Gândul că orașul e sigilat îi face capul să se învârtă. Nu e vorba despre *carnetele galbene*, își spune. *Nu noi suntem pricina a tot ce se întâmplă.* Dar îi vine greu să creadă că nu se strânge lațul. Poate acum e vorba doar despre Ministerul Comerțului, dar sunt prea multe carnete galbene în oraș și în cazul în care comerțul e întrerupt pentru mult timp chiar și acești oameni prietenoși vor realiza că nu este nimic de lucru și vor începe să bea, și apoi își vor îndrepta gândurile către carnetele galbene din turnuri.

Tigrul e mort. Chipul lui împodobește toate felinarele din oraș. Afișele sunt lipite de toate clădirile. Trei fotografii cu Jaidee în posturi războinice se holbează la el de pe zidul unui depozit. Hock Seng trage din țigară și se încruntă la chipul din poză. Eroul

poporului. Bărbatul care nu s-a lăsat cumpărat, care a înfruntat ministere, companii de *farangi* și oameni de afaceri mărunți. Bărbatul care a fost dispus să își înfrunte chiar propriul minister. A primit o slujbă de birou când a devenit prea incomod și apoi, când a devenit și mai băgăreț, a fost trimis din nou pe stradă. Bărbatul care a râs în nasul tuturor celor care l-au amenințat cu moartea și care a supraviețuit la trei tentative de asasinat, înainte ca a patra să-l termine.

Hock Seng se încruntă. Numărul patru a fost omniprezent în mintea lui, zilele astea. Tigrul din Bangkok a primit doar patru șanse. Oare câte șanse a folosit el deja? Bătrânul îi măsoară pe cei care stau îngrămădiți, aflați în imposibilitatea de-a se întoarce pe vasele lor. Simțurile ascuțite de refugiat îi semnalează că pericolul plutește în aer, iminent ca vântul aspru ce se transformă apoi în uragan.

Tigrul e mort. Ochii pictați ai căpitanului Jaidee privesc încremeniți la Hock Seng și dintr-odată chinezul are senzația înfiorătoare că Tigrul nu e mort. Că, de fapt, îl vânează pe el.

Se îndepărtează de afiș de parcă ar fi fost un fruct infestat cu rugină verzicantă. Știe că a venit vremea să plece, la fel de sigur cum știe că tot clanul lui din Malaysia e mort și îngropat. A venit timpul să se ferească din calea tigrilor care vânează noaptea. Trebuie să se afunde în jungla infestată cu lipitori, inundată de torentele musonului și să supraviețuiască mâncând gândaci. Nu contează unde se ascunde, tot ce știe e că a venit vremea să își ia tălpășița. Hock

Seng privește țintă la cliperul ancorat în larg. E timpul să ia decizii dificile. De fapt e momentul să renunțe la fabrica SpringLife și la schițele de execuție. Orice amânare va înrăutăți situația. Trebuie cheltuiți niște bani, să fie sigur că va supraviețui.

Colacul de salvare se scufundă.

CAPITOLUL 27

Carlyle așteaptă nerăbdător în ricșă în timp ce Anderson iese din clădire. Ochii bărbatului scrutează agitați întunericul din jur. E la fel de precaut ca un iepure ce-și părăsește vizuina.

– Pari tulburat, observă Anderson în timp ce urcă.

– Cămășile albe tocmai au ocupat hotelul Victory și au confiscat totul, se strâmbă el.

Anderson aruncă o privire scurtă către apartamentul său, bucuros că sărmanul și bătrânul Yates a ales să locuiască departe de ceilalți *farangi*.

– Cât ai pierdut?

– Banii din seif. Câteva liste cu clienți, pe care nu le-am dus la sediu.

Carlyle îl îndeamnă să plece, în thailandeză, pe conducătorul vehiculului.

– Ar fi bine să le oferi ceva acestor oameni.

– Akkarat știe ce propun eu.

Ricșa își croiește drum prin întunericul umed. Pisici cheshire o iau la goană speriate. Carlyle cercetează drumul din spatele lor, după eventualii urmăritori.

– Oficial, încă nu vor să ne aresteze, dar știi și tu că suntem următorii pe listă. Nu cred că mai avem foarte mult timp la dispoziție în țara asta.

– Privește partea plină a paharului. Dacă vin după *farangi*, Akkarat va fi următorul.

Străbat orașul întunecat. Înaintea lor își face apariția un punct de control. Carlyle își șterge fruntea. Transpiră ca un porc. Cămășile albe fac un semn și ricșa încetinește.

Anderson e cuprins de încordare.

– Ești sigur că va funcționa?

– Vom afla imediat, zice Carlyle în timp ce își șterge sprâncenele de sudoare.

Ricșa se oprește și e încercuită de cămășile albe. Carlyle discută cu ei agitat.

Le întinde o foaie de hârtie. Cămășile se sfătuiesc câteva clipe, apoi, cu plecăciuni slugarnice, le permit să treacă.

– Să fiu al naibii.

– Ștampilele potrivite fac minuni, râde Carlyle ușurat.

– Sunt uimit că Akkarat mai dispune de atâta influență.

– Akkarat nu ar face așa ceva, clatină din cap Carlyle.

Pe măsură ce se apropie de dig, cocioabele iau locul clădirilor. Ricșa cotește printre bucățile de beton care au căzut dintr-un vechi hotel de pe vremea Expansiunii.

Anderson presupune că în trecut trebuie să fi fost o construcție frumoasă. Nivelurile terasate îi privesc de la înălțime. Acum e sufocat de colibele din jur, iar ce a mai rămas din sticla prinsă de rame arată ca niște colți de fiară. Ricșa se oprește la baza debarcaderului de pe dig. Doi *naga* de piatră păzesc scara ce urcă pe faleză. Îl privesc pe Carlyle cum îl plătește pe conducătorul vehiculului.

– Haide.

Carlyle le atinge solzii cu mâna în timp îl conduce pe Anderson în sus pe scări. De pe dig au o priveliște panoramică a orașului. Marele Palat strălucește în zare. Ziduri uriașe ascund privirii curțile interioare ce o găzduiesc pe regina-copil și pe curtenii ei. Doar acoperișurile de aur ale templului *chedi* se înalță mai mult, strălucind în lumina lunii. Carlyle îl trage pe Anderson de mânecă.

– Nu pierde timpul.

Anderson ezită, scrutând întunericul ce înghițise țărmul.

– Unde sunt cămășile albe? Aici ar trebui să fie cu sutele.

– Nu te îngrijora. Nu au nicio autoritate aici.

Râde la o glumă numai de el știută și se apleacă sub panglica de *saisin* care împrejmuiește digul.

– Hai odată!

Se târăște în jos spre mal, printre dărâmăturile falezei. Anderson ezită, cercetează încă o dată zona deschisă, apoi îl urmează. Când ajung pe mal, din întunericul mării se ivește un schif cu arc cinetic.

Anderson împietrește, gândindu-se că e un vas de patrulare al cămășilor albe.

– E pentru noi, șoptește Carlyle.

Intră amândoi în apă și urcă la bord. Barca se întoarce brusc și se îndepărtează de țărm. Lumina lunii se reflectă în valuri, ca o pătură de argint. Liniștea e întreruptă doar de plescăitul chilei pe valuri și de țăcănitul arcului cinetic ce se detensionează. În fața lor apare o barjă. Nu se vede nicio lumină venind dinspre navă, cu excepția câtorva leduri.

Schiful se lipește cu tribordul de vasul fantomatic. O clipă mai târziu, cineva aruncă o scară din funie peste balustradă și cei doi urcă. Membrii echipajului se înclină respectuos către ei. În timp ce sunt conduși pe punțile inferioare, Carlyle îi face semn lui Anderson să nu scoată nicio vorbă. La capătul coridorului, doi gardieni păzesc o ușă. Unul dintre ei anunță că au venit doi *farangi*, apoi ușa le este deschisă și sunt invitați într-o încăpere în care mai mulți oameni râd și beau așezați la o masă plină cu mâncare.

Unul dintre bărbați e Akkarat. Din grup, Anderson recunoaște un amiral care hărțuiește vasele de transport ale companiilor de calorii ce fac drumuri către Koh Angrit. Lângă el pare a fi și un general din sud. Dintr-un colț, un bărbat chipeș, îmbrăcat într-o uniformă neagră, privește atent în jur. Altul e...

Lui Anderson i se taie respirația.

– Îngenunchează în semn de respect, îi șoptește Carlyle.

El deja face o plecăciune adâncă. Anderson se lasă la pământ cât de repede poate.

Protectorul, nimeni altul decât Somdet Chaopraya însuşi, le priveşte mătăniile cu chipul împietrit.

Akkarat râde urmărindu-i cum se umilesc. Se îndreaptă către ei şi îi ridică în picioare.

– Asemenea formalităţi nu sunt necesare. Veniţi la masă. Suntem printre prieteni aici.

– Desigur, zâmbeşte şi Somdet Chaopraya, care ridică un pahar. Veniţi şi beţi cu noi.

Anderson face din nou o plecăciune adâncă. Hock Seng pretinde că Somdet Chaopraya a omorât mai mulţi oameni decât găinile exterminate de Ministerul Mediului. Înainte să fie numit protector al reginei-copil, a fost general al armatei, iar campaniile lui din est s-au transformat într-o legendă sângeroasă. Dacă originea i-ar fi permis-o, se şoptea că ar fi putut să urce chiar pe tron. În loc de asta, stă în spatele tronului, o protejează pe regină şi toţi îngenunchează în faţa lui.

Inima lui Anderson bate cu repeziciune. Orice e posibil dacă protectorul Somdet Chaopraya va susţine schimbarea guvernului. După ani de cercetări şi după eşecul din Finlanda, o bancă de seminţe e la îndemână. Şi cu asemenea resurse va fi uşor să găsească răspunsul pentru umbra-nopţii, pentru *ngaw* şi pentru o mie de alte puzzle-uri genetice. Bărbatul cu ochi de oţel şi cu zâmbet enigmatic poate fi soluţia oricărei probleme.

Un servitor le oferă vin lui Anderson şi lui Carlyle. Se aşază şi ei la masă, alături de ceilalţi bărbaţi.

– Tocmai vorbeam despre războiul cărbunelui, începe Akkarat discuția. Vietnamezii au renunțat pentru moment la Phnom Penh.

– Asta e o veste foarte bună.

Conversația își reia cursul, dar Anderson ascultă doar cu o ureche. În schimb, îl cercetează atent pe Somdet Chaopraya. Ultima dată l-a văzut când erau amândoi în comitetul de primire a delegației japoneze, uitându-se surprinși la fata modificată care îi însoțea pe niponi. Pare mult mai bătrân decât în pozele ce împânzesc orașul și care îl prezintă drept protectorul loial al reginei-copil. Chipul îi e înveselit din cauza băuturii, dar ochii îi sunt înfundați în orbite, se zice că din cauza depravării. Hock Seng pretinde că reputația sângeroasă pe care o are pe câmpul de luptă e întrecută doar de viața privată, și chiar dacă thailandezii se pleacă în fața imaginii pe care o are, nu este la fel de iubit de popor precum regina-copil. În momentul în care Somdet Chaopraya îi prinde privirea și i-o întoarce, Anderson își dă seama de ce e așa.

A mai întâlnit persoane importante din corporațiile de calorii. Bărbați îmbătați de putere și autoritate care puteau îngenunchea națiuni întregi prin embargouri SoyPRO. Un om dur, brutal. Anderson se întreabă dacă regina-copil va avea vreodată putere absolută cu un asemenea bărbat în preajmă. Puțin probabil.

Bărbații continuă să pălăvrăgească evitând în mod intenționat motivul întâlnirii lor în miez de noapte. Vorbesc despre producția agricolă din nord și dezbat

problema râului Mekong, acum că chinezii au construit mai multe baraje. Polemizează despre noul model de cliper pe care Mishimoto îl pregătește pentru producție.

– Dacă vântul e favorabil, va zbura cu patruzeci de noduri pe oră, lovește Carlyle vesel cu pumnul în masă. Va avea stabilizatoare și va putea să transporte cincisprezece tone de marfă. Am să-mi fac o flotilă din astfel de vase.

– Eu credeam că transportul aerian e viitorul, râde Akkarat. Dirijabile cu tonaj mare.

– Cliperele astea? Sunt dispus să pariez pe ele. În timpul vechii Expansiuni au fost mai multe opțiuni pentru comerț. Pe apă și în aer. Nu văd de ce nu ar fi din nou așa.

– Noua Expansiune e în mințile tuturor.

Zâmbetul lui Akkarat se topește. Aruncă o privire către Somdet Chaopraya, care aprobă imperceptibil. Ministrul Comerțului i se adresează direct lui Anderson:

– Unele elemente din regat se opun progresului. Bineînțeles că sunt niște ignoranți, dar sunt foarte vicleni, din nefericire.

– Dacă aveți nevoie de ajutor, am fi fericiți să vi-l acordăm, răspunde Anderson.

Se face liniște din nou. Privirea lui Akkarat se îndreaptă iarăși către Somdet Chaopraya. Își drege vocea.

– Există încă unele preocupări referitoare la natura asistenței voastre. Și având în vedere trecutul, nu putem vorbi despre încredere.

– E ca și cum te-ai băga în pat lângă un cuib de scorpioni, adaugă Somdet Chaopraya.

Anderson zâmbește scurt.

– Eu cred că sunteți deja înconjurați de cuiburi de scorpioni. Cu permisiunea dumneavoastră, unii dintre ei ar putea fi înlăturați. Spre binele tuturor.

– Prețul pe care îl ceri e prea mare, spune Akkarat.

– Nu cerem altceva decât acces, rostește Anderson pe o voce egală.

– Și pe bărbatul numit Gibbons.

– Deci ați auzit de el, se apleacă Anderson spre interlocutor. Știți unde se ascunde?

În jurul mesei se lasă tăcerea. Akkarat aruncă o privire fugară către Chaopraya. Bărbatul ridică din umeri, dar răspunsul său nu îl mulțumește pe Anderson. Gibbons e aici. Undeva prin țară. Probabil că în oraș. Pesemne că proiectează ceva care o să aibă și mai mult succes decât un *ngaw*.

– Nu întrebam în ce țară e. Regatul Thailandei nu e același lucru ca Myanmar sau India. Are o istorie proprie, o istorie a independenței. Noi avem un respect uriaș pentru asta.

Fețele celor prezenți devin de piatră.

Anderson își mușcă limba. *Neghiobule. Dai glas coșmarurilor lor.*

– Există foarte multe oportunități, schimbă el abordarea. Dacă lucrăm împreună, nu vom avea decât de câștigat. Oamenii mei sunt dispuși să ofere un ajutor substanțial dacă ajungem la un acord. Să vă sprijine în disputele teritoriale și să ofere o siguranță a caloriilor

care nu s-a mai întâlnit de la Expansiune. E o oportunitate pentru noi toți.

Anderson se oprește. Generalul îl săgetează cu privirea. Amiralul se încruntă. Akkarat și Somdet Chaopraya sunt imperturbabili. Nimic nu se poate citi pe chipurile lor.

– Te rog să ne scuzi câteva minute, spune ministrul.

Nu e o rugăminte. Gărzile le fac semn lui Anderson și lui Carlyle să iasă din cameră. O clipă mai târziu sunt conduși afară de patru gardieni.

– Nu par a fi convinși, mormăie Carlyle holbându-se la podea. Te poți gândi la vreun motiv pentru care nu au încredere în tine?

– Am arme și bani pentru șpăgi, gata să fie folosite. Dacă vor putea să înceapă tratativele cu generalii lui Pracha, eu îi pot cumpăra și aproviziona cu arme. Unde văd ei un risc în toată treaba asta? dă el din cap iritat. Ar trebui să accepte fără nicio reținere. E cea mai echitabilă ofertă pe care le-am făcut-o.

– Nu e vorba despre ofertă, e vorba despre tine. Tu și AgriGen și tot trecutul tău afurisit. Dacă au încredere în tine, vor accepta. Dacă nu... Carlyle ridică din umeri.

Ușa se deschide și sunt chemați înăuntru.

– Vă mulțumim foarte mult pentru timpul acordat, îi întâmpină Akkarat. Vă vom analiza oferta.

Carlyle se dezumflă la auzul refuzului politicos. Somdet Chaopraya afișează un zâmbet minuscul. Probabil că e încântat de palma aplicată *farangului*. Urmează alte scuze politicoase și din partea celorlalți,

dar Anderson nu le mai aude. Refuzat. E atât de aproape încât poate să guste fructul *ngaw* și totuși ei pun o barieră în calea lui. Trebuie să existe o modalitate pentru a relua discuția. Se uită fix la Somdet Chaopraya. Are nevoie de o pârghie. Ceva care să-l ajute să iasă din impasul în care a intrat.

Anderson aproape că izbucnește în râs. Pune piesele cap la cap. Carlyle bombăne dezamăgit, dar Anderson zâmbește și face o plecăciune, căutând momentul perfect pentru a reintra în joc. O cale de a prelungi discuția.

– Vă înțeleg pe deplin neliniștile. Nu ne bucurăm de prea multă încredere. E posibil să discutăm despre altceva? Un proiect al prieteniei, să zicem. Ceva nu atât de riscant.

– Nu vrem nimic de la tine, se strâmbă amiralul.

– Vă rog, nu vă pripiți. Oferta noastră e de bună-credință. Cât despre cealaltă cerere, dacă vă răzgândiți, peste o săptămână, un an sau peste zece, noi vă vom ajuta.

– Un discurs foarte bun, zâmbește Akkarat.

Zâmbește chiar dacă îi aruncă amiralului sulițe din priviri.

– Sunt sigur că nu e nimeni supărat aici. Vă rog, înainte să plecați, mai serviți un pahar cu noi. V-ați ostenit mult ca să ajungeți aici și nu ar trebui să existe niciun motiv pentru care să nu ne despărțim ca prieteni.

Jocul încă nu s-a încheiat. Anderson simte un val de ușurare.

– Şi noi credem la fel.

În curând, băutura curge, iar Carlyle susţine că ar fi încântat să trimită o comandă de şofran din India, imediat ce embargoul va fi ridicat. Akkarat povesteşte despre cum o cămaşă albă încerca să ia mită de la trei standuri cu mâncare diferite şi tot pierde şirul. În tot acest timp, Anderson îl studiază pe Somdet Chaopraya, aşteptând să se ivească o ocazie.

Când bărbatul se duce către o fereastră să privească afară, Anderson se ridică şi i se alătură.

– E regretabil că oferta ta nu a fost acceptată, spune protectorul.

– Sunt mulţumit că pot pleca viu de aici, ridică Anderson din umeri. Acum câţiva ani aş fi fost călcat în picioare de megodonţi dacă aş fi încercat să vă întâlnesc.

– Eşti sigur că vă vom lăsa să plecaţi? râde Somdet Chaopraya.

– Destul de sigur, spune Anderson. Pun pariu că am dreptate. Dumneavoastră şi Akkarat sunteţi onorabili, chiar dacă nu suntem tot timpul de acord. Nu cred că suntem într-un pericol foarte mare.

– Nu? Jumătate din oamenii din camera asta mi-au spus că cel mai înţelept ar fi să te arunc în râu, ca mâncare pentru peşti. Face o pauză şi ochii adânciţi în orbite îl fixează pe Anderson. Am fost foarte aproape să o fac.

– Să înţeleg că nu v-aţi lăsat convins de amiral, se străduieşte Anderson să zâmbească.

– Nu şi în seara asta.

– Vă sunt recunoscător, rostește Anderson și face o plecăciune adâncă.

– Nu îmi mulțumi încă. S-ar putea să mă las convins, până la urmă. Ai o reputație foarte proastă.

– Îmi veți acorda măcar răgazul de a mă tocmi pentru viața mea? întreabă Anderson.

– Nu ți-ar fi de niciun folos, ridică din umeri Somdet Chaopraya. Viața ta e cel mai interesant lucru pe care aș putea să ți-l iau.

– Atunci ar trebui să vă ofer, în schimbul vieții mele, ceva unic.

Ochii bărbatului se fixează pe *farang*.

– Imposibil.

– Chiar deloc, replică Anderson. Aș putea să vă dau ceva ce nu ați mai întâlnit până acum. Chiar în noaptea asta. Ceva splendid. Nu e pentru cei cu stomac sensibil, dar e ceva remarcabil și unic. V-ar împiedica asta să mă aruncați la pești?

Protectorul Somdet Chaopraya îi aruncă o privire iritată.

– Nu ai ce să îmi arăți și eu să nu fi văzut până acum.

– Ați fi dispus să puneți un rămășag cu mine?

– Încă pariezi, *farangule*, spune Chaopraya și izbucnește în râs. Nu ai riscat destul pentru o singură noapte?

– Chiar deloc. Încerc doar să mă asigur că membrele îmi vor rămâne atașate de trup. Nu prea pare a fi un risc, având în vedere cât aș putea să pierd.

Privirea lui o întâlnește pe cea a protectorului.

– Dar sunt dispus să pariez. Dumneavoastră?

Somdet Chaopraya îi aruncă o căutătură dură și apoi se adresează celorlalți.

– Omul nostru calorie e un jucător de noroc. Pretinde că îmi poate arăta ceva ce nu am mai văzut până acum. Ce credeți despre asta?

Bărbații de la masă izbucnesc în râs.

– Sorții sunt împotriva ta, remarcă Somdet Chaopraya.

– Totuși, îmi place prinsoarea. Sunt dispus să pariez mulți bani.

– Bani? se încruntă protectorul. Parcă vorbeam despre viața ta.

– Ce zici de planurile fabricii mele de arcuri cinetice atunci?

– Dacă le-aș vrea, aș putea să ți le iau fără aprobarea ta. Uite așa, exemplifică el iritat, printr-un pocnet din degete.

– Bine, se schimonosește Anderson. *Totul sau nimic.* Cum ar fi să îți ofer, ție și regatului, noul tip de orez U-tex? Ar fi îndeajuns pentru un pariu? Și nu doar orezul, ci și grâul, înainte de a deveni steril. Oamenii tăi îl pot replanta atâta vreme cât nu se infestează cu rugină verzicantă. Viața mea nu poate valora mai mult de atât.

În cameră se așterne tăcerea. Protectorul Somdet Chaopraya îl cercetează.

– Și pentru a echilibra un asemenea risc eu ce trebuie să îți ofer?

– Vreau să accepți oferta politică pe care am discutat-o mai devreme. În aceleași condiții. Condiții

despre care știm amândoi că te favorizează pe tine și mai ales regatul.

Protectorului i se îngustează ochii.

– Ești foarte perseverent, nu-i așa? Și dacă pierzi, de unde știu eu că nu vei refuza să ne dai orezul?

Anderson zâmbește și face un semn cu mâna către Carlyle.

– Presupun că ai ordona ca eu și domnul Carlyle să fim rupți în bucăți de megodonți. Cred că e un târg satisfăcător.

– Ce fel de pariu e ăsta? râde isteric Carlyle.

Anderson nu își dezlipește ochii de la Somdet Chaopraya.

– Singurul care contează. Sunt absolut sigur că Excelența Sa se va ține de cuvânt dacă reușesc să îl uimesc. Soarta noastră e în mâinile lui. E un pariu rezonabil. Suntem amândoi oameni de onoare.

– Accept pariul, zâmbește protectorul Somdet Chaopraya și îl bate pe Anderson cu palma pe spate. Surprinde-mă, *farangule*. Să ai noroc. Va fi o plăcere să te văd călcat în picioare.

Formează un grup ciudat în timp ce străbat orașul. Alaiul ce îl însoțește pe Somdet Chaopraya le garantează trecerea prin punctele de control. În urmă se aud strigătele de surprindere ale cămășilor albe când realizează pe cine încercaseră să oprească.

Carlyle își șterge fruntea cu o batistă.

– Hristoase, Anderson, ești un ticălos nebun. Nu trebuia să te prezint niciodată.

Acum, că rămășagul a fost făcut și că știu care sunt riscurile, Anderson înclină să-i dea dreptate. Oferta cu orezul U-Tex e periculoasă. Chiar dacă cei care îl mânuiesc vor fi de acord să-l cedeze, oamenii de la finanțe se vor împotrivi schimbului. Un om al caloriilor e mult mai ușor de înlocuit decât un stoc de semințe de primă importanță. Dacă thailandezii vor începe să exporte orez, profiturile se vor înjumătăți timp de mai mulți ani.

– E în regulă, bombăne el. Ai încredere în mine.

– Să am încredere în tine?

Mâinile lui Carlyle tremură.

– Mă bizui pe tine să ajung sub picioarele unui megodont, spune el și se uită în jur. Ar trebui s-o șterg de aici.

– Nu te obosi. Protectorul Somdet Chaopraya a lăsat vorbă gardienilor, în cazul în care ne răzgândim.

Se uită rapid spre cei din ricșa ce vine în urma lor.

– Te vor ucide imediat ce încerci să fugi.

După câteva minute, în zare apar turnuri familiare.

– Ploenchit? întreabă Carlyle. Iisuse și Noe, tu chiar te gândești serios să îl duci pe Somdet Chaopraya acolo?

– Calmează-te. Tu ești cel care mi-a dat ideea.

Anderson coboară din ricșă. Somdet Chaopraya și suita care îl însoțește se adună în fața intrării. Protectorul îl privește cu milă.

– Asta e tot ce poți? Fete? Sex? întreabă el și clatină din cap.

– Nu te grăbi să judeci.

Anderson le face semn să intre.

– Vă rog. Regret că trebuie să urcați scările. Clădirea nu e pe măsura rangului vostru, dar vă asigur că ce e înăuntru face toți banii.

Somdet Chaopraya ridică nedumerit din umeri și îl lasă pe Anderson să-i conducă. Gărzile sale de corp se strâng în jurul lui, agitați de întunericul atotprezent. Drogații și curvele de pe scări îl zăresc pe protector și se prăbușesc în plecăciuni panicate. Vestea că un asemenea vizitator e la ușă zboară în sus pe scări. Gărzile lui Chaopraya se avântă și ei pe trepte, cercetând întunericul.

Ușile se deschid. Fetele pică în genunchi. Somdet Chaopraya privește în jur cu dezgust.

– Ăsta e un loc frecventat de voi, *farangii?*

– După cum ziceam, nu e unul dintre cele mai bune. Regret acest lucru, dă Anderson din cap. Pe aici. Se avântă prin cameră și trage la o parte perdeaua, dând la iveală teatrul interior.

Emiko zace pe scenă, încălecată de Kannika. Oamenii se strâng ca la urs în timp ce Kannika pune în evidență mișcările sacadate ale fetei modificate. Trupul ei zvâcnește și se contractă sub lumina viermilor fosforescenți. Protectorul Somdet Chaopraya se oprește brusc cu ochii holbați.

– Credeam că doar japonezii au așa ceva, murmură el.

CAPITOLUL 28

– Am mai găsit unul.

Kanya tresare. Pai stă în prag. Căpitanul își atinge fața. Stătea la biroul ei, încercând să scrie încă un raport, așteptând vești de la Ratana. Iar acum saliva îi umezește palma și pixul e scurs peste tot. Adormise. Și îl visase pe Jaidee bătându-și joc de justificările ei.

– Dormeai? întreabă Pai.

Kanya își freacă fața.

– Cât e ceasul?

– Două dimineața. Soarele e deja sus de ceva vreme.

Pai așteaptă răbdător ca ea să-și revină. E un bărbat cu obraz ciupit care ar fi trebuit să fie superiorul ei, dar Kanya l-a depășit în rang. Provine din vechea gardă. Un om care l-a idolatrizat pe Jaidee și metodele lui, și care își amintește de Ministerul Mediului de pe vremea în care nu era ridiculizat, ci renumit. Un om bun. Un om ale cărui șpăgi îi sunt bine cunoscute Kanyei. Pai o fi corupt, dar ea știe cine ce deține, și de aceea are încredere în el.

– Am mai găsit unul, repetă el.

Kanya se îndreaptă de spate.

– Mai știe cineva?

Bărbatul clatină din cap.

– L-ai dus la Ratana?

Pai încuviințează.

– N-a fost o moarte care să ridice suspiciuni. Mi-a luat ceva ca să-l găsesc. E ca și cum ai căuta o plevușcă într-un lan de orez.

– N-a fost nici măcar etichetat? Kanya își trage răsuflarea și scoate un sâsâit iritat. Sunt toți niște incompetenți. Nimeni nu se mai gândește cât de repede izbucnește molima. Uită atât de ușor.

Pai încuviințează ușor, ascultându-și stăpâna cum tună și fulgeră. Kanya se uită fix la adânciturile și găurile din chipul lui. Încă o boală mizerabilă. Kanya nu-și poate aminti dacă o gărgăriță modificată fusese de vină sau o variație de bacterie *phii*.

– Așa acum sunt doi, nu-i așa? întreabă bărbatul.

– Trei, răspunde Kanya și se oprește. Cum îl chema?

Pai clatină din cap.

– Nu știm, au lucrat curat.

Căpitanul îl privește cu amărăciune.

– Vreau să mergi prin districte și să afli dacă a raportat cineva vreo rudă dispărută. Trei oameni dispăruți. Fă poze.

Bărbatul ridică din umeri.

– Ai o idee mai bună?

– Poate că cei de la criminalistică vor găsi o legătură între ei, sugerează el.

– Da, în ordine. Fă și asta atunci. Unde e Ratana?

– A trimis corpul la groapă. Te roagă să te întâlnești cu ea.

Kanya face o grimasă.

– Desigur.

Își pune hârtiile în ordine și îl lasă pe Pai să-și vadă de cercetările lui aparent inutile.

În timp ce părăsește clădirea administrativă se întreabă ce ar face Jaidee într-o asemenea situație. Pentru el inspirația venea ușor. Jaidee s-ar fi oprit în mijlocul drumului, lovit brusc de o idee, după care ar fi fugit împreună prin oraș, căutând sursa de contaminare, și, invariabil, s-ar fi dovedit că avea dreptate. Pe Kanya o îmbolnăvește gândul că regatul trebuie să se bazeze pe ea acum.

Sunt cumpărată, se gândește ea. *Sunt plătită. Sunt cumpărată.*

Când a ajuns pentru prima dată la Ministerul Mediului pe post de cârtiță a lui Akkarat a fost o surpriză pentru ea să descopere că puținele privilegii dobândite la respectiva instituție erau de ajuns. Săptămânala șpagă colectată de la proprietarii gheretelor de pe stradă care voiau să ardă și altceva în afară de metanul aprobat. Plăcerea unui rond de noapte petrecut dormind bine. Era un trai ușor. Chiar și sub comanda lui Jaidee. Iar acum din cauza unui ghinion trebuia să lucreze, iar munca era importantă. Și, în plus, avea de mult timp doi stăpâni și nu-și mai putea da seama care dintre ei avea întâietate.

Altcineva ar fi trebuit să te înlocuiască, Jaidee. Cineva demn. Regatul se destramă pentru că nu suntem puternici. Nu suntem virtuoși, nu urmăm Calea cu Opt Brațe și acum epidemiile lovesc din nou.

Și ea e singura care trebuie să se împotrivească, ca și Phra Seub, dar fără putere și busolă morală.

Kanya trece cu pași mari pe lângă închisori, salutând alți ofițeri, încruntându-se. *Jaidee, ce are* kamma *ta de a făcut ca eu să fiu numită în locul tău? De ce a pus în mâinile mele necredincioase munca ta de-o viață? Ce glumeț a făcut asta? O fi fost Phii Oun, șarlatanul hlizit, încântat să existe mai multă murdărie și stârvuri în lume? Oare s-ar bucura să ne vadă leșurile într-un morman enorm?*

În față, oameni cu măști cu filtru iau poziția de drepți când o văd pătrunzând pe porțile complexului crematoriului. I se dă și ei o mască, dar o lasă să atârne în jurul gâtului. Nu-i stă bine unui ofițer să-și arate teama și știe că masca nu o va salva. Ar avea mai multă încredere într-o amuletă cu Phra Seub.

Gropile noroioase se deschid în fața ei, găuri masive tăiate în pământul roșu, aliniate astfel încât să nu se infiltreze apa din panoul de dedesubt. Pământ umed, dar toată zona se coace la soare. Sezonul călduros nu se mai termină. Va mai veni musonul anul acesta? Îi va salva sau îi va îneca? Sunt pariori care nu mizează pe nimic altceva, modificând zilnic cotele musonului. Dar cu climatul atât de alterat, până și simulatoarele atmosferice ale Ministerului Mediului sunt indecise în ceea ce privește musonul an de an. Ratana stă pe

marginea unei gropi. Fumul uleios se ridică din grămada de corpuri arzânde de jos. La înălțime, câțiva corbi și vulturi. Un câine care reușise să pătrundă în complex se furișează pe lângă ziduri, căutând rămășițe.

– Cum a ajuns aici? întreabă Kanya.

Ratana se uită în sus și vede animalul.

– Natura găsește întotdeauna o cale, observă ea indiferentă. Dacă lăsăm mâncare, o să ajungă la ea.

– Ai găsit încă un cadavru?

– Aceleași simptome.

Ratana stă pe marginea gropii, dărâmată, cu umerii căzuți. Jos, sub ele, flăcările trosnesc. Un vultur se apropie. Un ofițer în uniformă trage cu un tun și explozia trimite vulturul care cârâie din nou spre înalturi. Pasărea se învârte iar în cercuri. Ratana clipește scurt. Începe să lăcrimeze. Clatină din cap și se caută să se adune. Kanya o privește trist, întrebându-se dacă vor mai fi în viață la finalul acestei noi năpaste.

– Ar trebui să-i avertizăm pe toți, spune Ratana. Informează-l pe generalul Pracha. Și pe cei de la palat.

– De data asta ești sigură?

Ratana oftează.

– Era într-un alt spital. În partea cealaltă a orașului. O clinică de stradă. Au crezut că era o supradoză de băț de *yaba*. Pai l-a găsit din întâmplare. O discuție banală în drum spre Bangkok Mercy în căutare de dovezi.

– Din întâmplare, spune Kanya clătinând din cap. Nu mi-a spus asta. Câți ar putea fi? Sute deja? Mii?

– Nu știu. Singurul lucru bun e că nu am observat niciun semn că ei înșiși ar fi contagioși.

– Încă.

– Trebuie să-i ceri niște sfaturi lui Gi Bu Sen. El e singurul care știe cu ce fel de monstru ne confruntăm. Sunt copiii lui, care s-au întors să ne hăituiască. Îi va recunoaște. Pregătesc noile mostre. Sunt trei deja și va putea să-ți spună cu ce ne confruntăm.

– Nu e nici o altă cale?

– Cealaltă opțiune pe care o avem e să punem orașul în carantină, după care vor izbucni revolte și nu vom mai putea salva nimic.

Lanuri de orez se întind în toate direcțiile, verde-smarald, strălucind sub soarele tropical. Pentru Kanya, care stătuse atât de mult în haznaua din Krung Thep, e o alinare să vadă lumea aceasta crescând. O face să-și imagineze că încă mai există o speranță. Că paiele de orez nu își vor schimba culoarea în roșu, atacate de vrea varietate de rugină verzicantă. Că niciun spor obținut în laborator nu va pluti înspre ei din Myanmar ca să prindă rădăcini. Câmpurile irigate cresc, digurile încă rezistă și pompele Maiestății Sale regele Rama al XII-lea încă mai îndepărtează apa.

Fermieri tatuați fac plecăciuni în timp ce Kanya trece pe bicicletă pe lângă ei. Semnele de pe brațele celor mai mulți dintre ei arată că fac deja muncă voluntară de un an. Câțiva sunt marcați pentru începutul sezonului ploios, când vor fi chemați în oraș pentru a întări digurile împotriva inundațiilor. Kanya are

propriile tatuaje de pe vremea când lucra și ea pe câmp, înainte ca agenții lui Akkarat să-i fi cerut să scormonească în inima Ministerului Mediului. După o oră de pedalat constant pe diguri înălțate, complexul se materializează. Întâi gardurile. Apoi oamenii cu câinii lor. Pe urmă zidurile cu sticlă și sârmă ghimpată și țepușe de bambus înalte. Kanya rămâne pe drum, evitând peticele de pământ. Tehnic, e doar casa unui om înstărit, cocoțată pe vârful unui deal artificial de beton și moloz rămas de la turnul Expansiunii.

Dat fiind numărul mare de vieți pierdute în secolul trecut, e o concentrare impresionantă de mână de lucru – atunci când digurile necesită reparații și câmpurile trebuie însămânțate și războaiele trebuie duse – pentru ceva atât de absurd precum construcția unui deal. Cuibușorul unui om bogat. Inițial, clădirea îi aparținuse lui Rama al XII-lea, și, oficial, încă este proprietatea palatului. Din perspectiva unui dirijabil care trece pe deasupra, e un nimic. Doar un alt complex. O extravaganță pentru ceva neamuri regale. Și totuși, un zid e un zid, o groapă cu tigri e o groapă cu tigri, și oamenii cu câini se uită în toate părțile.

Kanya le arată gărzilor actele, în timp ce mastiții mârâie și se smucesc în lanțuri. Creaturile sunt mai mari decât orice câine normal. Modificați. Înfometați și letali și făcuți pentru munca lor. Cântăresc de două ori cât ea, sunt numai mușchi și colți. Imaginația bolnavă a lui Gi Bu Sen, adusă la viață. Gărzile decalibrează codurile cu întrerupătoarele lor manuale. Poartă livreaua neagră a reginei și sunt înfricoșători

în seriozitatea și eficiența lor. Într-un final îi fac semn să treacă, și Kanya lasă în urmă colții uriași ai câinilor. Căpitanul pedalează către poartă și i se ridică părul de pe ceafă când se gândește că nu va pedala niciodată la fel de repede pe cât pot câinii aceia să fugă.

La porți, un alt grup de gărzi îi verifică permisul de trecere înainte de a o ghida spre o terasă pardosită, lângă o piscină în care parcă licăresc nestemate albastre.

Trei „fetițe" chicotesc și zâmbesc la umbra unui bananier. Kanya le întoarce zâmbetul. Sunt simpatici. Și dacă iubesc un *farang*, sunt doar prostuți.

– Eu sunt Kip, spune unul din ei. Doctorul e la masaj acum. Poți să-l aștepți la piscină, îi face el un semn spre apa albăstruie.

Mirosul oceanului e puternic. Kanya se îndreaptă spre marginea terasei. Sub ea, valuri zburdă și se încrețesc, spălând cu spumă albă plajele de nisip. Briza îi mângâie pielea, aer curat și proaspăt și uimitor de optimist după putoarea claustrofobică a Bangkokului de după diguri.

Kanya inspiră adânc, bucurându-se de vânt și de sare. Un fluture zboară pe lângă ea și poposește pe balustradă. Își închide aripile prețioase. Le deschide ușor. Se împăturește iar și iar, luminos, cu aripile în nuanțe de albastru-cobalt, auriu și negru. Kanya îl studiază, copleșită de frumusețea lui, dovada țipătoare a unei lumi alta decât a ei. Se întreabă ce foame l-o fi împins să zboare spre castelul acesta străin, cu ciudatul său prizonier *farang*. Dintre toate lucrurile frumoase,

acesta nu poate fi tăgăduit. Natura a ajuns treptat într-o stare de frenezie.

Kanya se apleacă ușor, urmărindu-l cum stă agățat de balustradă. O mână neștiutoare l-ar putea apuca și l-ar fărâmița fără să realizeze vreodată ce a distrus.

Îl atinge ușor cu degetul. Fluturele tresare, apoi o lasă să-l ridice, să-l plimbe în palma făcută căuș. A venit de departe. Trebuie că e obosit. Frânt de oboseală, ca și ea. A străbătut continente întregi. A trecut prin stepe alpine și jungle de smarald ca să ajungă aici, printre hibiscuși și pietre pavate, pentru ca ea să-l țină acum în palmă și să-i admire frumusețea. Ce drum lung.

Kanya strânge pumnul peste fluturatul de aripi. Își deschide palma și-i lasă praful de pe aripi să cadă pe lespezi. Bucăți de aripi și corpul făcut terci. Un polenizator artificial, care a zburat dintr-un laborator PurCal cel mai probabil.

Modificații nu au suflet. Dar au o frumusețe aparte.

Un pleoscăit se aude în spatele ei. Kip poartă acum un costum de baie. Înoată și se ridică la suprafață, dându-și pe spate părul lung și negru și zâmbește înainte de a începe o nouă tură de bazin. Kanya o privește înotând, îi urmărește mișcarea lină a costumului albastru și a membrelor cafenii. O fată drăguță. O creatură plăcută de privit.

În cele din urmă, demonul e adus pe marginea piscinei. Arată mult mai rău decât ultima dată când l-a văzut. Cicatrici *fa'gan* îi marchează gâtul, ondulându-i-se până la ureche. O infecție oportunistă cu care a luptat în ciuda prognosticurilor doctorului. E

într-un cărucior cu rotile, împins de un servitor. O pătură subțire îi acoperă picioarele slăbănoage.

Deci afecțiunea lui într-adevăr progresează. Pentru multă vreme a crezut că era doar un mit, dar acum vede. Bărbatul este hidos. Îngrozitor în boala lui și în intensitatea ei crescândă. Kanya se înfioară. Va fi ușurată când demonul acesta va trece în viața următoare. Când va deveni doar un cadavru pe care îl vor arde în carantină. Până atunci, speră că drogurile vor continua să-i țină sub control contagiunea. E un bărbat acru, păros, cu sprâncene stufoase, cu un nas borcănat și buze late și cauciucate care se întind într-un zâmbet de hienă când o văd pe Kanya.

– Ah, temnicerul meu.

– Nu tocmai.

Gibbons aruncă o privire spre Kip care înoată.

– Doar pentru ca îmi dai fete drăguțe cu guri încântătoare nu înseamnă că nu sunt închis. Se uită în sus. Deci, Kanya, nu te-am văzut de ceva vreme. Unde ți-e stăpânul și maestrul cel virtuos? Gardianul meu preferat? Unde e luptătorul nostru, căpitanul Jaidee? Nu tratez cu subordonați..., spune el și se oprește, studiind însemnele militare de pe gulerul Kanyei. Privirea i se îngustează. Ah, înțeleg. Se lasă pe spate, privind-o. Era doar o chestiune de timp până când cineva avea să-l înlăture. Felicitări pentru promovare, căpitane!

Kanya se străduiește să rămână impasibilă. Jaidee fusese cel care tratase cu diavolul până acum. Se retrăgeau într-un birou din interior în vreme ce pe Kanya

o lăsau să aştepte la piscină cu creaturile pe care şi le alegea doctorul pentru plăcerile lui personale. Căpitanul se întorcea tot timpul cu buzele strânse şi tăcut.

Într-una din vizite, pe când părăseau complexul, Jaidee aproape că-şi dăduse drumul la gură, gata să spună că spusese ce gânduri îl frământau.

– Dar... zise el.

Un protest care a rămas spus doar pe jumătate, care murise de îndată ce îi trecuse de buze.

Kanya avusese impresia că Jaidee încă mai purta conversaţia, ca o luptă verbală care împungea înainte şi înapoi, ca un joc de *takraw*. Un război al cuvintelor care zburau şi ricoşau, cu ţeasta lui Jaidee pe post de teren. În altă ocazie, Jaidee pur şi simplu părăsise complexul, încruntat şi spusese:

– E prea periculos să-l mai ţinem.

– Dar nu mai lucrează pentru AgriGen, răspunsese Kanya, confuză, şi Jaidee o privise surprins, realizând abia atunci că vorbise cu voce tare.

Doctorul era legendar. Un demon cu care să sperii copiii. Când Kanya îl întâlnise pentru prima oară, se aşteptase la un om ferecat în lanţuri, nu la un bărbat care stătea şi curăţa un papaia *Koh Angrit*, satisfăcut, fericit şi cu suc curgându-i pe bărbie.

Kanya n-a ştiut niciodată dacă doctorul ajunsese în regat mânat de regrete sau trimis de o altă forţă stranie. Dacă ademenirea „fetiţelor“ sau moartea lui iminentă au fost cauza. Sau dacă o ceartă cu colegii lui îl determinase s-o facă. Doctorul nu părea să aibă nimic pe conştiinţă. Nicio grijă pentru necazurile pe

care le pricinuise lumii. Vorbea glumeț despre cum îi oprise pe Ravaita și pe Domingo. Despre cum distrusese munca de zece ani a doctorului Michael Ping.

O pisică cheshire se strecoară prin curte, întrerupând gândurile Kanyei. Sare în poala doctorului. Kanya se dă în spate, dezgustată, în timp ce bătrânul scarpină felina în spatele urechii. Pisica năpârlește, membrele și corpul ei își schimbă culoarea, luând nuanțele păturii bătrânului.

Doctorul zâmbește.

– Nu te agăța prea mult de ceea ce e natural, căpitane. Uite, spune el, aplecându-se în față, gângurind.

Pisica își întinde gâtul spre fața lui, miorlăind. Blana ei cu pete negre și galbene strălucește. Îi linge bărbia.

– O fiară micuță și flămândă, spune el. Ceea ce e bine. Dacă e destul de înfometată va trăi mai mult decât noi, doar dacă nu construim un prădător mai bun. Un prădător care să se hrănească cu ea.

– Am analizat asta deja, spune Kanya. Lanțul trofic doar s-ar încâlci mai mult. Încă un super prădător n-ar fi soluția pentru deranjul deja produs.

Gibbons fornăie.

– Ecosistemul a fost dat peste cap atunci când primul om a început să călătorească pe mare. Când am aprins primele focuri în întinsele savane ale Africii. Noi doar am accelerat fenomenul. Lanțul trofic despre care vorbești este doar o nostalgie și nimic mai mult. Natura. Dezgustul se citește pe fața lui. Noi suntem natura. Peticirile noastre sunt natura, străduințele noastre biologice. Suntem ceea ce suntem, și lumea e a

noastră. Noi suntem zeii ei. Singurul vostru obstacol e reținerea de a vă dezlănțui potențialul asupra ei.

– Cum au făcut și AgriGen? Și U Texas? RedStar HiGro? întreabă Kanya, clătinând din cap. Câți dintre noi au murit pentru că potențialul lor a fost descătușat? Stăpânii caloriei ne-au arătat ce se întâmplă atunci când o faci. Oamenii mor.

– Toată lumea moare, spune doctorul, fluturând din mână, ignorându-i argumentele. Dar acum muriți pentru că vă agățați de trecut. Ar trebui ca toți să fim modificați. E mai ușor să construiești o persoană imună la rugină verzicantă decât să protejezi o versiune mai veche a creaturii umane. Peste o generație am putea fi cu toții bine pregătiți pentru noul nostru habitat. Copiii tăi ar putea beneficia de asta. Dar voi încă refuzați să vă adaptați. Vă agățați de o idee a umanității care a evoluat vreodată cu mediul vostru de-a lungul mileniilor, și cu care, acum, refuzați să continuați, într-un mod pervers. Rugina verzicantă este mediul nostru. Cibiscoza. Gărgărițele modificate. Pisicile cheshire. Toate s-au adaptat. Poți să despici firul în patru cât vrei despre cât de natural sau nu s-au dezvoltat. Mediul nostru s-a schimbat. Dacă vrem să rămânem în vârful lanțului trofic, vom evolua. Sau vom refuza s-o facem și vom avea același sfârșit ca dinozaurii și *Felis domesticus*. Evoluție sau moarte. Acesta a fost întotdeauna principiul călăuzitor al naturii și totuși voi, cămășile albe, continuați să stați în calea schimbării inevitabile. Se apleacă în față. Câteodată îmi vine să-ți zdruncin credințele. Dacă

m-ai lăsa, aș putea fi zeul tău și te-aș modela pentru Edenul care ne cheamă.

– Sunt budistă.

– Și cu toții știm că modificații nu au suflet, spune Gibbons rânjind. Ei nu renasc. Ei vor trebui să-și găsească propriii zei ca să-i protejeze. Propriii zei care să se roage pentru morții lor. Poate că voi fi eu acela, și copiii voștri modificați îmi vor cere mie să-i salvez. Ochii îi licăresc și rânjetul i se lățește. Trebuie să recunosc, mi-ar plăcea să mai am câțiva adulatori. Jaidee era ca tine. Mereu bănuitor. Nu la fel de rău ca grahamiții, dar oricum, nu e o încântare pentru un zeu.

Kanya clocotește de furie.

– Când vei muri, te vom arde până vei deveni doar scrum și te vom îngropa în clor și leșie și nimeni nu te va mai ține minte.

Doctorul ridică din umeri, indiferent.

– Toți zeii trebuie să sufere, spune el și se lasă pe spate, zâmbind viclean. Deci, acum vrei să mă arzi pe rug? Sau ai de gând să te târăști la pământ în fața mea și să-mi venerezi inteligența încă o dată?

Kanya își ascunde dezgustul pe care îl simte față de el. Scoate un maldăr de hârtii și i le întinde. Doctorul le ia, dar nu face nimic altceva. Nu le deschide. Abia dacă se uită la ele.

– Da?

– E totul acolo, spune ea.

– N-ai îngenuncheat încă. Îi acorzi mai mult respect tatălui tău, sunt sigur. Și Coloanei Orașului, desigur.

– Tatăl meu e mort.

– Și Bangkokul va fi sub ape. Asta nu înseamnă că n-ar trebui să arăți mai mult respect.

Kanya se luptă cu impulsul de a-și scoate bastonul și de a-l ciomăgi cu el. Gibbons zâmbește, intuind lupta care se dădea în ea.

– Să pălăvrăgim atunci, mai întâi? întreabă el. Lui Jaidee îi plăcea să vorbească. Nu? Îmi dau seama după expresia ta că mă disprețuiești. Crezi că sunt un criminal, poate? Un ucigaș de copii? N-ai împărți pâinea cu unul ca mine?

– *Ești* un criminal.

– Criminalul vostru. Unealta care vă aparține în totalitate. Asta ce vă face pe voi?

Se uită la ea amuzat. Kanyei i se pare că-și folosește privirea pentru a-i despica măruntaiele, ridicând și examinând fiecare organ în parte: plămâni, stomac, ficat, inimă.

Gibbons zâmbește ușor.

– Vrei să mă vezi mort.

Chipul lui marmorat se desface într-un rânjet și mai larg, ochii lui cu luciri demente și intense.

– Ar trebui să mă împușți dacă mă urăști atât de mult.

Când Kanya nu răspunde, Gibbons dă din mâini a dezgust.

– La dracu', sunteți toți atât de rezervați! Kip e singurul dintre voi care merită osteneala.

Privirea lui se îndreaptă spre „fata" care înoată, o observă, parcă hipnotizat pentru o clipă.

– Nu mai sta pe gânduri și omoară-mă. Aș fi fericit să mor. Mai sunt în viață doar pentru că voi mă țineți așa.

– Nu pentru mult timp.

Doctorul se uită în jos la picioarele paralizate și râde.

– Nu, nu pentru mult timp. Și apoi ce veți face când AgriGen și ciracii lor vor lansa încă un atac? Când spori vor pluti înspre voi din Myanmar? Când vor fi aruncați pe plaje, venind din India? O să muriți de foame ca indienii? Carnea de pe voi va putrezi ca pe trupurile birmanezilor? Țara voastră e cu un pas înaintea molimelor doar datorită mie și minții mele bolnave. Face un semn spre picioarele sale. O să putreziți și voi odată cu mine?

Bătrânul dă la o parte păturile și îi arată rănile și crustele de pe picioarele subțiri, albe de la pierderile de sânge, umflate și cu carne supurândă.

– Tu o să mori așa?

Doctorul rânjește cu tristețe.

Kanya își întoarce privirea.

– O meriți. E *kamma* ta. Moartea ta va fi dureroasă.

– Karma? Ai spus karma?

Doctorul se apleacă mai aproape, cu ochii cafenii ieșindu-i din orbite și cu limba atârnându-i.

– Și ce fel de karma leagă țara ta de mine, de corpul meu descompus? Ce fel de karma face de datoria voastră să mă țineți în viață, dintre toți oamenii? întreabă el, schimonosindu-se. Am un mare respect pentru karma voastră. Poate mândria voastră va fi

răsplătită, orgoliul vostru care vă obligă să lingeți semințele din mâna mea. Sau poate că voi sunteți vehiculul către iluminarea și salvarea mea. Cine știe? Poate voi renaște ca mâna dreaptă a lui Buddha pentru generozitatea pe care v-o arăt.

– Nu așa funcționează karma.

Bătrânul ridică din umeri.

– Nu-mi pasă. Mie doar dați-mi încă o Kip pe care să o fut. Aruncați-mi încă unul din sufletele voastre bolnave. Dați-mi un modificat. Nu-mi pasă. Eu iau orice fel de carne îmi oferiți. Dar nu mă mai deranjați. M-am săturat să-mi fac griji pentru țara voastră nenorocită.

Aruncă hârtiile în piscină. Foile plutesc deasupra apei. Kanyei i se taie respirația, îngrozită, și aproape că sare după ele, înainte de a se aduna și de a se forța să se dea în spate. Nu-l va lăsa pe Gibbons să o păcălească. Așa procedează oamenii-calorie. Întotdeauna manipulează. Întotdeauna testează. Se străduiesc să-și întoarcă privirea de la foile care se umezesc încet în piscină, și să-l privească pe doctor. Acesta zâmbește ușor.

– Deci? O să înoți după ele sau nu? Dă din cap înspre Kip. Micuța mea nimfă te va ajuta. Mi-ar plăcea să vă văd pe amândouă, nimfelor, hârjonindu-vă.

Kanya scrâșnește din dinți.

– Scoate-le tu afară.

– Întotdeauna mă amuză când o persoană atât de virtuoasă ca tine vine și stă fața mea. O femeie cu convingeri pure, spune el și se apleacă în față,

cu ochii mijiți. Cineva cu calificări reale care să-mi judece munca.

– Ai fost un ucigaș.

– Mi-am lărgit domeniul. Nu era problema mea ce făceau cu cercetările mele. Tu ai o armă cu arc. Nu e vina producătorului că ești, probabil, o persoană pe care nu te poți baza. Că ai putea oricând să omori pe cine nu trebuie. Eu am construit uneltele vieții. Dacă oamenii le folosesc pentru propriile scopuri, atunci asta e karma lor, nu a mea.

– AgriGen te-a plătit ca să gândești așa.

– AgriGen m-a plătit bine ca să-i îmbogățesc. Gândurile îmi aparțin însă, spune Gibbons și o studiază pe Kanya. Presupun că tu ai o conștiință curată. Ești unul din acei ofițeri virtuoși ai Ministerului Mediului. La fel de neîntinată ca uniforma ta. Pe cât de curată te poate face un sterilizator. Se apleacă înainte. Spune-mi, iei mită?

Kanya deschide gura ca să-i dea o replică, dar nu-și găsește cuvintele. Aproape că-l simte pe Jaidee trecând pe lângă ea. Ascultând. Simte furnicături pe piele. Se forțează să nu se uite în spate.

Gibbons zâmbește.

– Bineînțeles că iei. Cei de teapa ta sunt toți la fel. Corupți până-n măduva oaselor.

Mâna Kanyei alunecă spre pistol. Doctorul o privește, zâmbind.

– Cum? AmenințI să mă împuști? Vrei și de la mine mită? Vrei să-ți sug păsărica? Să ți-o dau pe „fetița" mea care nu e tocmai o fetiță?

Se holbează la Kanya, cu privirea aspră.

– Mi-ați luat deja banii. Viața mi-e deja scurtată și plină de dureri. Ce mai vrei? De ce nu-mi iei „fetița"?

Kip se uită cu speranță din piscină, bălăngănindu-și piciorul în apă. Trupul ei strălucește sub clipocitul clar al apei. Kanya se uită în altă parte. Doctorul râde.

– Îmi pare rău, Kip. Nu avem mita de care-i place ăsteia.

Gibbons bate darabana pe mânerul scaunului.

– Atunci ce-ai zice de un băiat mai tânăr? Am un băiețel încântător de doisprezece ani care lucrează la bucătărie. Ar fi bucuros să presteze. Satisfacerea unei cămăși albe e întotdeauna de maximă importanță.

Kanya îi aruncă o privire aspră.

– Ți-aș putea sfărâma oasele.

– Fă-o atunci. Dar grăbește-te. Am nevoie de un motiv ca să nu te ajut.

– De ce i-ai ajutat pe cei de la AgriGen atât de mult timp?

Ochii doctorului se îngustează.

– Pentru același motiv pentru care tu alergi ca un câine din stânga în dreapta pentru stăpânii tăi. M-au plătit în moneda pe care o voiam cel mai mult.

Palma ei răsună deasupra apei. Gărzile fac un pas în față, dar Kanya se retrage deja, scuturându-și mâna, făcându-le un semn soldaților.

– Totul e OK. Nu e nimic în neregulă.

Gărzile se opresc, neștiind ce să facă și cui îi trebuie să fie loiale. Doctorul își atinge buza spartă, examinând sângele, gânditor. Se uită în sus.

– E un loc sensibil. Cât de mult te-ai vândut deja? zâmbește el, arătându-și dinții însângerați de la lovitura Kanyei. Vii din partea AgriGen deci? Complice? Se uită în ochii ei. Ai venit să mă omori? Să îi scapi de ghimpele din coastă? O privește îndeaproape, căutătura lui pătrunzând în sufletul ei, atent, curios. E doar o chestiune de timp. Probabil că știu că mă aflu aici. Că sunt al vostru. Regatul nu ar fi putut rezista atât de mult timp dacă nu eram eu. N-ar fi putut elibera umbra-nopții și *ngaw* fără ajutorul meu. Știm cu toții că au ieșit la vânătoare. Deci tu ești vânătorul meu? Ești tu destinul meu?

Kanya se încruntă.

– Nu neapărat. Nu am terminat cu tine încă.

Gibbons se prăbușește în scaun.

– Ah, bineînțeles că nu. Dar, pe de altă parte, asta nu se va întâmpla niciodată. Stă în natura fiarelor și molimelor noastre. Ele nu sunt niște mașinării obtuze pe care să le manevrezi cum vrei. Au propriile nevoi și propria foame. Propriile drepturi evolutive. Ele trebuie să se transforme și să se adapteze, așa că niciodată nu veți termina cu mine, iar când eu nu voi mai fi, ce o să faceți? Am eliberat demoni asupra lumii, iar zidurile voastre vor mai rezista doar cât va mai rezista și mintea mea. Natura s-a schimbat. E a noastră acum, cu adevărat a noastră. Și dacă propria noastră creație ne devorează, cât de poetic va fi asta?

– *Kamma*, murmură ea.

– Exact, spune Gibbons și se lasă pe spate, zâmbind. Kip, adu foile. Haide să vedem ce putem descifra

din acest puzzle, zice el și bate cu degetele pe picioarele-i distruse, gânditor, și îi zâmbește cu superioritate Kanyei. Hai să vedem cât de aproape de moarte e regatul vostru prețios.

Kip înoată și recuperează paginile, unduind apa pe măsură ce adună foile spre ea, scoțându-le ude din piscină. Un zâmbet pâlpâie pe buzele lui Gibbons care îi urmărește mișcările.

– Ai noroc că-mi place Kip. Dacă lucrurile stăteau altfel, vă lăsam să muriți cu ani în urmă. Le face un semn gărzilor. Căpitanul are mostre pe bicicletă. Aduceți-le. Le vom lua cu noi în laborator.

Kip iese din piscină și așază foile ude în poala doctorului. El se urnește și ea îl împinge spre ușa vilei. Doctorul îi face un semn Kanyei să-i urmeze.

– Haide atunci. Nu va dura mult.

Doctorul se uită chiorâș la unul din diapozitive.

– Sunt mirat că tu crezi că asta e o mutație inactivă.

– Sunt doar trei cazuri.

Doctorul se uită în sus la ea.

– Deocamdată, zâmbește el. Viața are și ea un algoritm. Doi devine patru, apoi devine zece mii, apoi se transformă într-o molimă. Poate că deja toată populația e afectată și noi nici măcar nu am observat. Stare terminală fără simptome, la fel ca săracul Kip.

Kanya îi aruncă o privire „fetiței". Kip îi răspunde cu un zâmbet amabil. Nu se vede nimic pe pielea ei sau pe corpul ei. Nu e pe moarte din cauza bolii doctorului. Și totuși... Kanya face un pas în spate, involuntar.

Doctorul se strâmbă.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Și tu ai aceeași boală. Viața e, până la urmă, inevitabil de fatală. Privește prin microscop. Nu e o genă modificată. E altceva. Și nicio varietate de rugină verzicantă. Nu are însemnele AgriGen.

Brusc, pe fața lui se citește dezgustul.

– Aici nu e nimic interesant pentru mine. E doar o greșeală stupidă făcută de vreun idiot. Nimic demn de inteligența mea.

– Asta e bine, atunci?

– O molimă accidentală omoară la fel de ușor.

– Există vreo modalitate de a o opri?

Doctorul ridică o coajă de pâine acoperită de un mucegai verzui. Se uită cu atenție la ea.

– Sunt atâtea lucruri care cresc și care sunt bune pentru noi. Și totuși, atâtea ne sunt fatale.

Îi oferă o felie de pâine Kanyei.

– Încearcă.

Căpitanul dă înapoi, scârbit. Gibbons zâmbește răutăcios și mușcă din ea. I-o oferă din nou.

– Ai încredere în mine.

Kanya încuviințează, impunându-și să nu rostească în gând rugăciuni aducătoare de noroc și curățenie către Phra Seub. Și-l imaginează pe venerabilul bărbat stând în poziția lotus și se forțează să nu dea curs tachinărilor doctorului, atingându-și amuletele.

Gibbons mai mușcă o dată din pâine. Rânjește în timp ce firimiturile îi cad de pe bărbie.

– Dacă faci și tu la fel, îți promit că-ți dau un răspuns.

– N-aș lua nimic din mâna ta.

Doctorul râde.

– Deja ai făcut-o. Fiecare injecție care ți s-a făcut pe când erai copil. Fiecare inoculare. Și fiecare rapel de atunci și până acum, spune el și îi oferă pâinea. Asta e doar mult mai direct. O să fii mulțumită că ai făcut-o.

Kanya arată înspre microscop.

– Ce e chestia aia? Mai trebuie să o testezi?

Gibbons clatină din cap.

– Aia? E un nimic. O mutație stupidă. Un rezultat standard. Obișnuiam să le vedem des în laboratoare. E o mizerie.

– Atunci noi cum de n-am mai văzut-o până acum?

Gibbons își pierde răbdarea.

– Voi nu cultivați moartea așa cum o facem noi. Voi nu vă amestecați în coloanele de susținere ale naturii.

Interesul și pasiunea licăresc scurt în privirea bătrânului. Neastâmpăr și curiozitate de prădător.

– Nici nu ai idee ce lucruri am reușit noi să creăm în laboratoare. Chestia asta nu merită atenția mea. Speram că-mi vei aduce ceva mai provocator. Ceva de la dr. Ping și de la Raymond. Sau poate de la Mahmoud Sonthalia. Așa ar fi fost o adevărată provocare.

Pentru o clipă, ochii lui își pierd cinismul și el pare ca hipnotizat.

– Da, ei sunt niște adversari demni de luat în seamă.

Suntem în mâinile unui jucător.

Într-o străfulgerare de intuiție, Kanya îl înțelege pe bătrân. Un intelect aprig. Un om care a ajuns în vârful domeniului său. Un om gelos și competitiv.

Un om căruia competiția i s-a părut prea slabă la un moment dat și a ales să treacă de partea Regatului Thailandei pentru stimularea pe care i-o putea oferi, ca într-un fel de exercițiu intelectual. Ca și cum Jaidee ar fi ales să lupte într-un meci *muay thai* cu mâinile legate la spate ca să vadă dacă poate câștiga doar prin lovituri de picior.

Suntem în mâinile unui zeu nestatornic care joacă de partea noastră doar pentru distracție și care se va duce la culcare dacă nu reușim să-i punem la încercare intelectul.

Un gând îngrozitor. Omul acesta există doar pentru competiție, pentru jocul de șah al evoluției care se desfășoară la scară globală. Un ego în exercițiu, un uriaș singuratic care se apără de atacurile unei duzini de alți uriași, un gigant care-i lovește din cer și râde. Dar până și uriașii mor și atunci spre ce va mai privi regatul? Kanya transpiră doar gândindu-se la asta.

Gibbons o privește.

– Mai ai întrebări pentru mine?

Kanya scutură din cap, îngrozită.

– Ești sigur? Știi deja ce trebuie să facem? Poți să spui asta doar uitându-te la mostre?

Doctorul ridică din umeri.

– Dacă nu mă crezi, poți să urmezi metodele voastre standard. Manualul vă va arăta drumul până la moarte. Sau puteți pur și simplu să ardeți districtul vostru de fabrici până nu mai rămâne nimic din el și să eliminați problema, rânjește el. Asta e o soluție fără menajamente pentru cămășile albe. Ministerului Mediului i-au plăcut întotdeauna asemenea soluții, spune el

fluturând din mână. Mizeria asta nu e neapărat viabilă, încă. Se dezvoltă rapid, desigur, dar e fragilă și gazda umană nu e ideală pentru ea. Trebuie să se frece de membranele moi: nări, ochi, anus, undeva unde există sânge și viață. Undeva unde se poate hrăni.

– Atunci suntem în siguranță. Nu e mai periculoasă decât hepatita sau ca *fa'gan*.

– Dar *mult* mai înclinată spre mutație, spune el privind-o pe Kanya. Ar mai trebui să știi ceva. Producătorul pe care îl cauți are băi chimice. Undeva unde poate cultiva produse biologice. O fabrică HiGro sau o unitate AgriGen. O uzină de modificați, ceva de genul ăsta.

Kanya aruncă o privire spre mastifi.

– Modificații pot fi purtători?

Doctorul se apleacă și mângâie unul dintre câinii de pază, întărâtând-o pe Kanya.

– Dacă e aviară sau mamiferă, e posibil. O unitate cu băi e primul loc pe care l-aș căuta. Dacă ar fi fost japoneză, o creșă de modificați ar fi fost primul meu gând, dar oricine e implicat într-un fel de producție biologică ar putea fi sursa primară.

– Ce fel de modificați?

Gibbons respiră adânc, exasperat.

– Nu asta e important. E o problemă de expunere. Dacă au fost cultivați în băi contaminate, ar putea fi purtători. Pe de altă parte, dacă lași mizeria aia să treacă prin nu știu câte mutații, va ajunge și în oameni destul de curând. Și problema sursei va fi controversată.

– Cât timp avem?

Gibbons ridică din umeri.

– Nu vorbim despre dezintegrarea uraniului sau viteza unui cliper. Nu e previzibil. Hrăneşte fiarele bine şi se vor obişnui să mănânce mai mult. Ţine-le într-un oraş cu umezeală ridicată şi populaţie mare şi vor prospera. Tu decizi cât de îngrijoraţi ar trebui să fiţi.

Kanya se îndreaptă spre uşă, dezgustată.

– Noroc! Aş fi interesat să văd care din numeroşii voştri duşmani vă omoară primul, strigă Gibbons după ea.

Căpitanul îl ignoră şi o ia la goană spre aerul curat de afară.

Kip se apropie de ea, uscându-şi părul cu un prosop.

– A fost de ajutor doctorul?

– Mi-a dat destul.

Kip râde, cu un ciripit delicat.

– Obişnuiam şi eu să cred asta. Dar am învăţat că niciodată nu zice totul din prima. Lasă unele lucruri nespuse. Lucruri vitale. Îi place să aibă companie.

Kip atinge braţul Kanyei şi ea trebuie să se forţeze să nu se îndepărteze. Kip observă mişcarea, dar zâmbeşte blând.

– Te place. Vrea să te întorci.

– Atunci, va fi dezamăgit, murmură Kanya.

Kip o priveşte cu ochi mari şi umezi.

– Sper să nu mori prea curând. Şi eu te plac.

Când Kanya părăseşte complexul îl vede pe Jaidee pe ţărmul oceanului privind valurile. De parcă ar fi simţit privirea ei, se întoarce şi zâmbeşte, înainte de a dispărea în nimicnicie. Încă un spirit care nu-şi

găsește locul. Se întreabă dacă Jaidee va reuși vreodată să se reîncarneze sau dacă va continua să o bântuie. Dacă doctorul are dreptate, poate că așteaptă să se poată întoarce ca și ceva căruia nu-i va fi teamă de molime, o creatură care nu a fost concepută încă. Poate singura speranță de reîncarnare a lui Jaidee e în învelișul unui corp de modificat.

Kanya alungă gândul. E o idee funestă. Speră că Jaidee se va reîncarna într-un fel de rai unde modificații și rugina verzicantă nu există, chiar dacă nu atinge *nibbana* și nu-și termină stadiul de călugăr și nu atinge starea de iluminare, că măcar va fi salvat de la a vedea lumea pe care a apărat-o cu atâta devotament, despuiată de carne de masa de sclavi a noului succes al naturii, aceste creaturi modificate care se întinseseră peste tot.

Jaidee a murit. Dar poate că asta e cea mai bună soartă la care poate spera cineva. Poate că ar fi mai fericită dacă și-ar pune arma cu arc în gură și ar apăsa pe trăgaci. Poate dacă nu ar avea o casă mare și o *kamma* de trădare... Dacă ceva e sigur, e faptul că trebuie să-și facă datoria. Sufletul ei va fi cel mai probabil trimis din nou în această lume, în cel mai bun caz ca om, în cel mai rău, ca un câine sau un gândac. Orice dezastru ar lăsa în urmă, se va confrunta cu el din nou și din nou. Trădarea ei garantează acest lucru. Trebuie să participe la această bătălie până când *kamma* ei va fi până la urmă nepătată. Să fugă acum, să se sinucidă, ar însemna doar să înfrunte aceeași situație într-o formă mai urâtă în viitor. Nu există scăpare pentru cei asemenea ei.

CAPITOLUL 29

În ciuda interdicțiilor și a cămășilor albe, Anderson-sama pare necugetat făcându-i atâtea daruri. E ca și cum ar încerca să compenseze ceva. Dar când Emiko îi repetă neliniștile ei în legătură cu Raleigh, Anderson-sama zâmbește secretos și îi spune să nu-și mai facă griji. Totul e într-o mișcare continuă.

– Oamenii mei sunt pe drum, zice el. În curând totul se va schimba. Nu vor mai exista cămăși albe.

– Sună foarte bine.

– Va fi, spune el. Voi pleca două-trei zile să fac pregătirile. Și atunci când o să mă întorc, totul va fi diferit.

Și apoi dispare, sfătuind-o să nu-și schimbe obiceiurile și să nu-i spună nimic lui Raleigh. Îi dă o cheie de la apartamentul lui.

Astfel Emiko se trezește zilnic în așternuturi curate într-o cameră răcoroasă seara, cu un ventilator manual învârtindu-se ușor deasupra ei. Aproape că nici nu mai ține minte când a dormit ultima dată fără teamă sau durere, și e neliniștită din cauza asta. Camerele sunt

întunecoase, luminate doar de scânteierile lămpilor cu gaz de pe stradă care pâlpâie ca niște licurici.

Îi e foame. E de-a dreptul hămesită. Găsește bucătăria și caută în cutiile sigilate după niște gustări, biscuiți, turte, orice. Anderson-sama nu are legume, dar are orez și soia și sos de pește. Încălzește apă pe un arzător, minunându-se de carburatorul de metan pe care el nu l-a închis bine. E dificil pentru ea să-și amintească de vremea în care considera asemenea lucruri ceva obișnuit. Acel Gendo-sama o ținuse în condiții de două ori mai luxoase, la etajul cel mai înalt al unui bloc de apartamente din Kyoto, cu vedere spre templul Toji și spre bătrânii care îngrijeau altarul cu mișcări lente. Vremurile acelea sunt ca un vis pentru ea. Cerul de toamnă care era de un albastru clar și liniștit. Își amintește cu câtă plăcere privea copiii Oamenilor Noi la creșă hrănind rațele sau învățând ritualul ceaiului cu o atenție deplină și fără speranță de îndreptare.

Își reamintește propria instruire...

Înfiorându-se, își dă seama că a fost pregătită pentru perfecțiune, pentru a fi pentru totdeauna în serviciul unui stăpân. Îți amintește cum a luat-o Gendo-sama și a îmbăiat-o cu afecțiune, după care a aruncat-o ca pe o coajă de tamarin. Nu a fost o întâmplare, a fost întotdeauna destinul ei.

Privirea i se îngustează în timp ce urmărește oala și apa care fierbe, orezul pe care-l măsurase perfect din ochi, fără o cană gradată, doar luat cu un castron, știind exact de cât are nevoie, și apoi așezându-l inconștient într-un strat perfect echilibrat ca într-o grădină

cu pietriș, de parcă s-ar fi pregătit de meditație *zazen* pe boabele lui, și l-ar grebla mereu și mereu ca și când viața ei ar depinde de asta, de un bol de orez.

Se dojenește pe sine. Castronul de orez se sparge, cioburile sărind în toate direcțiile, oala cu apă zboară și picăturile strălucesc ca niște nestemate.

Emiko stă în mijlocul vijeliei, privind cum zboară picăturile de apă și boabele de orez suspendate, toate oprite în mișcarea lor, de parcă boabele și apa sunt modificate, șovăind în zbor la fel cum ea e forțată să se poticnească în lume, ciudată și suprarealistă în ochii naturalilor. În ochii oamenilor pe care încearcă cu disperare să-i mulțumească.

Uite ce te-a făcut serviciul.

Oala se lovește de perete. Boabele de orez se împrăștie pe marmură. Apa umezește tot. La noapte va afla unde este satul Oamenilor Noi. Locul în care cei asemenea ei trăiesc fără stăpâni. Unde Oamenii Noi lucrează doar în folosul lor. Anderson-sama poate spune că oamenii lui vor veni, dar, până la urmă, el întotdeauna va fi natural, și ea va fi un Om Nou, și ea va servi întotdeauna.

Își reprimă impulsul de a strânge orezul de pe jos, de a face ordine pentru Anderson-sama pe când se întoarce. În loc de asta se forțează să privească harababura și să-și recunoască sieși că nu mai e o sclavă. Dacă el vrea orezul îndepărtat de pe podea mai sunt și alții care să-i facă treaba murdară. Ea e altceva. Ceva diferit. Perfectă în felul ei. Și dacă a fost vreodată un șoim priponit, Gendo-sama i-a făcut un serviciu pentru care

ar trebui să-i fie recunoscătoare. I-a tăiat curelele. Acum poate zbura liberă.

E aproape prea ușor să te strecori prin întuneric. Emiko plutește prin mulțimi, cu o culoare nouă și stridentă pe buze, ochii înnegriți și cercei argintii mari și rotunzi care scânteiază la urechile ei.

Ea e un Om Nou și se mișcă printre oameni atât de lin încât aceștia nici măcar nu știu că e printre ei. Râde de ei și lunecă în mulțime, neobservată. Natura ei de modificat are ceva suicidal în ea. Se ascunde în văzul lumii. Nu se teme. Soarta a luat-o în mâinile ei protectoare.

Emiko alunecă prin mulțime, oamenii din jurul ei tresărind când își dau seama că au un modificat în mijlocul lor, un obiect ieșit dintr-o uzină, care acum le invadează și le pătează trotuarele cu obrăznicie, de parcă pământul lor ar putea fi vreodată la fel de pur precum insulele unde a fost ea creată. Emiko strâmbă din nas gândindu-se că până și canalul de scurgere al Niponului ar fi prea bun pentru locul acesta și duhoarea lui aspră. Râde în sinea ei și când observă că este privită își dă seama că a râs prea tare.

În față, printre picioarele megodonților și roabe zărește cămăși albe. Emiko se oprește lângă balustrada unui pod *Khlon*, privind apele și așteptând să treacă primejdia. Își vede reflexia în apa canalului, înconjurată de sclipirea verde a lămpilor din spatele ei. Dacă ar privi îndeajuns de mult licărirea apei ar putea deveni una cu ea, ar putea deveni o doamnă a apei. Oricum,

nu face deja parte dintr-o lume care abia plutește? Ea nu merită să plutească și să se înece lent? Își alungă gândurile pentru că fac parte din vechea Emiko, cea care n-ar putea să o învețe să zboare.

Un bărbat se apropie și se apleacă peste balustradă. Ea nu se uită în sus, dar îi privește reflexia în apă.

– Îmi place să mă uit la cursele cu bărci ale copiilor, spune el.

Ea încuviințează ușor, neavând destulă încredere pentru a vorbi.

– Vezi ceva în apă? De aceea o privești timp îndelungat?

Clatină din cap în loc de răspuns. Uniforma lui albă are o tentă verzuie. Stă aproape de ea, dacă ar întinde mâna ar putea să o atingă. Emiko se întreabă cum ar arăta ochii aceia blânzi în timp ce mâinile sale i-ar atinge fața arzândă.

– Nu trebuie să-ți fie teamă de mine, spune el. E doar o uniformă, tu nu ai făcut nimic rău.

– Nu, șoptește ea. Nu îmi e frică.

– Asta e bine. Unei femei frumoase, atât de frumoase, nu ar trebui să-i fie frică. Face o pauză. Accentul tău este neobișnuit. Când te-am văzut am crezut că ești Chaozhou...

Ea neagă, clătinând din cap, după care tresare.

– Îmi pare rău, sunt japoneză.

– De la fabrici?

Emiko ridică din umeri. Căutătura lui o sfredelește. Se forțează să se întoarcă ușor spre el, fără să tresară, fără nicio zvâcnire, și să-i întoarcă privirea

fermă. E mai bătrân decât a crezut inițial. Vârstă mijlocie, se gândește ea, sau poate că nu. Poate e tânăr și e doar extenuat din cauza muncii sale afurisite. Își înăbușă impulsul de a simți milă pentru el, se luptă cu nevoia genetică din ea de a-l servi chiar dacă el mai degrabă ar vrea să o vadă dezmembrată. Își întoarce privirea din nou spre apă, încet și calm.

– Cum te cheamă?

– Emiko, răspunde ea, ezitând.

– E un nume drăguț. Înseamnă ceva?

– Nimic important.

– Ești modestă pentru o femeie atât de frumoasă.

– Nu, nu e așa. Sunt ur...

Se oprește văzându-l cum o privește și realizează că a uitat de ea. Mișcările au trădat-o. Ochii lui se măresc, mirați. Ea se îndepărtează ușor de el, cu toate pretențiile de umanitate acum uitate.

Privirea bărbatului se înăsprește.

– Scârța-scârța, murmură el.

– A fost o greșeală nevinovată, spune ea, zâmbind cu încordare.

– Arată-mi permisele tale de import.

– Desigur, zâmbește ea. Sunt sigură că sunt pe aici. Desigur.

Emiko se îndepărtează, mișcările iuți trădând fiecare ciudățenie din ADN-ul ei. El o apucă de braț, dar ea se smucește din prinsoarea lui, se răsucește rapid și se întoarce, o rupe la fugă și se pierde în trafic în vreme ce el strigă după ea.

– Opriți-o! Sunt de la minister! Opriți-o! E o modificată.

Întreaga ei ființă încearcă să se oprească și s-o determine să se predea, să îngenuncheze la ordinele lui. Tot ce poate face e să continue să fugă, să se străduiască, în ciuda loviturilor primite de la Mizumi-sensei atunci când era neascultătoare, în ciuda vorbelor veninoase ale lui Mizumi-sensei atunci când îndrăznea să se împotrivească satisfacerii plăcerilor altora.

Obrajii îi ard de rușine, auzind parcă ecourile ordinelor lui Mizumi-sensei, dar mulțimea a înghițit-o deja și valurile de megodonți sunt peste tot în jur, iar el e prea departe pentru a mai putea descoperi pe ce alee se ascunde ea.

E dificil să eviți cămășile albe, dar, în același timp, e un joc pe care Emiko îl înțelege acum. Dacă e rapidă și atentă și dacă lasă un anumit interval între valurile de tensiune bruscă care o străbat, poate scăpa ușor. Se minunează ce mișcări poate face corpul ei atunci când ia viteză, cât de flexibilă devine, ca și cum în sfârșit e fidelă propriei sale naturi. Pregătirea și biciul lui Mizumi-sensei erau menite să îngroape o asemenea conștientizare.

În cele din urmă ajunge la Ploenchit și urcă în turn. Raleigh așteaptă la bar, ca întotdeauna, nerăbdător. Se uită în sus.

– Ai întârziat. Te voi penaliza pentru asta.

Emiko încearcă să nu se simtă vinovată chiar în timp ce-și cere scuze.

– Îmi pare rău, Raleigh-san.

– Schimbă-te repede. Ai clienți VIP în seara asta. Sunt oameni importanți și vor ajunge în curând.

– Voiam să te întreb despre sat.

– Ce sat?

Femeia încearcă să nu-și trădeze gândurile. Oare o mințise? Fusese întotdeauna o minciună?

– Locul unde stau Oamenii Noi.

– Încă-ți mai faci griji pentru asta? Raleigh clatină din cap. Ți-am spus. Câștigă îndeajuns de mult și o să mă asigur că ajungi acolo, dacă asta vrei, zice el și îi arată cabinele de schimb. Acum du-te și aranjează-te.

Emiko vrea să mai spună ceva, dar doar încuviințează. Mai târziu, se gândește ea, când e beat și docil, atunci îi va smulge informația.

În cabină, Kannika se îmbracă deja cu hainele de scenă. Se strâmbă când o vede pe Emiko, dar nu-i spune nimic, în timp ce ea se schimbă și iese să-și ia primul pahar de gheață din seara aceea. Îl bea cu grijă, savurându-i răcoarea, și simte cum o stare de plenitudine o copleșește chiar și în zăduful din turn. Afară, dincolo de ferestrele cu cordoane, orașul strălucește. De la înălțime arată atât de frumos. Dacă nu ar fi fost plin de naturali, ar fi fost posibil chiar să se simtă bine aici. Emiko bea și mai multă apă.

Un freamăt de alarmă și surpriză. Femeile cad în genunchi și își apasă frunțile de pământ, făcând plecăciuni. Emiko li se alătură. Bărbatul cel aspru a venit din nou. Cel pe care l-a adus Anderson-sama. Se uită după Anderson-sama, sperând că e și el acolo, dar nu-l

zărește. Somdet Chaopraya și prietenii lui sunt deja stârniți și beți.

Raleigh se grăbește să-i conducă în sala pentru VIP-uri.

Kannika se furișează în spatele ei.

– Termină-ți apa, *scârța-scârța,* ai treabă.

Emiko își reprimă impulsul de a-i da o replică. Ar fi o prostie din partea ei să o facă. O privește pe Kannika și se roagă să aibă prilejul de a-i plăti înzecit abuzurile atunci când va ști unde este satul.

Sala pentru VIP-uri freamătă de bărbați. Camera are ferestre, dar atunci când ușa e închisă, nu se poate circula și spectacolul e mult mai prost decât atunci când e Emiko pe scenă. În mod normal, răutățile Kannikăi sunt aceleași de fiecare dată. Acum, însă, femeia o conduce în sală, prezentând-o bărbaților, încurajându-i să-i atingă pielea fierbinte, întărâtându-i.

– Vă place de ea? Nu-i așa că e o javră obraznică? Priviți doar. O să vedeți ceva și mai obraznic în seara asta.

Bărbatul important, gărzile sale și prietenii lui râd și își bat joc de ea când o văd, o ciupesc de fund și o trag de sâni, își plimbă degetele pe coapsele ei, și toți sunt entuziasmați de această nouă formă de distracție.

Kannika îi arată masa.

– Sus.

Emiko urcă cu neîndemânare pe suprafața neagră și strălucitoare. Kannika o înghiontește, obligând-o să facă plecăciuni, determinând-o să se încline în față și în spate, în felul ei straniu de modificată, în timp

ce alcoolul curge și mai multe fete li se alătură bărbaților care râd și fac glume în timp ce Emiko le este prezentată, și apoi, ca de fiecare dată, Kannika o ia.

O forțează pe Emiko să se așeze pe masă. Bărbații fac un cerc în jurul lor în timp ce Kannika își începe abuzul. Încet, o lucrează, jucându-se întâi cu sfârcurile ei, după care îi introduce penisul de jadeit între picioare, încurajând reacțiile pentru care Emiko a fost concepută și pe care nu le poate controla chiar dacă luptă cu toată puterea.

Bărbații aclamă starea de degradare a lui Emiko, cerând mai mult, și Kannika, înflăcărată, se gândește la noi și noi torturi. Se așază pe vine peste Emiko, își dezlipește fesele și o încurajează pe fată să-i sondeze adâncimile. Publicul râde în timp ce Emiko se supune și Kannika povestește:

– Ah, da, îi simt limba acum.

Apoi:

– Îți place să-ți bagi limba acolo, micuța mea modificată?

Către public:

– Îi place. Toți modificații ăștia obsceni adoră asta.

Râsetele se întețesc.

– Mai tare, obrăznicătură, mai tare.

Apoi o apasă și mai tare, sufocând-o, stimulând-o pe Emiko să-și dubleze efortul pe măsură ce înjosirea ei crește, încurajând-o să muncească mai mult pentru plăcerea ei. Kannika își alătură mâna limbii lui Emiko, jucându-se, încântată s-o vadă servilă și umilită.

Emiko o aude pe Kannika din nou:

– Vreți să o vedeți? Vă rog.

Mâini o apucă pe Emiko de coapse, îndepărtându-i picioarele astfel încât acum e complet expusă. Degete se joacă cu faldurile ei, penetrând-o. Kannika râde.

– Vreți să i-o trageți? Să o regulați pe modificată? Haideți.

Mâinile ei apucă strâns gleznele lui Emiko, le trage în sus și o expune complet.

– Nu, murmură Emiko, dar Kannika e impasibilă și îi desface larg picioarele.

– Fii o *scârța-scârța* cuminte.

Kannika se așază din nou peste Emiko, prezentându-i umilința publicului.

– Mănâncă orice îi băgați în gură, spune ea și bărbații râd în hohote.

Femeia îi apasă gura și fața și Emiko nu mai vede nimic, doar aude cum Kannika o numește târfă, cățea, jucărie modificată, cu nimic mai bună decât un vibrator.

După care se lasă tăcerea.

Emiko încearcă să se miște, dar Kannika o ține pe masă, sufocată, departe de lume.

– Stai locului, spune Kannika.

Apoi:

– Nu, folosește asta.

Emiko simte cum brațele bărbaților o fixează, degetele lor o împung, o invadează, o penetrează.

– Ungeți-o cu ulei, șoptește Kannika cu exaltare în voce și mâinile ei îi strâng și mai tare gleznele.

Simte o umezeală alunecoasă în anus și apoi o presiune rece. Emiko scoate un geamăt de protest. Presiunea dispare pentru un moment, dar apoi Kannika spune:

– Și mai spuneți că sunteți bărbați? Trageți-i-o! Priviți-o cum se smucește. Urmăriți-i mâinile și picioarele pe măsură ce împingeți. Dați-i ghes să-și facă dansul ei de *scârța-scârța*.

Presiunea revine și acum bărbații o țin mai strâns, ea nu se poate ridica și chestia aia rece se împinge din nou și din nou de fundul ei, o penetrează, o deschide, o umple și Emiko strigă.

Kannika râde.

– Așa, modificato, câștigă-ți pâinea. Poți să te ridici după ce mă faci să vin.

După care Emiko linge din nou, salivând și plescăind ca un câine, disperată, în timp ce ei o penetrează cu sticla de șampanie, o scot din ea și o împing din nou adânc în ea. Bărbații râd în hohote.

– Uitați cum se mișcă.

Lacrimi se formează în ochii lui Emiko atunci când Kannika o forțează să depună și mai mult efort. Șoimul din ea, dacă a existat vreodată, e mort, spânzurat. Nu îi era menit nici să trăiască, nici să evadeze, doar să fie supus. Emiko își dă seama care-i este locul încă o dată.

Întreaga noapte, Kannika o învață care e răsplata supunerii și Emiko promite să asculte ca să pună capăt durerii și violului, promite să servească, să facă

orice doar pentru ca modificata să mai trăiască puțin, iar Kannika râde și iar râde.

Când Kannika termină cu ea, e deja târziu. Emiko stă lipită de un perete, extenuată și distrusă. Rimelul i s-a prelins pe față. În interior, e moartă. *Mai bine mort decât modificat*, se gândește ea. Se uită fără vlagă cum un om începe să mătură clubul. La celălalt capăt al barului, Raleigh își bea whisky-ul și râde. Bărbatul cu mătura se apropie de ea încet. Emiko se întreabă dacă o va mătura și pe ea, laolaltă cu toată mizeria, dacă o va arunca într-un morman de gunoi pentru colecția Baronului Bălegarului. Poate pur și simplu să rămână unde e, să-i lase s-o acopere cu resturi... așa cum ar fi trebuit să facă și Gendo-sama. Ea e un gunoi, înțelege asta acum. Bărbatul o ocolește.

– De ce nu mă arunci și pe mine? spune ea răgușit.

Individul se uită la ea confuz, apoi se întoarce la munca sa, măturând în continuare. Ea își repetă întrebarea.

– Răspunde-mi! strigă ea. De ce nu mă arunci și pe mine?

Cuvintele ei răsună în sala deschisă. Raleigh își ridică privirea și se încruntă. Emiko realizează că a vorbit în japoneză. Își repetă întrebarea, de data aceasta în thailandeză.

– Aruncă-mă, de ce nu? Sunt un gunoi. Aruncă-mă!

Măturătorul tresare și se dă înapoi, zâmbind nesigur. Raleigh se apropie și îngenunchează lângă ea.

– Emiko, ridică-te. Îmi sperii omul de serviciu.

Fata se strâmbă.

– Nu-mi pasă.

– Ba îți pasă.

Îi face un semn înspre ușă, înspre camera privată unde bărbații încă se odihnesc, beau și vorbesc despre ce i-au făcut ei.

– Am un bonus pentru tine. Oamenii ăștia dau bacșișuri mari.

Emiko privește în sus, la el.

– Îi dau bacșiș și lui Kannika?

Raleigh o studiază.

– Nu e treaba ta.

– Ei îi dau triplu? Și mie cincizeci de bahți?

Bătrânul mijește ochii și o previne.

– Nu face asta.

– Sau ce? O arunci pe Emiko într-o groapă de metan? Mă dai pe mâna cămășilor albe?

– Nu mă provoca. Nu vrei să mă enervezi, spune Raleigh și se ridică. Vino să-ți iei banii când termini cu autocompătimirea.

Emiko îl privește cum se întoarce la locul lui de la bar și își ia o băutură. Raleigh îi aruncă o privire, îi spune ceva lui Daeng care zâmbește serviabil și îi toarnă apă cu gheață. Raleigh flutură paharul înspre ea și îl pune pe un teanc de bahți mov, după care se întoarce la băutura lui, aparent ignorând-o. Ce se întâmplă cu fetele modificate atunci când sunt călcate în picioare? Nu auzise niciodată ca vreo modificată să moară. Stăpânii bătrâni mai mor, dar modificatele lor continuă să trăiască. Prietenele ei nu muriseră. Ele erau mai

rezistente. Asta e o întrebare pe care nu i-a pus-o niciodată lui Mizumi-sensei. Emiko se împleticește până la bar și se poticnește, aplecându-se peste el. Bea gheața. Raleigh împinge spre ea teancul de bani. Își termină apa și înghite cuburile, simțind cum răcoarea lor o pătrunde până în măduva oaselor.

– Te-ai interesat?

– În legătură cu ce?

Raleigh joacă solitaire pe bar.

– Despre călătoria în nord.

Îi aruncă o privire cu coada ochiului și își mai ia câteva cărți. Rămâne tăcut pentru o secundă.

– Aia e o treabă dificilă. Nu e ceva ce faci într-o zi.

– Te-ai interesat?

– Da, am întrebat. Nimeni nu pleacă cât timp cămășile albe sunt încă furioase din cauza morții lui Jaidee. Te voi anunța dacă se schimbă situația.

– Vreau să plec în nord.

– Mi-ai zis deja asta. Câștigă destul și se va întâmpla.

– Câștig destul și acum. Vreau să plec.

Lovitura lui Raleigh e rapidă, dar ea o anticipase. E rapidă pentru el, dar nu și pentru ea. Îi urmărește mâna cum se îndreaptă spre fața ei cu aceeași recunoștință slugarnică pe care o simțea atunci când Gendo-sama o ducea să cineze într-un restaurant de lux. Obrazul o ustură și se umflă, amorțit. Îl atinge cu degetele, savurând rana. Raleigh o privește cu răceală.

– O să pleci când spun eu, la dracu'.

Emiko se apleacă încet, lăsând ca lecţia bine meritată să o pătrundă.

– N-ai de gând să mă ajuţi, nu-i aşa?

Raleigh ridică din umeri şi îşi continuă jocul de cărţi.

– Măcar există? întreabă ea.

Bărbatul îi aruncă o privire exasperată.

– Sigur că da. Dacă te face fericită, e acolo. Dar n-o să mai fie dacă mă mai hărţuieşti mult. Acum dispari.

Şoimul atârnă mort. Ea e moartă. Resturi pentru groapa de metan. Carne pentru oraş, putregai pentru lămpile cu gaz. Emiko se holbează la Raleigh. Şoimul zace mort.

Apoi se gândeşte că există lucruri mai rele decât să fii mort. Unele lucruri nici nu se nasc.

Pumnul ei e foarte rapid. Gâtul lui Raleigh e moale.

Bătrânul se rostogoleşte cu mâinile îndreptându-se spre gât, cu ochii măriţi din cauza şocului. Totul se întâmplă cu încetinitorul: Daeng întorcându-se la zgomotul făcut de scaunul care loveşte podeaua, Raleigh întinzându-şi braţele, încercând să respire; omul de serviciu scăpând mătura din mâini; Noi şi Saeng din celălalt capăt al barului, împreună cu oamenii lor, care aşteptau să-l conducă acasă, răsucindu-se brusc, şi toţi se mişcă cu încetinitorul.

Până să atingă Raleigh podeaua, Emiko deja a luat-o la fugă către sala pentru VIP-uri şi către omul care a rănit-o cel mai tare. Bărbatul care stă şi râde cu prietenii lui şi nu se gândeşte deloc la durerea pe care o cauzase.

Emiko izbește ușa de perete. Bărbații se uită la ea, uimiți. Capete se întorc, guri se deschid ca să strige. Gărzile se întind după armele cu arc, dar cu toții se mișcă mult, mult, prea încet. Nici unul dintre ei nu e Om Nou.

CAPITOLUL 30

Pai se furișează în spatele Kanyei și se uită în jos spre satul acoperit de umbre.

– Ăsta e?

Kanya încuviințează și privește spre restul detașamentului care s-a împrăștiat ca să acopere celelalte intrări înspre fermele de creveți unde se obțin crustacee amare și rezistente la apă pentru piețele de pește din Krung Thep.

Casele sunt construite pe plute de bambus ancorate deocamdată, dar când vor veni viiturile, vor pluti, ridicându-se pe măsură ce apa și nămolul vor acoperi lanurile de orez și heleșteiele. Propria ei familie din Mekong folosea ceva similar, cu mulți ani în urmă, înainte de venirea generalului Pracha.

– A fost un indiciu bun, murmură ea.

Ratana era aproape de extaz. O urmă, un indiciu: larve de pește între degetele celui de-al treilea cadavru.

Larve de pește egal ferme de creveți și atunci care sunt singurele ferme care își trimit muncitorii la

Bangkok? Asta însemna că era vorba despre ferme aflate în pragul falimentului. Ceea ce a condus-o spre așezarea aceasta pe jumătate plutitoare, Thomburi, cu toți oamenii ei stând pe marginea digului, pregătiți să dea năvală în întuneric.

Jos, sub ei, câteva lumânări licăresc în casele de bambus. Un câine latră. Cu toții poartă costume de siguranță. Ratana insistase că probabilitatea unei sărituri era mică, dar nu de neglijat. Un țânțar bâzâie pe lângă urechea Kanyei. Ea îl plesnește și își strânge mai bine gluga de la costum pe cap, începând să transpire.

Un râset se aude deasupra heleșteielor cu pești. O familie, adunată la căldura adăpostului lor. Chiar și acum, confruntați cu atâtea greutăți, oamenii încă mai râd. Nu și Kanya. Ceva în ea s-a rupt, se pare.

Jaidee a afirmat întotdeauna că regatul era o țară cu oameni fericiți, ca și în povestea veche despre Tărâmul Zâmbetelor. Dar Kanya nu-și poate aminti când a mai văzut zâmbete atât de largi ca acelea din pozele de la muzeu, de dinainte de Contracție. Câteodată se întreabă dacă oamenii din fotografii se prefăceau, dacă scopul Galeriei Naționale nu era cumva să o întristeze, sau dacă oamenii chiar zâmbeau la un moment dat, pe deplin, și fără teamă.

Kanya își trage masca pe față.

– Trimite-i.

Pai le dă semnalul oamenilor și trupele ei se împrăștie pe creste, coborând spre sat, înconjurându-l, așa cum fac mereu înainte să înceapă să ardă totul.

Când au venit în satul ei, cămășile albe se iviseră dintre două colibe în mai puțin de un minut, cu torțe sâsâind și scânteind în mâini. Ce fac ei acum e diferit. Fără megafoane zgomotoase, fără ofițeri care împroașcă apa care le ajunge până la glezne în timp ce târăsc din casele lor oameni care urlă, și bambusul și WeatherAll-ul nu ard într-o pălălaie portocalie și însuflețită.

Generalul Pracha era însă un om al subtilității. În timp ce semna decrete de instituire a carantinei, îi spusese:

– Jaidee ar fi făcut din asta o situație de urgență, dar noi nu avem suficiente resurse ca să zgândărim cuibul de cobre din Ministerul Comerțului și să ne ocupăm și de asta. Ar putea să folosească chestia asta împotriva noastră. Rezolvați situația fără prea multă vâlvă.

– Bineînțeles, fără prea multă vâlvă.

Un câine începe să latre, înnebunit. E urmat de mai mulți, pe măsură ce se apropie de ei. Câțiva săteni ies pe verande, scrutând întunericul. Observă strălucirea albului în întunericul nopții și își avertizează familiile, în timp ce cămășile albe ale Kanyei se îndreaptă în fugă spre ei.

Jaidee îngenunchează lângă ea, urmărind acțiunea.

– Pracha vorbește despre mine de parcă aș fi fost un soi de megodont care zdrobea lanuri de orez, spune el.

Kanya îl ignoră, dar Jaidee continuă.

– Trebuia să-l fi văzut când eram amândoi cadeți, spune el. Făcea pe el când primeam misiuni pe teren.

Kanya îi aruncă o privire.

– Oprește-te. Doar pentru că ești mort nu înseamnă că trebuie să fii lipsit de considerație.

Ledurile lanternelor cu dinam ale oamenilor ei se trezesc la viață, luminând satul într-o strălucire orbitoare și aspră. Familii fug de colo-colo ca niște găini speriate, încercând să-și ascundă mâncarea și animalele. Cineva încearcă să treacă de cordon, împroșcând apă, plonjând într-un helești și biciuind apa în căutarea malului.... unde mai mulți oameni de-ai Kanyei apar. Bărbatul se învârte în apă în mijlocul unei gropi mocirloase de creveți, încercuit.

– Cum poți să-l consideri șeful tău când amândoi știm cui îi ești loială de fapt? întreabă Jaidee.

– Taci din gură.

– E dificil să fii un cal pe care-l călăresc doi oameni deodată? Amândoi călărindu-te de parcă ai fi...

– Taci!

Pai tresare.

– Ce s-a întâmplat?

– Îmi pare rău, clatină ea din cap. E vina mea. Mă gândeam la ceva.

Bărbatul face un semn spre săteni.

– Cred că te așteaptă.

Kanya se ridică în picioare și coboară toți trei, ea și Pai și Jaidee, neinvitat, dar zâmbind și mulțumit de sine. Kanya are o poză alb-negru a bărbatului mort, o poză developată în laborator de niște degete negre și stângace. Le-o arată fermierilor în lumina ledurilor de la lanterne, pe care le plimbă de la fotografie la fața lor, în încercarea de a prinde un tremur de recunoaștere.

Cu unii, cămășile albe se descurcă doar încruntându-se puțin, dar pescarii nu se lasă speriați atât de ușor. Îi cunoaște bine, intuiește bătăturile de pe mâini, simte izbânda sau eșecul lor în duhoarea heleșteielor. Se vede pe sine în ochii lor și știe că la fel de bine ar putea fi un agent de la o companie de calorii, care vânează gene modificate. Șarada continuă, toți dau din cap, Kanya le luminează ochii. Unul câte unul, își întorc privirea.

Într-un final alege un bărbat și-i flutură poza în fața ochilor.

– Îl cunoști? Nu crezi că rudele lui l-ar putea căuta?

Omul se uită la poză și apoi la uniforma Kanyei.

– Nu are rude.

Kanya tresare, luată prin surprindere.

– Îl cunoști? Cine era?

– E mort, deci?

– Nu pare mort?

Amândoi analizează fotografia fără culoare, fața descompusă a bărbatului.

– I-am spus că sunt lucruri mai bune decât munca în fabrică. Nu m-a ascultat.

– Ai spus că lucra în oraș.

– Așa este.

– Știi unde?

Bărbatul neagă dând din cap.

– Unde locuia?

Îi arată o colibă învăluită în umbre. Kanya le face semn oamenilor ei.

– Puneți-o în carantină.

Își strânge masca și intră, rotind lanterna. E lugubru. Dărăpănat, ciudat și gol. Praful plutește în lumina ledurilor. Gândul că proprietarul e deja mort îi dă o senzație de rău augur. Spiritul bărbatului ar putea fi aici. Fantoma lui înfometată pândind în întuneric, furioasă că e încă în lumea aceasta, că s-a veștejit. Că s-ar putea să fi fost ucis. Kanya atinge puținele lucruri pe care le avea omul și se plimbă prin casă. Nimic. Pășește afară. Orașul se ridică în depărtare, într-un nimb verzui, locul în care a fugit bărbatul atunci când fermele de pești s-au dovedit a fi imposibil de întreținut. Se întoarce la bărbatul cu care a vorbit.

– Ești sigur că nu știi nimic despre fabrica unde lucra?

Omul scutură din cap.

– Nimic? Nici măcar un nume? Orice!

Încearcă să nu lase să i se vadă disperarea. Bărbatul dă încă o dată din cap. Kanya îi întoarce spatele, frustrată și cuprinde cu privirea satul întunecat. Greierii cântă. Cărăbușii de fildeș țârâie fără oprire. Se află în locul potrivit. E atât de aproape. *Unde e fabrica asta?* Gi Bu Sen avea dreptate. Ar trebui să dea foc întregului district industrial. Odinioară, când cămășile albe erau puternice, ar fi fost ușor.

– Vrei să le dai foc acum? spune Jaidee, chicotind lângă ea. Acum mă înțelegi?

Kanya îi ignoră împunsătura. Nu departe, o tânără fată o urmărește cu interes. Când Kanya îi întâlnește privirea, se uită în altă parte. Femeia îl apucă pe Pai de umăr.

– Uită-te acolo.

– Fata? întreabă el uimit.

Kanya deja se îndreaptă spre ea. Fata arată de parcă e pe punctul de a o lua la fugă. Căpitanul îngenunchează, încă departe de ea.

– Tu. Cum te cheamă?

E clar că se dă o luptă în ea. Vrea să fugă, dar Kanya e o autoritate pe care nu poți să o ignori.

– Vino lângă mine. Spune-mi cum te cheamă.

Îi face încă un semn și de data aceasta fata pare să se lase prinsă în laț.

– Mai, șoptește ea.

Kanya ridică poza.

– Tu știi unde lucra omul acesta, nu-i așa?

Mai scutură din cap, dar Kanya știe că minte. Copiii nu știu să mintă. Și Kanya era la fel. Când cămășile albe au întrebat-o unde își ascundea familia ei crapii pentru prăsilă, le-a spus că în sud și ei au pornit spre nord, zâmbind atotcunoscători.

Îi dă poza fetei.

– Înțelegi cât de periculoasă e treaba asta?

Mai ezită.

– O să dai foc satului?

Căpitanul încearcă să-și ascundă noianul de emoții de pe chip.

– Bineînțeles că nu, spune ea/zâmbind liniștitor. Nu-ți face griji, Mai. Știu ce înseamnă frica. Am crescut într-un sat exact ca acesta. Știu cât de greu e. Dar trebuie să mă ajuți să găsesc sursa acestei boli sau vor muri și mai mulți oameni.

– Mi-au cerut să nu spun.

– Şi e foarte bine să ne ascultăm stăpânii. Kanya face o pauză. Dar toţi suntem datori să fim loiali Maiestăţii Sale regina şi ea vrea ca toţi să fim în siguranţă. Regina ar vrea ca tu să ne ajuţi.

Mai ezită, apoi spune:

– Lucrau încă trei oameni la fabrică.

Kanya se apleacă înspre ea, încercând să-şi ascundă nerăbdarea.

– Care fabrică?

Mai şovăie. Căpitanul se apropie şi mai mult.

– Câţi *phii* te vor învinovăţi dacă îi laşi să moară înainte să le permită *kamma* lor să treacă în viaţa următoare?

Mai încă ezită.

– Dacă îi rupem degetele, ne va spune, zice Pai.

Fata pare înspăimântată. Dar Kanya o mângâie.

– Nu trebuie să-ţi fie frică, nu-ţi va face nimic. E un tigru, dar eu îl ţin în lesă. Te rog. Ajută-ne să salvăm oraşul. Ne poţi ajuta să cruţăm Krung Thepul.

Fata îşi întoarce privirea către Bangkok, către strălucirea oraşului care se întinde peste ape.

– Fabrica e închisă acum. Tu ai închis-o.

– Atunci e bine, dar trebuie să fim siguri că boala nu se întinde. Cum se numeşte fabrica?

Răspunsul vine cu ostilitate.

– SpringLife.

Kanya se încruntă, încercând să-şi amintească numele.

– O companie de arcuri cinetice? O companie a chinezilor din Chaozhou?

Mai scutură din cap.

– Nu, e a unui *farang*. Un *farang* foarte bogat.

Kanya se așază lângă ea.

– Spune-mi mai multe.

CAPITOLUL 31

Anderson o găsește pe Emiko cuibărită lângă ușa lui și deodată perspectiva unei nopți liniștite devine incertă.

În ultimele zile muncise cu frenezie pentru a pregăti invazia, tot planul năruindu-se deoarece nu se așteptase să îi fie blocat accesul în propria fabrică. Planificarea proastă dusese la pierderea altor câtorva zile încercând să găsească o rută sigură spre localitatea SpringLife fără să fie prins de numeroasele patrule ale cămășilor albe care închideau districtul industrial. Dacă nu ar fi descoperit ruta de scăpare a lui Hock Seng, s-ar mai furișa și acum pe străduțele din spatele fabricii, încercând să caute o cale de acces.

Dar așa, Anderson se strecurase pe nesimțite, desfăcând obloanele birourilor SpringLife, abătut, cu o gheară atârnată peste umăr, mulțumindu-i în gând bătrânului nebun care furase toți banii pentru plățile curente ale companiei cu doar câteva zile înainte.

Fabrica puțea. Bazinele cu alge intraseră în putrefacție, dar nimic nu se mișca în întuneric și pentru asta era recunoscător. Dacă oamenii ministerului ar fi postat gărzi și înăuntru... Anderson își acoperise gura cu mâna, furișându-se spre holul principal și către liniile de producție. Mirosul greu de putregai și de balegă de megodont devenea tot mai puternic.

Acoperit de umbra ramelor cu alge și de mânerul presei hidraulice, Anderson examinase podeaua. Putoarea se întețea în apropierea bazinelor cu alge, un damf de vacă moartă intrată în descompunere. Duhoarea ultimului stadiu din planul optimist a lui Yates pentru sursa de energie a viitorului.

Anderson îngenunchiase și îndepărtase algele uscate de pe un canal de scurgere. Pipăise marginile, încercând să apuce de ceva. Îl ridicase și bucata de metal se desprinsese cu un scârțâit. Rotise grătarul greu, încercând să facă cât mai puțin zgomot, și îi dăduse drumul pe podea cu un zăngănit. Se întinsese pe jos, rugându-se să nu dea de vreun șarpe sau de un scorpion și își afundase mâna în deschizătură. Degetele bâjbâiau în beznă, încovoindu-se mai adânc în întunecimea umedă.

Pentru o clipă s-a temut că s-a desprins și a alunecat în jgheab și prin canalele de scurgere, spre pompele regelui Rama, dar apoi atinsese ceva ca de mușama. Scosese obiectul căutat, zâmbind. Un registru de coduri pentru circumstanțe în care nu credea vreodată că se va afla.

În bezna din birou formase numerele și alertase operatori din Myanmar și India, trimițând secretarele

în căutarea unor coduri care nu mai fuseseră folosite de la conflictul cu Finlanda.

Două zile mai târziu stătea pe insula plutitoare Koh Angrit, punând la punct ultimele detalii cu liderii detașamentelor de comando din complexul AgriGen. Urma să primească armamentul în câteva zile, iar echipele operative se pregăteau deja. Banii fuseseră trimiși, aur și jad care aveau să-i convingă pe generali să treacă în cealaltă tabără și să-l abandoneze pe bătrânul lor prieten generalul Pracha.

Și acum, cu toate pregătirile încheiate, se întoarce în oraș ca să o găsească pe Emiko stând ghemuită la ușa lui, arătând jalnic și plină de sânge. Când îl vede, îi sare în brațe, plângând în hohote.

– Ce cauți aici? șoptește Anderson.

Sprijinind-o de el, deschide ușa și o îndeamnă să intre. Pielea îi arde și e plină de sânge. Tăieturi îi crestează fața și brațele. Bărbatul închide ușa, grăbit.

– Ce ți s-a întâmplat?

O desprinde de el și încearcă să o examineze. E un focar de sânge, dar rănile de pe față și brațe nu explică petele lipicioase de sânge de pe haine.

– Al cui e sângele ăsta?

Ea scutură din cap și începe să plângă.

– Hai să te curățăm.

O conduce în baie, dă drumul jetului de apă rece și o pune sub el. Emiko tremură și se uită în jur, cu fierbințeală și panică în privire. Arată pe jumătate nebună. Încearcă să-i dea jos jacheta, să scape de hainele însângerate, dar ea se trage, înfuriată.

– Nu! strigă ea, și îl lovește cu mâna.

El sare în spate, atingându-și obrazul.

– Ce naiba?!

O privește șocat. *La dracu', cât de rapidă e.* Rana îl ustură. Mâna îi e pătată de sânge.

– Ce naiba ai?

Licăritul animalic din privirea ei dispare. Îl privește absentă și pare să se adune.

– Îmi pare rău, murmură ea. Îmi pare foarte rău. Se prăbușește și se ghemuiește sub apă. Îmi pare rău, atât de rău.

Începe să vorbească în japoneză.

Anderson îngenunchează lângă ea, hainele umezindu-i-se de la jetul de apă.

– Nu-ți face griji, spune el cu blândețe. Hai să scăpăm de hainele astea, ce zici? Îți dau altceva să pui pe tine. În ordine? Poți să faci asta?

Emiko încuviințează fără vlagă. Își dă jos haina. Își desface *pha-sin*-ul. Se încolăcește, despuiată, sub apa rece. El o lasă în baie, ia hainele, le face pachet și coboară pe scări, în întuneric. E plin de oameni pe stradă. Anderson îi ignoră, și se grăbește, la adăpostul umbrelor, spre un *khlong*. Aruncă hainele pline de sânge în apă, unde peștii cu capul ca de șarpe și crapii boddhi le vor devora cu o determinare obsesivă. Apa se tulbură și peștii fac praf hainele, înnebuniți de mirosul de sânge.

Până să se întoarcă în apartament, Emiko iese de la duș și părul negru îi stă lipit de față, arătând ca o creatură mică și înfricoșată. Bărbatul se duce la

dulăpiorul cu medicamente, îi toarnă spirt pe răni și le unge cu antivirale. Fata nici nu crâcnește. Unghiile îi sunt rupte și distruse. Vânătăi îi acoperă trupul. În pofida faptului că era plină de sânge, rănile nu par adânci.

– Ce s-a întâmplat? o întreabă el, blajin.

Ea se strânge ghem lângă el.

– Sunt singură, suspină ea. Nu există niciun loc pentru Oamenii Noi.

Emiko începe să tremure din ce în ce mai tare.

El o trage înspre el și îi simte fierbințeala pielii.

– Totul e bine, lucrurile se vor schimba în curând. Totul va fi diferit.

– Nu. Nu cred asta, spune ea și clatină din cap.

O clipă mai târziu, adoarme, respirând liniștit, corpul ei detensionându-se.

Anderson se trezește brusc. Ventilatorul s-a oprit, a rămas fără jouli, iar el e plin de broboane de sudoare. Emiko geme și se foiește lângă el. E un cuptor de foc. Se răsucește și se ridică. O briză ușoară bate dinspre mare în apartament, calmându-l. Scrutează întunecimea orașului prin plasele de țânțari. Tot metanul a fost închis pentru noapte. În depărtare, dinspre ocean, se văd câteva licăriri de la comunitățile din Thonburi, de la fermele de pește unde fermierii plutesc de la o genă modificată la alta într-o încercare perpetuă de a supraviețui.

Cineva bate la ușă cu insistență. Emiko deschide ochii.

– Ce se întâmplă?

– E cineva la uşă.

Încearcă să se ridice din pat, dar ea îl prinde de mână, zgâriindu-l cu unghiile rupte.

– Nu deschide! şopteşte fata.

Pielea ei e palidă în lumină lunii, ochii măriţi de teamă.

– Te rog.

Loviturile în uşă se înteţesc şi devin bufnituri insistente.

– De ce nu?

– Eu... Sunt cămăşile albe.

– Cum?

Inima i se opreşte pentru o clipă.

– Te-au urmărit până aici? De ce? Ce s-a întâmplat?

Fata clatină din cap cu jale. Anderson o priveşte, întrebându-se peste ce soi de animal a dat.

– Ce s-a întâmplat de fapt în noaptea asta?

Ea nu răspunde. Privirea îi rămâne fixată pe uşă, în timp ce loviturile continuă. Anderson se ridică şi se grăbeşte spre intrare.

– O clipă! Sunt dezbrăcat! strigă el.

– Anderson!

Vocea de după uşă e a lui Carlyle.

– Deschide! E important!

Bărbatul se întoarce şi se uită la Emiko.

– Nu sunt cămăşile albe. Acum ascunde-te.

– Nu?

Pentru o fracţiune de secundă chipul i se relaxează, dar destinderea dispare la fel de repede precum a apărut.

– Te înșeli, scutură ea din cap.

Anderson îi aruncă o privire aspră.

– Ai intrat într-o încurcătură cu cămășile albe? De la ei ai toate tăieturile alea?

Ea clatină din cap, distrusă, dar nu spune nimic. Doar se ghemuiește defensiv.

– Pentru numele lui Iisus și al lui Noe.

Anderson scoate câteva haine din dulap și i le aruncă, daruri pe care i le cumpărase ca să-i demonstreze afecțiunea pe care i-o poartă.

– Poate că tu ești dispusă să recunoști tot, dar eu nu vreau să-mi stric reputația. Îmbracă-te și ascunde-te în dulap.

Ea clatină din cap din nou. Anderson încearcă să-și îndulcească tonul vocii, dar se simte de parcă ar vorbi cu o bucată de lemn. Îngenunchează și o apucă de bărbie, întorcându-i fața spre el.

– E un asociat de-al meu, nu are nicio legătură cu tine. Dar vreau să te ascunzi până pleacă. Înțelegi? Doar pentru puțin timp, până pleacă. Nu vreau să ne vadă împreună, s-ar putea să folosească asta în beneficiul lui.

Încet, ea începe să se concentreze și privirea hipnotizată și fatalistă dispare. Carlyle bate din nou în ușă. Privește cu ochii tremurânzi spre intrare, apoi înspre Anderson.

– Sunt cămășile albe, șoptește ea. Sunt mulți. Îi aud.

Dintr-odată pare să se adune.

– Sunt cămășile albe. N-o să ajute la nimic dacă mă ascund.

Anderson se luptă cu dorința de a urla la ea.

– Nu sunt cămășile albe.

Bubuiturile continuă.

– Deschide dracului odată, Anderson!

– Un moment, strigă el.

Își trage pe el o pereche de pantaloni, aruncându-i lui Emiko o privire scurtă.

– Nu sunt nenorocitele de cămăși albe. Carlyle mai degrabă și-ar tăia gâtul decât să se încurce cu cămășile albe.

– Grăbește-te naibii! se aude vocea lui Carlyle.

– Vin, vin.

Se întoarce spre ea și îi poruncește:

– Ascunde-te. *Acum.*

Nu mai e o rugăminte, ci un ordin care îi activează moștenirea genetică și antrenamentul. Corpul i se moleșește și apoi se trezește brusc la viață.

– Da, dă ea din cap, voi face precum spui.

Se îmbracă, mișcările ei fragmentate sunt rapide, aproape ca o ceață. Pielea ei strălucește în timp ce trage pe ea o bluză și o pereche de pantaloni largi. Deodată e uimitor de rapidă, se mișcă fluid, e stranie și neașteptat de grațioasă.

– Nu folosește la nimic să mă ascund, spunea ea și o ia la fugă înspre balcon.

– Ce faci?

Emiko se răsucește și îi zâmbește, pe punctul de a spune ceva, plonjează peste balustradă și dispare în întuneric.

– Emiko! strigă el, fugind spre balcon.

Dedesubt, nu se vede nimic, nicio ființă, nu se aude niciun țipăt, nicio bufnitură, nimeni nu obiectează atunci când ea se lovește de pământ. Nimic. Doar spațiu gol. De parcă noaptea ar fi înghițit-o pe de-a-ntregul. Iar se aud lovituri în ușă.

Inima îi explodează în piept. Unde a dispărut? Cum a făcut asta? Nu e omenesc. A fost atât de rapidă, atât de hotărâtă. Într-un moment era pe balcon și în următorul dispăruse. Anderson cercetează întunericul. Nu avea cum să sară pe alt balcon, era imposibil, și totuși... A căzut? E moartă?

Ușa se sfarmă. Anderson se răsucește brusc. Carlyle intră, împleticindu-se.

– Ce naib...?

Panterele Negre se răspândesc peste tot, împingându-l pe Carlyle. Armurile de luptă strălucesc în lumina slabă, umbre militare. Unul din soldați îl apucă pe Anderson, îl răsucește și îl împinge într-un perete. Mâini îl percheziționează. Încearcă să se opună și fața îi e izbită de zid. Mai mulți bărbați intră în apartament. Ușile sunt trântite de pereți, făcute țăndări. Aude zgomotul produs de bocancii lor pe podea. O avalanșă de oameni. Geamurile sunt sparte, farfuriile din bucătărie transformate în cioburi.

Anderson își lungește gâtul încercând să vadă ce se întâmplă. O mână îl apucă de păr și îi izbește din nou fața de perete. Gura i se umple de sânge și de durere. Și-a mușcat limba.

– Ce dracu' credeți că faceți? Știți cine sunt eu?

Se oprește în timp ce Carlyle e aruncat pe jos lângă el. Vede acum că bărbatul e legat și o mulțime de vânătăi îi înfloresc pe față. Un ochi e tumefiat și închis și are cruste negre de sânge pe arcadă. Părul lui șaten e năclăit de sânge.

– Hristoase!

Soldații îi duc mâinile la spate și i le leagă. Îl prind de păr și îl zgâlțâie. Unul din ei urlă la el, dar vorbește atât de rapid încât nu-l poate înțelege. Soldatul se înfurie, țipând la el, cu ochii bulbucați, și picături de salivă îi împroașcă fața lui Anderson. Într-un final, Lake înțelege un cuvânt: *scârța-scârța.*

– *Unde e fata modificată? Unde e? Unde? Unde?*

Panterele îi distrug locuința. Deschid încuietorile și sparg ușile cu patul puștilor. Mastifi uriași modificați intră în apartament, lătrând și salivând, amușinând peste tot, încercând să-și adulmece prada. Un soldat urlă la el, un soi de căpitan.

– Ce se întâmplă? întreabă Anderson. Am prieteni...

– Nu atât de mulți.

Akkarat pășește înăuntru.

– Akkarat!

Anderson încearcă să se întoarcă înspre el, dar Panterele îl țintuiesc de perete.

– Ce se întâmplă?

– Asta vrem să aflăm și noi de la tine.

Ministrul urlă la soldații care îi răscolesc apartamentul lui Anderson, dându-le ordine în thailandeză. Anderson stă cu ochii închiși, recunoscător, mulțumindu-i lui Dumnezeu că fata nu s-a ascuns în

dulap, așa cum îi ceruse el. Dacă era găsit cu ea, prins... Una dintre Pantere se întoarce, aducând arma cu arc a lui Anderson. Akkarat se strâmbă, cu silă.

– Ai un permis pentru arma asta?

– Noi punem la cale o revoluție și tu mă întrebi de permise?

Akkarat le face un semn oamenilor săi. Anderson e izbit din nou de perete. Țeasta îi explodează de durere. Camera se întunecă și genunchii îl lasă. Se clatină, abia ținându-se pe picioare.

– Ce naiba se întâmplă?

Ministrul se întinde după pistol. Îl ridică și îl armează, arma părând masivă în pumnul lui.

– Unde e fata?

Anderson scuipă sânge.

– Ce-ți pasă ție? Nu ești o cămașă albă sau vreun grahamit.

Panterele îl lovesc cu putere de perete. Punctulețe colorate încep să-i împânzească vederea.

– De unde a venit? întreabă Akkarat.

– E japoneză! Din Kyoto, cred!

Ministrul îi pune pistolul la cap.

– Cum ai reușit s-o bagi în țară?

– *Ce?*

Akkarat îl lovește cu patul pistolului. Lumea se întunecă... Un șuvoi de transpirație îi curge pe față. Anderson gâfâie și bolborosește. Stă pe podea, cu Akkarat ținându-i arma la gât, obligându-l să se ridice în picioare. Anderson se clatină și se sufocă din cauza presiunii.

– Cum ai adus-o în țară? repetă Akkarat.

Ochii îl ustură de la sânge și transpirație. Clipește și scutură din cap.

– Nu eu am adus-o, spune Anderson și scuipă sânge. Era un rebut din Japonia. Cum aș putea eu să fac rost de o modificată?

Akkarat zâmbește și le spune ceva oamenilor săi.

– O modificată în scopuri militare e un rebut japonez? Nu cred, clatină el din cap.

Îl izbește pe Anderson între coaste cu patul armei. O dată, de două ori. Fracturându-i coastele. Anderson urlă și se încovoaie, tușind și trăgându-se în spate. Akkarat îl ridică în picioare.

– Ce caută o modificată-militar în orașul Ființelor Divine?

– Nu e soldat, protestează Anderson. E doar o secretară... era...

Expresia de pe chipul lui Akkarat nu se modifică. Îl întoarce pe Anderson cu fața la perete, zdrobindu-i oasele. Lake e convins că are maxilarul rupt deja. Simte cum Akkarat îi depărtează degetele. Încearcă să-și strângă mâna pumn, știind ce urmează, dar ministrul e puternic. Pe Anderson îl furnică pielea, se simte neajutorat. Degetele lui se încovoaie în prinsoarea lui Akkarat și apoi trosnesc. Lake urlă, cu fața la perete, ținut de ministru. Când nu se mai tânguie și nu mai tremură, Akkarat îl prinde de păr și îi trage capul pe spate ca să-l poată privi în ochi. Vocea îi e calmă.

– E o modificată militar, e o ucigașă, și tu i-ai prezentat-o lui Somdet Chaopraya. Unde e acum?

– O ucigașă? clatină el din cap, încercând să gândească limpede. Dar ea e un nimic, un rebut Mishimoto, un gunoi japonez...

– Ministerul Mediului are dreptate într-o privință. Voi, animalele de la AgriGen, nu sunteți de încredere. Ați prezentat-o ca pe o jucărie sexuală și i-ați arătat-o protectorului reginei, într-un mod foarte convenabil.

Akkarat se apleacă înspre el, cu privirea plină de mânie.

– La fel de bine puteați să-i ucideți și pe membrii Casei Regale.

– Dar nu e cu putință!

Anderson nici nu mai încearcă să-și mascheze isteria din voce. Degetele rupte îi pulsează și gura i se umple din nou de sânge.

– Ea e doar un gunoi, n-ar fi fost în stare de așa ceva. Trebuie să mă crezi.

– A omorât trei bărbați și le-a ucis și gărzile. Opt bărbați antrenați. Dovada asta e incontestabilă.

Deodată și-o amintește pe Emiko ghemuită la ușa lui, cu hainele pline de sânge. *Opt oameni?* Își amintește cum a dispărut de pe balcon, cum s-a scufundat în întuneric ca un spirit. *Dacă au dreptate?* se gândește.

– Trebuie să fie o altă explicație. E doar o nenorocită de modificată. Astea nu fac altceva decât să se supună.

Emiko, în patul lui, ghemuită. Plângând. Corpul ei zdrobit și zgâriat.

Anderson trage o gură de aer și încearcă să-și controleze vocea.

– Te rog, trebuie să mă crezi. Nu ne-am juca niciodată cu asemenea chestiuni. AgriGen nu are nimic de câștigat din moartea lui Somdet Chaopraya. Nimeni nu are de câștigat din asta. Treaba asta conduce direct în mâinile Ministerului Mediului. Noi avem doar de profitat dintr-o legătură convenabilă cu Somdet Chaopraya.

– Și totuși i-ai prezentat-o pe criminală.

– Dar e o nebunie ce spui. Cum ar putea cineva să aducă o modificată-soldat aici și s-o țină în lanțuri atâta vreme? Fata e aici de ani buni, întreabă pe oricine. O să afli, le-a mituit pe cămășile albe s-o lase în pace, și papa-său al ei are spectacolul acela cu ea de mult timp...

Anderson se bâlbâie, dar vede că Akkarat îl ascultă cu atenție. Furia rece din ochii lui a dispărut și a fost înlocuită de rațiune. Lake scuipă sânge și îl privește pe ministru.

– Da, eu i-am prezentat-o, dar asta doar pentru că auzisem de reputația lui Somdet Chaopraya. Toată lumea o știe.

Tresare, observând un nou val de mânie în privirea lui Akkarat.

– Ascultă-mă. Cercetează treaba asta și o să afli că nu e vina noastră. Trebuie să fie o altă explicație, noi nu am avut habar... face o pauză, obosit. Doar investighează.

– Nu putem. E cazul Ministerului Mediului.

– *Cum?* Anderson nu-și poate ascunde uimirea. Din a cui autoritate?

– Faptul că e o modificată o face cazul ministerului lor. E o invazivă.

– Și crezi că eu sunt în spatele afacerii ăsteia? Când jigodiile alea sunt cei care o anchetează?

Anderson se gândește la implicații, căutând motive, justificări, orice îi poate câștiga puțin timp.

– Nu poți avea încredere în ei. Pracha și oamenii lui... face o pauză, gândindu-se. Pracha ne-ar întinde o capcană. Ar face-o într-o secundă. Poate că a aflat de planurile noastre, poate că demarează o acțiune împotriva noastră chiar acum. Și se folosește de treaba asta ca motiv. Dacă ar ști că Somdet Chaopraya era împotriva sa...

– Planurile noastre sunt confidențiale, spune Akkarat.

– Nimic nu e secret. Nu la scara la care o facem noi. Poate că unul din generali a cedat și i-a mărturisit tot vechiului său prieten, Pracha. Și trei dintr-ai noștri au fost asasinați și noi stăm și ne învinuim unii pe alții.

Akkarat se gândește o secundă. Anderson așteaptă, cu respirația întretăiată. Într-un final, ministrul clatină din cap.

– Nu. Pracha nu ar ataca niciodată Casa Regală. E un gunoi, dar totuși e thailandez.

– Dar nici eu nu sunt de vină! strigă el și se uită în jos, spre Carlyle. Nu am fost noi! Trebuie să fie o altă explicație.

Începe să tușească, cuprins de panică, și tusea se transformă într-un spasm necontrolat. Până la urmă

se oprește. Îl dor coastele. Scuipă sânge și se întreabă dacă nu cumva s-a pricopsit și cu un plămân perforat de pe urma bătăii. Privește în sus, spre Akkarat, încercând să-și aleagă cu grijă cuvintele. Să le facă să conteze, să pară rezonabil.

– Trebuie să fie o cale prin care să aflăm ce s-a întâmplat cu adevărat cu Somdet Chaopraya. Vreo legătură, ceva.

O Panteră se apleacă și-i șoptește ceva lui Akkarat. Anderson are impresia că-l recunoaște de la o petrecere de pe barjă. Unul din oamenii lui Somdet Chaopraya. Un om aspru cu un chip sălbatic și căutătură fixă. Bărbatul continuă să murmure la urechea ministrului. Acesta încuviințează scurt.

– *Khap*.

Le spune oamenilor să-i ducă pe Anderson și pe Carlyle în cealaltă cameră.

– În ordine, *Khun* Anderson. Vom vedea ce putem afla.

Anderson e împins pe podea lângă Carlyle.

– Faceți-vă confortabili, spune Akkarat. Oamenii mei au la dispoziție douăsprezece ore pentru a afla ceva. Ați face bine să vă rugați zeului aceluia grahamit pe care-l idolatrizați ca povestea voastră să se confirme.

Anderson e cuprins de un val de speranță.

– Căutați să aflați tot ce se poate. O să vezi că nu am fost noi. O să vezi. Își suge buza spartă. Fata nu e decât o jucărie japoneză. Altcineva e responsabil pentru treaba asta. Cămășile albe încearcă să ne asmută

unul împotriva celuilalt. Fac pariu că ei sunt de vină, și vin după noi acum.

– Vom vedea.

Anderson își sprijină capul de perete, și simte cum pielea i se înfierbântă, umplându-se de adrenalină și vigoare tumultuoasă. Mâna îi pulsează și degetele rupte îi atârnă, inutile. Timp. A obținut mai mult timp. Acum trebuie doar să aștepte și să găsească încă o portiță de scăpare. Tușește din nou, cutremurându-se din cauza durerii din coaste.

Lângă el, Carlyle geme, dar nu se trezește. Anderson tușește și se holbează la perete, încercând să se reculeagă pentru următoarea rundă a înfrumusețării cu Akkarat. Dar în timp ce analizează eventualele portițe de scăpare, o altă imagine îi tot apare în minte: Emiko fugind spre balcon și plonjând în întuneric, mai rapidă decât și-ar fi putut imagina el, o umbră grațioasă și sălbatică. Rapidă și calmă. Și chiar și la viteza aceea, terifiant de frumoasă.

CAPITOLUL 32

Un val de fum se ridică în jurul Kanyei. Au mai descoperit încă patru cadavre pe lângă cele deja găsite în spitale. Boala se întinde mai repede decât se aşteptase. Gi Bu Sen sugerase că aşa se va întâmpla, dar numărul tot mai mare de cadavre o îngrozeşte.

Pai se plimbă pe marginea unui iaz cu peşti. Au aruncat saci întregi de sodă caustică şi clor acolo. Toţi sunt înconjuraţi de valuri de miros înţepător care îi fac să tuşească. Întregul loc duhneşte a frică.

Îşi aminteşte alte heleşteie distruse în acest mod, alţi oameni îngrămădiţi unii în alţii în timp ce cămăşile albe băteau satul în lung şi-n lat, arzând tot, arzând, arzând. Închide ochii. Cum a urât cămăşile albe atunci. Era inteligentă şi înflăcărată şi *jao por*-ul local a trimis-o în capitală ca să se înroleze în rândul cămăşilor albe, să lucreze pentru ei, să intre pe sub pielea lor. Un naş provincial care ţinea legătura cu duşmanii cămăşilor albe, care voia răzbunare pentru uzurparea puterii sale.

O mulțime de alți copii au plecat spre sud cu aceleași instrucțiuni, pentru a cerși la ușile ministerului. Dintre cei cu care venise, ea era singura care a urcat atât de mult în rang, dar mai sunt și alții, alții ca ea, infiltrați printre ei. Alți copii înveninați și loiali.

– Te iert, murmură Jaidee.

Kanya clatină din cap și îl ignoră. Îi face semn lui Pai să astupe iazurile. Dacă au noroc, satul va înceta să existe. Oamenii ei lucrează rapid, nerăbdători să plece de acolo. Cu toții poartă măști și costume, dar în căldura infernală acestea devin mai mult instrumente de tortură decât scuturi de protecție.

Fumul caustic se întețește. Sătenii plâng. Mai o fixează pe Kanya cu privirea, inexpresivă. E un moment crucial pentru copilă. Amintirea acestei zile i se va înfige ca un os de pește în gât; nu se va elibera niciodată de ea.

Kanya e cu inima alături de ea. *Dacă ai putea să înțelegi.* Dar e imposibil pentru cineva atât de tânăr ca ea să cuprindă cu mintea brutalitățile cenușii ale vieții.

Dacă eu aș fi înțeles.

– Căpitane Kanya!

Se întoarce. Un bărbat vine înspre ea, pe marginea digului, împotmolindu-se în noroiul din lanurile de orez, împleticindu-se printre lăstarii verzui. Pai îl privește cu atenție, dar Kanya îi cere să plece. Mesagerul ajunge la ea, cu respirația tăiată.

– Buddha îți zâmbește, și ministerului la fel.

Așteaptă ca ea să spună ceva, ezitând.

– Acum?

Kanya se holbează la el. Se uită înspre satul care arde.

– Ai nevoie de mine acum?

Tânărul se uită în jur, emoționat, surprins de răspunsul ei. Kanya dă din mâini, nerăbdătoare.

– Spune-mi. Acum?

– Buddha îți zâmbește, și ministerul la fel. Toate drumurile încep în inima Krung Thepului. Toate drumurile.

Kanya face o grimasă și își cheamă locotenentul.

– Pai! Trebuie să plec.

– Acum? Își maschează uimirea și se îndreaptă spre ea.

– E ceva ce nu suportă amânarea, dă ea din cap și arată înspre casele de bambus care ard. Încheiați voi aici.

– Cu sătenii ce facem?

– Țineți-i aici. Aduceți mâncare. Dacă nu se mai îmbolnăvește nimeni săptămâna asta, am terminat cu molima.

– Crezi că avem noi norocul ăsta?

Kanya își înăbuși un zâmbet, gândindu-se cât de straniu e să liniștească pe cineva cu experiența lui Pai.

– Putem spera, cel puțin.

Îi face un semn tânărului.

– Hai să mergem.

Îi aruncă o privire lui Pai.

– Ne întâlnim la minister după ce termini aici. Mai avem un loc căruia să-i dăm foc.

– Fabrica *farangului*?

Kanya aproape că zâmbește, văzând cât e de nerăbdător.

– Nu putem lăsa sursa necurățată. Nu asta e datoria noastră?

– Ești noul Tigru! exclamă el și o bate pe umăr. Apoi își amintește care e poziția lui și face o plecăciune pentru a-și scuza comportamentul și se grăbește spre sat.

– Noul Tigru, murmură Jaidee lângă ea. Foarte bine pentru tine.

– E vina ta. Tu i-ai obișnuit să aibă printre ei o persoană radicală.

– Și te-au ales pe tine?

– Aparent e de-ajuns să duci o torță aprinsă, oftează ea.

Jaidee râde.

Un scuter cu arc cinetic o așteaptă pe cealaltă parte a digurilor. Băiatul se urcă pe el și așteaptă ca ea să vină în spatele lui și apoi pornesc pe străzile orașului, croindu-și drum printre biciclete și megodonți. Claxonul micuț cu aer își face datoria. Orașul trece rapid pe lângă ei. Vânzători de pește, negustori de pânză, comercianți cu amuletele lor Phra Seub de care Jaidee obișnuia să-și bată joc și din care are și Kanya una, pe care o ține ascunsă, aproape de inima ei, pe un lanț subțire.

– Cauți să intri în grațiile prea multor zei, remarcase Jaidee atunci când ea își atinsese amuleta înainte de a pleca din sat.

Kanya îi ignorase ironia și murmurase rugăciuni către Phra Seub, cerând protecția pe care știa că nu o merită.

Scuterul încetinește și ea sare jos. Marginile filigranate ale altarului Coloanei Orașului strălucesc în lumina răsăritului de soare. În jur, femeile vând buchete de gălbenele pentru ofrande. Incantațiile călugărilor răsună peste zidurile albicioase și se alătură muzicii de dans *khon*. Tânărul dispare înainte ca ea să-i mulțumească. Unul din numeroșii care-i datorează o favoare lui Akkarat. Probabil că scuterul e un dar de la el, iar loialitatea a fost prețul plătit.

– Și tu ce primești, dragă Kanya? întreabă Jaidee.

– Știi ce, bâiguie ea. Primesc ce am jurat că voi primi.

– Și încă îți dorești asta?

Ea nu-i răspunde și trece de poarta altarului, către interior. Chiar și în zorii zilei, lăcașul forfotește de adulatori, oameni care se prosternează în fața statuilor lui Buddha și a altarului lui Phra Seub, comparabil doar cu cel de la minister. Pământul se cutremură din cauza mulțimii de oameni care oferă jertfe de flori și fructe, care încearcă să-și schimbe norocul cu ajutorul bețișoarelor de divinație, și călugării cântă, apărând orașul cu rugăciunile și amuletele lor și cu panglica de *saisin* care se întinde de la altar la diguri și la pompe. Panglica sacră tremură în lumina cenușie, agățată cât mai sus pe străzile principale, întinzându-se pe mai mulți kilometri din inima binecuvântată a altarului spre pompe, înconjurând zidurile. Psalmodierea călugărilor e un zumzăit constant care apără Orașul

Fiinţelor Divine de valurile de primejdii care caută să-l înghită.

Kanya îşi cumpără tămâie şi ofrande de alimente, le duce la răcoarea coloanei din altar, apoi coboară scările de marmură. Îngenunchează în faţa coloanei din oraşul vechi Ayutthaya, apoi în faţa coloanei din Bangkok. Locul de unde pornesc toate drumurile. Inima oraşului Krung Thep şi casa spiritelor care îl protejează. Dacă stă în pragul altarului şi priveşte spre diguri poate vedea cât se mult s-au ridicat stăvilarele. E clar că sunt adâncite în baia de apă. Sunt expuse din toate părţile. Altarul... aprinde tămâia şi îşi aduce omagiile.

– Nu te simţi ca o ipocrită, să vii aici, dintre toate locurile, la mâna Ministerului Comerţului?

– Taci din gură, Jaidee.

Tigrul îngenunchează lângă ea.

– Măcar ai pus nişte fructe bune.

– Taci.

Vrea să se roage, dar cu Jaidee tachinând-o, e imposibil. Un minut mai târziu renunţă să mai încerce şi iese afară în lumina dimineţii şi în căldura toridă. Narong e acolo, rezemându-se de un stâlp, urmărind dansul *khon*-ilor. Se aude zgomot de tobe şi dansatorii îşi continuă piruetele stilizate, cu vocile ridicate şi cristaline, concurând cu zumzetul monoton al călugărilor din partea cealaltă a curţii interioare. Kanya i se alătură. Narong ridică o mână.

– Aşteaptă până termină.

Kanya își reprimă sentimentul de iritare și-și găsește un loc, privind desfășurarea poveștii lui Rama. Într-un final, Narong încuviințează, satisfăcut.

– E bună, nu-i așa?

Își înclină capul spre altar.

– Ți-ai adus omagiile?

– Are vreo importanță?

Alte câteva cămăși albe se îngrămădesc în complex, aducându-și ofrandele. Rugându-se pentru o promovare sau pentru misiuni mai bine plătite, rugându-se pentru investigații încheiate cu succes, cerând protecție în fața bolilor cu care se confruntă zilnic. Altarul e practic un loc de închinăciune al Ministerului Mediului, aproape la fel de important ca și templul lui Phra Seub, martirul biodiversității. Pe Kanya o irită să vorbească cu Narong în fața lor, dar lui pare să nu-i pese.

– Toți iubim acest oraș, spune el. Nici măcar Akkarat nu va eșua în a-l apăra.

– Ce vrei de la mine? îl întreabă Kanya.

– Cât de nerăbdătoare ești. Hai să ne plimbăm.

Kanya se încruntă. Narong pare că nu se grăbește și totuși a chemat-o de parcă ar fi fost vorba de o urgență. Își înghite mânia și murmură:

– Știi ce ai întrerupt?

– Povestește-mi în timp ce ne plimbăm.

– Am un sat cu cinci morți și încă nu am izolat sursa.

O privește scurt, cu interes.

– O nouă formă de cibiscoză?

Narong o conduce afară din complex, pe lângă vânzătorii de gălbenele, continuând să meargă.

– Nu știm încă. Kanya încearcă să nu-și arate frustrarea. Mă împiedici să-mi fac datoria și chiar dacă îți place să mă chemi ca pe un câine...

– Avem o problemă, o întrerupe el. Și chiar dacă crezi că satul tău e important, nu se compară cu chestia asta. A fost comisă o crimă. Victima e o persoană de rang foarte înalt. Avem nevoie de ajutorul tău.

– Nu sunt de la poliție, râde ea.

– Nu e un caz pentru poliție. E implicată o fată modificată.

Kanya se oprește brusc.

– O ce?

– Ucigașul. Avem motive să credem că e o invazivă. O modificată militar. *Scârța-scârța.*

– Cum e posibil așa ceva?

– Asta încercăm și noi să înțelegem. Narong o privește cu o mină serioasă. Și nu putem pune întrebări pentru că generalul Pracha a monopolizat ancheta, pretinzând că are jurisdicție din cauză că fata e o creatură interzisă. De parcă ar fi vorba despre o pisică sau un carnet galben, râde el cu amărăciune. Suntem complet blocați. Dar tu vei face investigații pentru noi.

– Va fi dificil. Nu e ancheta mea. Pracha nu va...

– Are încredere în tine.

– A avea încredere că pot să-mi fac treaba și a mă lăsa să mă amestec în alt caz sunt două lucruri complet diferite. Kanya ridică din umeri și îi întoarce spatele. E imposibil să fac asta.

– Nu! strigă Narong. O prinde de mână și o trage înapoi. E vital să cunoaștem detalii!

Kanya se răsucește și îi îndepărtează mâna de pe umărul ei.

– De ce? Ce poate fi atât de important? Oamenii mor în Bangkok în fiecare zi. Găsim cadavre mai repede decât le putem băga în gropile de metan. Ce e atât de important la fata asta ca să-mi stric eu relația cu generalul?

Narong o trage mai aproape.

– E vorba de Somdet Chaopraya. L-am pierdut pe protectorul Maiestății Sale.

Pe Kanya o lasă genunchii. Bărbatul o susține și continuă să-i vorbească cu o insistență feroce.

– Jocurile politice au devenit mai urâte decât atunci când am început eu să lucrez.

Narong zâmbește, dar Kanya își dă seama că încearcă să-și mascheze mânia.

– Ești o fată cumsecade, Kanya. Noi ne-am ținut întotdeauna cuvântul. De aceea te afli aici. Știu că e o situație dificilă. Ești loială și superiorilor tăi din Ministerul Mediului. Te rogi lui Phra Seub. E bine. E corect pentru tine. Dar avem nevoie de ajutorul tău. Chiar dacă nu-l mai înghiți pe Akkarat, palatul ți-o cere.

– Ce vrei să fac?

– Trebuie să aflăm dacă Pracha e implicat. A preluat prea repede ancheta. *Trebuie* să știm dacă el e cel care a implântat cuțitul. Atât binefăcătorul tău, cât și siguranța palatului depind de asta. E posibil ca

generalul să ne ascundă ceva. S-ar putea să fim ținta loviturii unuia din oamenii cu care a lucrat în 12 decembrie.

– Nu se poate...

– E prea convenabil. Nouă ni s-a refuzat complet accesul la anchetă doar pentru că e implicată o modificată. Vocea lui Narong se schimbă, devenind brusc intensă. Trebuie să știm dacă fata a fost infiltrată de ministerul vostru.

Îi întinde un teanc de bani. Kanya privește bancnotele, șocată.

– Dă-i oricui îți stă în cale, spune el.

Kanya își revine din șoc, ia banii și îi pune în buzunar.

El o atinge cu blândețe.

– Îmi pare rău, Kanya. Tu ești tot ce am acum. Mă bazez pe faptul că o să descoperi cine ne sunt inamicii și îi vei nimici.

Zăpușeala dintr-un turn din Ploenchit în miezul zilei e înăbușitoare. Anchetatorii umplu camerele murdare ale clubului, accentuând senzația de sufocare. E un loc jalnic în care să mori. Un loc al foametei, al disperării și al poftelor nesatisfăcute. Personalul de la palat se îmbulzește pe coridoare. Urmărind, sfătuindu-se, așteptând să primească corpul lui Somdet Chaopraya pentru a-l pune în urna funerară, așteptând ca oamenii lui Pracha să-și termine ancheta. Teama și furia plutesc în aer, ascunse sub un val de politețe rece, în aceste circumstanțe umilitoare și înfricoșătoare. Atmosfera

din încăpere e asemenea celei de dinaintea unui muson: plină de electricitate și îngreunată de întunecimea necunoscută a norilor supărători.

Primul cadavru zace pe podea, un *farang* bătrân, ca din altă lume, străin. Nu are prea multe răni pe corp, exceptând vânătăile de pe gâtul strivit, nuanța plumburie a traheii torturate. E întins lângă bar, arătând ca un cadavru marmorat cules din râu. Un gangster mușcat de propria momeală. Bătrânul se holbează la ea cu ochi mari și albaștri ca două mări moarte. Kanya inventariază stricăciunile fără să scoată un cuvânt, după care e condusă prin celelalte camere de secretarul generalului Pracha.

I se taie respirația.

E sânge peste tot, dâre lungi care pătează pereții și picură pe podea. Cadavrele zac într-un morman încâlcit. Printre ei și Somdet Chaopraya, care nu a beneficiat de același tratament aplicat bătrânului *farang*. Gâtul lui nu e zdrobit, ci sfâșiat, ca și cum ar fi căzut pradă unui tigru. Gărzile lui zac moarte, unul cu o lamă de armă cu arc înfiptă în orbită, celălalt încă agățându-se de propria armă, dar brăzdat de tăieturi.

– *Kot rai*, murmură Kanya.

Ezită, neștiind ce să facă în prezența unei morți atât de sordide. Cărăbuși de fildeș se încurcă în spuma de sânge. Zboară și se împrăștie peste tot, lăsând urme în sângele întărit. Pracha e și el acolo și se sfătuiește cu subordonații săi. Se uită în sus la Kanya care privește întreaga scenă îngrozită. Și pe chipurile celorlalți se ghicește un amestec de șoc, spaimă și rușine.

Gândul că Pracha ar putea fi de vină pentru masacru o umple pe Kanya de silă. Somdet Chaopraya nu era un prieten al Ministerului Mediului, dar monstruozitatea cu care a fost asasinat îi întoarce stomacul pe dos. Una e să conspiri împotriva cuiva și pentru cineva, alta să ataci chiar palatul. Kanya se simte ca o frunză de bambus care se duce ușor la fund, purtată de un torent de apă.

Așa ne ducem cu toții, își spune ea. *Chiar și cei mai bogați și mai puternici ajung până la urmă hrană pentru pisicile cheshire. Nu suntem decât niște cadavre umblătoare și e o prostie să uităm asta. Gândește-te la natura cadavrelor și vei avea în față scena asta.*

Și totuși e descurajată, aproape panicată când vede cum a sfârșit acest om care a fost aproape ca un zeu. *Ce ai făcut, generale?* E un gând prea terifiant ca să-l ia în considerație. Ceva parcă se surpă în interiorul ei.

– Kanya?

Pracha îi face un semn cu mâna. Ea îi privește chipul în căutarea unui semn de remușcare, de vinovăție, dar generalul pare doar nedumerit.

– Ce cauți aici?

– Eu...

Avea discursul pregătit. Justificări. Dar nu-și mai găsește cuvintele în fața protectorului Coroanei și a întregului său cortegiu, împrăștiați de-a lungul camerei. Privirea lui Pracha îi urmărește căutătura până la corpul Somdet Chaopraya. Vocea i se înmoaie. Îi atinge cu blândețe mâna.

– Haide. E prea mult pentru tine, spune el și o conduce afară.

– Eu...

Generalul clatină din cap.

– Ai auzit deja, oftează el. Până diseară veștile se vor răspândi prin tot orașul.

Kanya își regăsește cuvintele, își înșiră minciunile, interpretând rolul pe care i-l dăduse Narong.

– Nu credeam că e adevărat.

– E mai grav decât atât, spune Pracha lugubru, clătinând din cap. O modificată a făcut asta.

Kanya încearcă să pară surprinsă. Aruncă o privire scurtă spre scena măcelului.

– O modificată? Doar una?

Privirea urmărește șirul de discuri înfipte în pereți. Recunoaște unul dintre cadavre ca fiind al unui funcționar de la Ministerul Comerțului, fiul unui adjunct venerabil. Un altul provine dintr-un clan industrial din Chaozhou, un om care încerca să-și găsească drumul în lumea afacerilor. Toți erau persoane cunoscute în foile de zvonuri, toți mari tigri.

– E groaznic.

– Pare imposibil, nu-i așa? Șase gărzi. Și încă trei oameni. Și doar o singură modificată, dacă e să le dăm crezare martorilor. Până și cibiscoza ucide mai curat, spune el, clătinând din cap.

Gâtul Eminenței Sale Somdet Chaopraya a fost scos în întregime, rupt, făcut praf și smuls astfel încât șira spinării, deși mai e atașată de el, pare doar o balama.

– Arată de parcă l-ar fi despicat un demon.

– Un animal sălbatic, în orice caz. E genul de lucru pe care l-ar face un modificat militar. Am mai întâlnit cazuri de genul ăsta în nord, acolo unde operează vietnamezii. Folosesc modificați japonezi pe post de cercetași și trupe de șoc. Avem noroc că nu au mulți. O privește îngrijorat pe Kanya. Treaba asta ne va lovi tare. Ministerul Comerțului va susține că am eșuat, că am permis accesul unui animal în țară. Vor încerca să profite de cele întâmplate. Situația asta îi va ajuta să obțină și mai multă putere. Chipul i se descompune. Trebuie să aflăm ce căuta modificata aici. Dacă Akkarat ne-a întins o capcană și l-a folosit pe protectorul Coroanei ca momeală, ca să obțină putere.

– N-ar face ast...

Expresia de pe chipul lui Pracha este grăitoare.

– Politica e un joc urât. Oamenii mici ar face orice pentru putere, să nu te îndoiești de asta. Credem că Akkarat a mai venit pe aici, personalul l-a recunoscut în poză, își aduc aminte de... se oprește el, ridicând din umeri. Dar bineînțeles că le e teamă. Nimeni nu vrea să spună prea multe. Dar se pare că Akkarat și o parte din prietenii lui, niște comercianți *farangi*, l-au dus pe Somdet Chaopraya la *scârța-scârța*.

Se joacă acum cu mine? Oare știe că lucrez pentru Akkarat? Kanya își alungă teama. *Dacă ar fi știut nu m-ar fi promovat pe poziția lui Jaidee.*

– Nu poți să știi niciodată. E mai bine să ții șarpele în cuib decât să-l lași să cutreiere jungla. Așa o să știe

întotdeauna cu exactitate unde eşti, îi şopteşte Jaidee în ureche.

– Vreau să te duci la departamentul de arhivare, spune Pracha. Nu ar fi bine ca informaţiile să dispară într-un mod convenabil, înţelegi? Ministerul Comerţului are agenţi infiltraţi printre noi. Ia toate documentele pe care le găseşti şi adu-mi-le mie. Află ce fel de viaţă a avut fata şi cum a supravieţuit. Când o să se afle toată tărăşenia, totul va fi muşamalizat. Oamenii vor minţi, documente şi permise vor dispărea. Cineva a ajutat-o pe modificată să supravieţuiască, în pofida legilor noastre. Ministerul e vulnerabil din cauza asta. Cineva a fost mituit şi i-a permis creaturii să trăiască aici. Vreau să ştiu cine a fost şi vreau să ştiu dacă este pe statul de plată al lui Akkarat.

– De ce eu?

– Pentru că numai în Jaidee aş fi avut mai multă încredere, surâde el cu tristeţe.

– Vrea să te prindă în capcană, comentează Jaidee. Tu eşti unealta potrivită care-l va ajuta să dea vina pe Ministerul Comerţului. Eşti cârtiţa din minister.

Nu e nici urmă de viclenie pe chipul lui Pracha, dar e un om inteligent. *Oare cât de mult ştie?* se întreabă Kanya.

– Fă rost de informaţiile astea pentru mine, spune Pracha. Adu-mi-le mie şi nu vorbi cu nimeni despre treaba asta.

– În ordine, răspunde ea, întrebându-se dacă mai există documentele acelea.

E mult prea tentant să profiți de pe urma situației. Probabil că totul a fost îngropat deja. Dacă chiar a fost vorba de o conspirație pentru uciderea protectorului, plățile se vor face către toate nivelurile. Kanya tresare, întrebându-se cine ar face așa ceva. Crimele politice sunt una, dar să te atingi de palat în felul acesta... Furia și frustrarea amenință să o sufoce, dar și le reprimă.

– Ce știm despre fată, până acum?

– Pretindea că e un rebut japonez. Fetele de aici spun că trăia aici de ani și ani.

Kanya se strâmbă, dezgustată.

– Mi-e greu să cred că cineva și-ar păta...

Se oprește când îți dă seama că e pe punctul de a-l ridiculiza pe Somdet Chaopraya. E copleșită de sentimente de confuzie și tristețe. Își maschează disconfortul punând o altă întrebare.

– Cum a ajuns protectorul aici?

– Tot ce știm e că era însoțit de oamenii lui Akkarat.

– Îl vei interoga pe ministru?

– Dacă îl găsim.

– A dispărut?

– Ești surprinsă? Akkarat a știut întotdeauna cum să-și apere pielea. De aceea a reușit să supraviețuiască atât de mult, se strâmbă Pracha. Ar putea la fel de bine să fie o pisică cheshire. Nimic nu-l atinge, spune el aruncându-i o căutătură gravă. Trebuie să aflăm cine a lăsat-o pe modificată să trăiască aici. Cum a ajuns în oraș. Cum a fost pus la cale asasinatul. Suntem orbi,

nu știm nimic, și suntem vulnerabili. Veștile de azi vor face ca situația să devină instabilă.

Kanya face o plecăciune.

– Voi face tot ce-mi stă în putere, spune ea, chiar dacă Jaidee își bate joc de ea din spate. S-ar putea să am nevoie de mai multe informații ca să-i găsesc pe cei responsabili.

– Ai suficient ca să poți să începi. Află de unde a venit fata și cine a luat mită. Asta trebuie să știu.

– Cum rămâne cu Akkarat și cu acești *farangi* care i-au prezentat-o protectorului?

– Mă ocup eu de asta, zâmbește Pracha cu subînțeles.

– Dar...

– Kanya, înțeleg că vrei să faci cât mai multe. Pe toți ne îngrijorează siguranța palatului și soarta regatului. Dar e vital acum să găsim și să protejăm informațiile pe care le avem despre fată.

Kanya își alege cu grijă cuvintele.

– Da, desigur. Voi găsi documentele referitoare la cei care au fost mituiți.

Se oprește. Cineva trebuie să-și prezinte regretele?

– O șpagă inofensivă ca să-ți rotunjești venitul e una, dar asta? clatină el din cap. Nu a fost un an bun din punct de vedere financiar pentru minister.

– Îmi amintesc de vremurile în care eram respectați, șoptește Kanya.

Pracha o privește scurt.

– Da? Credeam că vremurile acela s-au terminat înainte ca tu să ajungi la noi, oftează el. Nu-ți face

griji. Nu vor reuși să mușamalizeze cele întâmplate. Cei care sunt în spatele afacerii ăsteia își vor ispăși vina. O să mă ocup personal de treaba asta. Să nu te îndoiești de devotamentul meu pentru regat sau pentru Maiestatea Sa regina. Vinovații vor fi pedepsiți.

Kanya examinează corpul protectorului și camera îmbâcsită în care acesta și-a găsit sfârșitul. O modificată. O târfă modificată. Încearcă să-și reprime dezgustul. O modificată. Scutură din cap la gândul că cineva ar putea să... E o treabă urâtă. O mișcare destabilizatoare. Și acum niște tineri vor trebui să plătească pentru asta. Cei care au primit banii în Ploenchit sau poate alții.

Ajunsă în stradă, căpitanul face semn unei ricșe cu bicicletă. Vede cu coada ochiului Panterele de la palat, grupate pe ranguri în fața porții. Mulțimea se adună, urmărindu-i cu interes. În câteva ore, veștile se vor fi împrăștiat prin tot orașul.

– La Ministerul Mediului, cât de repede poți.

Flutură teancul de bani murdari ai lui Akkarat spre conducătorul vehiculului, încurajându-l să depună mai mult efort și se întreabă în favoarea cui îi flutură, de fapt.

CAPITOLUL 33

La prânz sosește un camion al armatei. E o mașinărie masivă, care scuipă fum pe țeava de eșapament, incredibil de zgomotoasă, aducând cu ceva din vechea Expansiune. Îl aude venind de la o stradă depărtare, dar chiar și alertată de zgomot, aproape că urlă când îl vede. E atât de rapid și cumplit de gălăgios. Emiko a mai văzut un asemenea vehicul în Japonia. Gendo-sama îi explicase că era alimentat cu cărbuni lichefiați. Remarcabil de murdar și extraordinar de dăunător pentru emisiile de carbon, dar cu o putere magică, de parcă o duzină de megodonți l-ar pune în mișcare din interior. Perfect pentru îndeletniciri militare, chiar dacă pentru civili nu puteau fi justificate nici puterea pe care o avea, nici prețul.

Gazele formează vârtejuri albastre în jurul lui, în timp ce se oprește. O divizie de scutere cu arcuri cinetice se rotesc în spatele camionului, conduse de bărbați care poartă uniforma neagră a Panterelor și îmbrăcămintea verzuie a armatei. O mulțime de

indivizi încep să coboare din camion, îndreptându-se spre poarta turnului în care stă Anderson.

Emiko se ghemuieşte în ascunzişul ei de pe alee. La început s-a gândit să fugă, dar înainte să ajungă la capătul străzii şi-a dat seama că nu are unde. Anderson-sama era singura ei plută în oceanul dezlănţuit.

Aşa că a rămas în apropiere, urmărind cum turnul lui Anderson se transformă într-un muşuroi de furnici, încercând să înţeleagă ce se întâmplă. E încă uimită de faptul că oamenii care spărgeau uşa lui Anderson nu erau cămăşi albe. Nu era ceva obişnuit. În Kyoto, poliţia ar fi vânat-o cu câini care i-ar fi găsit urma şi ar fi fost desfiinţată, dar cu compasiune. Nu mai auzise ca o Persoană Nouă să eşueze atât de categoric în a arăta supunere. Cel puţin nu aşa cum o făcuse ea, cu vărsare de sânge. Simte cum arde de ruşine şi ură în acelaşi timp. Nu poate să mai rămână acolo şi totuşi apartamentul *gaijin*-ului, chiar dacă e invadat de trupe, e ultimul loc în care se poate adăposti. Oraşul nu îi e prieten.

Bărbaţii continuă să se reverse din camionul militar. Emiko se afundă şi mai mult în întunericul aleii pe măsură ce ei se apropie de ea, şi se aşteaptă ca ei să cerceteze împrejurimile, pregătindu-se pentru izbucnirea de căldură care-i va însoţi încercarea de evadare. Dacă fuge până la *khlong*, se poate răcori acolo înainte de a continua.

Dar ei se postează doar pe principalele căi de acces şi nu par să o caute.

O altă mișcare. Mulțimea de Pantere freamătă și târăsc afară din turn doi bărbați cu pânze pe cap și mâini albite. Sunt *gaijini,* cu siguranță. Unul din ei e Anderson-sama, crede ea. Poartă hainele lui. Îl împing în față și el se poticnește. Îl izbesc de partea din spate a camionului.

Două Pantere îl trag înăuntru, înjurând. Îi pun cătușe și îl leagă lângă celălalt *gaijin.* Mai mulți bărbați dau buzna înăuntru, înconjurându-i.

O limuzină ia curba, cu motorul diesel pe cărbuni torcând. E stranie și silențioasă în comparație cu mugetul camionului militar, dar scoate la fel de mult abur. Mașina unui om bogat. E aproape de neimaginat cum cineva poate să aibă atâția bani...

Emiko icnește. E Akkarat, ministrul comerțului, urcat în grabă în mașină de gărzile lui. Trecătorii se opresc și se holbează la ei. Emiko cască și ea ochii. Limuzina se pune în mișcare ca și camionul de altfel, cu motorul enorm bubuind. Cele două vehicule gonesc în josul străzii, lăsând o dâră de fum în urma lor până când dispar după colț.

Tăcerea umple spațiul gol lăsat de huruitul motorului, o tăcere aproape materială. Emiko aude murmurul oamenilor. *Politic... Akkarat...* farang?... *generalul Pracha...*

Dar chiar și cu auzul ei extrem de ascuțit, nu reușește să înțeleagă nimic. Se uită după camion. Dacă ar face apel la determinarea de care poate da dovadă, i-ar putea urmări. Renunță la idee. E imposibil. Oriunde l-ar fi dus pe Anderson-sama, nu se poate implica

în treaba asta. În orice conflict politic s-ar fi băgat, avea să se sfârșească la fel de urât cum se termină toate.

Emiko se întreabă dacă poate să se întoarcă la apartament, acum că au plecat toți. Lângă intrarea în clădire câțiva oameni împart fluturași oricui se întâmplă să treacă pe lângă ei. Alți doi trec pe lângă ei pe o bicicletă de marfă, încărcată cu fluturași. Unul din ei sare jos și lipește un afiș de un felinar înainte să se urce din nou pe bicicleta care se mișcă cu încetinitorul.

Emiko pornește spre bicicletă să ia și ea un fluturaș, dar un acces de paranoia o oprește. Așteaptă până când accelerează și trece mai departe, apoi se apropie cu grijă de felinar să citească afișul. Se mișcă încet, concentrându-și toată energia pentru a părea că se deplasează într-un mod natural, încercând să nu atragă acum atenția asupra ei. Se înghiontește în oamenii care se strâng din ce în ce mai mulți, izbindu-se de ei, încercând să vadă peste marea de capete și trupuri care se îmbrâncesc. Un murmur furios se ridică din mulțime. Cineva începe să suspine. Un bărbat se răsucește spre ea, cu ochii măriți de teroare și mâhnire. Își face loc și trece de ea. Emiko se strecoară în spațiul gol. Murmurul mulțimii crește. Fata se apropie, atentă, pas cu pas, încet, încet... I se taie respirația.

Somdet Chaopraya. Protectorul Maiestății Sale regina. Și cuvintele... se forțează să gândească limpede, să traducă din thailandeză în japoneză, și, pe măsură ce o face, devine conștientă de faptul că oamenii din jurul ei, care se îmbrâncesc și se împing în

toate părțile, toți citesc despre o fată modificată care se află printre ei, care l-a măcelărit pe protectorul reginei, un agent al Ministerului Mediului, o creatură cu putere mortală.

Oamenii se înghesuie în ea, încercând să citească, împingându-se cât mai aproape, îmbulzindu-se, toți crezând că e una din ei. Toți lăsând-o să trăiască în continuare doar pentru că nu văd, încă.

CAPITOLUL 34

– Vrei să stai jos? Mă enervezi dacă te tot plimbi așa.

Hock Seng se conformează și îi aruncă o privire aspră lui Chan Zâmbărețul.

– Eu îți plătesc caloriile ție, nu tu mie.

Chan Zâmbărețul ridică din umeri și se întoarce la jocul de cărți. Au trăit cu toții claie peste grămadă într-o cameră în ultimele zile. Chan Zâmbărețul e un tovarăș de nădejde, el și Pak Eng, și Peter Kuok. Dar chiar și cea mai plăcută companie....

Hock Seng clatină din cap. Nu contează. Vine furtuna. Vărsare de sânge și măcel se întrezăresc la orizont. Are aceeași senzație pe care a avut-o și înainte de Incident, înainte ca fiii lui să fie decapitați, iar fiicele lui violate. Și el stătuse în centrul acelei furtuni care se învolbura, ignorant și încăpățânat, spunându-le tuturor că oamenii din K.L. nu ar permite să li se întâmple și lor ce s-a întâmplat în Jakarta. La urma urmei, nu erau ei loiali? Nu au contribuit și ei? Nu avea prieteni la toate nivelurile guvernării

care l-au asigurat că Bentițele Verzi nu erau altceva decât un paravan politic?

Furtuna se înteța în jurul lui și el refuzase să accepte asta, dar nu și acum. Acum era pregătit. Atmosfera era încărcată de electricitate în așteptarea a ceea ce avea să se întâmple. Era evident ce avea să se petreacă, încă de când cămășile albe închiseseră fabricile. Și acum furtuna va izbucni. Dar de data asta e pregătit. Hock Seng zâmbește și își studiază micul buncăr care geme de bani, giuvaiere și mâncare.

– Se mai aude ceva la radio? întreabă el.

Cei trei bărbați se privesc. Chan Zâmbărețul îi face un semn cu capul lui Pak Eng.

– E rândul tău să-l întorci.

Bărbatul îi aruncă o privire mânioasă și se îndreaptă spre radio. Dispozitivul costase destul de mult și Hock Seng regretă că l-a cumpărat. Mai sunt și alte radiouri în mahala, dar să tragi cu urechea la ele atrage atenția asupra ta și atunci l-a achiziționat pe acesta, neștiind dacă va prinde pe el mai mult decât zvonuri, și totuși nu a fost capabil să-și refuze încă o sursă de informație.

Pak Eng îngenunchează lângă aparat și începe să-l învârtă. Difuzorul pârâie și prinde viață, dar abia dacă se aude ceva peste paraziții de fond.

– Știi, dacă ai fi echipat chestia asta cu un mecanism decent, ar fi fost mult mai eficient.

Ceilalți îl ignoră, cu privirile concentrate la difuzorul micuț.

Muzică, *saw duang*...

Hock Seng se ghemuiește lângă radio, ascultând cu interes. Schimbă frecvența. Pak Eng începe să transpire. Întoarce de manivelă încă jumătate de minut și se oprește, gâfâind.

– Așa. Ar trebui să țină o vreme.

Bătrânul ajustează frecvențele, ascultând zgomotul divin făcut de undele radio. Trece repede peste stații. Doar emisiuni de divertisment și muzică. Chan Zâmbărețul se uită în sus.

– Cât e ceasul?

– Patru, poate?

Hock Seng ridică din umeri.

– Ar trebui să fie *muay thai*, să înceapă deja ritualurile de deschidere.

Ceilalți se privesc unii pe alții.

Hock Seng verifică și alte stații. Doar muzică. Nu sunt știri, nu e nimic... Și apoi se aude o voce, pe toate stațiile, reverberând de parcă le-ar uni pe toate. Se ghemuiesc cu toții, ascultând.

– Cred că e Akkarat, spune Hock Seng, făcând o pauză. Somdet Chaopraya a murit. Ministrul dă vina pe cămășile albe. Îi privește pe toți. A început.

Pak Eng și Chan Zâmbărețul și Peter îl privesc cu respect.

– Ai avut dreptate.

– Învăț și eu, încuviințează Hock Seng nerăbdător.

Furtuna s-a dezlănțuit. Megodonții trebuie să lupte acum. E destinul lor. Felul în care a fost împărțită puterea după ultima lovitură de stat nu mai era de actualitate. Fiarele trebuie să intre în conflict

și doar una să iasă învingătoare. Hock Seng murmură o rugăciune, adresată strămoșilor lui, sperând să treacă prin vâltoare și să rămână în viață.

Chan Zâmbărețul se ridică în picioare.

– Până la urmă tot va trebui să muncim pentru banii ăștia.

– Nu va fi frumos, nu pentru cine nu este pregătit pentru ce va urma, încuviințează Hock Seng cu o figură serioasă.

Pak Eng începe să-și armeze pistolul cu arc.

– Îmi amintește de Penang.

– Nu și de data asta, spune Hock Seng. Acum suntem pregătiți, zice și le face semn. Haideți. E vremea să vedem ce mai putem face...

O bătaie în ușă îi ridică pe toți în picioare.

– Hock Seng! Hock Seng!

O voce isterică răzbate de afară.

– E Lao Gu.

Bătrânul deschide ușa și Lao Gu se poticnește și intră.

– L-au luat pe domnul Lake. Pe diavolul străin și pe prietenii lui.

Hock Seng se holbează la conducătorul de ricșă.

– Cămășile albe se pregătesc să atace?

– Nu. Ministerul Comerțului. L-am văzut chiar pe Akkarat la locul faptei.

– Nu are nicio logică, se încruntă Hock Seng.

Lao Gu îi dă un fluturaș.

– E fata aceea modificată pe care o tot aducea la el la apartament. Cea care l-a omorât pe Somdet Chaopraya.

Bătrânul citește grăbit.

– Ești sigur de ceea ce spui despre modificată? Diavolul străin lucrează cu un asasin?

– Știu doar ce scrie în foile de zvonuri, dar e aceeași jivină, sunt sigur, din felul în care e descrisă. A adus-o de la Ploenchit de multe ori. A lăsat-o să și doarmă la el.

– Și ce-i rău în asta? râde Chan Zâmbărețul.

– Nimic.

Hock Seng clatină din cap și-și permite să zâmbească. Scoate o legătură de chei de sub salteaua lui.

– E o oportunitate. E chiar mai bine decât mă așteptam. Se întoarce spre ceilalți bărbați. Până la urmă nu va mai fi nevoie să ne ascundem aici.

– Nu?

Hock Seng rânjește.

– Mai avem un singur loc de vizitat înainte să plecăm din oraș. Un singur lucru de recuperat. Ceva din fostele mele birouri. Luați-vă armele.

Spre binele lui, Chan Zâmbărețul nu pune nicio întrebare. Încuviințează și își prinde pistoalele de centură și își atârnă o macetă de umeri. Ceilalți fac la fel. Împreună, ies pe rând pe ușă. Hock Seng o închide în urma lor. Aleargă pe stradă, în jos, după oamenii săi, cu cheile de la fabrică zornăindu-i în mână. Pentru prima dată după o lungă perioadă de timp, soarta pare să-i fie favorabilă. Acum mai are nevoie doar de puțin noroc și de timp.

În față, oamenii ocărăsc cămășile albe și deplâng moartea protectorului reginei. Voci furioase, ale unor

indivizi gata să pornească o revoluție. Furtuna e pe cale să se dezlănțuie. Piesele de bătălie sunt aliniate. O fetiță trece în fugă împărțind foi de zvonuri. Partidele politice lucrează deja. În curând, nașul mahalalei va avea propriii oameni pe stradă, gata să incite la acte de violență.

Hock Seng și oamenii lui își croiesc drum pe alei și ajung în stradă. Nimic nu se mișcă. Chiar și conducătorii independenți de ricșe au dispărut. Câțiva negustori stau adunați în jurul unui radio cu bobină. Hock Seng le face semn oamenilor lui să aștepte și se îndreaptă spre ei.

– Ce vești?

O femeie se uită în sus la el.

– Radioul Național spune că protectorul...

– Da, știu asta. Ce mai zice?

– Ministrul Akkarat îl acuză pe generalul Pracha.

Se întâmplă mai repede decât s-ar fi așteptat. Hock Seng se îndreaptă de spate și îi cheamă pe ceilalți.

– Haideți. O să intrăm în criză de timp dacă nu ne grăbim.

În timp ce vorbește cu ei, un camion masiv dă colțul, cu motorul turat. Zgomotul pe care îl face e asurzitor. Lasă în urma lui gaze de emisie, de parcă ar fi un foc interzis de bălegar. O mulțime de soldați cu priviri aspre se uită pe geam în timp ce camionul trece, huruind. Hock Seng și oamenii lui se ascund pe o alee lăturalnică, tușind. Chan Zâmbărețul cercetează camionul care trece pe lângă ei.

– Merge pe motorină de cărbuni, spune el, gânditor. E armata.

Hock Seng se întreabă dacă nu sunt cumva loialiști de la 12 decembrie, unii dintre generalii din nord-est care au venit în ajutorul lui Pracha să preia controlul asupra turnului Radioului Național. Sau poate că sunt aliații lui Akkarat, grăbindu-se să închidă ecluzele, docurile și platformele de ancorare. Sau poate că sunt doar niște speculanți care vor să profite de urma haosului care va urma. Hock Seng îi urmărește cum dispar după colț. Prevestitori ai furtunii, oricum. Ultimii trecători se îndreaptă spre casele lor. Negustorii își închid vitrinele de dinăuntru. Zornăitul și huruitul lacătelor răsună de-a lungul străzii. Întregul oraș știe ce urmează.

Pe bătrân îl sâcâie amintirile care i se rotesc în minte ca un vârtej. Alei pe care curge sânge. Mirosul de bambus verde care arde și fumegă. Își atinge arma și maceta și se liniștește. O fi orașul o junglă plină de tigri, dar de data asta el nu mai e o căprioară speriată care fuge din Malaysia. În sfârșit, s-a învățat minte. E posibil până la urmă să fii pregătit să înfrunți haosul.

Le face semn celorlalți.

– Să mergem. A venit și timpul nostru.

CAPITOLUL 35

– Nu a fost Pracha! Nu e implicat în toată treaba asta!

Kanya strigă în telefonul cu dinam, dar la fel de bine ar putea să tune și să fulgere în spatele unor gratii într-o celulă, rezultatul e același. Narong abia o ascultă. Aparatul pârâie și în fundal se aud voci distorsionate și huruitul mașinăriilor, și Narong vorbește cu cineva, dar cuvintele lui sunt aproape de neînțeles. Brusc, vocea lui cârâie cu putere, acoperind zgomotul de fond.

– Îmi pare rău, avem și noi informațiile noastre.

Kanya aruncă o privire încruntată către foile de zvonuri de pe birou, cele pe care i le-a adus Pai cu un zâmbet fioros. În unele se vorbește despre moartea lui Somdet Chaopraya, în altele despre generalul Pracha. Toate o menționează pe modificată. Copii ale *Sawatdee Krung Threp* sunt răspândite deja prin tot orașul. Căpitanul aruncă o privire peste ele. Sunt pline de plângeri la adresa cămășilor albe care închiseseră

porturile și platformele de ancorare, dar care nu l-au putut proteja pe Somdet Chaopraya de un singur atacator.

– Foile astea de zvonuri sunt ale voastre, deci? întrebă ea.

Tăcerea lui Narong e un răspuns în sine.

– De ce m-ai mai rugat să investighez toată afacerea asta? întreabă Kanya, neputându-și ascunde amărăciunea. Voi deja erați în acțiune.

Vocea aspră a lui Narong croncănește.

– Nu ai dreptul să pui întrebări.

Tonul o face să înlemnească.

– Akkarat a făcut-o? șoptește ea, temătoare. El e de vină? Pracha spune că Akkarat e implicat oricum. El a făcut-o?

Încă o pauză. Oare Narong se gândește ce răspuns să-i dea? Nu-și poate da seama.

– Nu, îți jur. Nu noi suntem de vină, spune Narong într-un final.

– Și atunci v-ați gândit că e implicat Pracha?

Kanya caută ceva printre permisele și licențele împrăștiate pe biroul ei.

– Trebuie să mă crezi, nu el a fost! Am toate actele modificatei aici. Chiar generalul m-a trimis să investighez, să aflu tot ce se poate afla despre ea. Am actele ei de sosire ca însoțitoare a celor de la Mishimoto, am actele prin care au renunțat la ea, vize. Tot.

– Cine a semnat actele de renunțare?

Kanya își reprimă sentimentul de frustrare.

– Nu-mi dau seama după semnătură. Am nevoie de mai mult timp ca să văd cine era de serviciu atunci.

– Și până faci tu asta, vor fi morți deja.

– Atunci de ce mi-a trasat Pracha sarcina asta mie? Nu are nicio logică! Am vorbit cu ofițerii care au luat șpagă la bar. Erau doar niște băiețandri fără minte care au vrut să facă un ban în plus.

– E inteligent atunci. Și-a acoperit urmele.

– De ce îl urăști atât de mult pe Pracha?

– Tu de ce-l iubești? Nu el e cel care ți-a ras satul de pe fața pământului?

– Nu din răutate.

– Nu? Nu el a vândut permisele pentru fermele de pești altui sat în sezonul următor? Nu a băgat tot profitul în buzunar?

Căpitanul tace. Narong își domolește tonul.

– Îmi pare rău, Kanya. Nu putem face nimic. Știm cu certitudine că el e responsabilul. Avem autorizație de la palat să rezolvăm toată chestiunea.

– Cu revolte? Mătură foile de zvonuri de pe birou. Dând foc orașului? Te rog. Pot opri toată treaba asta. Pot găsi dovada de care avem nevoie, pot arăta că modificata nu-i aparține lui Pracha. Pot demonstra asta.

– Ești prea implicată. Loialitatea ta e împărțită.

– Îi sunt credincioasă reginei. Lasă-mă să pun capăt acestei nebunii.

Încă o pauză.

– Ai trei ore. Dacă nu vii cu ceva până la apus, nu mai pot face nimic pentru tine.

– O să așteptați până atunci?

Kanya are impresia că îl aude zâmbind la celălalt capăt al liniei.

– Da.

Convorbirea se întrerupe. Și ea e singură în biroul ei.

Jaidee se așază tacticos lângă ea.

– Sunt curios. Cum o să dovedești că Pracha e nevinovat? E evident faptul că el a infiltrat-o pe modificată.

– De ce nu poți să mă lași în pace? întreabă Kanya.

Jaidee zâmbește.

– Pentru că e *sanuk*. E amuzant să te urmăresc cum alergi de la un stăpân la altul. De ce-ți pasă ce se întâmplă cu generalul Pracha? Nu el e cel care îți trage sforile.

Kanya îl privește cu ură. Îi arată foile de zvonuri împrăștiate în jurul biroului.

– E ca acum cinci ani.

– Cu Pracha și prim-ministrul Surawong. Adunările din 12 decembrie.

Jaidee studiază foile de zvonuri.

– De data asta, Akkarat luptă împotriva noastră. Deci nu e chiar aceeași situație.

Un megodont mugește cu putere afară. Jaidee surâde.

– Ai auzit? Ne pregătim de luptă. Nu ai cum să-i oprești pe taurii ăștia doi să nu se dea cap în cap. Nici nu știu de ce ai încerca. Pracha și Akkarat rag unul la altul de ani întregi. E vremea pentru o bătălie ca lumea.

– Asta nu e *muay thai*, Jaidee.

– Nu, nu e. Ai dreptate.

Pentru o clipă zâmbetul i se ofilește. Kanya se holbează la foile de zvonuri, la toate actele de import ale modificatei care încă nu a fost găsită. Și totuși, a venit din Japonia. Kanya studiază foile: a fost adusă cu un dirijabil din Japonia. Un asistent executiv...

– Și un ucigaș, se bagă Jaidee.

– Taci din gură. Încerc să gândesc.

O modificată japoneză. O bucățică din națiunea de pe insulă, abandonată. Kanya se ridică brusc în picioare, își ia arma cu arc, o pune în toc și strânge maldărul de hârtii.

– Unde te duci? întreabă Jaidee.

Kanya îl gratulează cu un zâmbet.

– Dacă ți-aș spune, n-ar mai fi *sanuk*.

– Așa da, rânjește *phii*-ul lui Jaidee. Ai ajuns la esența problemei

CAPITOLUL 36

Mulțimea din jurul lui Emiko crește. Oamenii o strâng ca într-o menghină. Nu are cum să fugă. E sub cerul liber, gata să fie descoperită.

Primul impuls e să lovească în dreapta și-n stânga, să lupte pentru viața ei, chiar dacă nu speră să scape din mulțime înainte de a se supraîncălzi. *Nu voi muri ca un animal. Voi lupta. Va curge sânge.*

Se străduiește să-și reprime accesul de panică. Încearcă să fie lucidă. Și mai mulți oameni se strecoară pe lângă ea, ca să ajungă mai aproape de afișul de pe felinar. E prinsă între ei, dar nimeni nu a observat-o încă. Cât timp nu se mișcă...

Presiunea mulțimii se transformă într-un avantaj. Abia poate să se miște, așa că nu se poate da de gol.

Încetișor. Cu atenție.

Emiko se sprijină de oameni, împinge ușor, cu capul aplecat, ca o femeie îndurerată, care se cutremură auzind despre lovitura dată palatului. Se uită fix la picioare, strecurându-se prin mulțime, făcându-și drum

spre margine. Oamenii se adună în grupuri, plângând, așezându-se pe jos și privind intens strada, împietriți. Emiko simte o oarecare milă pentru ei. Își aduce aminte cum îl privise pe Gendo-sama urcând în dirijabil după ce îi spusese că îi făcuse o favoare abandonând-o pe străzile din Krung Thep.

Concentrează-te, își spune ea, mânioasă. Trebuie să scape. Să ajungă pe o alee pe care oamenii să nu o observe. Să aștepte întunericul.

Semnalmentele tale sunt peste tot, pe felinare de metan, pe stradă, pe jos, călcate în picioare de mulțime. Nu ai unde să te duci. Alungă gândul. Pentru început, o alee e de-ajuns. Apoi își va face un alt plan. Își ține privirea în pământ. Își încrucișează brațele și se preface că suspină. Își târăște picioarele spre alee. Încet. Încet.

– Tu de acolo! Vino aici!

Emiko îngheață. Se străduiește să privească în sus, mișcându-se încet. Un bărbat îi face semn, furios. Deschide gura să protesteze, dar cineva din spatele ei vorbește înainte.

– Ai ceva să-mi spui, *heeya?*

Un tânăr trece pe lângă ea, purtând o bentiță galbenă pe cap și cărând o mână de foi.

– Ce ai acolo, băiete?

Câțiva oameni se apropie ca să urmărească cearta. Cei doi încep să urle unul la celălalt, fiecare încercând să-ți dovedească superioritatea adoptând diverse posturi. Cei din jur trec de partea unuia sau altuia. Îmbărbătat, cel vârstnic îl lovește pe tânăr și încearcă să-i smulgă bentița galbenă.

– Tu nu îi ești credincios reginei! Ești un trădător!

Îi smulge foile din mână și le aruncă pe jos, călcându-le în picioare.

– Pleacă de aici! Și ia minciunile lui *heeya* Pracha cu tine.

Fluturașii zboară peste mulțime și Emiko zărește caricatura lui Akkarat care zâmbește în timp ce încearcă să înghită Marele Palat.

Tânărul încearcă să-și adune foile.

– Nu sunt minciuni! Akkarat încearcă să o dea jos pe regină. E limpede!

Majoritatea celor din jur încep să-și bată joc de el. Dar sunt și câțiva care îl încurajează. Tânărul îi întoarce spatele celuilalt și se adresează mulțimii:

– Akkarat vrea putere. Întotdeauna a vrut...

Bărbatul cu care se încăierase îi trage un picior în fund. Tânărul se răsucește înfuriat și îl atacă. Emiko își ține respirația. Băiatul e un luptător. De *muay thai*, cu siguranță. Îl izbește pe celălalt în față cu cotul. Acesta se prăbușește. Băiatul stă deasupra lui, ocărându-l, dar vocea lui e acoperită de cea a mulțimii, și în curând e înconjurat de o mare de pumni. Urletele lui umplu strada.

Emiko se întoarce și se strecoară printre cei care s-au încăierat, fără să mai țină cont de felul în care se mișcă. Oamenii se îmbrâncesc în ea, grăbindu-se ori să ajute, ori să lupte și ei, și ea trece printre ei cât de repede poate. Deocamdată, ea nu mai înseamnă nimic pentru indivizii aceștia. Iese împleticindu-se din mulțime și se îndreaptă spre întunecimea aleii.

Încăierarea ia amploare. Emiko caută niște gunoaie ca să se acopere. În spatele ei, cineva sparge o sticlă. Altcineva urlă. Fata se ghemuiește la adăpostul unui container WeatherAll, trăgând gunoaie pe ea, cânepă sfâșiată, coji de banană, orice o poate camufla. Îngheață și se lasă mai jos, în timp ce bătăușii mărșăluiesc pe alee, urlând. Peste tot unde se uită vede chipuri deformate de furie.

CAPITOLUL 37

Clădirea principală a Mishimoto & Co se află pe malul îndepărtat al apei, în Thonburi. Barca își croiește drum printr-un *khlong*, Kanya conducând-o cu atenție. Chiar și aici, departe de Bangkok, foile de zvonuri sunt pline de plângeri împotriva lui Pracha și a modificatei ucigașe.

– Crezi că e o idee bună să te duci acolo singură? o întreabă Jaidee.

– Te am pe tine. E destul pentru oricine.

– Nu sunt foarte bun la *muay thai* în starea în care mă aflu.

– Păcat.

Pontoanele de acostare și porțile complexului se ridică deasupra apei. Soarele de după-amiază târzie le scaldă în lumină. Un negustor vâslește în apropiere, dar, deși Kanya e hămesită, nu-și permite să piardă vreun moment. Soarele coboară deja de pe cer. Barca ei se lovește cu zgomot de chei și ea înfășoară funia cu noduri de un tachet.

– Nu cred că te vor lăsa să intri, spune Jaidee.

Kanya nu se obosește să-i răspundă. E straniu că el a rămas cu ea și după ce au trecut apa. *Phii*-ul lui era structurat în așa fel încât să stea cu ea pentru o scurtă perioadă de timp, după care să treacă mai departe, la alți oameni și la alte lucruri. Poate că își vizitase copiii. Își ceruse iertare de la mama Chayei. Dar acum e cu ea tot timpul.

– N-o să fie impresionați nici de cămașa aia albă. Au prea multă influență asupra Ministerului Comerțului și a poliției, continuă el.

Kanya nu-i răspunde, dar un detașament de poliție din Thonburi e postat în fața porților. În jur, marea și *khlong*-urile clipocesc. Japonezii sunt prevăzători și și-au construit complexul în întregime pe apă, pe plute de bambus despre care se spune că au aproape cincisprezece metri grosime, o fortăreață inexpugnabilă, pe care vârtejurile și curenții râului Chao Praya nu o pot atinge.

– Trebuie să vorbesc cu domnul Yashimoto.

– Nu e disponibil.

– E în legătură cu un echipament care îi aparține și care a fost avariat în timpul regretabilelor razii de pe aerodromuri. Am acte pentru reparații.

Paznicul îi zâmbește nesigur și pleacă înăuntru.

– Deșteaptă mișcare, chicotește Jaidee.

– În sfârșit, ești și tu bun la ceva.

– Chiar dacă sunt mort.

O clipă mai târziu, sunt conduși pe coridoarele clădirii. Nu e un drum lung. Pereții înalți ascund orice

urmă a vreunei activități de producție. Sindicatul Megodonților se plânge că nu se poate face nimic fără o sursă de curent, și totuși niponii nu-și importă propriii megodonți și nici nu angajează sindicatul. Miroase de la distanță a tehnologie ilegală. Dar japonezii asiguraseră regatului asistența tehnică. În schimbul semințelor thailandeze, japonezii oferă cele mai noi tehnologii în materie de navigație. Și de aceea nimeni nu e atât de necugetat încât să întrebe cum e construită carena unei ambarcațiuni și dacă procesul de producție e în întregime legal.

O ușă se deschide. O fată simpatică îi zâmbește și face o plecăciune. Kanya aproape că-și trage arma cu arc din toc. Creatura din fața ei e o modificată. Fata nu pare să observe nervozitatea Kanyei. Se mișcă în felul lor fragmentat și îi face semn să intre. În interior, camera e migălos decorată cu tatami și desene Sumi-e. Un bărbat stă în genunchi și pictează, un bărbat pe care Kanya îl ia drept domnul Yashimoto. Modificata o conduce pe Kanya și o invită să ia loc.

Jaidee admiră tablourile de pe pereți.

– Făcute manual.

– De unde știi tu?

– Am venit odată să văd dacă chiar au modificați cu zece mâini în fabrică. Chiar după ce am murit.

– Și au?

Jaidee ridică din umeri.

– Du-te să vezi singură.

Domnul Yashimoto înmoaie pensula în vopsea și termină tabloul cu o mișcare extrem de fină și rapidă.

Se ridică și face o plecăciune înspre Kanya. Începe să vorbească în japoneză. Vocea modificatei o urmează pe a sa, cu un decalaj de o secundă, traducând în thailandeză.

– Sunt onorat de vizita ta.

Rămâne tăcut pentru o clipă și modificata tace și ea. E foarte drăguță, se gândește Kanya. Într-un mod straniu, la fel cum ai spune despre o păpușă de porțelan că e drăguță. Jacheta scurtă e deschisă la guler, lăsând descoperită adâncitura gâtului, și fusta albă se mulează plăcut pe șoldurile ei. Ar fi cu adevărat frumoasă, dacă nu ar fi perversă.

– Știi de ce sunt aici?

Japonezul clatină scurt din cap.

– Am auzit zvonuri despre un incident regretabil. Și am văzut că ne menționați țara în ziarele și foile voastre, spune el și îi aruncă o privire plină de înțeles. Multe voci s-au ridicat împotriva noastră. S-au rostit lucruri nedrepte și incorecte despre noi.

Kanya încuviințează.

– Avem unele întrebări...

– Vreau să te asigur că noi suntem prieteni cu thailandezii. Din vremuri de demult când am luptat împreună în mari războaie și până astăzi, am fost întotdeauna prietenii thailandezilor.

– Vreau să știu cum...

– Ceai? o întrerupe din nou Yashimoto.

Kanya încearcă să rămână politicoasă.

– Sunteți foarte amabil.

Bărbatul îi face un semn fetei care se ridică și părăsește camera. Căpitanul se relaxează, inconștient.

Creatura aceea e... deranjantă. Și totuși, acum că a plecat, tăcerea se așterne în încăpere, cei doi așteptând ca translatorul să revină. Kanya simte cum trec secundele, și pierde timpul. Timp, timp, timp, care trece. Norii de furtună se adună și ea stă și își așteaptă ceaiul.

Fata se întoarce și îngenunchează lângă masa joasă. Kanya încearcă să nu scoată nicio vorbă, să nu o întrerupă pe modificată care amestecă și opărește ceaiul, dar e dificil. Creatura toarnă ceaiul și în timp ce Kanya îi urmărește mișcările ciudate, crezând că își dă seama ce-și doreau japonezii de la servitorii lor făcuți în laborator. Fata e perfectă, la fel de precisă ca o mașinărie de ceas și, în contextul ceremoniei ceaiului, mișcările ei capătă o grație ritualică.

Modificata nu o analizează și ea pe Kanya. Nu spune nimic despre faptul că e o cămașă albă sau că, în alte circumstanțe, Kanya ar linșa-o cu plăcere. Ignoră uniforma de ofițer al Ministerului Mediului. E extrem de politicoasă.

Yashimoto așteaptă ca ea să soarbă din ceai, apoi gustă și el. Își pune ceașca intenționat pe masă.

– Țările noastre s-au înțeles întotdeauna bine, spune el. Încă de când împăratul nostru i-a dăruit un pește tilapia regelui Bhumibol, marele vostru savant. Am fost mereu statornici, susține și o privește pe Kanya cu subînțeles. Sper că vă putem fi de ajutor, dar oricum, vreau să subliniez prietenia dintre țările noastre.

– Povestește-mi despre modificați, replică atunci Kanya.

Yashimoto încuviințează.

– Ce vrei să știi? zâmbește el și face un semn cu mâna spre fata care stă în genunchi lângă el. Pe aceasta o vezi cu ochii tăi.

Fața Kanyei rămâne impasibilă. E dificil. Creatura de lângă ea e frumoasă. Pielea ei e lucioasă, mișcările surprinzător de elegante. Și prezența ei o face pe Kanya să simtă furnicături pe piele.

– Explică-mi de ce aveți nevoie de ei.

Yashimoto ridică din umeri.

– Suntem un popor îmbătrânit, cu prea puțini tineri. Fete bune asemenea lui Hiroko umplu spațiile goale. Nu suntem ca thailandezii. Noi avem calorii, dar nu avem oameni pe care să-i plătim cu ele. Avem nevoie de consilieri, de muncitori.

Kanya se străduiește să nu-și arate dezgustul.

– Da, voi, japonezii, sunteți foarte diferiți de noi. Și, cu excepția țării voastre, nu am mai acordat nimănui o astfel de nișă...

– Crimă, completează Jaidee.

– ...derogare, termină Kanya. Nimeni nu mai are voie să introducă în țară asemenea...

Face un semn spre traducătoare, fără să-și dea seama, încercând să-și mascheze repulsia pe care o simte.

– Nici o altă țară. Nici o altă fabrică.

– Suntem conștienți de privilegiile ce ne-au fost acordate.

– Și totuși profitați de ele pentru a aduce o modificată militar...

Cuvintele lui Hiroko o întrerup, deși Kanya continuă să vorbească. Fata traduce răspunsul vehement al stăpânului ei.

– Nu! E imposibil. Noi nu avem contact cu o astfel de tehnologie. Deloc!

Chipul lui Yashimoto se înroșește și Kanya e surprinsă de furia lui bruscă. În ce fel îl jignise, fără să-și dea seama? Fata își continuă tălmăcirea, și pe chipul ei nu se citește nicio emoție, în timp ce vorbește cu vocea stăpânului.

– Noi lucrăm cu Japonezi Noi, precum Hiroko. Ea e loială, deșteaptă și competentă. Și o unealtă necesară. E utilă pentru noi, așa cum un fermier are nevoie de o sapă sau un samurai de o sabie.

– E ciudat că ai menționat sabia.

– Hiroko nu e o creatură construită pentru armată. Noi nu avem tehnologia necesară pentru așa ceva.

Kanya își bagă mâna în buzunar și trântește pe masă poza modificatei ucigașe.

– Și totuși, e una de-a voastră, importată de voi, înregistrată de personalul vostru, și acum l-a asasinat pe Somdet Chaopraya și pe opt alții, și a dispărut fără urmă, de parcă ar fi fost un *phii* turbat. Și tu stai în fața mea și îmi spui că e imposibil să aveți o modificată militar aici!

Vocea ei devine aproape un strigăt, și Hiroko traduce cu aceeași intensitate. Chipul lui Yashimoto împietrește. Ridică poza și o studiază.

– Va trebui să ne verificăm arhivele.

Îi face un semn cu capul lui Hiroko. Fata ia poza și dispare. Kanya îl privește pe Yashimoto, căutând semne de nervozitate sau anxietate, dar nu deslușește nimic pe chipul lui. E iritat, da, dar nu temător. Regretă că nu poate vorbi direct cu el. Când își ascultă cuvintele traduse în japoneză, Kanya se întreabă dacă elementul surpriză nu e cumva atenuat, dacă nu cumva modificata îl pregătește pentru șoc.

Așteaptă împreună. El îi oferă în tăcere ceai. Ea refuză, și nici el nu se mai servește. Tensiunea care plutește în cameră e atât de intensă încât Kanya se așteaptă în orice moment ca el să sară în picioare și să o spintece cu sabia veche care împodobește peretele din spatele lui.

După câteva minute, Hiroko se întoarce. Îi înapoiază poza Kanyei cu o plecăciune, apoi îi spune ceva lui Yashimoto. Nici unul din ei nu-și trădează emoțiile. Hiroko îngenunchează lângă el. Yashimoto arată cu capul înspre fotografie.

– Ești sigură că e ea?

– Nu încape nicio îndoială, încuviințează Kanya.

– Asasinatele despre care vorbeai explică tumultul crescând din oraș. O grămadă de oameni s-au adunat afară, în fața fabricii. Barcagii. Poliția i-a pus pe fugă, dar s-au întors cu torțe.

Kanya își reprimă anxietatea când își dă seama că isteria generală se amplifică. Totul se mișcă prea repede. La un moment dat, Akkarat și Pracha nu se vor putea retrage fără să-și știrbească reputațiile, și atunci totul va fi pierdut.

– Oamenii sunt furioşi, spune ea.

– E o furie îndreptată spre cine nu trebuie. Ea nu e o modificată militar.

Când Kanya încearcă să-l contrazică, o priveşte aspru şi ea renunţă.

– Mishimoto nu ştie nimic despre modificaţii militar. Nimic. Asemenea creaturi sunt ţinute sub cel mai strict control. Sunt folosite doar de Ministerul Apărării de la noi. Eu nu aş putea să am vreuna, spune el şi o priveşte fix în ochi. Niciodată.

– Şi totuşi...

El continuă să vorbească, Hiroko tălmăcindu-i vorbele.

– Cunosc modificata despre care vorbeşti. Şi-a făcut datoria...

Vocea traducătoarei tremură şi se opreşte în timp ce bătrânul încă vorbeşte. Se ridică în picioare şi îl priveşte pe Yashimoto, cu ochii strălucind. El se încruntă, pentru că Hiroko a încălcat eticheta. Îi spune ceva şi ea îşi pleacă resemnată capul.

– *Hai.*

Încă o pauză.

Bătrânul îi face un semn să continue. Ea îşi regăseşte calmul şi termină de tradus.

– A fost distrusă conform protocolului, şi nu repatriată.

Ochii întunecaţi ai modificatei o privesc pe Kanya, ficşi, fără a clipi, fără să trădeze nimic din uluirea care pusese stăpânire pe ea cu câteva momente în urmă.

Kanya îi privește pe amândoi, un bătrân și o tânără fată, amândoi niște ciudați.

– Și totuși se pare că a supraviețuit, spune ea până la urmă.

– Nu eram eu managerul pe vremea aceea, se scuză Yashimoto. Eu pot să-ți spun doar ce știu din documentele pe care le avem despre ea.

– Se pare că actele voastre nu sunt conforme cu realitatea.

– Ai dreptate. Pentru asta nu există nicio scuză. Îmi este rușine de ceea ce au făcut alții, dar eu nu știu nimic despre treaba asta.

Kanya se apleacă spre el.

– Dacă nu îmi poți explica în ce fel a supraviețuit, atunci te rog spune-mi cum de această fată, capabilă să omoare atâția oameni în câteva secunde, a ajuns în țară. Îmi spui că nu e o modificată militar, dar îmi vine greu să cred că nu e. Asta e o încălcare gravă a acordului dintre țările noastre.

În mod neașteptat, ochii bătrânului se luminează, și el zâmbește. Soarbe din ceai, analizând întrebarea, dar veselia nu-i părăsește privirea, și își golește ceașca.

– Pentru asta am un răspuns.

Fără niciun avertisment, aruncă cana spre fața tinerei fete. Kanya țipă. Mâinile lui Hiroko se mișcă ca o ceață. Cana se lovește de palma ei. Fata privește cu uimire cana din mâna ei, la fel de surprinsă ca și Kanya.

Japonezul își strânge chimonoul pe el.

– Toți Noii Japonezi sunt rapizi. Nu ai pus întrebarea care trebuia. Modul în care își folosesc calitățile

instinctive e un rezultat al pregătirii pe care o au, nu al capacităților fizice. Hiroko a fost învățată de la naștere să se comporte adecvat etichetei, situației. Face un semn spre pielea ei. E construită cu o piele de porțelan și pori mici, dar asta înseamnă că e predispusă la supraîncălzire. Un modificat militar nu se supraîncălzește pentru că e făcut astfel încât să reziste la un impact fără a consuma prea multă energie. Săraca Hiroko ar muri dacă ar face uz de puterea ei pentru o perioadă mai lungă de timp. Dar toți modificații au capacitatea latentă de a deveni extrem de rapizi, e în genele lor. Tonul lui devine serios. E surprinzător, totuși, cum fata despre care vorbești s-a debarasat de pregătire. Astea sunt niște vești extrem de supărătoare. Oamenii Noi ne servesc pe noi. Nu ar fi trebuit să se întâmple așa ceva.

– Deci Hiroko a ta ar putea să facă același lucru? Să omoare opt bărbați înarmați?

Modificata tresare și se uită la Yashimoto, cu ochii negri mărindu-i-se. El încuviințează. Îi spune ceva pe un ton blând.

– *Hai.*

Ea uită să și traducă, dar apoi își regăsește cuvintele.

– Da. E posibil. Foarte puțin probabil, dar posibil. Dar ar fi nevoie de un stimul foarte puternic pentru a se întâmpla așa ceva, continuă ea. Oamenii Noi prețuiesc disciplina. Ordinea. Supunerea. Avem o vorbă în Japonia: „Oamenii Noi sunt mai japonezi decât japonezii."

Yashimoto pune o mână pe umărul lui Hiroko.

– Hiroko ar deveni o ucigașă doar în circumstanțe ieșite din comun.

Îi zâmbește, sigur pe sine. Cea pe care o cauți s-a îndepărtat mult de la calea prescrisă. Trebuie distrusă înainte să producă și mai multe pagube. Noi vă putem ajuta. Face o pauză. Hiroko vă poate ajuta.

Kanya încearcă să-și mascheze scârba, dar expresia de pe fața ei o trădează.

– Căpitane Kanya, mi se pare că zâmbești.

Phii-ul lui Jaidee e încă alături de Kanya, cocoțat pe prora schifului care parcurge gura largă a râului Chao Praya, pe un vânt puternic. Stropi de apă trec prin entitatea lui, nederanjându-l, chiar dacă ea se așteaptă să-l vadă ud până la piele de fiecare dată. Își îngăduie să-i arunce un zâmbet, lăsând ca încântarea ei să ajungă până la el.

– Astăzi am făcut un lucru bun.

Jaidee rânjește.

– Am ascultat la ambele capete. Akkarat și Narong au fost foarte impresionați.

Kanya se oprește.

– Erai și cu ei în același timp?

– Pot să mă duc oriunde, se pare, ridică el din umeri.

– Mai puțin spre următoarea ta viață.

El ridică din nou din umeri și zâmbește.

– Nu mi-am terminat treaba aici.

– Adică mai trebuie să mă hărțuiești pe mine ceva timp, asta vrei să zici, spune ea, dar nu e răutate în cuvintele ei.

Sub lumina caldă a soarelui care apune și cu orașul deschizându-se în fața ei, cu valurile care se lovesc de carena bărcii în timp ce traversează râul, Kanya e recunoscătoare că totul a mers atât de bine. Chiar în timp ce vorbea cu Narong, dădea ordine de retragere a oamenilor lui. Auzise ordinele prin radio. Aveau să se întâlnească cu loialiștii de la 12 decembrie. Starea de alertă avea să fie ridicată. Dacă japonezii nu ar fi fost dispuși să-și asume responsabilitatea pentru modificata sălbăticită, lucrurile ar fi stat cu totul altfel. Dar compensațiile au fost deja oferite și Pracha a fost exonerat pe baza documentației voluminoase furnizate de japonezi, și, pentru prima dată în viață, lucrurile mergeau bine.

Kanya nu se putea abține să nu simtă un junghi de mândrie. De data asta s-a dovedit folositor să porți jugul a doi stăpâni. Se întreabă dacă *kamma* ei e de vină pentru felul în care reușise să construiască o punte între ministrul Akkarat și generalul Pracha spre binele orașului Krung Thep. Cu siguranță, nimeni altcineva nu ar fi putut străpunge barierele de reputație și mândrie pe care cei doi bărbați și facțiunile lor le-au ridicat.

Jaidee încă rânjește la ea.

– Imaginează-ți ce lucruri ar putea înfăptui țara noastră dacă nu ne-am lupta între noi.

– Poate că orice e posibil, spune Kanya într-o explozie de optimism.

– Nu uita că mai ai o modificată de prins, râde Jaidee.

Fără să vrea, privirea Kanyei se îndreaptă spre propria-i modificată. Hiroko și-a adunat picioarele sub ea și privește curioasă orașul care se apropie cu

repeziciune, în timp ce barca se strecoară printre clipere și schifuri cu pânze și bărci de patrulă cu arcuri cinetice. Se întoarce spre Kanya ca și cum i-ar fi simțit căutătura ațintită asupra-i. Privirile li se fixează. Kanya refuză să fie prima care să lase garda jos.

– De ce urăști Oamenii Noi? o întreabă Hiroko.

– Crezi că-i poți da lecții despre nișe și natură? zice Jaidee, râzând.

Kanya își întoarce privirea și se uită în spate la fabricile plutitoare din Thonburi, cel acoperit de ape. *Prangul* de la Wat Arun stă în picioare mândru și înalt, pe fundalul cerului roșu-sângeriu.

Întrebarea se repetă.

– De ce-mi urăști neamul?

Kanya o cercetează pe fată.

– O să fii reciclată atunci când Yashimoto-sama se va întoarce în Japonia?

Hiroko își coboară privirea. Kanya se simte inconfortabil, într-un mod foarte ciudat, că a rănit-o pe modificată, apoi își alungă sentimentul de vinovăție. E doar o modificată. Copiază mecanismul de umanitate, dar e doar un experiment periculos căruia i s-a îngăduit să continue până acum. O modificată. Mișcări fragmentate și zvâcniri care îi dau de gol natura de fiară proiectată genetic. O creatură inteligentă. Și aparent foarte periculoasă dacă e provocată. Kanya privește apa care îi ghidează ambarcațiunea, dar cu coada ochiului se uită la fată, conștientă într-un mod visceral că e capabilă de aceeași rapiditate ca și cealaltă. Că toți modificații au potențialul de a deveni letali.

Hiroko vorbește din nou.

– Nu suntem toți ca aceea pe care o vânezi.

Kanya își întoarce privirea înspre ea.

– Sunteți niște creaturi nefirești, crescute în eprubete. Prin natura voastră, nu vă puteți integra în nișa ecologică. Nu aveți suflete și nici *kamma*. Și acum una dintre voi a... Se oprește, copleșită de enormitatea cuvintelor. L-a ucis pe protectorul reginei noastre. Așa că nu mă interesează dacă semănați între voi sau nu.

Privirea lui Hiroko se înăsprește.

– Atunci trimite-mă înapoi la Mishimoto.

Kanya clatină din cap.

– Nu. Ești și tu bună la ceva. Ești dovada, dacă nu altceva, a faptului că toți modificații sunt periculoși. Și că cea pe care o căutăm nu e o creatură militară. Și pentru asta te vei dovedi utilă.

– Nu suntem periculoși, insistă Hiroko.

Kanya ridică din umeri.

– Domnul Yashimoto spune că mă poți ajuta să o găsesc pe ucigașă. Dacă e adevărat, atunci îmi poți fi de folos. Dacă nu, la fel de ușor aș putea să te transform în îngrășământ, laolaltă cu bălegarul zilnic. Stăpânul tău insistă că poți fi de ajutor, deși nu-mi dau seama exact cum.

Hiroko se uită înspre fabricile ei, din depărtare.

– Cred că ai rănit-o, șoptește Jaidee.

– Și sentimentele lor sunt cu mult mai reale decât sufletele lor?

Kanya se apleacă peste cârmă, ghidând schiful spre doc. Mai sunt încă atâtea de făcut.

– Își va căuta un nou stăpân, spune Hiroko brusc.

Kanya se întoarce, mirată.

– Ce vrei să spui?

– Și-a pierdut stăpânul japonez. Și acum l-a pierdut și pe cel care deținea barul unde lucra.

– L-a omorât, nu l-a pierdut.

Hiroko ridică din umeri.

– E același lucru. Și-a pierdut stăpânul. Trebuie să-și găsească altul.

Cum de ești atât de sigură?

Hiroko o privește cu răceală.

– E în genele noastre. Căutăm să ne supunem. Avem nevoie de alții să ne ghideze. E o necesitate. Cum e apa pentru pești. Obediența e apa în care înotăm noi. Yashimoto-sama are dreptate. Suntem mai japonezi decât japonezii. Trebuie să servim într-o ierarhie. Și modificata are nevoie acum de un stăpân.

– Și dacă e diferită de ceilalți? Dacă nu va face asta?

– O va face. Nu are de ales.

– La fel ca și tine.

Ochii negri ai lui Hiroko se ațintesc iar asupra Kanyei.

– Exact.

Oare vede o licărire de mânie și de disperare în ochii aceia? Sau e doar ceva ce-și imaginează Kanya? Ceva ce ea crede că zace ascuns în ființa modificatei, o caracteristică antropomorfă a acestei creaturi care nu e și nu va fi niciodată umană? Un puzzle simpatic. Kanya își îndreaptă atenția spre apă, în căutarea altor

ambarcațiuni cu care va trebui să lupte pentru spațiul gol de andocare. Se încruntă.

– Nu am mai văzut bărcile astea până acum.

Hiroko se uită în sus la ea.

– Supravegheați apele cu atâta atenție?

Kanya clatină din cap.

– Când am fost încorporată, obișnuiam să vin la docuri. Făceam razii, verificam importurile. Ieșeau bani buni, spune ea cercetând bărcile. Astea sunt construite pentru încărcături masive. Nu pentru orez. Nu le-am mai vă...

Vocea i se stinge treptat și inima îi tresare, urmărind ambarcațiunile care se leagănă pe valuri, ca niște fiare enorme și întunecate, implacabile.

– Ce e? întreabă Hiroko.

– Nu sunt bărci cu arcuri cinetice.

– Nu?

Kanya trage de cârmă, și briza deltei râului zgâlțâie micuța barcă, trăgându-se din calea unei ambarcațiuni care se îndrepta spre ele.

– E militară. Toate sunt.

CAPITOLUL 38

Anderson de-abia poate respira cu sacul pe față. Întunericul e atotcuprinzător și fierbinte de la respirația lui și de la teama pe care încearcă să și-o stăpânească. Nimeni nu i-a explicat de ce i-a fost pus un sac pe cap și a fost scos în grabă din apartament. Carlyle se trezise și a încercat să protesteze, dar una dintre Pantere îi retezase urechea cu patul armei, lăsând sângele să curgă, și amândoi deveniseră tăcuți și îi lăsaseră să le pună sacii pe cap. O oră mai târziu, au fost ridicați în picioare și mânați afară, la un soi de vehicul care huruia și scotea aburi. E armata, presupusese Anderson, în timp ce era împins înăuntru.

Degetul rupt îi atârnă fără vlagă la spate. Dacă își flexează mâna, durerea devine de nesuportat. Încearcă să respire ușor și controlat sub sac, înăbușindu-și teama și speculațiile care-i trec prin minte. Pânza prăfuită și închisă îl face să tușească, și atunci coastele îl dor și simte junghiuri ascuțite de durere. Respiră superficial.

Au de gând să-l execute ca să dea un exemplu?

Nu a auzit vocea lui Akkarat de ceva vreme. Nu a auzit aproape nimic, de fapt. Vrea să-i spună ceva în șoaptă lui Carlyle, să-și dea seama dacă sunt în aceeași încăpere, dar nu vrea să fie lovit din nou dacă se dovedește că este păzit.

Când au fost scoși din mașină și târâți într-o altă clădire, nici măcar nu știa dacă tovarășul lui era și el acolo. Pe urmă erau în lift și coborau într-un fel de buncăr, presupunea Anderson, dar e mult prea cald în locul în care l-au lovit și l-au lăsat să stea jos. Aerul e sufocant. Îl mănâncă fața din cauza pânzei. Din tot ce și-ar putea dori acum, vrea doar să se scarpine pe nas, acolo unde se adună transpirația și umezește pânza, iritându-l. Încearcă să-și miște fața, să-și dezlipească pânza de nas și de gură. Dacă ar putea să ia o gură de aer curat...

O ușă se deschide. Pași. Anderson îngheață. Aude voci înăbușite deasupra sa. Deodată, cineva îl apucă și îl smucește, ridicându-l în picioare. Îl înghiontesc în coastele rupte și el își pierde respirația. Mâinile îl trag după ele, ghidându-l printr-o serie de opriri și ocolișuri. O briză îi atinge ușor brațele, aer curat și rece, ca venind de la un ventilator. Simte mirosul mării. Voci care mormăie în thailandeză în jurul lui. Pași. Oameni mișcându-se. Are impresia că e condus pe un coridor. Voci de thailandezi sosesc constant și apoi pleacă. Când se împiedică, temnicerii lui îl smucesc în picioare și îl împing mai departe.

Într-un final, se opresc. Aerul e mai curat aici. Simte adierea unor sisteme de circulație, aude zăngănitul

pedalelor unui mecanism și hârâitul roților volante. E într-un fel de centru de procesare. Torționarii îl obligă să stea drept în picioare. Se întreabă dacă așa îl vor executa. Dacă va muri fără să mai vadă lumina zilei.

Modificata. Fata aia nenorocită. Își amintește cum a zburat de pe balcon, plonjând în întuneric. Nu arătase ca un act de suicidal. Pe măsură ce analizează acel moment, e tot mai convins că expresia de pe chipul ei fusese una de încredere de nestrămutat. Chiar l-a omorât pe protectorul reginei? Dar dacă ea e ucigașa, de ce îi era atât de frică? Nu are nicio logică. Și acum totul s-a dus naibii. Hristoase, ce-l mai mănâncă nasul. Strănută, trage în piept aerul cald și prăfuit din sac și începe să tușească din nou.

Trupul i se îndoaie de spate și tușește, în timp ce coastele îi urlă de durere.

Sacul este îndepărtat.

Anderson începe să clipească atunci când lumina puternică îi intră în ochi. Respiră adânc, trăgând aerul proaspăt și din belșug în piept. Încet, se ridică în picioare. E o cameră mare, plină de bărbați și femei în uniforme ale armatei. Calculatoare acționate cu pedală. Tamburi cu arc cinetic. Chiar și un monitor de perete cu leduri pe care se vede orașul, de parcă s-ar afla într-un centru de procesare AgriGen.

Și priveliștea. Nu se înșelase, nu l-au dus în subteran. Era la înălțime. Deasupra orașului. Anderson se adună și încearcă să se orienteze. Sunt într-un turn, undeva, un vechi turn de Expansiune. Prin ferestrele deschise larg poate vedea întregul oraș, dintr-o parte

în cealaltă. Apusul de soare poleiește clădirile și atmosfera cu un roșu întunecat. Carlyle e și el acolo, năucit.

– O, Doamne, amândoi mirosiți îngrozitor.

E Akkarat, care stă lângă ei. Le zâmbește, amuzat și viclean în același timp. Se spune că thailandezii au treisprezece moduri diferite de a zâmbi. Anderson se întreabă la care dintre ele se uită acum.

– Trebuie să vă facem un duș, spune Akkarat.

Anderson deschide gura să spună ceva, dar un alt acces de tuse îl sufocă. Trage aer în piept, încercând să-și liniștească plămânii, dar continuă să tușească. Simte cum cătușele îi freacă carnea de la încheieturi în timp ce tot trupul i se scutură. Coastele sunt o sursă enormă de durere. Carlyle nu spune nimic. Fruntea îi este plină de sânge. Anderson nu-și poate da seama dacă s-a luptat cu oamenii care l-au capturat sau dacă a fost torturat.

– Dați-i un pahar cu apă, spune ministrul.

Gărzile lui Akkarat îl izbesc de un perete și îl împing în jos, ca să se poată așeza. De data asta, de abia poate evita să nu se lovească la degetul rupt. Îi este adusă apă. Unul dintre oameni ridică paharul la buzele lui Anderson și îl lasă să bea. Apă rece. Anderson înghite, de-a dreptul recunoscător. Tusea i se mai potolește. Se forțează să-l privească pe Akkarat.

– Mulțumesc.

– Da, mă rog. Se pare că avem o problemă, spune el. Povestea ta se verifică până la urmă. Modificata e pe cont propriu, se pare. Se lasă în genunchi, alături de Anderson. Am fost cu toții victimele unui ghinion

general. În armată se spune că un plan bun poate fi aplicat cel mult cinci minute în lupta reală. După aceea, depinde de general, de cât de mult îi zâmbesc soarta și spiritele. Un ghinion, asta e. Și acum, desigur, am și mai multe probleme la care trebuie să mă adaptez. Face un semn cu capul spre Carlyle. Voi doi sunteți desigur furioși pentru felul în care ați fost tratați. Mi-aș putea cere scuze, dar nu cred că va fi de ajuns.

Fața lui Anderson este impasibilă în timp ce îl privește în ochi pe Akkarat.

– Dacă ne faci rău, vei plăti pentru asta.

– AgriGen ne va pedepsi, încuviințează Akkarat. Da, asta ar putea fi o problemă. Dar AgriGen a fost întotdeauna împotriva noastră, până la urmă.

– Dezleagă-mă și vom uita de toată treaba asta.

– Îmi ceri să am încredere în tine. Mă tem că n-ar fi prea înțelept din partea mea.

– Revoluțiile sunt aspre. Nu-ți port pică. Anderson rânjește, feroce, dorindu-și ca Akkarat să-l creadă. Nu îți face griji. Noi încă mai luptăm pentru aceeași cauză. Nu s-a întâmplat nimic ce nu poate fi îndreptat.

Ministrul își mângâie creștetul, gânditor. Anderson se întreabă dacă nu cumva va primi un cuțit între coaste. Surprinzător, Akkarat surâde.

– Ești un om puternic.

Anderson se luptă cu un licărit de speranță.

– Doar practic. Avem încă aceleași interese. Nimeni nu are de câștigat dacă suntem morți. Toată treaba asta e doar o mică neînțelegere pe care o putem clarifica.

Akkarat se gândește câteva clipe. Se întoarce apoi spre unul din oamenii lui și cere un cuțit. Anderson își ține respirația în timp ce lama se apropie de el, dar simte cum legăturile îi sunt tăiate și e eliberat. Brațele amorțite încep să îl furnice. Le mișcă cu grijă. Parcă sunt niște butuci. Începe să simtă împunsături ca de ac.

– Hristoase!

– Va dura ceva până când se va restabili circulația. Poți să te consideri norocos că am fost atât de blânzi cu tine.

Akkarat observă cum Anderson își leagănă mâna rănită. Zâmbește rușinat, parcă cerându-și scuze. Cheamă un doctor înainte de a se întoarce spre Carlyle.

– Ce e aici? întreabă Anderson.

– Un centru de comandă de urgență. Când a devenit clar că și cămășile albe sunt implicate, am mutat întreaga operațiune aici, din motive de securitate. Akkarat face un semn către tamburii cu arc cinetic. Avem echipe de megodonți la subsol care produc energie. Și nimeni nu trebuie să știe că am echipat clădirea asta.

– Habar n-aveam că ai pregătit așa ceva.

– Suntem parteneri, nu amanți, surâde Akkarat. Nu toată lumea trebuie să-mi cunoască secretele.

– Ați prins-o pe modificată?

– E doar o chestiune de timp. Semnalmentele ei sunt afișate prin tot orașul. Krung Thepul nu-i va permite să supraviețuiască printre noi. Una e să mituiești câteva cămăși albe și alta să ataci palatul.

Anderson se gândește la Emiko, ghemuită de frică.

– Încă nu-mi vine să cred că o modificată a putut face așa ceva.

Akkarat îl privește.

– Întreaga poveste e confirmată de martori, în primul rând, și de japonezii care au construit-o pe modificată, în al doilea rând. E o ucigașă. O vom găsi și o vom executa ca pe vremuri și vom termina cu ea. Iar japonezii vor fi obligați să plătească daune inimaginabile pentru neglijența de care au dat dovadă. În această chestiune, cămășile albe sunt de acord cu mine.

Carlyle e dezlegat și el. Akkarat e chemat de un ofițer de armată. Carlyle își trage pânza de pe față.

– Prieteni din nou?

Anderson ridică din umeri, urmărind vânzoleala din jurul lor.

– Cât de prieteni putem fi în timpul unei revoluții.

– Cum ești?

Anderson se bate ușor pe piept.

– Coaste rupte. Face un semn cu capul spre doctorul care îi pune degetul într-o atelă. Un deget rupt. Cred că maxilarul e în ordine. Ridică din umeri. Tu?

– Mai bine decât tine. Cred că mi-am luxat umărul. Asta pentru că nu eu am prezentat-o pe modificată.

Anderson tușește și se zguduie din tot corpul.

– Da, păi, ce să zic, norocosul de tine.

Unul dintre ofițeri învârte o stație radio, și roata angrenajului scoate un clinchet. Akkarat preia apelul.

– Da?

Încuviințează, vorbind în thailandeză.

Anderson prinde doar câteva cuvinte, dar ochii lui Carlyle se măresc, ascultându-l.

– Preiau stațiile radio, șoptește el.

– Ce?

Anderson se adună și se ridică în picioare, cutremurându-se, împingându-l deoparte pe doctorul care încă îi bandaja mâna. Gărzile lui Akkarat sar în fața lui, blocându-i accesul spre ministru. Anderson strigă peste ei, în timp ce-l împing spre perete.

– Începe? Acum?

Akkarat își ridică privirea, termină convorbirea calm și îi dă receptorul ofițerului de comunicații. Bărbatul care încărca telefonul se așază, așteptând următorul apel. Bâzâitul volantului se stinge încet.

– Asasinarea lui Somdet Chaopraya a atras multă ostilitate asupra cămășilor albe. Oamenii protestează în fața sediului Ministerului Mediului. Până și Sindicatul Megodonților s-a implicat. Eșecurile ministerului i-au înfuriat pe oameni. Am decis să profităm de asta.

– Dar nu ne-am organizat încă, protestează Anderson. Detașamentele tale sunt încă în nord-estul țării. Echipele mele de comando nu vor debarca decât peste o săptămână.

Akkarat ridică din umeri și surâde.

– O revoluție e o treabă dezordonată. E mai bine să profităm de prilejul favorabil pe care îl avem acum. Dar, cred că vei fi plăcut surprins.

Se întoarce spre telefonul acționat manual. Zumzetul constant al angrenajului răsună în toată încăperea, în timp ce Akkarat le dă ordine oamenilor săi.

Anderson stă în spatele ministrului și îl privește. Acest bărbat, atât de slugarnic în prezența lui Somdet Chaopraya, e acum la comanda întregii operațiuni. Dă ordine cu un ton calm. Din când în când telefonul bâzâie.

– E o nebunie ce se întâmplă, șoptește Carlyle. Noi mai suntem implicați sau nu?

– E greu de spus.

Akkarat îi privește în treacăt, pare pe punctul de a zice ceva, dar se oprește și ciulește urechile.

– Ascultați, spune el.

Vocea îi devine reverențioasă. Zarva cuprinde orașul. Prin ferestrele de la centrul de comandă, o lumină pâlpâie scurt, ca un fulger în timpul furtunii. Akkarat zâmbește.

– A început.

CAPITOLUL 39

Kanya dă buzna în biroul în care o aștepta Pai.

– Unde sunt oamenii? întreabă ea, gâfâind.

– Au fost adunați în formație în fața locuințelor de nefamiliști.

Pai ridică din umeri.

– Ne întorceam din sat când am auzit că lucrurile au luat-o...

– Sunt încă acolo?

– Poate unii din ei. Am auzit că Akkarat și Pracha vor negocia.

– Nu! scutură ea din cap. Du-te după ei, acum.

Caută grăbită prin cameră, adunând încărcătoare de rezervă pentru armele cu arc.

– Adună-i în formație și dă-le arme. Nu avem mult timp la dispoziție.

Pai se holbează la Hiroko.

– Asta e modificata?

– Nu-ți face griji în legătură cu ea. Știi unde e generalul Pracha?

El ridică din umeri.

– Am auzit că a făcut o inspecție pe ziduri după care trebuia să vorbească cu Sindicatul Megodonților despre proteste...

Kanya face o grimasă.

– Adună-i pe oameni. Nu mai putem aștepta.

– Ai înnebunit...

O explozie cutremură pământul. Afară, copacii pârâie și se prăbușesc la pământ. Pai sare în picioare, șocat. Fuge spre fereastră și se uită afară. O alarmă începe să urle.

– E Ministerul Comerțului, spune Kanya. Au venit deja.

Își ia arma cu arc. Hiroko e nefiresc de calmă. Stă cu urechile ciulite ca un câine, ascultând. Se răsucește încet, concentrată, se apleacă ușor, anticipând ceva. O altă serie de explozii zguduie complexul. Clădirea se cutremură. Varul cade de pe tavan.

Kanya iese în fugă din birou. Alte cămăși albe o urmează, acei câțiva care erau în tura de noapte sau care n-au fost trimiși încă să patruleze și să asigure ordinea pe docuri și la platformele de ancorare. Căpitanul țâșnește pe coridor, urmat îndeaproape de Pai și de Hiroko, și iese afară, pregătită de atac.

Parfumul de iasomie înflorită umple noaptea, dulce și puternic, amestecat cu un miros pe care Kanya nu l-a mai simțit de când convoaie militare treceau pe Podul Prieteniei, peste Mekong, spre insurgenții din Vietnam...

Un tanc se izbește de zidurile exterioare.

E un monstru de metal, înalt cât doi oameni, împestriţat cu motive de camuflaj, împrăştiind fum. Trage cu tunul, gura ţevii fulgerând, şi maşinăria se ridică pe şenile. Zidărie şi marmură cad pe Kanya. Ea plonjează într-o parte, la adăpost. În spatele tancului, megodonţi de război se îngrămădesc pe culoar. Colţii lor strălucesc în întuneric, iar călăreţii sunt îmbrăcaţi în negru. În lumina slabă, câteva cămăşi albe ies să apere complexul, nişte stafii străvezii, uşor de ţintit. De pe spinarea fiarelor se aud zumzăitul armelor cu arc de mare capacitate şi apoi vibraţiile discurilor care şfichiuiesc aerul în jurul ei. Bucăţi de beton pică de pe clădire. Obrazul Kanyei e crestat şi se trezeşte întinsă pe jos, îngropată sub greutatea lui Hiroko care o trântise la pământ, în timp ce mai multe discuri ciopârţesc aerul şi se lovesc de peretele din spatele ei.

Încă o explozie. Zgomotul puternic îi bubuie în urechi. Îşi dă seama că scânceşte. Sunetele devin distante şi Kanya tremură de frică.

Tancul e în mijlocul curţii, cu motorul huruind, şi se roteşte. Mai mulţi megodonţi pătrund înăuntru, împiedicându-se de valul de trupe de comando care încearcă să intre prin spărtură. Kanya e prea departe pentru a desluşi care dintre generali s-a decis să-l trădeze pe Pracha. Din loc în loc, arme trag de la nivelul superior al clădirii ministerului. Vaiete şi strigăte răsună, oamenii ai ministerului care mor. Kanya îşi scoate pistolul şi ţinteşte. În spatele ei, un funcţionar de la arhive e spintecat de un disc. Căpitanul strânge

arma în mână și trage. Nu-și dă seama dacă e unul de-ai ei sau nu. Trage din nou. Îl vede căzând. Mulțimea de soldați care se îndreaptă spre ea e ca un tsunami. Jaidee apare lângă ea.

– Cum rămâne cu oamenii tăi? întreabă el. Ai de gând să te vinzi atât de ușor și să-i ignori pe băieții aceia care se bazează pe tine?

Kanya trage din nou. Abia mai vede. Plânge. Curtea e plină de oameni, de detașamente care merg aplecate, evitând focul de acoperire.

– Vă rog, căpitane Kanya, imploră Hiroko. Trebuie să fugim.

– Du-te, o grăbește Jaidee. E prea târziu să mai lupți acum.

Kanya își ia degetul de pe trăgaci. Discurile țăcăne în jurul ei. Se rostogolește și merge în patru labe spre ușă, sărind înăuntru, unde e relativ în siguranță. Mai multe obuze lovesc clădirea care se clatină. Kanya se întreabă dacă se va prăbuși înainte ca ea să ajungă pe partea cealaltă.

Amintiri din copilărie o copleșesc, în timp ce sare peste trupuri însângerate, urmându-i pe Hiroko și pe Pai. Imagini de groază, de nimicire, ale tancurilor pe cărbuni ale căror motoare bubuiau, trecând prin sate, în coloane lungi, înaintând cu zgomot pe ce mai rămăsese din drumurile pavate ale provinciilor, înainte să sape prin lanurile de orez, distrugându-le. Tancuri care se îndreptau în viteză spre Mekong, cu șenilele sfâșiind pământul, grăbindu-se în apărarea regatului din calea primelor invazii surprinzătoare

ale vietnamezilor. Lăsau fum negru, învolburat, în urma lor, în timp ce se îndreptau spre granița pe care trebuiau să o apere. Și acum monștrii sunt aici.

Kanya iese din clădire pe cealaltă parte, direct într-o furtună de foc. Copacii ard. Au aruncat cu un fel de napalm. Nori de fum plutesc în jurul ei. Un alt tanc sparge o poartă în depărtare, mișcându-se mai repede decât ar fi capabil un megodont. Kanya nu înțelege cum de se mișcă atât de repede, ca niște tigri care își urmăresc prada. Oamenii trag cu armele cu arc, dar nu pot face nimic împotriva obuzelor de fier ale tancurilor, nu sunt pregătiți pentru război. Discuri argintii zvâcnesc peste tot, ricoșând și ciopârțind. Cămășile albe încearcă să-și găsească un adăpost, dar nu au unde să se ascundă. Flori roșietice pe alb. Bărbați despicați în două de explozii. Mai multe tancuri pătrund prin spărturi.

– Cine sunt? urlă Pai.

Kanya scutură din cap, prostită. Divizia armată distruge copacii de pe complexul Ministerului Mediului. Și mai multe trupe pătrund înăuntru.

– Pesemne că sunt din nord-est. Akkarat și-a aruncat pionii în luptă. Pracha a fost trădat.

Kanya îl zgâlțâie pe Pai și îi face semn înspre o ridicătură din umbra copacilor care au scăpat nearși, acolo unde templul lui Phra Seub s-ar putea să fie încă în picioare. Poate că există o cale de scăpare, până la urmă. Pai se holbează înspre templu, dar nu face nicio mișcare. Căpitanul îl scutură și pornesc toți în fugă. O ploaie de frunze de cocos și un ropot de bucăți

de șrapnel cad în jurul lor. Aerul e plin de urletele bărbaților și femeilor care sunt uciși de mașinăria militară bine unsă.

– Și acum încotro? întreabă Pai.

Kanya nu are un răspuns pentru el. Se lasă în jos, plină de așchii de lemn, și plonjează, la adăpostul parțial oferit de un palmier ars care se prăbușise. Jaidee cade lângă ea, rânjind, fără niciun strop de transpirație pe corp. Se uită atent în jur peste buștean și apoi o privește pe Kanya.

– Deci, pentru cine vei lupta acum, căpitane Kanya?

CAPITOLUL 40

Apariția tancului îi ia prin surprindere pe toți. Mergeau pe stradă în ricșe-bicicletă, când au auzit un huruit sălbatic și un tanc a apărut în intersecția din fața lor. Mașinăria are un megafon, din care se auzise ceva, poate un avertisment, după care turela se întoarce înspre ei.

– Ascundeți-vă! strigă Hock Seng și toți sar de pe biciclete.

Țeava tunului duduie. Bătrânul e aruncat pe jos. Fațada unei clădiri se prăbușește, acoperindu-i cu moloz. Nori de praf gri se adună în jurul lui. Hock Seng tușește, încearcă să se ridice și să se târască mai departe, dar aude țăcănitul unei arme și se întinde la pământ. Nu vede nimic din cauza prafului. Câteva arme de mici dimensiuni răspund exploziei inițiale, dintr-o clădire mică din apropiere, și tancul trage din nou. Fumul se mai dispersează.

De pe o alee, Chan Zâmbărețul îi face semn lui Hock Seng. Părul îi e gri, pudrat, și fața îi e acoperită

de praf. I se mișcă gura, dar nu iese niciun sunet. Bătrânul îl smucește pe Pak Eng și fug în grabă spre un loc mai sigur. Trapa tancului se deschide și prin ea apare un artilerist blindat, care trage cu o armă cu arc. Pak Eng se prăbușește, cu pieptul plin de sânge. Peter Kuok se ferește de foc și se ascunde pe o alee, și Hock Seng îl vede cu coada ochiului cum fuge. Chinezul se întinde pe jos și se târăște prin moloz. Tancul trage încă o salvă, legănându-se pe șenile din cauza reculului. Din ce în ce mai multe arme mici trag de undeva din josul străzii. Soldatul din turelă se prăbușește, mort. Pușca lui alunecă pe stradă. Tancul continuă să se rotească pe șenile, țăcănind. Gunoi și foi de zvonuri zboară în jurul lui. Se înclină înspre Hock Seng și accelerează. Bătrânul se aruncă într-o parte și tancul trece cu zgomot pe lângă el, acoperindu-l cu moloz.

Chan Zâmbărețul se holbează la vehiculul care se retrage. Spune ceva, dar urechile lui Hock Seng încă țiuie. Îi face semn din nou bătrânului să vină lângă el. Acesta se clatină, se ridică în picioare și se împleticește spre siguranța oferită de *soi*. Chan Zâmbărețul își face mâinile căuș în jurul urechilor lui Hock Seng. Urletul lui e o șoaptă.

– E incredibil de rapid! Mai rapid decât un megodont!

Hock Seng aprobă, tremurând. A apărut de nicăieri. O mașinărie mai rapidă decât orice altceva văzuse. Tehnologie din vechea Expansiune. Bărbații

care-l conduceau păreau de-a dreptul nebuni. Hock Seng se uită în jur la tencuiala căzută.

– Nu înțeleg ce căutau aici. Nu era nimic de apărat, spune el.

Brusc, Chan Zâmbărețul începe să râdă. Cuvintele lui îndepărtate trec de țiuitul din timpanele lui Hock Seng.

– Poate s-au rătăcit!

Amândoi încep să râdă și Hock Seng devine aproape isteric, ușurat că a scăpat. Stau amândoi pe jos, pe alee, odihnindu-se și încercând să-și recapete răsuflarea, chicotind. Încetul cu încetul, bătrânului îi revine auzul.

– E mai rău decât cu Bentițele Verzi, spune Chan Zâmbărețul, privind strada distrusă. Cel puțin cu ei era o chestiune personală, se strâmbă el. Puteai să lupți împotriva lor. Ăștia sunt prea rapizi. Și prea nebuni. Sunt *fengle* toți.

Hock Seng pare dispus să-i dea dreptate.

– Totuși, morții sunt morți. N-aș vrea să dau nas în nas cu nici unul dintre ei.

– Va trebui să fim mai atenți, spune Chan Zâmbărețul, făcând un semn cu capul spre trupul lui Pak Eng. Ce facem cu el?

– Vrei să-l cărăm înapoi la turnuri? întreabă Hock Seng, pe un ton ascuțit.

Chan clatină din cap, strâmbându-se. Se aude bubuitul unei alte explozii. După zgomot, e doar la câteva străzi depărtare. Hock Seng se uită în sus.

– Crezi că e tot tancul ăla?

– Eu zic să nu aşteptăm să aflăm.

Pornesc amândoi în jos pe stradă, ţinându-se aproape de uşi. Câţiva oameni au ieşit afară şi se uită în direcţia exploziilor asurzitoare. Încearcă să-şi dea seama de unde vin toate zgomotele acelea, ce se întâmplă. Hock Seng îşi aduce aminte cum stătea şi el pe stradă, cu ani în urmă, în briza care mirosea a mare şi a muson, în ziua în care Bentiţele Verzi au început să-i cureţe. Şi atunci, ca şi acum, oamenii se uitau în sus ca nişte porumbei, cu urechile ciulite spre zgomotul pe care-l face un măcel, şi deveneau brusc conştienţi că erau în pericol.

În faţă se aude inconfundabilul ţăcănit al armelor cu arc. Hock Seng îi face un semn lui Chan şi cotesc spre o altă alee. E prea bătrân pentru aşa ceva. Ar trebui să stea culcat pe o canapea acum, fumând un bol de opiu în timp ce o a cincea soţie i-ar masa gleznele. În spatele lor, oamenii încă se adună pe străzi, privind în depărtare, de unde se aude larma unor încăierări. Thailandezii nu ştiu ce să facă. Nu încă. Nu au experienţă când vine vorba de un măcel adevărat. Reflexele lor nu îi ajută. Hock Seng se îndreaptă spre o clădire abandonată.

– Unde te duci? întreabă Chan Zâmbăreţul.

– Vreau să văd. Trebuie să ştiu ce se întâmplă.

Urcă scările, două, trei, patru rânduri. Gâfâie. Cinci. Şase. Apoi iese pe un coridor. Uşi rupte, o căldură înăbuşitoare şi duhoare de excremente. O altă explozie se aude în depărtare. Prin ferestrele deschise se vede o dâră de foc traversând cerul întunecat, în timp ce

o altă bubuitură se aude în depărtare. Pe străzi se aud pocniturile armelor cu arc, ca niște artificii, de parcă orașul ar fi în toiul Festivalului Primăverii. Coloane de fum se ridică din mai multe locuri. Arată ca niște *naga* încolăciți, întunecați pe fundalul soarelui care apune. Platformele de ancorare, ecluzele maritime, districtul industrial... Ministerul Mediului...

Chan Zâmbărețul îl prinde pe Hock Seng de umăr și îi arată ceva.

Bătrânul își trage răsuflarea. Mahalaua Yaowarat e cuprinsă de flăcări, cocioabele WeatherAll explodând într-o mare de flăcări. *Wode tian*. Chan Zâmbărețul murmură ceva.

– Nu ne vom mai întoarce acolo.

Hock Seng rămâne cu privirea fixată pe mahalaua care fusese casa lui și care acum ardea, privește cum focul îi cuprinde banii și giuvaierele. Soarta e capricioasă. Bătrânul râde, epuizat.

– Și tu credeai că nu sunt norocos. Am fi fost fripți ca niște porci dacă rămâneam acolo.

Chan Zâmbărețul se înclină ironic în fața lui.

– Îl voi urma pe capul celor Trei Prosperități până în cele nouă cercuri ale iadului. Face o pauză. Și acum ce facem?

– Facem ce a făcut și Thanon Rama al XII-lea, îi explică Hock Seng. Și după aceea...

Nu vede proiectilul venind. E prea rapid pentru ochii oamenilor. Poate un modificat militar l-ar fi observat, dar el și Chan sunt luați prin surprindere

și cad la pământ din cauza undei de șoc. O clădire de pe cealaltă parte a străzii se prăbușește.

– Las-o naibii!

Chan îl apucă pe Hock Seng și îl trage spre scări, unde sunt în siguranță.

– Nu am de gând să-mi pierd capul pentru priveliștea ta.

Dintr-odată prevăzători, cei doi se furișează pe aleile care sunt cuprinse de întuneric, îndreptându-se spre districtul industrial. Străzile sunt aproape pustii, pe măsură ce thailandezii își dau seama că nu sunt în siguranță afară.

– Ce e acolo? șoptește Chan.

Hock Seng mijește ochii, încercând să vadă prin beznă. Trei oameni stau ghemuiți în jurul unui radio cu bobină. Unul dintre ei ține antena deasupra capului, încercând să prindă ceva. Hock Seng încetinește, apoi îl îndeamnă pe Chan Zâmbărețul să treacă strada spre ei.

– Ce vești?

Hock Seng respiră cu greutate.

– Ai văzut când a picat proiectilul ăla? întreabă unul dintre ei și se uită în sus la el. Carnete galbene, murmură el.

Însoțitorii lui observă maceta lui Chan și schimbă câteva priviri între ei, zâmbesc agitați și încep să se îndepărteze. Hock Seng face o plecăciune stângace.

– Vrem doar să aflăm ce s-a mai întâmplat.

Unul dintre ei scuipă nucă de betel, încă privindu-i neîncrezător, dar spune:

– Vorbește Akkarat.

Le face semn să asculte. Prietenii lui ridică antena, încercând să prindă o frecvență.

– ...rămâneți înăuntru. Nu ieșiți din case. Generalul Pracha și cămășile lui albe au încercat să o detroneze pe regină. E de datoria noastră să apărăm regatul de...

Vocea lui cârâie și bărbatul începe să umble la butoanele de recepție. Unul dintre tovarășii lui clatină din cap.

– Sunt numai minciuni, spune el.

Cel care încerca să prindă o frecvență murmură, nefiind de acord cu el.

– Dar Somdet Chaopraya...

– Akkarat l-ar ucide și pe Rama dacă ar avea ceva de câștigat din asta.

Prietenii lui lasă antena jos. Radioul pârâie și transmisia se pierde în timp ce el vorbește.

– Ieri a intrat o cămașă albă în magazinul meu și a vrut s-o ia pe fiică-mea cu el acasă. Un dar de bună-credință, l-a numit el. Sunt cu toții niște reptile care ne controlează. Să fii puțin corupt e una, dar acești *heeya* ar...

O altă explozie cutremură pământul. Se răsucesc cu toții, thailandezi și carnete galbene, încercând să-și dea seama de unde venise zgomotul.

Suntem ca niște maimuțe care încearcă să înțeleagă ce se întâmplă într-o junglă imensă.

Gândul acesta îl sperie pe Hock Seng. Ei încearcă să pună cap la cap indicii, dar nu reușesc să-și dea seama în ce context se află. Oricât de multe informații

ar deține, nu sunt niciodată suficiente. Pot doar să reacționeze la evenimente pe măsură ce acestea se desfășoară, și să spere că vor avea noroc.

– Hai să mergem.

Thailandezii adună deja în grabă radioul și fug să se ascundă în magazin. Când Hock Seng întoarce capul, strada e pustie, ca și cum acea scurtă conversație politică nici nu ar fi avut loc.

Luptele devin din ce în ce mai aprige pe măsură ce se apropie de districtul industrial. Oameni de la Ministerul Mediului și de la armată sunt peste tot, luptând. Și pentru fiecare detașament de pe stradă, mai sunt și voluntari, studenți de la asociații, civili și loialiști, mobilizați de facțiunile politice. Hock Seng se oprește în pragul unei uși, gâfâind, în timp ce peste tot răsună bubuituri de explozii și foc de puști.

– Nu-mi dau seama cine e cu cine, murmură Chan Zâmbărețul, pe măsură ce un grup de studenți înarmați cu macete și purtând banderole galbene trec în fugă pe lângă ei, îndreptându-se spre un tanc care trage în vechiul turn al Expansiunii.

– Toți poartă banderole galbene.

– Toată lumea vrea să-și demonstreze devotamentul față de regină.

– Oare există cu adevărat o regină?

Hock Seng ridică din umeri. Discurile de la arma unui student ricoșează de pe învelișul blindat al tancului. Mașinăria e enormă. Bătrânul nu poate să nu fie impresionat de faptul că armata a adus atâtea tancuri în capitală. Probabil că marina și amiralitatea

le-au oferit asistență. Ceea ce înseamnă că Pracha și cămășile albe au rămas fără aliați.

– Sunt demenți, cu toții, mormăie Hock Seng. Nu mai are importanță cine e cu cine.

Cercetează strada. Genunchiul îl deranjează, o veche rană care îl încetinește.

– Dacă am putea face rost de niște biciclete. Piciorul meu..., se strâmbă el.

– Dacă ai fi pe o bicicletă, te-ar putea împușca la fel de ușor ca pe o bătrână care stă pe prispă.

Hock Seng își freacă piciorul dureros.

– Oricum, sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Se aude o altă explozie și cei doi sunt acoperiți de bucățele de moloz. Chan Zâmbărețul își scutură părul plin de tencuială și de praf.

– Sper că a meritat să venim până aici.

– Acum ai fi ars de viu, în mahalale.

– E adevărat, încuviințează Chan. Dar trebuie să ne grăbim. Nu vreau să ne mai forțăm norocul.

Trec prin intersecții întunecate. Din ce în ce mai multe lupte. Zvonurile se împrăștie pe străzi: execuții la Parlament, Ministerul Comerțului e în flăcări, studenții de la Universitatea Thammasat au organizat un miting pentru regină. Și un program la radio. Oamenii spun că e pe o frecvență nouă, în timp ce se adună ghemuiți în jurul micuțului difuzor. Crainica pare agitată. Hock Seng se întreabă dacă are o armă ațintită spre ea. *Khun* Supawadi. Întotdeauna foarte apreciată. Și prezentase tot timpul piese radiofonice interesante. Acum vocea îi tremură implorându-și compatrioții să

rămână calmi, în timp ce străzile sunt pline de tancuri, supraveghind tot orașul de la docuri la platformele de andocare. Câteva secunde mai târziu, în depărtare se aud bubuiturile unor explozii, sincronizându-se cu cele de la radio.

– E mai aproape de lupte decât suntem noi, spune Chan Zâmbărețul.

– Asta e bine sau rău? se întreabă Hock Seng.

Chan se pregătește să-i dea un răspuns, dar răcnetul turbat al unui megodont îl întrerupe, urmat de scrâșnitul armelor cu arc. Toți se întorc spre stradă.

– Nu sună bine.

– Ascundeți-vă, spune Hock Seng.

– Prea târziu.

Un val de oameni se împrăștie pe stradă, fugind și țipând. Trei megodonți cu platoșe pe ei trec bubuind. Capetele masive le atârnă, lovind în stânga și-n dreapta, și colții de care au atașate lame dințate taie prin mulțimea de oameni care încearcă să fugă, retezându-i în două ca pe niște portocale și aruncându-i de la înălțime de parcă ar fi fost niște frunze bătute de vânt.

De pe fiare se trage cu mitralierele. Șiroaie de discuri argintii ascuțite se revarsă peste grămada de gură-cască. În mijlocul acestora se află și cămăși albe care trag și ele cu arme cu arc și cu carabine în timp ce fug, dar discurile lor nu au niciun efect asupra megodonților cu armuri. Ministerul Mediului nu este pregătit pentru un asemenea război. Muniția ricoșează peste tot în jur ca o rafală de ploaie, în timp ce mitraliera țăcăne. Oamenii se prăbușesc la pământ, zvârcolindu-se

în bălți de sânge, urlând în agonie, iar animalele turbate îi calcă în picioare. Strada se umple de praf și fum și miros de mosc. Un bărbat e aruncat într-o parte de unul dintre megodonți și se izbește de Hock Seng. Un șuvoi de sânge îi țâșnește din gură, dar omul e deja mort.

Bătrânul chinez reușește cu greu să iasă de sub cadavru. Din ce în ce mai mulți oameni se adună în formație și trag înspre megodonți. Studenți, presupune Hock Seng, poate chiar de la Thammasat, dar e imposibil să-ți dai seama cui îi sunt loiali, și el se întreabă dacă știu măcar împotriva cui luptă.

Megodonții se răsucesc și atacă. În jurul lui Hock Seng oamenii se îmbulzesc, încercând să fugă din calea lor. Bătrânul e presat de mulțimea care îl împinge. Nu poate să respire. Încearcă să țipe, să-și facă loc, dar sunt prea mulți. Urlă. Greutatea oamenilor disperați îl apasă prea tare, lăsându-l fără aer. Un megodont se izbește de ei. Își ia avânt și îi lovește din nou, despicând ghemul uman cu colții cu lame. Studenții aruncă sticle cu ulei spre el și apoi torțe aprinse, într-o morișcă de lumini și foc...

O altă avalanșă de discuri se năpustește spre ei. Hock Seng se ghemuiește în timp ce arme care scuipă discuri argintii se îndreaptă spre el. Un băiat îl privește înmărmurit, cu bentița galbenă alunecându-i pe fața plină de sânge. Hock Seng simte o străfulgerare de durere în picior. Nu își poate da seama dacă a fost împușcat sau dacă și-a fracturat genunchiul. Urlă, frustrat și speriat. Greutatea corpurilor îl împing în

jos. Va muri. Strivit de o mare de cadavre. În ciuda tuturor încercărilor sale, nu a înțeles că războiul e o afacere cu dus și întors. A crezut că se poate pregăti, în aroganța lui. Cât de prost a putut să fie...

Tăcerea se așterne brusc. Urechile îi țiuie, dar nu se mai aud focuri de armă și nici mugetele megodonților. Hock Seng ia o gură de aer, înfiorându-se, apăsat de greutatea corpurilor. În jur se disting doar gemete și suspine.

– Ah Chan? strigă el.

Niciun răspuns.

Hock Seng se extrage de sub grămada de corpuri și nu e singurul care încearcă să se îndepărteze de locul masacrului. Alții îi îngrijesc pe răniți. Bătrânul abia poate sta în picioare. Piciorul pulsează de durere și e plin de sânge. Caută prin grămada de cadavre, încercând să-l găsească pe Chan Zâmbărețul, dar nu-și poate da seama dacă e acolo, pentru că e prea mult sânge, prea mulți morți, și e prea întuneric.

Hock Seng îl strigă din nou, cercetând trupurile. În josul străzii, o lampă spartă cu metan luminează puternic, împroșcând gaz în jur. Bătrânul se gândește că ar putea exploda oricând, spărgând țevile de metan din oraș, dar nu are destulă energie cât să-i pese.

Se holbează la cadavre. Majoritatea sunt studenți, se pare. Copii teribiliști care încercaseră să lupte cu megodonții. Proștii. Se străduiește să îngroape amintirea propriilor copii, morți, azvârliți într-o grămadă similară. Masacrele din Malaysia scrise pe caldarâmul thailandez. Smulge o armă din mâinile unei cămăși

albe moarte și verifică încărcătorul. Mai are doar câteva discuri, dar... O armează, adăugând un plus de energie. O bagă în buzunar. Copii care se joacă de-a războiul. Copii care nu merită să moară, dar sunt prea proști ca să trăiască.

În depărtare, luptele sunt în toi, răspândindu-se spre alte străzi și alte victime. Hock Seng șchioapătă în josul străzii. Sunt cadavre peste tot. Ajunge la o intersecție și șontâcăie pe cealaltă parte, prea obosit ca să se mai gândească la riscul de a fi lovit. Pe partea opusă un bărbat stă prăbușit, rezemat de un perete, cu bicicleta lângă el. E plin de sânge.

Hock Seng ridică bicicleta.

– E a mea, spune bărbatul.

Hock Seng se oprește și îl privește pe bărbat. Acesta abia îți poate ține ochii deschiși, și totuși se mai agață încă de normalitate, de ideea că o bicicletă aparține cuiva. Hock Seng se întoarce și coboară bicicleta de pe trotuar.

– E a mea, strigă necunoscutul.

Dar nu se ridică și nici nu încearcă să-l oprească pe Hock Seng care se urcă pe bicicletă și începe să pedaleze.

Dacă bărbatul mai protestează încă o dată, chinezul nu-l mai aude.

CAPITOLUL 41

– Credeam că nu începem operațiunea decât peste două săptămâni, protestează Anderson. Nu e nimic stabilit încă.

– Planurile se mai schimbă. Ne-au folosit armele și banii de care ai făcut rost, ridică din umeri Akkarat. Oricum, tranziția nu ar fi deloc înlesnită de prezența trupelor de șoc *farang* în oraș. Se poate să ne fie de ajutor faptul că am grăbit totul.

Orașul geme de explozii. Un foc de metan luminos și verzui se îngălbenește pe măsură ce primește lemn de bambus uscat și alte materiale. Akkarat cercetează focul și le face un semn telefoniștilor. Ofițerul încarcă stația în timp ce ministrul vorbește încet, ordonând echipelor să se deplaseze în direcția incendiului. Îi aruncă o privire scurtă lui Anderson, explicându-i:

– Dacă focul scapă de sub control, nu vom mai avea un oraș pe care să-l apărăm.

Anderson privește văpaia care se întinde, întrezărește palatul *chedi* și templul lui Buddha de smarald.

– Focul ăla e lângă Coloana Orașului.

– *Khap*. Nu putem lăsa Coloana să ardă. Ar fi un semn de rău augur pentru noul regim care se presupune că e puternic și prevăzător.

Anderson se duce la balcon și se apleacă peste balustradă. Mâna îi pulsează, deși e bandajată, dar oricum se simte mai bine acum că un doctor militar i-a pus osul la loc. Fașa îmbibată cu morfină îi atenuează durerea.

Încă o dâră de foc marchează cerul, un proiectil care cade undeva în depărtare, în complexul Ministerului Mediului. E greu de crezut câți oameni a adunat Akkarat pentru ascensiunea sa. Deține mult mai multă putere decât lasă să se vadă. Anderson încearcă să pară nonșalant când îi pune următoarea întrebare.

– Presupun că operațiunea care a fost declanșată mai devreme nu afectează termenii înțelegerii noastre.

– AgriGen va rămâne un partener preferențial și în această nouă eră.

Anderson se relaxează auzind cuvintele liniștitoare ale lui Akkarat, dar următoarele lui cuvinte îl fac să tresară.

– Desigur, lucrurile s-au schimbat într-o oarecare măsură. Până la urmă, nu ai reușit să-ți îndeplinești toate promisiuni.

Anderson îl privește aspru.

– Aveam un plan. Trupele promise sunt pe drum, aducând cu ele și mai multe arme și bani.

Akkarat zâmbește ușor.

– Nu trebuie să-ți faci griji. Sunt sigur că vom ajunge la o înțelegere.

– Încă vrem banca de semințe.

Ministrul ridică din umeri.

– Înțeleg poziția voastră.

– Și nu uita că pompele de care veți avea nevoie înainte de sezonul ploilor le are Carlyle.

Akkarat îi aruncă o căutătură piezișă lui Carlyle.

– Sunt sigur că putem face încă un aranjament.

– Nu!

Carlyle rânjește, privindu-l când pe Akkarat, când pe Anderson, își ridică mâinile și face un pas în spate.

– Înțelegeți-vă voi. Eu nu mă bag în disputa asta.

– Exact, spune Akkarat și se întoarce la planurile de bătălie.

Anderson îl privește, cu ochii mijiți. Încă îl pot influența pe omul acesta. Pot garanta stocuri de semințe de ultimă generație, fertile. Orez rezistent la rugină verzicantă pentru cel puțin o duzină de însămânțări. Se gândește cum să-l stimuleze pe Akkarat, cum să-l facă să-și respecte cuvântul, dar morfina și oboseala din ultimele douăzeci și patru de ore l-au doborât.

Fumul de la unul din focuri plutește în jurul lor, făcându-i pe toți să tușească, înainte ca vântul să-și schimbe direcția. Mai multe proiectile și obuze trasează dâre luminoase pe cer, urmate de bubuiturile distante ale exploziilor.

Carlyle se încruntă.

– Ce-a fost asta?

– Probabil compania Krut a armatei. Comandantul lor a refuzat să treacă de partea noastră. Mai mult ca sigur că bombardează platformele de andocare în numele lui Pracha, spune Akkarat. Cămășile albe nu își pot permite să ne lase să ne reaprovizionăm. Vor distruge și digurile dacă nu-i oprim.

– Dar atunci orașul ar fi acoperit de ape.

– Și ar fi vina noastră, se strâmbă Akkarat. În lovitura de stat de la 12 decembrie digurile au fost apărate cu greu. Când Pracha își va da seama că pierde, și ar fi trebuit s-o facă până acum, cămășile albe s-ar putea să încerce să preia controlul orașului ca să ne forțeze să ne predăm. Ridică din umeri. E păcat că nu avem încă pompele alea cu cărbuni, Carlyle.

– Imediat ce schimbul de focuri încetează, îl voi contacta pe Kolkata și îi voi cere să le livreze, spune Carlyle.

– Nici nu mă așteptam la altceva, răspunde Akkarat, zâmbind cu toți dinții.

Anderson încearcă să-și șteargă încruntarea de pe chip. Nu agreează sporovăiala lor amicală. E ca și cum captivitatea lor ar fi fost deja dată uitării și Carlyle și Akkarat sunt vechi prieteni dintr-odată. Nu-i place nici modul în care ministrul face deosebirea între interesele lui și cele ale lui Carlyle.

Anderson privește în jur, încercând să-și dea seama ce alte opțiuni mai are. Dacă ar fi știut unde se află banca de semințe, ar putea da ordine unei echipe de comando să preia controlul asupra ei în toată confuzia creată de războiul acesta urban...

Urlete răsună de jos. Oamenii mișună pe străzi, cercetând distrugerile făcute, întrebându-se ce altceva le va mai aduce războiul. Anderson îi urmărește, curios spre ce se îndreaptă atenția gloatei. Turnuri din vechea Expansiune zac întunecate, pe fundalul flăcărilor, cioburi de sticlă strălucesc voioase, reflectând văpăile din jur. De deasupra, într-un mod straniu, digurile par himerice. Doar un cerc de lumini cu gaz și întunecime flămândă.

– Chiar pot să distrugă digurile? întreabă el.

Akkarat ridică din umeri.

– Au câteva puncte slabe. Voiam să postăm ofițeri de marină din sud să le apere, dar cred că putem rezista.

– Și dacă nu?

– Omul care va permite ca orașul să fie înghițit de ape nu va fi în veci iertat, spune Akkarat. Nu putem permite așa ceva. Vom lupta pentru diguri asemenea sătenilor din Bang Rajan.

Anderson privește focurile și marea din depărtare. Carlyle se apleacă peste balustradă, lângă el. Chipul îi strălucește în întuneric. Zâmbește satisfăcut ca un om care nu poate pierde. Lake se apropie de el.

– O fi având Akkarat influență aici, dar AgriGen e peste tot. Privește fix în ochii comerciantului. Ține minte asta.

E încântat să vadă cum zâmbetul lui Carlyle se stinge treptat.

Mai multe focuri de armă reverberează până la ei. De deasupra, se pare că luptei îi lipsește o forță viscerală. Arată ca o bătălie între furnici pentru un mușuroi

de nisip, ca și cum cineva ar fi scurmat în două mușuroaie ca să urmărească apoi conflictul dintre cele două civilizații primitive. Mortierele huruie. Focurile strălucesc și pâlpâie.

În depărtare, o umbră întunecată se lasă din înaltul cerului de noapte. Un dirijabil, care coboară spre orașul care arde. Plutește pe deasupra focurilor și deodată se vede o strălucire puternică în timp ce un potop de flăcări izbucnește din interiorul lui.

Akkarat îl privește, zâmbind.

– E de-al nostru, spune el.

Apoi, ca și cum focul nu se potolește, dar pare purtat de aer, dirijabilul explodează. Flăcările îl cuprind, bucăți din el ard și se desprind, plutind în timp ce fiara se îndreaptă spre oraș, izbindu-se de clădiri.

– Hristoase, spune Anderson, ești sigur că nu ai nevoie de întăririle noastre acum?

Expresia de pe chipul lui Akkarat rămâne neschimbată.

– Nu credeam că vor avea timp să armeze proiectilele.

O explozie masivă cutremură orașul, gazul verde arzând puternic, ridicându-se până la cer într-un nor de flăcări care se rotește și devine din ce în ce mai mare. O cantitate de neimaginat de gaz comprimat explodează, lăsând în urmă o ciupercă verde și imensă.

– Stocul de rezervă strategic al Ministerului Mediului, cred, comentează Akkarat.

– Frumos, murmură Carlyle, al dracului de frumos.

CAPITOLUL 42

Hock Seng se adăpostește pe o alee în timp ce tancurile se îndreaptă spre Thanon Phosri. Se cutremură gândindu-se cât carburant consumă mașinăriile alea. Probabil o bună parte din stocul diesel al regatului, folosit acum pentru o orgie de violență. Fumul de cărbuni arși umple aerul pe măsură ce tancurile trec pe lângă el pe șenilele care țăcăne. Bătrânul se ghemuiește într-o grămadă de gunoi. Toate planurile lui au devenit inutile în momentul în care a început criza aceasta. În loc să aștepte și să pornească spre nord, și-a lăsat toate bunurile să ardă de dragul unei lovituri riscante.

Nu te mai plânge, prost bătrân ce ești. Ai fi ars ca un porc, și tu, și bahții tăi mov, și carnetele tale galbene, dacă nu ai fi plecat.

Totuși, își dorește să fi fost îndeajuns de prevăzător și să-și fi luat cu el măcar o parte din polițele de asigurare pe care le ascunsese atât de bine. Se întreabă

dacă karma lui e atât de distrusă încât nici nu poate spera vreodată să reușească.

Cercetează strada din nou. Zărește birourile SpringLife. Și ce e și mai bine, nu sunt păzite. Hock Seng își îngăduie să zâmbească. Acum cămășile albe au altele pe cap. Traversează strada, folosind bicicleta ca pe un soi de cârjă care să-l ajute să stea în picioare.

Se pare că s-a dat o luptă în interiorul complexului. Trei cadavre zac rezemate de un perete, de parcă ar fi avut loc o execuție. Banderolele lor galbene l-au fost smulse și aruncate într-o grămadă de moloz de lângă ei. Alți copii teribiliști care se jucaseră de-a politica...

Ceva se mișcă în spatele lui.

Hock Seng se răsucește și îndreaptă arma spre urmăritor. Mai tresare în timp ce țeava pistolului o împunge în stomac. Începe să scâncească, cu ochii mari, speriați.

– Ce cauți aici? șoptește bătrânul.

Mai se îndepărtează de țeavă.

– Am venit să te caut. Cămășile albe ne-au descoperit satul. Oamenii de acolo sunt bolnavi, suspină ea. Au dat foc casei tale.

Deodată observă că e plină de cenușă și are mai multe tăieturi pe corp.

– Ai fost în Yaowarat? În mahala? întreabă el, șocat.

Mai încuviințează.

– Am avut noroc, spune ea, înghițindu-și plânsul.

Hock Seng clatină din cap.

– De ce ai venit aici?

– Nu am știut unde altundeva să mă duc...

– Spui că s-au îmbolnăvit și mai mulți săteni?

– Cămășile albe ne-au interogat, n-am știut ce să fac, le-am zis...

– Nu-ți face griji, spune Hock Seng, bătând-o ușor pe umăr. Cămășile albe nu ne vor mai deranja. Au alte probleme de rezolvat acum.

– Ai..., începe Mai. Ne-au ars satul, spune ea într-un final. Au ars tot.

E o creatură jalnică, atât de mică și de vulnerabilă. Hock Seng și-o imaginează fugind, lăsând în urmă o casă distrusă, refugiindu-se în singurul loc pe care-l cunoaște. Și apoi pomenindu-se în mijlocul unui război. O parte din el vrea să scape de povara de a avea grijă de ea, dar prea mulți oameni au murit în jurul lui și e bucuros să o aibă alături, într-un mod ciudat. Clatină din cap.

– Copil prostuț ce ești. Îi face un semn cu mâna înspre fabrică. Haide cu mine.

Pășesc în hala principală și o duhoare puternică îi învăluie. Își acoperă gurile, respirând cu greu.

– Bazinele de alge, șoptește Hock Seng. Arcurile cinetice nu mai învârt ventilatoarele și nu mai circulă aerul.

Hock Seng urcă scările spre birou și deschide ușa. Camera e strâmtă și e foarte cald înăuntru, iar mirosul e aproape la fel de rău ca acela din halele de producție după o zi lungă fără ventilație. Deschide obloanele și lasă să pătrundă briza nopții și izul de oraș care arde. Acoperișurile strălucesc, în flăcări, licărind în întuneric ca niște rugăciuni îndreptate spre ceruri.

Mai vine lângă el, chipul ei fiind luminat de flăcările difuze. O lampă cu gaz spartă arde jos, pe stradă. Hock Seng e uimit de faptul că liniile de gaz nu au fost încă întrerupte. Cineva ar fi trebuit s-o facă, și totuși lampa arde luminând puternic într-o nuanță verzuie, reflectându-se pe chipul fetei. E drăguță, realizează el. Fragilă și frumoasă. O creatură inocentă prinsă în mijlocul războiului unor animale.

Pleacă de lângă fereastră și se ghemuiește lângă seif. Examinează cadranele și încuietorile grele, combinațiile și mânerele. Nu e deloc ieftin să produci ceva din atât de mult oțel. Pe vremea când avea propria firmă, și compania maritimă Tri-Clipper stăpânea Oceanul Indian și Marea Chinei de Sud, avea și el un seif ca acesta în birou, obținut de la o bancă care dăduse faliment, cărat din trezorerie cu doi megodonți direct în biroul companiei Trei Prosperități. Seiful zace în fața lui, provocându-l. Trebuie să-i distrugă balamalele și asta va dura ceva.

– Vino cu mine, îi spune lui Mai.

O conduce la parterul fabricii. Fata ezită atunci când el vrea să intre în hala de rafinare. Îi întinde o mască a unui muncitor de la linie.

– Ar trebui să fie de ajuns.

– Ești sigur?

– Atunci rămâi aici, ridică el din umeri.

Dar ea îl urmează oricum, în camera unde se depozitează acidul tratat. Pășesc cu atenție. Hock Seng folosește o cârpă pentru a da la o parte perdelele camerei de rafinare, atent să nu atingă nimic. Respiră

zgomotos, având trasă pe față masca aspru croită. În halele de producție domnește dezordinea. Cămășile albe au trecut pe aici. Duhoarea algelor putrezite e puternică chiar și prin mască. Bătrânul respiră sacadat, încercând să nu vomite. Deasupra lui, ramele cu alge puse la uscat sunt înnegrite. Câteva fășii de alge atârnă ca niște tentacule negre, scofâlcite. Hock Seng își suprimă impulsul de a se ghemui la pământ ca să le evite.

– Ce faci? întreabă Mai, gâfâind.

– Îmi caut viitorul.

Îi zâmbește și apoi realizează că ea nu poate să-i vadă expresia prin mască. Scoate o pereche de mănuși dintr-un dulăpior și îi întinde una și lui Mai. Îi dă și un șorț.

– Ajută-mă cu asta, spune el, arătându-i un sac cu pudră. Lucrăm pentru noi acum. Fără să mai depindem de străini, bine?

O oprește când ea se îndreaptă spre sac.

– Să nu dai pe piele, bine? spune el. Și să ai grijă să nu-l atingi cu mâna umedă.

O conduce înapoi la birouri.

– Ce e chestia asta?

– O să vezi, copilă.

– Da, dar...

– E magică. Acum du-te și adu-mi niște apă de la *khlong*-ul din spate.

Când fata se întoarce el ia un cuțit și crestează cu atenție sacul.

– Dă-mi apa.

Mai aduce găleata lângă el. Hock Seng cufundă cuțitul în apă și îl introduce în pudra din sac. Când îl scoate, lama e topită, și cuțitul încă sâsâie.

Mai face ochii mari. Un lichid vâscos se scurge de pe cuțit.

– Ce e asta?

– O bacterie specializată, creată de *farangi*.

– Dar, nu e acid.

– Nu. E vie, într-un fel.

Hock Seng ia cuțitul și zgârie cu el seiful. Lama se dezintegrează. Bătrânul se strâmbă.

– Am nevoie de ceva mai lung cu care să întind pudra.

– Toarnă apă pe seif, sugerează Mai. Și apoi pune pudra.

– Ce copil deștept, râde Hock Seng.

Curând, seiful e umed. Bătrânul pregătește un cornet de hârtie și presară pudra cu el. Acolo unde praful atinge metalul, acesta începe să fiarbă. Hock Seng face un pas în spate, îngrozit de rapiditatea cu care acționează substanța. Vrea să se șteargă pe mâini, dar se abține.

– Să nu-ți ajungă pe piele, bâiguie el.

Își privește cu intensitate mănușile. Dacă a picat fie și un fir de pudră pe ei și intră în contact cu apa... Pielea începe să-l furnice. Mai s-a retras deja în cealaltă parte a biroului, privind seiful, speriată.

Metalul curge, fier mâncat și lepădat, desprinzându-se în straturi care plutesc prin aer ca frunzele de toamnă suflate de vânt. Frunze luminoase de metal

topit aterizează pe podeaua de tec, fâsâind și împrăștiindu-se peste tot. Fulgii de fier continuă să ardă, creând un soi de grilaj prin lemnul vechi și uscat.

– Nu se oprește, spune Mai, uimită.

Hock Seng urmărește procesul cu îngrijorare crescândă, întrebându-se dacă nu cumva pudra va trece prin podea și seiful va pica până la parter, în halele de producție. Într-un final, își recapătă vocea.

– E vie. Ar trebui să-și piardă curând abilitatea de a digera.

– Asta fac *farangii*, spune Mai cu o voce temătoare și mirată.

– Și ai noștri au făcut asemenea lucruri, replică Hock Seng, clătinând din cap. Să nu crezi că *farangii* sunt cu mult mai grozavi decât noi.

Seiful continuă să se dezintegreze. Dacă ar fi avut curajul ăsta mai devreme. Ar fi putut să facă toată treaba înainte de război. Hock Seng își dorește să dea timpul înapoi și să-și întâlnească vechiul sine, paranoicul, înfricoșatul, care-și făcea griji în legătură cu deportarea, care se temea să nu-i supere pe diavolii străini, care voia cu orice preț să nu-și distrugă reputația, vrea să-l întâlnească și să-i spună în șoaptă acelui bătrân că nu mai există nicio speranță. Că poate să fure și să fugă și că nu va ajunge mai rău decât atât.

O voce îi întrerupe gândurile.

– Măi, măi. Tan Hock Seng. Ce chestie să ne întâlnim aici.

Hock Seng se întoarce. Fute-Câini și Oase Bătrâne, însoțiți de șase ciraci, stau în prag. Toți au arme cu arc.

Sunt zgâriați și plini de cenușă, urme ale războiului de afară, dar veseli și încrezători.

– Se pare că ne-am gândit la același lucru, spune Fute-Câini.

O explozie luminează cerul, aruncând pâlpâiri portocalii pe pereții camerei. Zgomotul distrugerii îl zguduie pe Hock Seng. E greu de spus cât de departe sunt de locul deflagrației. Obuze pică din cer, aleatoriu. Încă o bubuitură, de data asta mai aproape de ei. Probabil că sunt cămășile albe, apărând debarcaderul. Bătrânul încearcă să se stăpânească și să n-o ia la fugă. Sâsâitul bacteriei mâncătoare de fier continuă. Frunzulițe de metal aterizează pe podea.

Hock Seng își încearcă norocul.

– Mă bucur că sunteți aici, puteți să mă ajutați. Haideți.

– Nu prea cred, spune Oase Bătrâne zâmbind.

Bărbații trec pe lângă chinez. Toți cu mult mai înalți decât el, și având arme, ignorându-i pe el și pe Mai. Hock Seng se împleticește, descumpănit, când îl dau la o parte.

– Dar e al meu, protestează el. Nu puteți să-l luați! Eu v-am spus unde se află.

Cei opt bărbați îl ignoră.

– Nu puteți să-l luați!

Hock Seng își caută pistolul. Deodată simte țeava unei arme lipită de cap. E Oase Bătrâne, care-i zâmbește.

Fute-Câini îi urmărește cu interes.

– O crimă în plus sau în minus nu mai contează atunci când mă voi reîncarna. Nu-mi pune răbdarea la încercare.

Bătrânul își controlează mânia cu greutate. O parte din el vrea să tragă oricum, doar ca să șteargă rânjetul acela înfumurat de pe fața lui Oase Bătrâne. Metalul seifului continuă să fâsâie, topindu-se și dezvăluind ultima țintă a speranțelor sale. *Nak Llengii* îi privesc pe Oase Bătrâne și pe Hock Seng. Sunt destinși și zâmbesc. Neînfricați. Nici măcar nu și-au ridicat armele. Doar stau și îi privesc pe cei doi, în timp ce bătrânul ține arma îndreptată spre ei.

Fute-Câini rânjește.

– Pleacă, până nu mă răzgândesc, carnetule galben.

Mai îl trage pe Hock Seng de mână.

– Orice ar fi, nu merită să-ți pierzi viața.

– Fata are dreptate, carnetule galben, spune Oase Bătrâne. Nu poți câștiga lupta asta.

Chinezul coboară pistolul și se lasă tras de Mai. Ies din birou cu spatele. Oamenii Baronului Bălegar îi urmăresc, zâmbind ușor. Hock Seng și fata coboară scările și ies din fabrică pe străzile pline de moloz.

În depărtare, un megodont rage de durere. Vântul ridică cenușa și pamfletele politice, împrăștiind mirosul de lemn WeatherAll ars. Hock Seng se simte bătrân. Prea bătrân ca să mai lupte cu o soartă care în mod limpede vrea să-l vadă distrus. O altă foaie de zvonuri zboară pe lângă ei. Toate știrile sunt despre modificata ucigașă. E uimitor câte probleme a putut să provoace creatura domnului Lake. Și acum

e vânată de toată lumea. Hock Seng aproape că zâmbește. Chiar dacă el e un carnet galben, nu are atâtea necazuri ca nenorocita aia. Probabil că ar trebui să-i fie recunoscător. Dacă nu era ea și domnul Lake nu ar fi fost arestat, el ar fi fost mort de mult, ars de viu în mahala împreună cu banii, diamantele și jadul.

Ar trebui să-i fiu recunoscător.

În schimb, simte apăsarea strămoșilor lui care-l judecă, strivindu-l. A mai rămas doar cenușa din ce au construi tatăl și bunicul său în Malaysia.

Eșecul îl doboară.

O altă foaie de zvonuri plutește pe lângă zidul fabricii, cu articole despre modificată și despre acuzațiile aduse generalului Pracha. Domnul Lake era obsedat de fata aia. Nu se putea abține să nu o reguleze. Profita de orice ocazie să o aducă la el în pat. Hock Seng ridică foaia, devenind dintr-odată gânditor.

– Ce e? întreabă Mai.

Sunt prea bătrân pentru treaba asta.

Și totuși, chinezul simte cum inima îi bate mai repede.

– Am o idee, spune el. O oportunitate.

Simte un fior absurd de speranță. Nu poate să renunțe. Chiar dacă nu mai are nimic, trebuie să lupte.

CAPITOLUL 43

Un obuz explodează. O ploaie de pământ și așchii de lemn acoperă capul Kanyei. Au abandonat clădirile ministerului – Căpitanul a numit-o retragere strategică, dar de fapt e o debandadă – fugind mâncând pământul de tancurile și megodonții care se apropie.

Unicul lucru care i-a salvat până acum e faptul că armata pare interesată să-și consolideze poziția în fieful ministerului, așa că majoritatea trupelor au rămas acolo. Totuși, ea și oamenii ei s-au confruntat cu trei detașamente de comando care escaladaseră zidurile dinspre sud ale complexului, înjumătățindu-i Kanyei plutonul. Iar acum, un alt tanc, tocmai când erau pe cale să scape printr-o ieșire secundară. Mașinăria a dărâmat porțile și le-a blocat calea.

Le-a ordonat oamenilor ei să intre în pădurea de lângă templul, Phra Seub, care acum e în ruină. Grădina atent întreținută a fost călcată în picioare de megodonți. Coloanele principale au ars în urma unui

atac cu bombe incendiare, care a mistuit pădurea de tec uscat ca un demon turbat, răcnind și mârâind, așa că acum se adăpostesc în cenușă, printre cioturi și focuri înăbușite.

Un al obuz cade aproape de poziția lor de pe coasta dealului. Mai multe trupe de comando se ivesc pe lângă tanc, se împart în echipe și traversează în grabă complexul. Par să se îndrepte spre laboratoare. Kanya se întreabă dacă Ratana lucrează acolo sau dacă măcar știe despre luptele de la suprafață. Un copac se prăbușește lângă ea, dărâmat de explozia altui proiectil.

– Știu că suntem aici, chiar dacă nu ne văd, zice Pai.

Ca pentru a-i întări spusele, o grindină de discuri șuieră deasupra lui, implântându-se în osemintele arse ale pădurii, lucind argintiu în contrast cu lemnul înnegrit. Kanya le face semn oamenilor ei să se retragă. Cămășile albe, cu uniformele mânjite cu pământ și cenușă, se furișează mai adânc în pădurea distrusă.

Un alt obuz cade în apropierea lor. Așchii incandescente de tec scâncesc prin aer.

– Sunt prea aproape.

Se ridică și începe să fugă, cu Pai urmând-o îndeaproape. Hiroko trece pe lângă ei, se adăpostește după un trunchi căzut și îi așteaptă să o ajungă din urmă.

– Îți imaginezi cum ar fi să lupți împotriva ei? întreabă Pai, gâfâind.

Kanya clatină din cap. Modificata i-a salvat deja viața de două ori. O dată, urmărind mișcările trupelor de comando care veneau spre ei și a doua oară împingând-o pe Kanya cu o clipă înainte ca o ploaie de

discuri metalice să spintece aerul de deasupra capului ei. Ochii ei sunt mult mai ageri decât ai căpitanului și are o viteză de deplasare fulgerătoare. Cu toate acestea, deja dă semne că se supraîncălzește, pielea îi e uscată și fierbinte. Hiroko nu a fost proiectată pentru un război la tropice și, chiar dacă toarnă apă pe ea și încearcă să o răcorească, se stinge văzând cu ochii.

Când ajung lângă ea, modificata îi privește cu ochi sticloși, febrili.

– Va trebui să beau ceva, cât de curând. Gheață.

– Nu avem.

– Atunci din râu. Orice. Trebuie să mă întorc la Yashimoto-sama.

– Se duc lupte de-a lungul întregului curs.

Kanya a auzit că generalul Pracha e la diguri, încercând să respingă navele marinei. Luptă împotriva vechiului său aliat, amiralul Noi.

Hiroko întinde rugător mâna înfierbântată.

– Nu mai pot să rezist mult.

Kanya se uită în jurul ei. Peste tot sunt numai cadavre. E mai rău decât o molimă. Bărbați și femei sfârtecați de explozibili. Masacrul e cutremurător. Brațe și picioare împrăștiate peste tot, unul atârnând chiar printre ramurile unui copac. Trupuri îngrămădite și arzând. Sfârâitul napalmului. Huruitul tancurilor care brăzdează terenul ministerului, mirosul de cărbune din țevile de eșapament.

– Am nevoie de radio, spune ea.

– Ultima oară a fost la Pichai.

Însă Pichai e mort și nimeni nu știe unde a dispărut aparatul.

Nu suntem antrenați pentru așa ceva. Menirea noastră e să oprim rugina verzicantă și gripa, nu tancuri și megodonți.

Când găsește în cele din urmă un radio, e unul luat dintr-o mână fără stăpân. Îl pune în funcțiune. Încearcă frecvențele pe care ministerul le folosește în caz de epidemii, nu război. Nimic. În cele din urmă, vorbește pe orice frecvență se nimerește.

– Sunt căpitanul Kanya. Mai e cineva acolo?

Urmează o pauză lungă. Pârâit și interferențe. Se repetă. Și încă o dată. Tot nimic.

Și apoi:

– Căpitane? Locotenentul Apichart aici.

Recunoaște vocea asistentului.

– Da? Unde e generalul Pracha?

Tăcere, după care:

– Nu știm.

– Nu ești cu el?

Altă pauză.

– Credem că a murit, răspunde vocea și tușește. Au folosit gaz.

– Cine e următorul ofițer pe linia de comandă?

După o pauză lungă:

– Cred că dumneavoastră, doamnă.

Kanyei nu îi vine să creadă.

– Nu se poate. Cum rămâne cu compania a cincea?

– N-am auzit nimic.

– Generalul Som?

– A fost găsit asasinat în propria casă. La fel și Karmatha și Phailin.

– Imposibil.

– E un zvon. Dar nu au fost văzuți, iar generalul Pracha părea să creadă că e adevărat când am primit vestea.

– Nici un alt căpitan?

– Bhirombhakdi era la platformele de ancorare, dar se pare că au fost incendiate.

– Unde sunteți?

– La turnul Expansiunii de lângă drumul spre Pharam.

– Câți oameni ai cu tine?

– Poate treizeci.

Kanya se uită deznădăjduită la oamenii săi. Bărbați și femei, toți răniți. Hiroko, care zace sprijinită de trunchiul unui bananier mort, cu fața roșie ca un lampadar chinezesc, cu ochii închiși. Poate că e deja moartă. Se întreabă în treacăt dacă îi pasă de creatură sau... Subalternii ei o înconjoară, privind-o. Kanya se uită la resturile de muniție pe care le mai au. La răni. Au rămas atât de puțini. Radioul pârâie:

– Ce ar trebui să facem, căpitane? întreabă locotenentul Apichart. Armele noastre nu pot să facă nimic împotriva tancurilor. Nu avem cum să...

Frecvența se întrerupe, se aud doar interferențe. O explozie puternică bubuie din direcția râului. Soldatul Sarawut coboară dintr-un copac.

– Nu mai bombardează docurile.

– Suntem singuri, murmură Pai.

CAPITOLUL 44

Tăcerea o trezește. Emiko și-a petrecut noaptea într-o stare de amorțeală, cu perioade de somn întrerupte de tunetul explozibililor și de șuieratul arcurilor de mare capacitate. Tancurile vuiesc pe străzi, în miros de cărbune ars. Dar totul e undeva departe, bătălii duse în alte districte. Străzile sunt pline de cadavre abandonate. Victime ale revoltei, acum uitate în noul conflict.

O tăcere stranie s-a așternut pretutindeni. Câteva lumânări pâlpâie pe la geamuri, de unde oamenii supraveghează orașul devastat, dar nimic altceva nu e aprins. Luminile pe gaz din clădiri și de pe străzi sunt stinse. Beznă totală. Probabil că rezervele de metan s-au epuizat sau cineva a închis în sfârșit conductele magistrale.

Emiko se ridică din mormanul de gunoi, strâmbând cu dezgust din nas la mirosul rânced de coajă de pepene și banane. Vede câteva coloane de fum înălțându-se pe cerul luminat portocaliu, ce parcă ar fi luat foc, dar nimic altceva. Străzile sunt pustii. Nu

va găsi un moment mai prielnic pentru a-şi pune în aplicare planul.

Îşi îndreaptă atenţia spre turn. La şase etaje deasupra ei, apartamentul lui Anderson-sama o aşteaptă. Numai să ajungă acolo. La început, spera să intre în viteză prin foaier şi să-şi găsească drumul spre etajele superioare, dar uşile sunt încuiate şi înăuntru patrulează multe gărzi. Şi acum e prea cunoscută ca să rişte să intre direct. Dar are o alternativă.

Îi este cald. Teribil de cald. Nuca verde de cocos pe care a găsit-o şi a spart-o mai devreme noaptea aceasta nu mai e decât o amintire frumoasă. Unul după altul, numără din nou balcoanele care se înalţă deasupra ei. Acolo va găsi apă. Aer rece. Supravieţuire şi un ascunziş provizoriu, asta dacă poate să ajungă în apartament.

În depărtare răsună un bubuit, apoi un pârâit ca de artificii. Ascultă cu urechile ciulite. Mai bine să nu mai aştepte. Se urcă până la primul balcon. Are un grilaj de fier, la fel ca şi cel de deasupra. Se caţără pe ele folosindu-se de barele de metal.

Până la urmă, ajunge la cel de-al treilea balcon, care nu are grilaj, gâfâind din pricina efortului. Căldura care se acumulează în interiorul ei o ameţeşte. Sub ea, dalele de piatră ale aleii o cheamă.

Se uită la buza balconului de la cel de-al patrulea etaj. Îşi adună forţele şi sare... iar efortul îi e răsplătit cu o priză bună. Se trage în sus. Ajunsă pe balcon, se urcă pe balustradă, uitându-se la al cincilea. Căldura cauzată de efort creşte tot mai mult. Inspiră adânc

și sare. Degetele i se agață de o bucată de beton. Se bălăngăne în aer. Privește în jos și își regretă imediat gestul. Acum, aleea e cu mult mai jos. Se trage încet în sus, icnind.

Apartamentul la care a ajuns e cufundat în beznă. Nicio mișcare. Emiko încearcă grilajul de fier al ușii de siguranță, sperând să aibă noroc, dar e închis. Ar da orice să bea puțină apă, să și-o toarne pe față și pe corp. Cercetează atent grilajul, dar nu are cum să-l forțeze.

Încă un salt.

Se întoarce pe marginea balconului. Mâinile sunt singura parte a corpului ei care pare să transpire ca a unei ființe normale, iar acum sunt alunecoase precum uleiul. Le șterge din nou și din nou, încercând să le usuce. Căldura intensă ce se acumulează din cauza efortului o copleșește. Se urcă pe balustrada balconului, făcând echilibristică. Amețește. Se apleacă pentru câteva clipe și încearcă să-și revină. Sare.

Degetele i se agață de marginea balconului, apoi alunecă. Cade și se izbește de balustrada de pe care tocmai sărise. Coastele îi explodează de durere, dar, spre norocul ei, trupul i se rostogolește în balcon, peste ghivecele cu iasomie. Un alt boboc de durere îi zvâcnește în cot.

Zace întinsă printre bucăți de ceramică, în parfum de iasomie, și scâncește. Sângele îi lucește pe mâini, negru și cleios. Nu se poate opri din scâncit. Tremură din toate încheieturile. Arde, mistuită de efortul depus. Abia se ridică, ținându-se de brațul rănit, și se așteaptă

ca oamenii dinăuntru să se năpustească asupra ei din clipă în clipă, însă luminile nu se aprind în apartamentul de dincolo de grilaj.

Se clatină și se proptește de balustradă, uitându-se în sus spre obiectivul ei.

Fată proastă. De ce încerci cu îndărătnicie să supraviețuiești? De ce nu sari de-aici și să mori? Ar fi mult mai simplu.

Se uită la aleea întunecată de dedesubt. Nu găsește niciun răspuns. E ceva adânc înrădăcinat în codul ei genetic, la fel ca nevoia de a se face utilă.

Se cațără din nou pe balustradă și rămâne într-un echilibru precar, ținându-se de brațul care îi pulsează de durere. Privește în sus și imploră mila lui Mizuko Jizo, bodhisattva-ul modificaților.

Sare, întinzându-și mâna sănătoasă spre izbăvire. Degetele i se înconvoaie în jurul betonului... apoi alunecă.

Emiko își împinge brațul rănit și se prinde. Ligamentele cotului i se rup. Țipă de durere, căci oasele îi ies din încheietură cu un pocnet. Suspinând, cu răsuflarea tăiată, ridică brațul sănătos spre grilajul balustradei. Reușește să se prindă. Își lasă brațul frânt să cadă și să-i atârne inert pe lângă corp.

Se balansează într-o singură mână, la mare înălțime deasupra străzii. Tensiunea din braț e aproape insuportabilă; toți mușchii parcă îi sunt cuprinși de limbi de foc. Scâncește înfundat, pregătindu-se să-și rănească încă o dată brațul betegit. Scoate un geamăt

sugrumat și ridică din nou celălalt braț. Mâna i se încleștează în jurul zăbrelei.

Te rog. Te rog. Încă puțin.

Lasă brațul să-i suporte greutatea. Aproape că orbește de durere. Abia mai poate să respire. Împinge un picior pe marginea balconului, pipăind, căutând grilajul. Până la urmă, reușește să-l bage între barele de metal. Se trage în sus, cu dinții încleștați, printre suspine, refuzând să-și dea drumul.

Numai puțin.

Țeava unei arme cu arc i se lipește de frunte.

Deschide ochii. O fetiță ține pistolul cu mâini tremurătoare. Se uită la Emiko, înspăimântată.

– Aveai dreptate, șoptește ea.

În spatele fetei, un chinez bătrân o privește din umbră. Cei doi stau la marginea balconului și se uită la ea cum atârnă de balustradă. Mâinile încep să-i alunece. Durerea devine aproape insuportabilă.

– Vă rog, șoptește ea. Ajutați-mă.

CAPITOLUL 45

Luminile din centrul operativ al lui Akkarat încep să pâlpâie și se sting. Luat prin surprindere, Anderson se ridică brusc. Zgomotul luptei se mai aude sporadic, dar întregul oraș pare să fi fost înghițit de beznă. Lămpile pe gaz din Krung Thep clipesc nedumerite și se sting una după alta, ca niște lumânări verzui sub suflarea unui uriaș nevăzut. Încă se mai zăresc sclipiri de galben și portocaliu, lemnul WeatherAll care arde în cele câteva zone de conflict rămase, însă nimbul verzui al orașului a dispărut fără urmă, înlocuit de o pătură neagră, la fel de adâncă precum aceea a oceanului de dincolo de diguri.

– Ce se întâmplă? întreabă el.

Numai strălucirea posacă a monitoarelor mai luminează încăperea. Akkarat se întoarce de pe balcon. Brusc, centrul operativ se trezește la viață. Câteva lanterne de urgență trimit fascicule de lumină prin încăpere, scoțând la iveală zâmbetul de pe fața ministrului.

– Am cucerit conductele de metan. Țara e a noastră.

– Eşti sigur?

– Platformele de ancorare şi docurile sunt sub controlul nostru. Cămăşile albe au capitulat. Am primit vestea de la ofiţerul aflat la comandă. Au să depună armele şi se vor preda necondiţionat. Acum transmit ordinul pe frecvenţele lor codate, pentru toţi oamenii lor. Câţiva vor mai continua să lupte, dar oraşul e al nostru.

Anderson îşi masează coastele rupte.

– Înseamnă că putem pleca?

– Desigur. Am să vă dau câţiva oameni să vă escorteze până la casele voastre cât de curând. Mai trebuie puţin timp până să facem ordine pe străzi. Mă gândesc că veţi fi încântaţi de noua conducere a regatului nostru, rosteşte el cu un zâmbet.

Câteva ore mai târziu, sunt conduşi într-un lift. Ajung în stradă, unde limuzina personală a lui Akkarat îi aşteaptă. Afară tocmai începe să se lumineze de ziuă.

Carlyle se opreşte înainte de a urca în maşină şi priveşte gânditor către şosea, acolo unde linia gălbuie a zorilor se îngroaşă

– Sincer, nu mă aşteptam să mai văd soarele vreodată.

– Şi eu credeam că suntem ca şi morţi.

– Păreai destul de calm.

Anderson ridică istovit din umeri.

– În Finlanda a fost mai rău.

Dar nici nu apucă să intre bine în maşină că îl apucă un alt acces de tuse. Îl ţine jumătate de minut,

convulsionându-i trupul. Își șterge sângele de pe buze sub privirea îngrijorată a lui Carlyle.

– Ești bine? întreabă acesta.

Anderson încuviințează și închide portiera cu băgare de seamă.

– Cred că sunt distrus pe dinăuntru. Akkarat mi-a mângâiat coastele cu pistolul.

Carlyle îl privește bănuitor.

– Sigur nu ai luat ceva?

– Glumești? Anderson râde, lucru care îi provoacă o durere surdă în coaste. Lucrez pentru AgriGen. Suntem inoculați până și împotriva unor boli cu care lumea încă nu s-a confruntat.

Mașina pornește cu o escortă de scutere cu arcuri cinetice. Anderson se așază mai confortabil pe banchetă, privind orașul prin geamul limuzinei. Carlyle bate gânditor cu degetele în brațul capitonat cu piele de lângă locul său.

– Trebuie să-mi iau și eu o mașină ca asta. După ce se vor relua operațiunile comerciale, o să am mulți bani de cheltuit.

Anderson încuviințează, cu gândurile aiurea.

– Trebuie să începem să trimitem calorii cât de repede posibil. Să potolim foametea. Vreau să-ți folosesc dirijabilele imediat, cel puțin provizoriu. Vom aduce U-Tex din India. Să-i dăm lui Akkarat ceva cu care să se laude. Beneficiile pieței libere și toate cele. Să-și facă o imagine bună în foile de zvonuri. Să-l ajutăm să-și consolideze regimul.

– Nu poţi să te bucuri de clipele astea? râde Carlyle. Nu se prea întâmplă să scapi de un sac negru pe cap, Anderson. Primul lucru pe care trebuie să-l facem e să găsim nişte whisky şi un acoperiş, să admirăm răsăritul soarelui peste o ţară pe care tocmai ce-am cumpărat-o. Asta trebuie să facem înainte de toate. Restul poate să aştepte până mâine.

Limuzina coteşte pe şoseaua Pharam I şi escorta o ia înainte, conducându-i prin oraşul care începe să se trezească la viaţă. Ajung pe un drum secundar şi ocolesc ruinele unui turn al Expansiunii care a fost dărâmat în întregime în urma luptelor. Câţiva oameni caută printre dărâmături, dar nu sunt înarmaţi.

– S-a terminat, murmură Anderson. Atât de repede.

Se simte extenuat. Două cămăşi albe zac în drum, inerţi ca nişte păpuşi de cârpe. Un vultur a coborât lângă ei şi se apropie încetul cu încetul. Anderson îşi atinge grijuliu coastele, bucuros dintr-odată că e în viaţă.

– Ştii vreun loc de unde putem cumpăra nişte whisky?

CAPITOLUL 46

Chinezul și fetița se îndepărtează de ea, urmărind-o prudent cum bea apă cu înghițituri mari. Emiko a fost surprinsă când bătrânul i-a permis fetei să o ajute să escaladeze balustrada balconului. Dar acum, că e în siguranță, arma lui cu arc e îndreptată în direcția ei și Emiko înțelege că nu a salvat-o din caritate.

– Chiar tu ai fost cea care i-a omorât? întreabă el.

Emiko ridică încet paharul și bea din nou. Dacă nu ar simți atâta durere, aproape că s-ar delecta cu faptul că le e teamă de ea. Apa o face să se simtă mult mai bine, chiar și cu brațul ei drept care îi stă în poală, umflat și inert. Pune paharul pe jos și își trece mâna peste cotul rănit. Durerea aproape că-i taie respirația.

– Tu ai fost? întreabă din nou.

– Am fost rapidă. Iar ei înceți, ridică ea ușor din umeri.

Vorbesc în mandarină, o limbă pe care nu a mai utilizat-o de când era cu Gendo-sama. Engleză, thailandeză, franceză, chineza mandarină, contabilitate,

protocol politic, gătit și întreținerea conversației... Atâtea abilități pe care nu le mai folosește. I-a luat câteva minute să-și aducă aminte limba, dar până la urmă totul se ridică la suprafață. E ca și cum un membru atrofiat din cauza neglijenței își revine miraculos. Se întreabă dacă și brațul ei fracturat se poate vindeca la fel de ușor, dacă trupul ei ascunde niște taine pe care încă nu le cunoaște.

– Ești secretarul cu carnet galben de la fabrică. Hock Seng, nu? Anderson-sama mi-a spus că ai fugit când au venit cămășile albe.

– M-am întors, răspunde bătrânul.

– De ce?

Hock Seng rânjește amuzat.

– Ne agățăm de orice colac de salvare avem la dispoziție.

Afară, se aude bubuitul unei explozii.

– Cred că luptele sunt pe sfârșite, murmură fata de lângă el. E prima pe care am auzit-o în mai bine de o oră.

În momentul lor de neatenție, Emiko se gândește că îi poate omorî pe amândoi, chiar și cu un braț rupt. Dar e sătulă. Sătulă de distrugeri. Sătulă de măcel. Dincolo de balcon, fuioare de fum se ridică spre cerul care începe să se lumineze. Un întreg oraș sfâșiat, și totul pentru... ce? Pentru o modificată care și-a ignorat condiția.

Emiko închide ochii de rușine. Aproape că o vede pe Mizumi-sensei încruntându-se dojenitor. Se miră că femeia aceea încă mai are atâta putere asupra ei.

Poate că niciodată nu are să se elibereze de spectrul fostei ei profesoare. Mizumi e în la fel de mare măsură parte din ea precum jalnica ei structură a porilor.

– Vrei să obții recompensa pusă pe capul meu? întreabă ea. Să profiți de pe urma faptului că ai prins o criminală?

– Thailandezii te doresc cu disperare.

Ușa apartamentului se deschide. Toți trei îi văd pe Anderson-sama și pe un alt *gaijin* intrând împleticiți. Deși fețele străinilor sunt pline de vânătăi, ei râd și zâmbesc. Îi observă pe cei din încăpere și se opresc. Ochii lui Anderson-sama se plimbă de la Emiko la bătrân și apoi la pistolul care acum e îndreptat spre el.

– Hock Seng?

Celălalt *gaijin* se dă înapoi și se adăpostește în spatele lui Anderson-sama.

– Ce naiba?

– Bună întrebare.

Anderson-sama studiază scena din fața lui. Ochii lui albaștri evaluează situația.

Fata cea tânără, Mai, face instinctiv o plecăciune către *gaijin*. Emiko aproape zâmbește la gestul ei. Și ea cunoaște impulsul acela copleșitor de a arăta respect.

– Ce cauți aici, Hock Seng? întreabă el.

Bătrânul îi zâmbește cu buzele strânse.

– Nu te bucură capturarea celei care l-a ucis pe Somdet Chaopraya?

Anderson-sama nu îi răspunde, doar se uită când la Hock Seng, când la Emiko. Într-un sfârșit, întreabă:

– Cum ai intrat aici?

Hock Seng ridică din umeri.

– Doar eu am fost cel care a găsit apartamentul ăsta pentru domnul Yates. I-am dat personal cheile.

Anderson-sama clatină din cap.

– A fost un idiot, nu-i așa?

Bătrânul îi confirmă cu un gest scurt.

Emiko se înfioară, fiindcă își dă seama că această confruntare se poate întoarce doar împotriva ei. Singura persoană de aici de care toți ceilalți se pot lipsi fără mare bătaie de cap este ea. Dacă se mișcă destul de repede, poate pur și simplu să-i smulgă bătrânului pistolul din mână. L-a fel cum a luat armele de la gărzile acelea încete. O s-o doară, dar putea s-o facă. Bătrânul nu ar putea să i se împotrivească.

Celălalt *gaijin* se furișează pe ușă fără o vorbă, dar Emiko e surprinsă să vadă că Anderson-sama rămâne pe loc. Apoi face câțiva pași cu mâinile ridicate împăciuitor. Una dintre ele e bandajată. Vorbește cu glas blând:

– Ce vrei, Hock Seng?

Bătrânul face un pas în spate, ca să mențină distanța dintre el și *gaijin*.

– Nimic. Doar ca persoana care l-a ucis pe Somdet Chaopraya să fie pedepsită. Atât.

Anderson-sama izbucnește în râs.

– Drăguț.

Se întoarce și se așază cu atenție pe canapea. Geme înfundat și tresare când se lasă pe spate. Apoi zâmbește din nou.

– Acum, ce vrei cu adevărat?

Buzele chinezului se ridică puțin, de parcă ar fi gustat gluma.

– Ce am vrut dintotdeauna. Un viitor.

Anderson-sama încuviințează gânditor.

– Și crezi că fata asta o să te ajute să-l obții? Că vei încasa o recompensă frumușică pentru ea?

– Capturarea unui asasin regal cu siguranță îmi va aduce destul încât să-mi reclădesc familia.

Diavolul străin nu spune nimic, doar se uită la Hock Seng cu ochii săi reci, albaștri. Privirea sa se întoarce spre Emiko.

– Tu l-ai omorât? Sincer?

O parte din ea vrea să mintă. Vede în ochii lui că și el vrea să audă acea minciună, dar nu poate să o facă.

– Îmi pare rău, Anderson-sama.

– Și pe toate acele gărzi de corp?

– M-au rănit.

Străinul clatină din cap.

– Nu mi-a venit să cred. Eram convins că Akkarat a aranjat toată povestea. Dar apoi ai sărit de pe balcon, rostește el și o privește atent cu ochii săi albaștri, tulburați. Ești antrenată să omori?

– Nu!

Fata se dă înapoi, șocată de ce sugera el. Se grăbește să-i explice.

– Nu știam. Mi-au făcut rău. Eram furioasă. N-am știut...

O cuprinde o nevoie copleșitoare de a se ploconi în fața lui. Să încerce să-l convingă de loialitatea ei.

Se împotrivește instinctului, recunoscându-și propria nevoie genetică de a da din coadă în fața stăpânului.

– Deci nu ești o ucigașă antrenată? O modificată în scopuri militare?

– Nu. Nu militare. Te rog. Crede-mă.

– Dar totuși, periculoasă. I-ai smuls capul de pe umeri lui Somdet Chaopraya cu mâinile goale.

Emiko vrea să protesteze, să spună că nu ea e acea creatură, că nu a fost ea, dar cuvintele nu îi ies din gură. Nu reușește decât să șoptească:

– Nu i-am smuls capul.

– Dar ai putea să ne omori pe toți, dacă ai vrea. Până să ne dăm măcar seama ce se întâmplă. Înainte ca Hock Seng să apuce să-și ridice pistolul.

La auzul acestor cuvinte, bătrânul își îndreaptă imediat arma spre ea. Patetic de încet.

Emiko scutură din cap.

– Nu vreau așa ceva. Vreau doar să plec. Să mă duc în nord. Atât.

– Dar până la urmă ești o creatură letală, spune Anderson-sama. Pentru mine. Pentru alții. Dacă m-ar vedea cineva acum cu tine... Clatină din cap și se încruntă. Valorezi mult mai mult moartă decât vie.

Emiko își face curaj, se pregătește pentru durerea devastatoare care va urma. Mai întâi chinezul, apoi Anderson-sama. Poate nu și fetița...

– Îmi pare rău, Hock Seng, rostește Anderson-sama deodată. Nu o poți avea.

Emiko se uită la *gaijin*, uluită.

Chinezul începe să râdă.

– Ai de gând să mă oprești?

– Hock Seng, timpurile se schimbă. Oamenii mei se îndreaptă spre regat. În forță. Norocul nostru se va schimba. Și nu va fi doar fabrica. Vor fi contracte pentru calorii, transport liber, centre de cercetare, negocieri comerciale... Începând de azi, totul se va schimba.

– Și vântul prielnic are să sufle și în pânzele navei mele?

Anderson-sama izbucnește în râs, apoi tresare și își atinge coastele.

– Mai mult decât oricând, Hock Seng. Vom avea nevoie de oameni ca tine mai mult decât oricând.

Bătrânul își plimbă privirea de la Anderson-sama la Emiko.

– Cum rămâne cu Mai?

Gaijinul tușește și răspunde:

– Nu-ți mai face griji pentru lucruri mărunte. Vei avea un fond de cheltuieli nelimitat. Angajeaz-o. Ia-o de soție. Nu-mi pasă. Faci cum vrei. Pe toți dracii, sunt sigur că până și Carlyle i-ar găsi un loc la compania lui, dacă nu vrei s-o ai pe statul de plată. Se sprijină de spătar și strigă spre coridor:

– Știu că încă ești acolo, lașule. Vino încoace.

Glasul celuilalt *gaijin* îi răspunde dincolo de perete:

– Chiar ai de gând s-o protejezi pe modificata aia?

Se uită precaut pe după colț. Anderson-sama ridică din umeri.

– Fără ea, nu am fi avut un pretext pentru lovitura de stat, zâmbește el viclean. Asta trebuie să merite

ceva. Se uită din nou la Hock Seng. Ei bine? Ce ai de spus?

– Îmi juri? întreabă bătrânul.

– Dacă nu mă țin de cuvânt, poți să o dai în vileg oricând. Nu poate să plece nicăieri prea curând. Nu cu toată lumea în căutarea ei. Beneficiem cu toții, fiecare dintre noi, dacă ajungem la o înțelegere. Haide, Hock Seng. Nu e o alegere grea. Măcar o dată, toată lumea va avea de câștigat.

Bătrânul ezită, apoi încuviințează scurt și își coboară arma. Emiko se simte inundată de ușurare. Anderson zâmbește. Își îndreaptă atenția spre ea și chipul i se îmblânzește.

– Multe lucruri se vor schimba acum. Dar nu putem lăsa pe nimeni să te vadă. Sunt prea mulți oameni care nu au de gând să ierte vreodată. Înțelegi?

– Da. Nu voi fi văzută.

– Bine. Odată ce se liniștesc apele, o să găsim o modalitate să te scoatem din țară. Până atunci, vei sta aici. Trebuie să-ți punem brațul în atele. O să cer cuiva să-ți aducă o ladă cu gheață. Ți-ar plăcea asta?

Emiko e aproape copleșită de ușurare.

– Da. Mulțumesc. Ești prea bun.

Anderson-sama zâmbește.

– Carlyle, unde e whisky-ul ăla? Trebuie să ciocnim.

Se ridică, strângând din dinți, și se întoarce cu o sticlă și câteva pahare. Nici nu apucă bine să le așeze pe masă, că începe să tușească.

– Nenorocitul ăla de Akkarat, mormăie și începe din nou să tușească gutural.

Dintr-odată, se apleacă ținându-se de piept. Încă un acces de tuse îi zguduie trupul, urmat de altele și altele. Când încearcă să se sprijine de masă, o zgâlțâie și aproape o dărâmă.

Emiko privește cum paharele și sticla de whisky alunecă spre marginea mesei și cad foarte încet, sclipind în lumina soarelui care răsărea. Sunt foarte frumoase, se gândește ea. Atât de curate și de strălucitoare.

Se sparg pe podea. Tusea spasmodică a lui Anderson-sama continuă. Se prăbușește în genunchi, printre cioburi. Încearcă să se ridice, însă un alt spasm îl cuprinde. Se ghemuiește într-o rână.

Când tusea îi dă în sfârșit pace, se uită la Emiko, cu ochii albaștri adânciți în orbite.

– Akkarat m-a aranjat al naibii de bine, horcăie el.

Hock Seng și Mai se îndepărtează de el. Carlyle își acoperă gura cu brațul, privind pe deasupra.

– E ca în fabrică, murmură Mai.

Emiko îngenunchează lângă *gaijin*.

Dintr-odată, i se pare că e mic și fragil. Bărbatul se întinde cu stângăcie spre Emiko, iar ea îi apucă mâna. Sângele îi șiroiește pe buze.

CAPITOLUL 47

Capitularea formală se desfășoară pe câmpul de paradă din fața Marelui Palat. Akkarat e acolo să o întâmpine pe Kanya și să-i accepte *khrab*-ul de supunere. Navele AgriGen sunt deja în docuri și descarcă orez U-Tex și SoyPRO. Semințe sterile ale monopolurilor de cereale, unele pentru a hrăni populația, altele pentru fermierii thailandezi pentru următoarea semănătură. De acolo de unde stă, Kanya zărește ambarcațiunile corporațiilor, ale căror flamuri cu emblema spicului roșu de grâu fâlfâie deasupra docurilor.

Se zvonește că tânăra regină va asista la ceremonie și va consfinți noua guvernare sub Akkarat, așa că numărul spectatorilor depășise orice așteptări. Dar, în ultimul moment, s-a auzit că până la urmă nu va veni, așa că stau cu toții în căldura anotimpului secetos care s-a prelungit prea mult, asudând și înăbușindu-se, în timp ce Akkarat urcă pe un podium în psalmodierile călugărilor. În noua sa funcție de protector al regatului, jură să apere țara în această stare de lege

marțială, apoi se întoarce către armată, civili și ce a mai rămas din cămășile albe sub conducerea Kanyei, toți încolonați în fața lui.

Șiroaie de transpirație curg pe tâmplele Kanyei, însă refuză să se miște. Chiar dacă a predat Ministerul Mediului în mâinile lui Akkarat, vrea totuși să îl prezinte în cea mai bună și disciplinată lumină, așa că rămâne în poziție de drepți, nădușind. Pai e în primul rând chiar lângă ea, cu chipul impasibil.

În spatele lui Akkarat, îl zărește pe Narong, care supraveghează ceremonia. O salută discret din cap. Kanya abia se poate stăpâni să nu urle la el, să-i strige de față cu toată lumea că întregul prăpăd e din vina lui. Că totul a fost absurd, inutil și putea fi evitat. Scrâșnește din dinți și îi sfredelește fruntea lui Narong cu ura ei. E stupid din partea ei. Mai presus de toate, se urăște pe sine. Își va preda formal ultimii ei oameni lui Akkarat și va fi martoră la sfârșitul cămășilor albe. Jaidee e lângă ea și privește gânditor.

– Ai ceva să-mi spui? bombăne Kanya.

Jaidee ridică din umeri.

– Mi-au luat și restul familiei. În lupte.

Kanya își înfrânează un suspin.

– Îmi pare rău.

Ar vrea să întindă mâna spre el. Să-l atingă. Jaidee îi zâmbește cu tristețe.

– E război. Întotdeauna am încercat să-ți explic asta.

Dă să îi răspundă, însă Akkarat îi face semn să se apropie. A sosit vremea umilirii ei. Îl urăște atât de mult. Cum poate să-și înăbușe furia tinerească? Pe

când era doar o copilă, a jurat să distrugă cămășile albe, însă acum victoria ei e învăluită în duhoarea ministerului incendiat. Kanya urcă treptele și face un *khrab*. Akkarat o lasă să stea îngenuncheată în fața lui mult timp. Îl aude vorbind deasupra ei.

– E firesc să jelești un om precum generalul Pracha, se adresează el mulțimii. Deși nu a fost loial, a fost o persoană înflăcărată și pentru asta, chiar dacă pentru nimic altceva, îi datorăm respect. Ultimele sale zile nu au fost și singurele. Vreme de mulți ani, a muncit cu sârguință pentru bunăstarea regatului. A luptat pentru supraviețuirea poporului nostru în vremuri de restriște. Niciodată nu voi vorbi împotriva faptelor sale bune, chiar dacă, spre sfârșit, și-a rătăcit calea. Face o pauză, apoi privește spre public și continuă: Noi, ca și regat, trebuie să ne vindecăm. În spiritul bunăvoinței sunt fericit să anunț că Regina mi-a acceptat cererea ca toți combatanții care au luptat de partea generalului Pracha să fie amnistiați. Necondiționat. Aceia dintre voi care încă doresc să lucreze pentru Ministerul Mediului, sper că vă veți continua cu mândrie munca. Încă ne confruntăm cu tot felul de greutăți și nu avem cum să știm ce ne rezervă viitorul.

Îi face semn Kanyei să se ridice și se îndreaptă spre ea.

– Căpitane Kanya, deși ai luptat împotriva regatului și a palatului, îți acord grațierea deplină și chiar ceva mai presus de asta... Avem nevoie de reconciliere. Noi, ca regat și națiune, trebuie să ne împăcăm. Trebuie să facem un pas unii spre ceilalți.

Kanya simte cum i se strânge stomacul de dezgust față de întreaga mascaradă.

– Ești ofițerul cu gradul cel mai înalt din cadrul Ministerului Mediului, așa că acum te învestesc în fruntea sa. Datoria ta va rămâne aceeași. Să protejezi regatul și pe Maiestatea Sa Regală, regina.

Kanya se uită lung la Akkarat. În spatele lui, Narong îi zâmbește. Înclină capul în semn de respect. Kanya e mută de uimire. Face o plecăciune, de-a dreptul năucită. Akkarat îi zâmbește.

– Poți să le spui oamenilor tăi că sunt liberi să plece, generale. De mâine, trebuie să începem să reconstruim împreună.

Încă fără cuvinte, face un nou *wai*, apoi se întoarce. Prima ei tentativă de a da un ordin iese ca un croncănit. Înghite în sec și încearcă din nou, cu glas tremurător. Priviri la fel de surprinse și nesigure ca a ei se îndreaptă spre ea. Pentru o clipă, se teme că își vor da seama că e o impostoare, că nu o vor asculta. Apoi, rândurile de cămăși albe se întorc la unison. Se îndepărtează în marș, cu uniformele strălucind în lumina soarelui. Jaidee mărșăluiește cu ei. Dar, înainte să o facă, se pleacă adânc spre ea de parcă o recunoaște drept general, iar asta o doare mai mult decât orice altceva.

CAPITOLUL 48

– Pleacă. S-a terminat.

Anderson își lasă capul să cadă pe pernă.

– Atunci am câștigat.

Emiko nu-i răspunde; încă privește cu luare-aminte terenul de paradă din depărtare.

Soarele dimineții arde prin fereastră, dar el tremură din toate mădularele. Simte că îngheață și, pentru întâia oară de când e aici, e recunoscător pentru săgețile de foc. Sudoarea curge ca apa din el. Emiko îi pune mâna pe frunte, iar el e surprins să-și dea seama că atingerea ei e atât de rece.

O privește prin pâcla de febră și boală dinaintea ochilor.

– Hock Seng încă nu a ajuns?

Emiko clatină din cap cu tristețe.

– Oamenii tăi nu îți sunt fideli.

Anderson aproape dă să râdă la vorbele ei. Încearcă să-și dea jos păturile, fără să reușească însă. Tânăra îl ajută.

– Nu, nu sunt.

Își întoarce din nou fața spre soare, parcă vrând să-l absoarbă ca un burete, să se scalde în el.

– Dar deja știam asta.

Ar râde, dacă nu ar fi atât de epuizat. Dacă nu ar simți cum trupul i se destramă.

– Mai vrei apă? întreabă ea.

Nu, nu vrea. Nu îi este sete. I-a fost noaptea trecută. Când a venit doctorul trimis de Akkarat, ar fi putut să golească oceanul, dar nu și acum.

După ce îl examinase, medicul plecase înspăimântat, spunând că va trimite pe altcineva. Că Ministerul Mediului trebuie anunțat. Că o echipă de cămăși albe vor veni să-l pună în carantină. În acest răstimp, Emiko se ascunsese, dar după ce doctorul plecase, veghease la căpătâiul lui Anderson zile și nopți la rând.

Cel puțin, își aduce aminte de prezența ei în rarele clipe de luciditate. A visat aproape tot timpul. A delirat. Un timp, Yates a stat lângă el pe pat. I-a râs în față. I-a arătat zădărnicia vieții lui. S-a uitat adânc în ochii lui și l-a întrebat dacă înțelege. Iar Anderson a încercat să-i răspundă, dar gâtul îi era îngrozitor de uscat. Cuvintele nu reușeau să răzbată. Iar Yates a râs și de asta, apoi l-a întrebat ce crede despre nou-sositul reprezentant AgriGen care venise să-i ocupe nișa. Dacă lui Anderson îi place să fie înlocuit mai mult decât i-a plăcut lui însuși. Și dintr-odată, Emiko era acolo cu o cârpă umedă și rece. Îi era atât de recunoscător, disperat de recunoscător pentru atenție, pentru legătura omenească dintre ei... și a râs stins la ironia acelui gând.

Acum o privește pe Emiko cu ochi înceţoşaţi şi se gândește la cât îi datorează și dacă va trăi îndeajuns ca să o răsplătească.

– O să te scot de-aici, șoptește el.

E scuturat din nou de frisoane. Toată noaptea i-a fost atât de cald, iar acum îi e dintr-odată frig, tremură necontrolat, de parcă s-ar fi întors în locul în care se născuse şi îngheaţă în toiul uneia din iernile acelea reci şi încremenite, uitându-se la nămeţii de zăpadă. Acum îi e rece şi deloc sete. Până şi degetele unei modificate par de gheaţă atunci când îi ating faţa. Încearcă să-i dea mâna la o parte cu un gest istovit.

– Hock Seng încă nu a ajuns aici?

– Pielea îţi arde, rostește Emiko, cu chipul umbrit de îngrijorare.

– A venit?

E foarte important ca bătrânul să vină. Ca Hock Seng să fie aici, în aceeași cameră cu el. Deşi abia dacă îşi aduce aminte de ce. E important.

– Nu cred că va veni, spune ea. Are toate scrisorile de care are nevoie de la tine. Recomandările. E deja ocupat cu oamenii tăi. Cu Boudry, noua voastră reprezentantă.

O pisică cheshire apare pe balcon. Scoate un mieunat gutural şi se furişează înăuntru. Emiko pare să nu bage de seamă sau să îi pese, dar, la urma urmei, sunt înrudiţi. Creaturi care se înţeleg fără cuvinte, zămislite de niște zeităţi bolnave.

Anderson privește amorţit cum pisica traversează încăperea şi se face nevăzută pe uşă. Dacă nu ar fi

atât de slăbit, ar fi aruncat cu ceva după ea. Oftează. Acum, a trecut și de faza asta. Prea obosit ca să se plângă de o pisică. Ridică privirea spre tavan și ventilatorul care se învârte leneș.

Vrea să se poată înfuria. Dar până și mânia l-a părăsit. La început, când și-a dat seama că e bolnav, când Hock Seng și fata s-au dat înapoi speriați, a crezut că erau nebuni. Că nu fusese expus vreunui, dar apoi, privindu-i mai bine, văzând teama și nesiguranța din ochii lor, a înțeles.

– Fabrica? a repetat el în șoaptă cuvintele lui Mai, iar Hock Seng, cu mâna peste față, a încuviințat.

– Camera de rafinare, bazinele de alge, murmurase bătrânul.

Atunci voise cu atâta ardoare să se înfurie, dar boala deja îi măcinase puterile. A fost în stare doar de o mânie surdă, care s-a mistuit în câteva clipe.

– Există supraviețuitori?

– Unul, a șoptit fata.

Anderson a încuviințat, iar ei au plecat. Hock Seng. El și secretele lui. Tot timpul cu uneltiri și în așteptarea unei oportunități...

– Vine?

Abia reușește să vorbească.

– Nu va veni, murmură Emiko.

– Dar tu ești aici.

– Sunt unul dintre Oamenii Noi. Bolile voastre nu mă înspăimântă. Bătrânul nu o să vină. Și nici Carlyle.

– Măcar te-au lăsat în pace. Și-au respectat cuvântul.

– Poate, rostește ea fără convingere.

Anderson se întreabă dacă are dreptate. Dacă se înșală în privința lui Hock Seng, așa cum s-a înșelat în privința atâtor lucruri. Se întreabă dacă nu cumva a înțeles greșit țara aceasta de la bun început. Încearcă să-și alunge teama.

– O să se țină de cuvânt. E un om de afaceri.

Emiko nu răspunde. Pisica sare pe pat. Fata o alungă, dar animalul sare din nou, părând să simtă că bărbatul nu va mai avea mult de trăit. Anderson încearcă să ridice mâna.

– Nu, horcăie el. Las-o să stea.

CAPITOLUL 49

Reprezentanții AgriGen părăsesc docurile. Kanya și oamenii ei îi așteaptă în poziție de drepți, o gardă de onoare pentru demoni. *Farangii* se opresc și privesc cu ochii mijiți în soarele arzător, cercetând tărâmul pe care nu l-au văzut niciodată. Arată necuviincios cu mâna la fetele tinere care merg pe stradă, vorbesc și râd zgomotos. Sunt o rasă atât de necioplită. Atât de încrezători.

– Sunt tare plini de ei, mormăie Pai.

Kanya tresare la auzul propriilor gânduri rostite cu voce tare, dar nu îi răspunde. Așteaptă în vreme ce Akkarat se duce să întâmpine aceste noi creaturi. O femeie blondă, încruntată tot timpul, pe nume Elizabeth Boudry, e conducătoarea lor. O individă reprezentativă pentru AgriGen din cap până-n picioare.

Poartă o mantie lungă, neagră, la fel ca subalternii ei, cu emblema grâului roșu lucind în soare. Singurul lucru satisfăcător la vederea acestor oameni în

uniformele lor odioase e că arşiţa tropicală trebuie să fie cumplită pentru ei. Feţele le sclipesc de transpiraţie.

– Ei sunt cei care se vor duce la banca de seminţe, îi spune Akkarat Kanyei.

– Eşti sigur că e bine să facem asta?

– Vor numai să ia mostre. Au nevoie de diversitate genetică pentru experimentele lor. Şi regatul va beneficia din toată povestea asta.

Kanya îi studiază pe cei cărora nu de mult li se spunea demoni ai caloriilor şi care acum pătrund sfidător în Krung Thep, Oraşul Fiinţelor Divine. Sute de lăzi cu cereale, fiecare cu logo-ul AgriGen, sunt descărcate de pe navă şi urcate în furgoanele trase de megodonţi.

Părând să-i intuiască gândurile, Akkarat rosteşte:

– A trecut vremea când puteam să ne ascundem în spatele zidurilor şi să sperăm că vom supravieţui. Trebuie să interacţionăm cu lumea din exterior.

– Dar banca de seminţe, protestează Kanya în şoaptă. Moştenirea regelui Rama.

Akkarat încuviinţează tăios.

– Vor lua numai câteva mostre. Nu-ţi bate capul cu asta.

Se întoarce spre alt *farang* şi dă mâna cu el după obiceiul străinilor. Vorbeşte cu el în dialectul *angrit* şi îl trimite să-şi vadă de treabă.

– Richard Carlyle, o informează când revine lângă ea. În sfârşit o să primim pompele. Îşi trimite dirijabilul în după-amiaza asta. Dacă avem noroc, vom fi pregătiţi pentru muson. Înţelegi toate astea? Înţelegi ce fac aici? E mai bine să pierdem o bucăţică din regat

decât pe tot. Sunt momente în care e bine să lupți și momente în care trebuie să negociezi. Nu putem supraviețui în izolare totală. Istoria ne-a învățat că trebuie să ne deschidem spre exterior.

Kanya încuviințează sumbru.

Jaidee i se apleacă pe umăr.

– Cel puțin, nu l-au prins pe Gi Bu Sen.

– Mai degrabă l-aș fi predat pe Gi Bu Sen decât banca de semințe, mormăie ea.

– Da, dar cred că sunt mai enervați fiindcă l-au pierdut pe el, spune Tigrul și arată spre Boudry. A fost de-a dreptul furioasă. Chiar a început să urle. Și-a pierdut toată stăpânirea de sine. Mergea în stânga și-n dreapta și dădea din brațe.

Jaide o imită. Fruntea Kanyei se încrețește.

– Și Akkarat era furios. M-a bătut la cap toată ziua, vrând să știe cum de l-am lăsat pe bătrân să ne scape printre degete.

– Viclean bărbat.

Kanya râde.

– Akkarat?

– Manipulatorul de gene.

Până să apuce Kanya să sondeze gândurile lui Jaidee, Elisabeth Boudry și echipa ei de cercetători se apropie. Un chinez bătrân îi însoțește. Se oprește chiar în fața Kanyei și o salută din cap.

– Voi traduce pentru *Khun* Elisabeth Boudry.

Kanya se silește să zâmbească politicos în timp ce îi privește atent pe cei dinaintea ei. La asta s-a ajuns. Carnete galbene și *farangi*.

– Totul e în schimbare, oftează Jaidee. Ar fi bine pentru tine să-ți amintești asta. Să te agăți de trecut, să-ți faci griji pentru viitor... Totul e suferință.

Farangii o așteaptă, nerăbdători. Îi conduce pe străzile pustiite de război. Undeva în depărtare, lângă platformele de ancorare, se aude bubuitul unui tanc. Poate un grup de studenți răzvrătiți, oameni ce nu se află sub controlul ei. Oameni care au un alt cod al onoarei decât al ei. Face semn către doi din noii ei subalterni, Malivalaya și Yuthakon, dacă ține minte bine, să se apropie.

– Generale, începe unul dintre ei, dar Kanya se încruntă la el.

– Ți-am mai spus, fără generali. Gata cu prostiile alea. Sunt căpitan. Dacă a fi căpitan a fost suficient pentru Jaidee, atunci nu vreau un grad superior.

Malivalaya face o plecăciune în semn de scuze. Kanya cere ca *farangii* să fie conduși în mașina pe cărbune-diesel, apoi pornesc în viteză pe străzi. E un lux pe care ea nu l-a experimentat niciodată, dar caută să nu se lase năucită de nou-dezvăluita bogăție a lui Akkarat. Automobilul străbate străzile pustii, către altarul Coloanei Orașului.

Cincisprezece minute mai târziu, ies în soarele arzător. Călugării își pleacă frunțile în fața ei, recunoscându-i autoritatea. Le răspunde cu strângere de inimă. În această privință, regele Rama al XII-lea a plasat Ministerul Mediului deasupra călugărilor.

Călugării deschid porțile și îi conduc în subteran. Uși etanșe sunt date la o parte, lăsând aerul filtrat sub

presiunea negativă să iasă. Aer proaspăt, rece. Kanya se străduiește să nu-și încrucișeze brațele la piept pe măsură ce temperatura scade. Alte uși se deschid, dezvăluind pasaje interioare, cu un sistem de iluminare pe cărbuni, cu un sistem triplu de siguranță.

Călugări în robe de culoarea șofranului îi așteaptă politicos și se dau înapoi ca să nu se atingă din greșeală de ea. Kanya se întoarce spre cealaltă femeie.

– Să nu-i atingi. Au jurat să nu se atingă niciodată de vreo femeie.

Carnetul galben traduce în limba stridentă a *farangilor*. Kanya aude un pufnet de râs în urma ei, dar își impune să nu reacționeze. Boudry și manipulatorii de gene trăncănesc încântați în timp ce ajung la nivelurile inferioare ale băncii de semințe. Traducătorul nu se deranjează să-i explice exclamațiile lor ciudate, dar Kanya își dă seama în mare despre ce vorbesc după entuziasmul lor.

Îi conduce tot mai adânc în tezaur, în camerele de catalogare, meditând în tot acest timp la natura loialității. Mai bine să sacrifici un braț decât capul. Regatul supraviețuiește iar alte țări colapsează din pricina pragmatismului thailandez.

Kanya aruncă o privire peste umăr către *farangi*. Ochii lor spălăciți și lacomi se uită la rafturi, la containerele etanșe și vidate care conțin mii de semințe, fiecare dintre ele o potențială linie de apărare împotriva celor ca ei. Adevărata comoară a regatului le este așternută la picioare. Pradă de război.

Când birmanezii au pustiit Ayutthaya, orașul s-a predat fără împotrivire. Iar acum e din nou la fel. Până la urmă, cu tot sângele, sudoarea, morțile și truda, după strădaniile sfinților și martirilor semințelor precum Phra Seub, după ce fete asemenea lui Kip i-au fost vândute lui Gi Bu Sen și toate celelalte sacrificii, totul se reduce la asta. *Farangi* triumfători în inima unui regat trădat din nou de miniștri cărora nu le pasă de Coroană.

– Nu o lua în tragic, spune Jaide și o bate pe umăr. Cu toții trebuie să ne împăcăm cu eșecurile noastre, Kanya.

– Îmi pare rău. Pentru tot.

– Te-am iertat de mult. Cu toții avem protectorii și loialitățile noastre. *Kamma* te-a dus la Akkarat înainte să vii la mine.

– Niciodată nu am crezut că o să se ajungă la asta.

– E într-adevăr o mare pierdere. Dar chiar și acum, nu trebuie să fie așa.

Kanya îi privește pe *farangi*. Unul dintre cercetători o observă și îi spune ceva șefei sale. Kanya nu își dă seama dacă e zeflemitor sau suspicios. Emblemele le strălucesc în lumina electrică.

Jaide ridică o sprânceană.

– O avem încă pe Maiestatea Sa, regina, nu?

– Și ce rezolvă asta?

– Nu ai prefera să fii ținută minte la fel ca sătenii din Bang Rajan, care au luptat când totul era pierdut și i-au ținut în loc pe birmanezi cât au putut decât ca

unul din curtenii lași din Ayutthaya, care au sacrificat un întreg regat?

– Totul ține de ego, mormăie Kanya.

– Poate. Dar să-ți spun un adevăr: Ayutthaya nu înseamnă nimic în istoria noastră. Oare thailandezii nu au supraviețuit căderii lui? Nu am supraviețuit birmanezilor? Khmerilor? Francezilor? Japonezilor? Americanilor? Chinezilor? Companiilor de calorii? Nu i-am ținut la respect când alții s-au prăbușit? Poporul nostru e cel care păstrează viața acestei țări, nu un oraș. Oamenii noștri poartă numele pe care ni l-a dat Chakri și ei sunt tot ce contează. Iar banca de semințe e cea care ne ține în viață.

– Dar Maiestatea Sa a declarat că vom apăra întotdeauna...

– Regelui Rama nu i-a păsat câtuși de puțin de Krung Thep; i-a păsat de noi, așa că a creat un simbol pe care noi să-l protejăm. Dar nu orașul, ci oamenii sunt cei care contează. La ce e bun un oraș dacă locuitorii lui sunt înrobiți?

Kanya începe să respire precipitat. Aerul înghețat îi intră și îi iese din plămâni ca un fierăstrău. Elisabeth Boudry spune ceva. Manipulatorii de gene strigă ceva în limba lor oribilă. Kanya se întoarce spre Pai.

– Urmează-mi exemplul.

Își scoate pistolul cu arcuri și trage de la mică distanță în capul femeii *farang*.

CAPITOLUL 50

Capul lui Elisabeth Boudry se dă violent în spate. Sângele îl stropește pe Hock Seng într-un jet fin, pătându-i fața și hainele nou-nouțe. Generalul cămășilor albe se întoarce spre el și bătrânul îngenunchează imediat, făcând un *khrab* de supunere chiar lângă trupul căzut al diavoliței străine.

Ochii uimiți și morți ai creaturii blonde se uită la el cum se prosternează. Discurile armelor cu arc țiuie pe pereți, se aud țipete. Dintr-odată se lasă tăcerea.

Femeia-general îl ridică în picioare și îi pune arma la cap.

– Te rog, șoptește Hock Seng în thailandeză. Nu sunt unul de-ai lor.

Ochii ei aspri îl privesc cercetător. Încuviințează tăios și îl împinge la o parte. Bătrânul se ghemuiește lângă un perete în timp ce femeia începe să dea ordine subalternilor. Aceștia trag repede într-o parte trupurile celor de la AgriGen, apoi se adună în jurul ei. Hock Seng e surprins de cât de repede femeia cea

sumbră reușește să-și mobilizeze trupele. Se duce la călugări, face propriul ei *khrab* de respect și începe să le vorbească grăbită. Deși se înclină în fața autorității lor spirituale, e clar că ea e stăpâna locului.

Hock Seng face ochii mari când aude ce plănuiește. E înfricoșător. O devastare care nu trebuie permisă... și totuși, călugării își dau acordul, iar acum oamenii ies în grabă din banca de semințe, fiecare lucrând cât se poate de repede. Generalul și oamenii ei încep să deschidă uși, dezvăluind raft după raft de armament. Începe să repatrieze echipele: la Palatul Regal, la pompa Korakot, la ecluza barajului Khlong Toey...

După ce își trimite oamenii în misiunile lor, se uită la Hock Seng cu coada ochiului. Călugării au început deja să ia semințe de pe rafturi. Chinezul tresare sub privirea ei. După ce a auzit ce plănuia, sigur nu are să-l lase în viață. Locul devine tot mai animat. Tot mai mulți călugări își fac apariția. Adună atenți cutiile cu semințe. Soiuri vechi de mai bine de un secol, care din când în când sunt cultivate în cele mai stricte condiții de izolare, apoi revin în seiful subpământean, să fie păstrate în siguranță. Moștenirea câtorva milenii ținută în niște cutii, moștenirea lumii de odinioară.

Apoi călugării încep să părăsească banca de semințe cu cutiile pe umeri, un râu de bărbați cu capul ras și în robe de culoarea șofranului care duc cu ei comoara națiunii lor. Hock Seng privește înmărmurit cum materialul genetic dispare înghițit parcă de junglă. De undeva de afară, i se pare că aude psalmodierile

călugărilor, care binecuvântează acest proiect de reînnoire și distrugere, apoi generalul cămășilor albe se uită din nou la el. Bătrânul își spune că nu mai are rost să plece capul. Să se milogească. Îl va ucide. Trebuie să o facă. Nu mai are de gând să implore, să se umilească. Dacă e să moară, atunci măcar să moară cu demnitate. Femeia își mușcă buza, apoi face semn cu capul spre ușa deschisă.

– Fugi, carnetule galben. Orașul acesta nu mai e un adăpost sigur pentru tine.

O privește surprins. Cămașa albă arată din nou cu capul și umbra unui zâmbet îi încolțește pe buze. Hock Seng face un *wai* rapid și se ridică în picioare. O ia la goană prin tuneluri, până ajunge afară în aerul irespirabil, înconjurat de o mulțime de bărbați în robe. Odată ajunși la templu, călugării se răsfiră care încotro, separându-se în grupuri tot mai mici, o diasporă ce se îndreaptă spre un loc pregătit din timp. Un loc tăinuit, departe de brațul lung al companiilor de calorii, vegheat de Phra Seub și de toate celelalte spirite ale națiunii.

Hock Seng mai urmărește câteva clipe cum călugării continuă să curgă din subteran, apoi o ia la fugă spre stradă. Un conducător de ricșă îl vede și se oprește lângă el. Bătrânul sare înăuntru.

– Încotro?

Hock Seng ezită, întrebându-se cu înfrigurare ce loc garanta șanse mai mari de supraviețuire. Platformele de ancorare. E singura modalitate prin care ar putea să scape de haosul iminent. *Yang guiziul* Richard

Carlyle e probabil încă acolo. El și dirijabilul său, pregătiți să zboare până în Kolkata să aducă pompele pe cărbune ale regatului. În aer va fi în siguranță. Dar numai dacă e suficient de rapid încât să-l ajungă pe diavolul străin înainte ca acesta să ridice ultima ancoră.

– Încotro?

Mai.

Hock Seng scutură din cap. De ce se gândește la ea tocmai acum? Nu-i datorează nimic. La urma urmei, ea nu înseamnă nimic pentru el. Doar o biată fată de pescari. Deși, cumva necugetat, i-a permis să stea cu el, i-a spus că o va angaja ca un fel de asistentă. Că o va proteja. Măcar atât putea să facă pentru ea... Dar asta era înainte, când era pe cale să devină putred de bogat grație companiilor de calorii. Atunci, era o altfel de promisiune. Îl va ierta.

– La platformele de ancorare. Repede. N-am timp de pierdut.

Conducătorul de ricșă încuviințează și ia viteză.

Mai.

Hock Seng se blestemă. E un prost. De ce niciodată nu se concentrează pe scopul cel mai important? E întotdeauna distras de ceva. Niciodată nu reușește să facă ce ar trebui ca să se asigure că nimic rău nu i se poate întâmpla.

Se apleacă înainte, furios pe sine. Furios pe Mai.

– Nu. Așteaptă. Am altă adresă. Mai întâi la podul Krungthon, apoi la platformele de ancorare.

– Aia e în direcția opusă.

Hock Seng își dă ochii peste cap.

– Crezi că nu știu?

Celălalt bărbat încuviințează și încetinește. Pedalează și se întoarce de unde a plecat. Se ridică în picioare să prindă viteză. Orașul trece pe lângă ei, colorat și fremătând de activitatea de curățenie. Un oraș care habar nu are de distrugerea sa iminentă. Bicicleta înaintează în bătaia soarelui, îndreptându-se din ce în ce mai repede spre Mai.

Dacă e foarte norocos, va avea suficient timp. Hock Seng se roagă pentru noroc. Se roagă să aibă răgazul să o ia pe Mai și să mai și ajungă la dirijabil. Dacă ar fi deștept, ar fugi pur și simplu.

În loc de asta, se roagă pentru noroc.

EPILOG

Ecluzele distruse și pompele sabotate omoară Orașul Ființelor Divine în șase zile. De la balconul celui mai semeț turn rezidențial din Bangkok, Emiko privește cum apele se ridică. Din Anderson-sama nu a rămas decât învelișul. Emiko i-a stors apă în gură dintr-o cârpă, iar el a supt-o ca un bebeluș înainte să moară, cerându-și iertare în șoaptă unor fantome pe care doar el le vedea.

Când a auzit prima explozie colosală de la marginea orașului, nu și-a dat seama ce se întâmplă, dar când aceasta a fost urmată de altele și douăsprezece fuioare de fum s-au înălțat ca niște *naga* de-a lungul digurilor, a devenit evident că pompele de evacuare a apei construite de regele Rama al XII-lea fuseseră distruse și că orașul era din nou sub asediu.

Vreme de trei zile, a urmărit lupta pentru salvarea orașului, apoi au venit musonul și ultimele încercări de a ține piept oceanului au fost abandonate. Ploaia a început să cadă, un potop care a măturat mizeria

și rămășițele, formând vârtejuri imense ce păreau să înghită fiecare cartier. Oamenii și-au părăsit casele cărându-și ce bunuri mai puteau să salveze deasupra capului. Orașul s-a umplut încet cu apă, a devenit un lac imens ce se ridica până la cel de-al doilea etaj al turnurilor.

În ziua a șasea, Maiestatea Sa Regală, regina-copil a anunțat abandonarea orașului divin. Acum nu mai exista un Somdet Chaopraya. Numai regina, iar oamenii se adună în jurul ei.

Cămășile albe, atât de disprețuite și hulite cu doar câteva zile în urmă, sunt pretutindeni, călăuzind oamenii către nord sub comanda unui nou Tigru. O femeie stranie, care nu știe să zâmbească și despre care se spune că e posedată de spirite, își îndeamnă cămășile albe să salveze cât mai mulți oameni posibil din Krung Thep. Emiko e nevoită să se ascundă când un tânăr voluntar în uniformă albă străbate coridoarele clădirii în care se află, oferind ajutor oricui are nevoie de mâncare sau de apă potabilă. Pe măsură ce orașul moare, Ministerul Mediului e reabilitat. Încetul cu încetul, metropola se golește. Susurul apei și miorlăitul cheshirelor înlocuiesc strigătele vânzătorilor de durian și țârâitul claxoanelor de bicicletă. Uneori, Emiko bănuiește că e singura persoană vie rămasă aici. Când pornește un radio, aude că Ayutthaya a devenit noua capitală, din nou deasupra nivelului mării. Aude că Akkarat s-a ras în cap și s-a călugărit, un fel de penitență pentru neputința de a proteja orașul. Dar totul e atât de îndepărtat.

Odată cu sezonul ploilor, viața lui Emiko devine suportabilă. Metropola inundată înseamnă că are întotdeauna apă la discreție, chiar dacă e într-o cadă enormă de apă stătută, plină de regretele a milioane de suflete. A găsit un mic schif, pe care îl folosește ca să navigheze prin sălbăticia orașului. Ploaia cade zilnic, iar ea o lasă să o scalde, să curețe tot ce a fost înainte.

Trăiește din resturi și vânat. Mănâncă cheshire și prinde pești cu mâinile goale. E foarte rapidă. Oricând are poftă, își poate înfige degetele ca un harpon în carnea unui crap. Mănâncă bine și doarme liniștită, iar cu apă peste tot în jur nu se mai teme de căldura care arde înăuntrul ei. Poate că nu a găsit paradisul pentru Oamenii Noi pe care și l-a închipuit odinioară, dar e totuși o nișă. Își decorează apartamentul. Traversează apele înspumate ale râului Chao Phraya ca să inspecteze fabrica Mishimoto la care fusese angajată odinioară. E închisă, dar tot reușește să găsească mici rămășițe ale trecutului ei. Pânze caligrafiate sfâșiate și lăsate în urmă, boluri Raku *chawan* pentru ceai.

De câteva ori întâlnește oameni. Majoritatea sunt prea ocupați cu propria lor supraviețuire ca să-și bată capul cu o creatură ciudată pe care abia dacă o zăresc, dar sunt unii care încearcă să profite de aparenta slăbiciune a unei fete singure. Emiko se ocupă de ei repede și cu cât mai multă milă e capabilă.

Zilele trec. Începe să se obișnuiască în lumea ei de apă și vânătoare. Chiar atât de mult încât, atunci când *gaijinul* și fata o găsesc spălându-și lenjeria de

pe balustrada unui balcon de la etajul al doilea, o iau prin surprindere.

– Și pe cine avem aici? întreabă o voce.

Emiko se dă înapoi speriată și aproape cade de pe balustradă. Sare și dispare într-o clipă în siguranța oferită de umbrele apartamentului.

Barca *gaijinului* se lovește de balustradă.

– *Sawatdi khrap?* strigă el. Salutare!

E bătrân, cu pielea pătată de trecerea timpului, dar ochii îi sunt inteligenți și vioi. Fata care îl însoțește e suplă, cu pielea maronie și un zâmbet blând. Amândoi se apleacă peste balustradă și iscodesc în bezna apartamentului de pe barca lor.

– Nu fugi, micuțo, rostește bătrânul. Suntem inofensivi. Eu nu pot să merg deloc, iar Kip e un suflet blând.

Emiko așteaptă. Însă oaspeții nepoftiți nu se lasă descurajați. Stau și scrutează apartamentul.

– Te rog! spune fata.

Deși știe că ar putea fi o greșeală, Emiko iese pe balcon, pășind atent în apa ce îi ajunge până la glezne. A trecut mult timp de când nu a mai vorbit cu cineva.

– *Scârța-scârța,* murmură fata când îi vede mișcările.

Bătrânul *gaijin* zâmbește la auzul cuvintelor.

– Își spun Oameni Noi.

Ochii lui nu ascund nicio urmă de teamă sau dispreț. Ridică două pisici moarte.

– Ai vrea să iei cina cu noi, tânără domnișoară?

Emiko arată spre colțul balconului, chiar sub apă, unde și-a lăsat prada prinsă ceva mai devreme.

– Nu am nevoie de ajutorul vostru.

Bătrânul se uită la cei câțiva pești de acolo, apoi ridică privirea spre ea, de data asta cu respect.

– Se pare că nu. Nu dacă modelul tău e cel pe care îl știu eu, spune și îi face semn să se apropie. Trăiești în împrejurimi?

Emiko arată în sus.

– Ce imobil frumos! Poate că vom cina împreună în seara asta. Dacă pisicile nu-ți sunt pe plac, nouă cu siguranță ne-ar plăcea o bucățică de pește.

Emiko ridică din umeri, dar este așa de singură de atâta vreme, iar bătrânul și fata par inofensivi. Pe înserate, aprind un foc din resturi de mobilier pe balconul apartamentului ei și prăjesc peștele. Stelele se ivesc printre nori. Orașul se întinde înaintea lor, negru și încâlcit. Când termină de mâncat, bătrânul *gaijin* își trage trupul rănit mai aproape de foc și fata îl îngrijește.

– Spune-mi, te rog, ce caută o modificată aici?

Emiko ridică din umeri.

– Am fost lăsată în urmă.

– La fel ca noi, rostește bătrânul și schimbă un zâmbet cu însoțitoarea sa. Deși cred că vacanța noastră se va sfârși în curând. Se pare că ne vom întoarce la deliciile expansiunii caloriilor și ale războiului genetic, deci cămășile albe mă vor găsi din nou folositor, o informează el și râde amuzat.

– Ești un manipulator de gene?

– Mai mult decât atât, sper eu.

– Ai spus că știi despre... platforma mea?

Bărbatul zâmbește. Își cheamă fata lângă el și o mângâie absent pe coapsă în timp ce o măsoară pe Emiko cu privirea. Modificata își dă seama că fata nu e chiar ceea ce pare; e în același timp băiat și fată. Creatura îi zâmbește, părând să-i citească gândurile.

– Am citit despre cei ca tine, spune bătrânul. Despre genele voastre. Despre cum sunteți educați... Ridică-te! strigă el pe neașteptate.

Emiko e în picioare înainte să-și dea seama. Tremură de teamă și din impulsul de a-i da ascultare. Bărbatul clatină trist din cap.

– Urât lucru ți-au făcut.

Emiko clocotește de mânie.

– Dar m-au făcut și puternică. Pot să te rănesc.

– Da. E adevărat. Au folosit multe scurtături. Educația pe care ai primit-o le maschează, dar sunt tot acolo. Obediența ta... Nu știu de unde au luat-o. Bănuiesc că de la un fel de labrador. Oricum, în cele mai multe privințe, te ridici deasupra oamenilor. Ești mai rapidă, mai inteligentă, ai văz mai ager, auz mai bun. Ești obedientă, dar măcar nu iei boli ca a mea, arată el spre picioarele sale crăpate și purulente. Ești destul de norocoasă.

Emiko îl săgetează cu privirea.

– Ești unul dintre oamenii de știință care m-au făcut.

– Nu chiar, dar pe-aproape, zâmbește el. Îți cunosc secretele, la fel cum cunosc secretele megodonților și ale grâului TotalNutrient. Știu totul și despre felinele astea, arată el spre cheshirele moarte. Dacă mi-ar păsa îndeajuns, poate chiar aș reuși să arunc în ele o

bombă genetică care le-ar distruge camuflajul și în decursul câtorva generații s-ar întoarce la versiunea lor mai puțin reușită.

– Ai face așa ceva?

Bătrânul râde și clatină din cap.

– Îmi plac mai mult așa cum sunt acum.

– Îi urăsc pe cei ca tine.

– Pentru că cineva ca mine te-a creat? întreabă el și izbucnește din nou în râs. Mă miră că nu ești mai încântată că m-ai întâlnit. Ești mai aproape de a-l întâlni pe Dumnezeu decât oricine altcineva. Haide, nu ai nicio întrebare pentru Dumnezeu?

Emiko îi aruncă o privire plină de ură și arată spre pisici.

– Dacă ai fi fost Dumnezeul meu, i-ai fi făcut pe Oamenii Noi înainte de ele.

Bătrânul *gaijin* hohotește, amuzat de o asemenea idee.

– Ar fi fost foarte interesant.

– V-am fi bătut. Exact ca pisicile cheshire.

– Poate că veți apuca să o faceți. Nu aveți de ce să vă temeți de cibiscoză și de rugina verzicantă.

Emiko clatină din cap.

– Nu. Nu ne putem înmulți. Depindem de voi pentru asta. Își mișcă mâna în felul ei caracteristic, sacadat. Sunt însemnată. Suntem întotdeauna însemnați. La fel de bătători la ochi ca niște zece-mâini sau un megodont.

Bărbatul flutură nonșalant din mână.

– Mișcarea sacadată nu e o trăsătură necesară. Nu văd de ce nu ar putea fi înlăturată. Sterilitatea însă... Limitările pot fi înlăturate. Mecanismele de siguranță sunt acolo din cauza lecțiilor învățate cu pisicile, dar nu sunt necesare; unele din ele chiar vă fac mai greu de creat. Nimic din voi nu e inevitabil. Poate că într-o bună zi, toți oamenii vor fi Oameni Noi și vă veți aminti de noi așa cum noi ne aducem acum aminte de sărmanii neanderthalieni.

Emiko cade pe gânduri. Se aude numai sfârâitul focului. Într-un sfârșit, spune:

– Știi cum să faci așa ceva? Poți să mă faci să mă reproduc, ca pisicile?

Bătrânul schimbă priviri cu însoțitoarea sa.

– Poți să o faci? insistă Emiko.

Gaijinul oftează.

– Nu pot să schimb felul în care ai fost deja făcută. Nu ai ovare. Ai la fel de multe șanse să fii fecundată cum au porii tăi să se multiplice.

Emiko îl privește descurajată. Bărbatul râde și o liniștește.

– Nu fi atât de posacă! Oricum, niciodată nu prea m-au interesat ouăle femeilor ca sursă de material genetic. O șuviță de păr e suficientă. Tu nu poți fi schimbată, dar copiii tăi – în sens genetic, dacă nu fiziologic – pot fi făcuți fertili. Pot să facă parte din lumea naturală.

Emiko își simte inima zvâcnind cu putere.

– Chiar poți să o faci?

– O, da. Pot să fac asta pentru tine.

Ochii bărbatului se pierd în zare, ațintiți spre cine știe ce posibilități. Un zâmbet îi încolțește pe buze.

– Pot să fac asta și mult, mult mai multe altele.